

Giới thiệu Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!

Bạn đang đọc truyện Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!! của tác giả Linh Nana. Truyện nói về cô, Cố Hàn Băng là một người con gái xinh đẹp của gia tộc cố gia là người kế thừa người đứng đầu gia tộc và trong bóng tối cô còn là người lãnh đạo cao nhất giới hắc bạch đạo Hòa Diễm mà người nghe tin sợ hãi, mất mặt, dung nhan của cô cơ hồ không ai so sánh được khiến bao nữ nhân ghen tị và hâm mộ, tính cách lạnh lùng, khí chất nữ vương ưu nhã, cao quý đầy tài năng như: võ thuật, bắn súng bách phát bách trúng chưa từng sai sót, tài ăn nói hay, kỹ thuật vũ đạo, y thuật (do gia tộc tương truyền theo giới cổ võ lâu đời nên cô cũng được gia tộc dạy dỗ đầy đủ), v.v.. Tuy nhiên cô cũng như bao cô gái khác cũng cuồng đọc ngôn tình tiểu thuyết nữ phụ, balabala... _Do bị 1 người trong tộc phản bội và ám sát cô, cô xuyên không vào nữ phụ văn, càng bị kịch là, cô thế nhưng xuyên thành nãi tử, hắc sắc nữ phụ, bị chính em gái mình hãm hại và các nam chính luôn chán ghét, tìm cách giết nữ phụ. Tuy nhiên cô ngạc nhiên thế nhưng trong bụng có bảo bảo mà không biết con ai và càng ngạc nhiên hơn tên cô trùng hệt tên nữ phụ. _Cô kiên cường sinh hạ bảo bảo hai cái, lại lần nữa sét đánh ngang tai. Truyện sẽ còn gì bất ngờ nữa đây, đừng bỏ qua nhé các bạn.

Bạn đang đọc truyện Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!! được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên Không

Một trận đau đớn tràn ngập khắp cơ thể, Cố Hàn Băng mở mắt, trong ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc, chỗ này là chỗ nào?

_Cố Hàn Băng nhìn cảnh sắc chung quanh đều biến hóa, nhìn cảnh tượng trước mắt này, nàng hoàn toàn ngây ngốc tại chỗ. . Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra thế này? sao cô lại ở đây, bỗng nhiên đau và thân thể đau đớn thì dòng kí ức chạy ủa vào đầu cô như một cuộn phim.

_Sau 15 phút, cô liền tiếp nhận được 1 sự thật cô được trùng sinh nhưng lại trong sinh vào 1 cuốn tiểu thuyết mà cô từng đọc quá mà cái quan trọng nhất cô lại trùng sinh vào nữ phụ.

_Lần đầu tiên trong đời cô có cảm xúc muốn chửi tục "mẹ nó lão nương thế nhưng xuyên vào tiểu thuyết không chỉ thế lại là nữ phụ cơ chứ".

_Theo trí nhớ cô tiếp nhận được nguyên chủ này tên là Cố Hàn Băng giống tên cô trước khi trùng sinh, cô năm nay vừa tròn 20 tuổi sắp tốt nghiệp Đại học trường dành cho nhà danh giá, mẹ cô tên là Diệp Si Nhi, bà ấy đã chết do 1 vụ tai nạn nào đó, ba cô Cố Vũ Hàn thì tái giá cưới 1 người phụ nữ tên là Diệp Vũ Mộng là em gái của mẹ cô và họ sinh ra 1 đứa con gái tên là Cố Tiêu Nhi còn là em gái cùng cha khác mẹ của cô, Cố Tiêu Nhi luôn được người trong gia tộc Cố gia yêu thích và cưng chiều cô em gái này, còn Cố Hàn Băng thì thấy mọi người cưng chiều em gái này mà tức giận, luôn tìm cách phôi bày bộ mặt giả tạo của Cố Tiêu Nhi nhưng không thành ngược lại càng khiến gia tộc Cố gia chán ghét cô ngay cả cha cô cũng càng ngày càng thất vọng và chán ghét cô hơn, cô thật không hiểu tại sao chán ghét cô như vậy mà ngược lại tin Cố Tiêu Nhi, cô không chịu nổi sự chán ghét trong mắt gia tộc này.

_Cố Hàn Băng cô liền ảm đạm tức giận chỉ cần Cố Tiêu Nhi giả vờ dịu dàng, ôn nhu, tài giỏi kia nói khích bác là cô không ảm đạm mà đi hại Cố Tiêu Nhi cũng không thành, hơn nữa Cố Hàn Băng cô luôn khắp nơi quyến rũ nam, quyến rũ họ, muốn họ thuộc về mình nhưng đáng tiếc mấy nam nhân này cơ hồ khinh bỉ và chán ghét Cố Hàn Băng hơn vì tính cách này của cô và họ thích Cố Tiêu Nhi, luôn bảo vệ che chở cô làm cho Cố Hàn Băng càng ghen tị và tức giận liên tục làm đủ trò hãm hại Cố Tiêu Nhi nhưng cũng không thành vì bị nam nhân bắt gặp.

_Cố Hàn Băng rất tức giận liền nghĩ 1 kế cuối cùng là làm tình, cô tìm cách hạ được 1 người để làm nhưng bản thân cô không ngờ bị làm tình đến 5,6 người làm tình trong biệt thự của cô (Linh Nana: đủ nam chính làm tình..mẹ ơi..*đồ mờ hôi như suốt*...) sau khi làm tình xong họ thanh tỉnh lại nhìn người họ làm tình là ai là họ liền mặc kệ, quay người bỏ đi và bỏ xác cô ở đây, còn cô thì ngất đi, cũng là lúc cô Cố Hàn Băng trùng sinh.

_Sau khi nhớ lại xong liền biết cô ở giữa chương cuốn tiểu thuyết rồi, cô xuống giường cảm giác có chút đau nhức cơ hồ không đứng vững được, cô đến cái gương nhìn người con gái trước mặt, mái tóc đen tuyền cô dài tới thắt lưng mềm mướt như thác với đôi mắt cô có màu tím hồng tà mị, yêu kiều, eo thon, chân thẳng tắp, khuôn mặt cô có chút non nớt, xinh đẹp cơ hồ không so sánh được nhưng sau khi hoan ái thì có mùi vị nữ nhân càng toát ra sự quyến rũ, tà mị, cả bàn tay cô mềm mại như chưa từng trải qua công việc nặng nề, làn da trắng hồng chạm, véo vào cơ hồ giống như ra nước vậy,....

_Toàn thân cô có dấu vết ái tình mờ đi nhưng vẫn có thể thấy rõ, cơ thể cô có chút gầy gò như thiếu dinh dưỡng, mặt xanh xao do hoan ái thì cô cảm thán:" không ngờ cơ thể cô lại giống hệt cô trước kia, ngay cả dung mạo của cổ thân thể này cũng giống y hệt cô trước kia ..uhm. không sao chỉ cần rèn luyện và cải tạo lại thân thể này là được".

_Cô đường đường là người kế thừa người đứng đầu gia tộc và trong bóng tối cô còn là người lãnh đạo cao nhất giới hắc bạch đạo Hòa Diễm mà người nghe tin sợ hãi, mất mặt, dung nhan của cô cơ hồ không ai so sánh được khiến bao nữ nhân ghen tị và hâm mộ, tính cách lạnh lùng, khí chất nữ vương ưu nhã, cao quý đầy tài năng như: võ thuật, bắn súng bách phát bách trúng chưa từng sai sót, tài ăn nói hay, kỹ thuật vũ đạo, y thuật (do gia tộc tương truyền theo giới cổ võ lâu đời nên cô cũng được gia tộc dạy dỗ đầy đủ), v.v.. Tuy nhiên cô cũng như bao cô gái khác cũng cuồng đọc tiểu thuyết nữ phụ,...

_Cô còn nhớ rõ cô đang quản lý sự nghiệp trong gia tộc thì tam trưởng lão người nắm giữ về các cơ mật quan trọng trong gia tộc có ai ngờ ông ta lại phản bội gia tộc và phái người ám sát cô để làm người đứng đầu khiến cô tức giận và muốn giết ông ta, chỉ tiếc là không thể vì cô bị giết 1 cách bất ngờ

cô cho rằng bản thân cô sẽ chết nhưng ông trời cho cô cơ hội sống lại , không phải chuyển sinh mà lại xuyên vào tiểu thuyết cô từng đọc. Nếu cô được trong sinh vậy thì cô chính là Cổ Hàn Băng và Cổ Hàn Băng chính là cô, quy tắc của cô luôn không cho phép ai sỉ nhục cô và chọc giận cô cả.

_ Bỗng nhiên khí chất của cô thay đổi lạnh lùng như hàn băng, đôi mắt tím hồng cô kè lên tia tà mị, yêu điểm quang mang sâu không thấy đáy nói:"Cổ Hàn Băng cô hãy yên nghỉ đi,tôi thay cô sống tiếp quãng đời còn lại,sẽ giúp cô trả thù gia tộc kia của cô.Cổ Hàn Băng tôi nói được là làm được".

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

_ Khi biết rõ thì mới nhớ ra mình đang ở biệt thự của riêng cô thì cô liền bắt đầu để ý đến xung quanh phòng chỉ thấy trên tường phòng được sơn màu tím nhạt làm chủ đạo nhìn qua có cảm giác sự lạnh lẽo,ưu thương nhàn nhạt như tâm trạng của chủ nhân nó vậy,mặt đất thì làm bằng đá cẩm thạch đen giữa phòng có thảm nhung màu trắng khi chạm chà xát có cảm giác mềm mại,ấm áp yêu thích không muốn rời,có salon dài như ghế quý phi đặt giữa phòng đối diện ghế là tivi lớn chiếm phân nửa tường,trên nhà cũng là màu đen mỗi một góc tường lẫn giữa tường đều có đèn kính thủy tinh nhỏ như bữa tiệc cảm giác nhìn vào rất huyền bí,đẹp linh lung (LinhNana: mẹ ơi...!! nhà giàu quá đi..ta muốn nhà như vậy quá huhu).

_ 1 bên tường có 2 cánh cửa ,mỗi một cánh cửa khi cô lại gần mở ra đều chứa đựng khác nhau,1 bên tường còn lại thì có cửa sổ lớn sát đất khi mở ra nhìn ngoài ban công trước mặt mình là cảnh núi non xanh biếc rất yên bình (LinhNana: vì là biệt thự mà hihi..)xung quanh biệt thự có 2 người bảo vệ trước cổng thôi,biệt thự này được đặt ở gần núi hơi cách 1 thành thị cũng đủ an toàn để cô làm nhiều điều may mắn cô ra khỏi gia tộc sống riêng trong ngôi biệt thự này,không thì ...

_ Cô lại gần giường nhìn chỉ biết khắp giường đều có dấu vết hoan ái tình dịch cùng vết máu xử nữ để lại,thấy vậy cô cau mày,cảm thán:" lão nương chưa từng thấy ai lại mạnh mẽ thế,...hèn chi nguyên chủ chịu không nổi nên mới ngắt đi..chậc chậc..".

_ Cô xoay người nhìn cơ thể này cảm giác rích,khó chịu mà vào phòng tắm,trong phòng tắm lát gạch làm bằng đá cẩm thạch đen giống bên ngoài phòng chỉ có tường dùng màu trắng giữa phòng tắm có bồn tắm lớn bằng phân nửa hồ bơi ngoài sân..(LinhNana: Shit!!...có thể hay không giàu dữ vậy không ..không công bằng aaaa~*Ai oán*.... CHB: cô thích thì lấy tôi ra giá *thần nhiên*..,LinhNana: Ách..*ngạc nhiên*..Nga..nga~ không cần ta..ta.. không có tiền..*bối rối cười xấu hổ bỏ chạy*)

_ Sau khi tắm xong quần khăn ra ngoài phòng tắm theo trí nhớ biết vị trí quần áo ở cửa đầu tiên,mở ra đập vào mắt cô toàn là quần áo hồ hang, đầy đủ màu sắc thì đầu cô hắc tuyến,đau đầu." đây là cái gì a~..quần áo này dành cho người mặc sao,nguyên chủ này đúng là hết nói rồi, được rồi để xem có bộ nào dành cho người mặc không đây không thì tôi ở chuồng vậy mà đi sao",

_ Cô liếc sơ qua liền thấy trong góc phòng có bộ váy màu trắng nhìn như đã cũ rồi ,cô lại gần lấy ra nhìn vào : " nhìn tạm được không hở hang,bộ váy này coi như mặc được",nghĩ vậy liền mặc vào,mặc xong cô suy nghĩ liền đưa ra kế hoạch cải tạo phòng quần áo này.... bỗng nhiên "Ọc..ục..ục..cc" cô nhìn xuống bụng mình,cô cảm thấy đói cần ăn bổ sung năng lượng rồi sau đó làm tiếp.

_ Ra khỏi phòng thì thấy chỉ có 1 bà quản gia 2 người giúp việc ,cô xuống đi vào phòng ăn sang trọng liền lạnh nhạt nói:" chuẩn bị cho tôi đồ ăn đi,tôi đói rồi",bà quản gia ngược nhìn cô kinh ngạc liền cúi xuống 25 độ nói qua loa không có thái độ cung kính : " vâng thưa đại tiểu thư,người chờ đi".

_ bà nói xong quay sang nói 2 người giúp việc:" các cô chuẩn bị bữa ăn cho đại tiểu thư đi", 2 người nghe vậy liền" dạ,thưa quản gia".

_ bà thấy vậy xoay người nhìn cô bề ngoài thần nhiên nhưng trong mắt thì chán ghét nói không cung kính " thưa đại tiểu thư mời người ngồi chờ lát sẽ có cho đại tiểu thư ạ" tuy thái độ thần nhiên còn đôi mắt bà thì không qua khỏi mặt cô.

_ Cô từ khi thấy bà quản gia trước mắt làm việc cô liền âm thầm quan sát những người trước mặt này nghĩ thầm" không ngờ lần đầu tiên có người dám dùng thái độ và đôi mắt đó đối với tôi sao ,rất tốt..rất tốt a~xem ra cần thay đổi toàn bộ ngôi biệt thự này thôi" .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

_ Hai người giúp việc bưng thức ăn lên để lên bàn vuông màu cẩm thạch trắng ,những món ăn trước mắt không nhiều nhưng đẹp mắt như khách sạn 5 sao,thấy vậy cô bắt đầu ngồi xuống ăn khi ăn tuy hơi nhanh nhưng không hề thô tục ngược lại cảm thấy ưu nhã ,ăn xong lau khẻ miệng cô đứng dậy đi về phía phòng khách ngồi xuống ghế salon màu trắng khi thể liền bộc phát như nữ vương ra lệnh với quản gia:

__ " bà quản gia "

__ Bà quản gia nghe vậy có chút không kiên nhẫn thì đến chỗ cô: " thưa đại tiểu thư ,ngài cho gọi tôi có việc ạ. "

__ Cổ Hàn Băng không quản thái độ của bà liền nói "bà hãy gọi luôn tất cả mọi người trong biệt thự này tập trung lại cho tôi ngay lập tức".

__ Bà quản gia thấy cô kì lạ và không biết rõ cô làm vậy có ý gì vẫn đứng do dự đó chưa đi nghĩ thầm " cô ta nghĩ gì trong đầu nhỉ sao tự dưng lại nói vậy,đứng là kì lạ ,..... Ách chắc không bị điên nữa chứ"

__ Cô thấy bà không chấp hành vẫn còn đứng đó ,cô có chút không kiên nhẫn ,cô hạ giọng âm thanh uy nghiêm có chứa hàn khí lạnh lùng như băng nhân nhát sát khí " bà còn tiếp tục đứng đó nữa sao,tôi không muốn nhắc lại lần thứ 2,nếu còn tiếp tục đứng đó thì đừng trách tôi không ‘nhắc nhở’ bà"

Bà giật mình nghe vậy rùng mình ,bà nhìn khí thế uy nghiêm đó thật đáng sợ, cảm giác thực áp lực làm cho bà không thể không lỗ mắng mà quì dưới chân cô không dám ngẩng đầu lên tựa như nữ vương cao cao tại thượng vậy " Ách... tôi ..tôi..a..không..tôi xin lỗi ,tôi làm ngay ",nói xong xoay người đi làm theo lời cô .

__ Tất cả mọi người trong biệt đều đã tập trung trong phòng khách đứng trước mặt cô , cô quan sát thấy chỉ có tổng cộng 4 nữ giúp việc và 1 bà quản gia thôi cũng tiện thấy luôn thái độ trong mắt những người ở đây dù bề ngoài họ cung kính thật chất trong mắt họ hiện lên khinh bỉ,chán ghét,châm chọc,nghĩ hoặc, coi thường,cái gì đều có cô đều thu vào trong mắt, hừm...cô nghĩ " oh,rất tốt ...có cam đảm dám dung thái độ đó nhìn người đứng đầu trong gia tộc và trong giới hắc bạch tôi cơ đấy ,lát tôi sẽ cho các người biết vị trí mình đang đứng là ở đâu... " , cô thấy vậy cô nhìn bà quản gia nói:

__ " bà đến nói cho tôi biết hiện tại và cả thời gian vừa qua cho tôi biết ngay cả trong gia tộc cũng nói ".

__ Bà nghe vậy nghi hoặc nhìn cô nhưng vẫn trả lời cô như tưởng cô nói về họ" thời gian qua không phát sinh cái gì cả thưa đại tiểu thư ,và hôm qua đại tiểu thư ngài đã về nhà cùng với 5 người đàn ông vào phòng cô sau đó chúng tôi tuy muốn ngăn cản nhưng sợ ngài không muốn làm phiền nên chúng tôi không quấy rầy ngài,đến rạng sáng khoảng 3h họ ra khỏi không nói gì liền về ạ".

__ Nói tới đây bà càng châm chọc, khinh bỉ,coi thường cô nhưng không dám biểu hiện ra,bà tiếp tục sự nghiệp trả lời câu hỏi của cô về gia tộc "... .."

_____ cắt phân tuyến về gia tộc _____

__ Cô nghe vậy tuy cô biết hết do kế thừa trí nhớ nhưng vẫn cần biết tình hình rõ hơn, cô nhìn bà chằm chằm không có cảm xúc ,lạnh lùng nhìn bà ,mà bà chưa nghe thấy cô nói gì chỉ thấy đôi mắt màu tím hồng huyền bí tà mị của cô nhìn bà chằm chằm mãi 1 cách lạnh lùng không có cảm xúc cảm giác giống tử thần từ địa ngục nhìn chằm bà như nhìn con mồi vậy,Bà cảm nhận mà bất giác rùng mình đổ mồ hôi hơi run người.

__ Cô thu hồi ánh mắt của mình ,giọng lạnh nhạt thản nhiên "Bà có biết thái độ của bà là gì không, lá gan của bà rất lớn nhỉ".

__ Bà giật mình ngạc nhiên nhìn cô bất giác nói " là..là cái gì?".

__ Cổ Hàn Băng thản nhiên nhìn bà nhàn nhạt ,khóe miệng khẽ nhếch lạnh lùng,giọng nói càng âm trầm chứa chút 1 tia hàn khí " Bà nói xem ,thân phận của tôi là gì,còn thân phận của bà là gì? Hừm?"

__ Bà run người hiểu ý tứ của cô " Tôi..tôi.....tôi.. xin lỗi thưa đại tiểu thư..tôi..".

__ Cô gờ tay ngừng cắt lời nói của bà "tôi bây giờ cho bà 2 lựa chọn 1 là ra khỏi biệt thự tất nhiên tôi sẽ đưa lương cho bà và cho bà rời đi, 2 là bà có thể tiếp tục ở đây nhưng phải nghe theo mệnh lệnh của tôi không cho phép phản bội ,tùy tiện làm việc riêng hay dùng thái độ của bà như hôm nay đối với tôi ,tôi cũng sẽ cho bà rời đi".

__ Bà bất ngờ trước lời nói của cô lắp bắp "Đại..đại tiểu thư..ngài tại sao phải đuổi tôi ,tôi làm gì sai sao ?"

__ khuôn mặt Cổ Hàn Băng càng âm u rồi quay lại khuôn mặt thản nhiên càng lạnh lùng nhìn bà "Tôi cho bà lựa chọn chứ không phải cho bà chất vấn tôi, tôi cho bà 3 giây lựa chọn".

__ bà bất ngờ không ngờ cô lại làm thế nhưng mà bây giờ bà nhìn lại cô có chút xa lạ không giống cô thường ngày ,luôn luôn chải rửa ,tức giận hay sai khiến họ,luôn ăn mặc hở hang ra ngoài kiêu nam nhân mà đi quyền rũ về , nhớ cô là người háo sắc,đầu óc ngu xuẩn,não tàn mà ai cũng chán ghét,hận cô,khinh bỉ cô còn hiện tại cô cứ như cô thay đổi thành một người khác vậy không còn ăn mặc hở hang,kín đáo mà còn thản nhiên đối đáp 1 cách sắc bén như vậy,nhìn cô có khí chất lạnh lùng cao quý,ưu nhã như u lan trong đêm tối ,lẽ nào ngày hôm đó cùng mấy nam nhân kia đụng đầu hay gì đó mà thay đổi sao.

__ Bà cứ suy nghĩ đánh giá mãi mà không biết trước mặt cô đang tính thời gian lựa chọn cho bà.

__ Cô lên tiếng cắt phăng suy nghĩ của bà " bà đã hết thời gian lựa chọn ,hiện giờ bà lập tức thu dọn hành lí rời khỏi đây ,tôi sẽ đưa lương tháng cho bà mà đi".

__ Bà giật mình bối rối " thưa ngài,không cần phải làm thế ,ngài không thể đuổi tôi đi tôi làm ở đây 10 năm kể từ khi người của gia tộc giao tôi cho ngài để chăm sóc ngài ,sao có thể lập tức rời đi,không thể a ..."

__ " đáng tiếc tôi đã nói rồi tôi cho bà cơ hội lựa chọn trong vòng 3 giây,bây giờ bà còn muốn nói điều đó với tôi sao, tôi nói 1 là 1 ,không thay đổi gì

hết.Nể tình bà chăm sóc cho tôi 1 cách "tuyệt vời" thì tôi cho bà rời đi mà không giết bà đó đã là giới hạn nhất của tôi", cô nhấn mạnh 2 từ 'tuyệt vời' cô biết bà hiểu ý tứ của cô nên mới nói như vậy.

_ Cô không quan tâm thái độ ,sắc mặt kinh hoàng của bà ,cô liếc nhìn những người còn lại " còn các người cũng biết vị trí của mình là gì rồi chứ"

_ bốn người giúp việc bối rối,kinh ngạc vài giây sau" dạ...chúng tôi biết ạ".

_ "rất tốt vậy thì các cô chuẩn bị đồ đạc thu dọn chuẩn bị nhận lương sau đó rời khỏi đây,các cô đã đuổi việc" cô nói 1 câu bang quơ cứ như thời tiết rất đẹp ,không hề trách mắng hay lo sợ những người này.

_ 4 cô giúp việc nghe vậy liền kinh ngạc lần nữa,không thể tin những gì họ nghe thấy,nhìn cô như nhìn quái vật vậy(LinhNana: mấy người nhìn Băng tỷ là quái vật thiệt à... *tò mò*;4 người giúp việc: tất nhiên rồi, cô không thấy cô ta nói sao,... *liếc xéo*;CHB: Ân~ vậy sao..đó là hiển nhiên,chà trách ai.... *cười nhạt*)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

1 trong 4 nữ giúp việc xông ra gắt gọng chỉ vào mặt cô hừ lạnh mỉa mai:

" cô dám đuổi việc chúng tôi sao, cô nói xem chúng tôi làm gì sai sao,hừ cô cùng lắm chỉ là phế vật,đầu óc ngu si,não tàn,ngực to,1 người đàn bà dâm dăng ,háo sắc chuyên môn câu hồn đàn ông như cô ,

chúng tôi là người giúp việc cao cấp được đặt biệt phái đến đây chăm sóc 1 người ngu ngốc như cô là cô may mắn lắm rồi cô còn đuổi việc chúng tôi sao ,cho dù cô có thân phận cao đến đâu cũng bị mọi người trong gia tộc đều vứt bỏ cô rồi ,cô cùng lắm chỉ có danh phận thôi ,hừ".

(LinhNana: má ơi ... chửi người ta đủ điên cuồng rồi;CHB: kệ cô ta,1 giúp việc nhỏ nhỏ mà dám làm gì tôi sao ... *cười giảo hoạt*)

_ Những người còn lại đều nhảy ra phụ họa,giật đầu lia lịa "đúng đấy cô ta bị ngu ngốc sao,đuổi việc chúng ta bộ không sợ người của gia tộc đánh chết cô ta sao"

_ "...đúng,..."

_ "..."

_ "..."

_ "..."

càng nói càng châm chọc cô,khinh bỉ chế giễu cô ,bầu không khí nhất thời sôi trào,.....

_ Cô không tức giận,cũng không ngắt lời,chỉ cười lạnh im lặng nghe họ nói xong trong lòng thì:

" mẹ nó lão nương không phát huy tướng tôi là hello kitty à...chờ xem các người còn miệng còn sức để nói không, Hừ hừ! tôi đường đường là người đứng đầu gia tộc và lãnh đạo giới hắc bạch Hỏa Diễm mà ai không có lá gan chọc giận tôi chứ..nga~ giờ thì mấy con khỉ lo nhoi này làm vật thí nghiệm cho tôi phát huy rồi nhể hắc hắc..*cười phúc hắc* "

(LinhNana: *đỏ mề hôi con mồ hôi mẹ*...Băng tỷ ơi đó là người a là người đó sao có thể bảo là con khỉ.

CHB:.. trong mắt tôi là con khỉ thì là con khỉ không nói nhiều ,sớm muộn gì cũng die khỏi sàn rồi... hắc hắc ..*cười khinh*

LinhNana:Ách..nhưng là.. *rối rắm*

CHB: Hừm... có ý kiến *liếc xéo lạnh lùng*

LinhNana: Nga..nga~ không có ..không có hắc hắc.. tỷ là nói đúng họ là khỉ(nghĩ thầm: nhưng không phải ai cũng là khỉ chứ! *lâm bầm lăm bàu*)

CHB: đừng tưởng tôi không biết cô nói và nghĩ gì...cút về viết tiếp cho tôi không thì... *trùng mắt**đá vào mông**vèo'

LinhNana: A..! sao Băng tỷ biết...Ách..*nhìn cô(CHB) trùng mắt cô **bị đá bay* 'véo' Aaaa...cứu ..tôi..Ồ..ô.... 'Rầm!'lăn vòng xuống đất=>*chạy té khóc không ra nước mắt*)

_ cô cười âm hiểm ,cô liếc khẽ nhìn thấy bà quản gia không ngăn cản ngăn đồng ý họ nói chỉ đứng yên một bên xem cuộc vui.

_Sau khi càng nói càng hăng say thì họ cảm thấy không đúng nhất thời lời nói càng lúc càng nhỏ dần rồi đến cuối cùng bầu không khí lâm vào yên tĩnh ,trầm mặc,không 1 tiếng động ,không nghe tiếng nói ,chỉ im lặng 1 cách qui dị, cô thấy yên tĩnh mà cười lạnh lùng thì mới thản nhiên lên tiếng

_ " đã nói xong chưa,hử,còn gì để nói thì nói hết ra đi".

_ người nhìn ta ,ta nhìn người toàn bộ run rẩy không nói gì chỉ nhìn cô ngạc nhiên dường như họ không thể tin cô không tức giận mà chỉ thản nhiên nói cứ như đó không liên quan đến cô vậy,nhưng có 1 người nhảy ra chân chọc tiếp mà bản thân họ không hề biết từ thân đưa họ rơi xuống địa ngục 1 cách thể thảm a:

_ " gì chứ! Cô nói thế có ý gì,cô không nhất thiết phải đuổi chúng tôi ,cô chỉ an phận làm 1 đại tiểu thư đi ,đừng có mà hành động ngu ngốc như người điên, chúng ta tản ra thôi ,ở đây không có việc gì nữa "

_ Cô nhìn người vừa lên tiếng thì sắc mặt có âm trầm ,cô phóng khí tức sát khí như tu la từ thân câu hồn người vào địa ngục,cô nở nụ cười nửa miệng,âm thanh lạnh lạnh như hàn băng tuyết son nhưng không mất sự cao quý " tôi đã nói gì ,tôi cho phép các người đi sao ,Hử? "

_ Cô tiếp tục nói " chẳng phải tôi đã nói hết những gì tôi nói sao, các người coi tôi như vậy, vậy thì các người xứng đáng làm việc ở đây sao, tôi dám khẳng định, tôi háo sắc,tôi ngu ngốc, não tàn,ngực to,

Ấn~... còn gì nhỉ,hửm...à chẳng lẽ ,đây là việc các người muốn nói sao, nên nói các người là những người đàn bà đánh đá,chanh chua ngoài chợ rông to , dạy đời lên mặt tôi sao các người có tư cách đó sao ,có cần tôi phải dạy lại các người bản thân các người là ai không

các người như vậy còn là người giúp việc cao cấp được phái đến từ gia tộc sao, tôi thật hoài nghi người giúp việc cao cấp của gia tộc lớn nha, đừng cho rằng tôi không biết thái độ và cách làm việc của các người đối với tôi như thế nào,

các người rất giỏi ...đúng rất giỏi các người là tiểu thư là chủ của gia tộc hay tôi là chủ là đại tiểu thư ."

càng nói giọng cô càng lạnh lùng càng sắc bén với đôi mắt tím hồng huyền bí,yêu diễm lóe lên quang mang sâu không thấy đáy không có cảm xúc nhìn những người ở đây như nhìn xác chết,con kiến hôi không biết lượng sức,châm chọc:

_ "Thân là người giúp việc thì làm tốt bốn phận người giúp việc chứ không phải là những người đàn bà đánh đá,chanh chua ngoài chợ rông to,gào thét với tôi nên nhớ bản thân các người là ai ,

1 khi làm việc ở đây thì ai mới là chủ nhân của các người ,là ai mới là người có quyền quyết định sống chết của các người, là gan các người lớn nhỉ , rất tốt,

bây giờ tôi quyết định thế nào các người đều phải chấp hành lời tôi nói, chứ không phải ở đây phản kháng chống đối tôi,tôi rất không thích người không nghe lời,đừng tưởng rằng tôi không đuổi các người ,

tôi không muốn tái dây dưa với các người nhiều lời ,còn 1 điều nữa cho dù tôi không phải là đại tiểu thư hay có là phế vật,háo sắc ,dâm dăng cho dù có thì có quan hệ gì với các người "

_ Mẹ nó...cô lần đầu tiên nói nhiều ,dài lê thê như giảng thuyết khát cả cổ tốn nhiều calo của cô như vậy ,cô cầm ly trà uống cho thông cổ,

còn sắc mặt mọi người trong phòng khách tái nhợt , lúc xanh,lúc đỏ,lúc trắng, cơ thể run bần bật lên nỗi khí thế uy nghiêm,sát khí của cô ngay cả lời nói biết cô không nói đùa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

_ Bây giờ mọi người mới biết người trước mặt đã thay đổi rồi, ngay cả ăn nói 1 cách sắc bén như vậy, họ hối hận ,họ quên mất bản thân mình là ai , nhìn cô xem ăn nói sắc bén không chút lưu tình,

khí thế lạnh lùng như băng tuyết liên,ánh mắt đó đôi mắt tím hồng huyền bí,yêu diễm,tà mị, không cảm xúc lóe lên quang mang sâu không thấy đáy nhìn họ cứ như nhìn thấu bản chất của họ vậy,thật đáng sợ,rất cuộc chuyện gì xảy ra với cô ta vậy, lẽ ra không nên xúc động như vậy giờ thì hay rồi .

_ Cô nhìn mọi người trong phòng và hài lòng sắc mặt của họ lại nói

"Lúc này tôi đã nói vẫn là câu nói trên, bây giờ ngay lập tức làm cho tôi, không nhiều lời ,nếu không đừng trách tôi không hạ lưu tình với các người ",

cô liếc nhìn bà quản gia : " còn bà thì cũng rời đi,cần tôi phải nhắc nhở bà sao , không cần làm ở đây nữa cũng tốt cho bà để bà không phải dấy đưa người phụ nữ dâm dăng,háo sắc ,ngu ngốc ,nào tàn như tôi mà họ nói rồi sao,hửm! "

_ Mọi người lục đục bối rối làm theo lời cô ,cô vẫn ngồi đó không làm gì chỉ nhàn nhạt nhìn mọi người làm theo lời cô,sau khi làm xong cô xoay người lên lầu vào phòng cô chuẩn bị cải tạo phòng lại ,

cô mở phòng quần áo xếp hàng dài , cô cảm thấy nhưc đầu a~... giữa phòng có vài tấm thẻ vàng kim, thẻ bạc, thẻ vip, thẻ vô gia hạn,v.v.. cô lấy thẻ vàng kim chuẩn bị đi mua quần áo lại ,còn quần áo trong phòng cô thu dọn đem đi bán toàn bộ .

_ Cô tung tăng ra ngoài kể bên biệt thự cô mở gara lên thì thấy trước mặt cô toàn siêu xe nổi tiếng , có xe màu đen Lamborghini, xe Land Rover,xe Lexus,xe BMW,cả xe màu đỏ Ferrari, xe infiniti,xe..... toàn bộ đều là dòng xe số lượng có hạn trên thế giới, cô không ngạc nhiên bởi thế giới kia cô đều có còn nhiều hơn so với nơi này

(LinhNana: *run rẩy*.... Tỷ rốt cuộc giàu đến mức nào vậy Băng tỷ ;CHB: um.. tôi nghĩ chắc là toàn thế giới này duy độc nhất có mình tôi là giàu nhất thế giới thì phải, nhưng trong mắt tôi đó là bình thường *thần nhiên,tĩnh bơ*;LinhNana:).

_ Cô lấy chiếc xe màu đỏ Ferrari ,vào xe lấy ra khỏi gara ,sau đó phóng ra ngoài ,tốc độ nhanh như tia điện làm người gác cổng phải giật mình ,trông trộm nhìn kĩ mới biết là đại tiểu thư,thấy vậy không nói gì làm tiếp việc của mình,không quan tâm

(LinhNana: phut... hahaha..Băng tỷ bị nhìn là trộm ,nếu băng tỷ là trộm chắc cả thế giới đều là trộm luôn rồi;CHB:.....).

--- ----- xuất phát đang chạy trên đường--- ---

_ Cô tới shop thời trang cô xuống xe và vào trong , cô nhân viên thấy có khách chào hỏi bỗng nhiên khựng lại khi thấy mặt cô ,

cô có mái tóc màu đen tuyền dài ánh sắc trắng lấp lánh mượt mà như thác xuống thất lung ,suôn mềm như dải ngân hà trong bầu trời đêm của thế gian , làn da trắng như tuyết mịn màng như sữa ,đôi mày lá liễu ,

đôi mi trắng dài cong cong , cái mũi thanh tú , đôi môi nhỏ , đỏ mọng căng tròn như quả sơ ri khiến người ta có xúc động muốn cắn lên đó 1 cái , có đôi mắt tím hồng huyền bí ,tà mị, yêu diễm,quyến rũ như có như không quang mang sâu không thấy đáy, khí chất nữ vương mỗi cái gợn tay nhắc chân đều ưu nhã ,cao quý không ai sánh bằng.

(LinhNana: mẹ ơi... miêu tả Băng tỷ đúng là tỷ đẹp không ai sánh bằng ngay cả thần cũng phải ghen tị hay rơi lưới tình vì tỷ cơ đấy *xoay người nhìn các vị thần nam ,nữ,chúng người thường*

các vị thần nam mắt hình trái tim ,chảy nước miếng 'bình bịch,bình bịch'

các vị thần nữ ánh mắt ghen ghét, lửa giận phừng phừng muốn giết người'ken két ken két'

chúng người thường người đưng ta ,ta đưng người,'Rầm' 'Bịch','Oạch' 'Bang bang'Véo'

LinhNana: *đỏ mề hôi liên miên*... gây họa rồi...*nhìn trời* cái gì ta không biết a không biết....

CHB: tôi đương phải như vậy ai trách chứ...*tự tin,kiêu ngạo*..hơn nữa,nhà cô viết tôi như vậy là do cô chứ trách ai....*cười đen tối*

LinhNana:)

biết cô là ai thì thay đổi thái độ nhìn cô ghen tị bởi vẻ đẹp của cô hận không thể lấy khuôn mặt đó là của mình khinh thường không cung kính" chào đại tiểu thư ,cô tới mua hàng sao,xin hỏi cô muốn hàng gì ,nơi đây chả có gì để cô chọn cả,tiểu thư có thể mời đi nơi khác mua ".

_đôi mắt tím hồng huyền bí ,yêu diễm nhìn người trước mặt lạnh lùng không cảm xúc,không quan tâm thái độ của cô ta " tôi đến mua quần áo thì giới thiệu hàng cho tôi chứ không phải ở đây để cô nói những lời đó với tôi"

_ Cô nhân viên nhìn cô khinh thường ,châm chọc khinh thường

" thật ngại quá, tôi đã nói rồi ở đây chả có gì cho tiểu thư hải long cả ,không lẽ cô định tiếp tục quấy nhiễu,quấy nhiễu tổng giám đốc chúng tôi sao, đúng là 1 người đàn bà dâm dăng không biết liên sỉ mà ,

đúng là không bằng 1 góc của nhị tiểu thư ôn nhu ,địu dàng,có tri thức,được mọi người thích..chắc..chắc..ai cha..đại tiểu thư ,cô tốt nhất rời đi đi ở đây không dành cho cô".

_mọi người xung quanh đều nghe thấy thế bu lại xem cuộc vui ,chỉ trỏ,khinh thường,châm chọc,mĩa mai Cố Hàn Băng,cô nhìn tình cảnh mà sắc mặt trở nên u ám trầm nghĩ

" Lại nữa sao,... lão nương mới thanh lý môn hộ ở nhà xong giờ ra ngoài mua đồ thôi cũng không yên được sao,haiizz... khổ ghê, nguyên chủ này đúng là để đủ rắc rối lại cho tôi xử lí nhiều như vậy ,con nguyên chủ thì thần thoi mà chuyển sinh vui về..."

và nhìn cô nhân viên trước mặt đang dương dương tự đắc, nhiệt độ xung quanh hạ thấp ,cô dùng giọng sắc lạnh như hàn băng làm đông cứng mọi người

ở đây

"Tôi đã nói gì cô không nghe thấy sao, đây là thái độ nhân viên nên có sao, còn việc cô nói dường như cô xem nơi đây là nhà của cô sao ,cô là chủ nhân nơi đây sao,

tôi tới đây không phải muốn nghe lời này ,cô còn không hiểu tiếng người sao, Hừ! xem ra nên gọi quản lý ra đây tôi có việc muốn nói rồi nhĩ , nơi này rất cuộc là nơi mọi người đến mua hàng hay là nơi dành cho người đàn bà tám chuyện ngoài chợ ,Ấn ~".

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

cô nhân viên và cả mọi người có mặt ở đây xem cuộc vui bỗng dừng rùng mình trước khí thế đó,càng ngạc nhiên hơn là thái độ ung dung vân phong đậm mặc cứ như đó không phải là nói cô vậy, làm cho mọi người nghi hoặc,khó hiểu ,cô nhân viên kinh ngạc cô tưởng Cố Hàn Băng sẽ châm chọc, tức giận là hết ,đổi chọi với cô chứ ,

cô không hiểu người trước mặt thật sự là Đại tiểu thư nào tàn, háo sắc,dâm dăng, ngu ngốc như mọi người đồn đại sao, vì sao người này không giống với lời đồn nhĩ, khí chất Ưu nhã,cao quý,đậm mặc, này là ai .

_cô không tin Cố Hàn Băng sẽ làm gì với cô,đứng ,cô ta là người gì mà cả thế giới ai chả biết ,ngĩ vậy, cô tiếp tục khinh thường, ưỡn ngực lên, đôi mắt lóe lên ngạo độc nhìn Cố Hàn Băng như muốn giết cô

" Cố tiểu thư nói gì vậy, tôi nói là sự thật , Cố tiểu thư đừng dùng bộ dạng đó mà nói với tôi ,Hừ, xin lỗi Cố tiểu thư đừng có mà ở đây cản việc chúng tôi làm việc ,nếu Cố tiểu thư muốn quyền rũ quyền rũ ai làm tình thì cô đi nhầm chỗ rồi ".

_Cố Hàn Băng híp mắt tím hồng huyền bí lóe lên sát khí , âm thanh không cao không thấp đủ để mọi người ở đây nghe thấy "đừng để tôi nói lần 2 ,tôi đến đây là mua đồ chứ không phải tới đây là để cho cô nói những lời này ,thân phận của cô là gì thì làm tốt bổn phận của mình đi ,mời quản lý đến đây cho tôi ,tôi muốn biết nơi làm ăn này là sao "

_cô nhân nhiên sắc mặt lúc xanh lúc đỏ chỉ vào mặt cô run người " cô..cô...cô nằm mơ ,cô cút khỏi đây ,nơi này không hoan nghênh cô , tôi không gọi quản lý thì sao,cô làm gì được tôi, không cút tôi gọi bảo vệ khiên cô ra ngoài , Hừ" nói xong gọi người bảo vệ lên bắt Cố Hàn Băng .

_Cố Hàn Băng không ngăn cản , cô vẫn đứng đó không di chuyển ,chỉ có quanh thân cô sát khí tỏa ra hơi thở tử thần khiến mọi người xung quanh phải lùi lại 3 bước ,run rẩy,kinh hoàng không dám lại gần cô.

_Bảo vệ lên và bắt đầu bắt sắp chạm vào Cố Hàn Băng thì bỗng nhiên mọi người ngạc nhiên trợn mắt há hốc mồm không thể tin chỉ thấy Cố Hàn Băng dùng 1 tay bắt lấy cánh tay bảo vệ to con đó bẻ gãy tay sau đó cô dùng 1 chân đá vào ngực hắn khiến hắn bay đi 3 mét rồi đập vào tường mà ngã xuống phun máu trắng mắt không thể tin mình bị 1 cô gái mảnh mai nhỏ bé đó đá bay chưa kịp đứng lên đã ngất đi.

_cô nhân viên thấy 1 màn này mà kinh ngạc không thể tin nhìn Cố Hàn Băng như nhìn quái vật ,Cố Hàn Băng vẫn tỏa ra sát khí xoay người nhìn cô nhân viên âm thanh tử thần như tula địa ngục vang lên dọa cô nhân viên run rẩy ,chân mềm nhũn muốn quì xuống sợ hãi,không dám nhìn thẳng vào đôi mắt tím hồng qui dị đó " đừng để tôi phải lặp lại lần nữa ,tôi không có sự kiên nhẫn mất thời gian đứng ở đây để nói những lời này,hon nữa ,cô đừng chọc giận tôi nếu không hậu quả bản thân cô không thể sống đến ngày mai , còn không gọi quản lý cho tôi"...

-Lời cô vừa dứt thì có giọng chim oanh cao vút nhẹ nhàng xen vào "A! chị ..sao chị lại ở đây"

_mọi người quay người tìm chủ nhân giọng nói đó thì thấy có 1 nữ 2 nam bước tới , người tới là Cố Tiêu Nhi em gái của Cố Hàn Băng là nữ chủ trong tiểu thuyết, 2 nam còn lại là bên phải Lâm Vũ Hàn người đàn ông có đôi mắt sắc lạnh , khuôn mặt tuấn mĩ,dáng người cao ráo 1m8 hoàn mĩ,

mái tóc màu đen tuyền có đeo khuyên tai như màu mắt xanh lam của anh ta ,nhìn vậy là con lai giữa 2 dòng máu ,đôi môi nở nụ cười như không cười nhìn tình cảnh trước mắt ,anh ta là tổng giám đốc của công ty FL đứng hàng thứ 4 trên toàn thế giới ,nơi đây cũng là 1 phần sản nghiệp của anh ta ,là 1 trong những nam chủ trong hậu cung Cố Tiêu Nhi là người chán ghét Cố Hàn Băng , cũng là người tham dự vào giết Cố Hàn Băng ,

nam nhân bên trái là Long Hạo Thiên cũng là nam nhân trong hậu cung của Cố Tiêu Nhi , cũng là tổng giám đốc của công ty Long thị ,là người đứng hàng thứ 5 trên toàn thế giới anh có khuôn mặt và dáng người đẹp trai như vị thần mặt trời ,

nụ cười anh ta tỏa nắng nói đúng hơn là nụ cười sát gái đẹp kinh hồn khiến ai cũng rung động trước nụ cười đó ,đôi mắt thì không cười khi nhìn Cố Tiêu Nhi thì trong mắt anh ta hiện ra vui vẻ , khi xoay qua nhìn tình cảnh trước mắt thì đôi mắt anh hiện lên khinh bỉ,lạnh lùng không cười ,hai nam nhân này là 1 trong 5 vương tử được nhiều cô gái muốn lấy làm chồng,

yêu điên cuồng này. Mọi người ở đây thấy và biết người trước mặt là ai nhất là mấy cô gái ở đây hét chói tai .

_Cố Hàn Băng thấy vậy ,ngẫm " đúng là xui xẻo mà..chưa giải quyết xong lại nhảy ra thêm nam nữ chính chứ ,nhưng mà 2 người đàn ông này nhìn đẹp trai phết..chắc chắc.. ra họ là người từng làm 'yêu' với nguyên chủ này xong rồi bỏ đi đây sao...

nga~ nhìn ánh mắt họ nhìn mình như con virus vậy... mẹ nó, chờ xem tôi cho các người chống mắt nhìn xem bộ mặt thật của cô em gái quý hóa này,... "

cũng biết họ là ai không nói gì cũng không thèm nhìn họ chỉ nhìn cô nhân viên lúc này đã quì xuống đất bởi uy áp hơi thở sát khí của cô ,

cô nhân viên thấy người đến liền sáng mắt đứng dậy cúi đầu cung kính nói với tổng giám đốc của công ty này " chào ngài ,thưa tổng giám đốc "

_Lâm Vũ Hàn không nói chỉ giật đầu ,phất tay cô nhân viên ,uy nghiêm không cảm xúc nói "ở đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra"

_Cô nhân viên thấy có cơ hội cho Cố Hàn Băng chết liền đổi trắng thay đen nói " thưa ngài là Cố Hàn Băng tiểu thư gây ra ạ, ngài xem tôi đã báo cô Cố tiểu thư ở đây không phải là quán bar mà cứ quấy phá chúng tôi làm việc ,tôi có nhờ bảo vệ đưa cô Cố đi thì Cố tiểu thư ra tay sau đó bảo tôi kêu quản lý đến nói chuyện vẫn cũng là lúc ngài đến" nói xong cô thấy há hê,đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

_Cố Hàn Băng nhớ kỹ mặt cô nhân viên đổi trắng thay đen không đúng sự thật kia , hàn khí nhàn nhạt tỏa ra,không nói không ngăn cản cô ta cáo trạng ,còn Lâm Vũ Hàn nghe vậy liếc nhìn cô như vật chết nói

" thưa Cố tiểu thư ,cô đánh bảo vệ như vậy có ý gì, nơi này không phải là để cô làm loạn,mời cô đi cho " nói xong không thèm nhìn vật chết như cô ,chỉ có chán ghét mà thôi .

_Cố Tiêu Nhi lại gần muốn nói tỏ vẻ kinh hoàng

" làm sao có thể ,chắc là không phải đâu chị ấy đâu phải là người như vậy,chắc cô nói sai rồi ,chị ấy rất tốt làm sao làm ra loại sự tình này a~"

(tác giả: Dối trá,ta phi ... *chán ghét*)

_Lâm Vũ Hàn kéo cô lại nói với giọng ôn nhu,sấn sọc " em đừng nói nữa chứng cứ trước mắt em không thấy sao, em đừng khuyên ,em cũng biết cô ta là dạng người gì mà em giúp cô ta" nói xong anh ta quay lại khuôn mặt lạnh lùng nhìn Cố Hàn Băng " cô còn không xin lỗi sao mà đứng đó,còn không mau cút đi ,nếu không phải Tiêu Nhi nói giúp cô thì tôi đã giết cô rồi"

(tác giả: Anh chờ đi sớm muộn anh sẽ hối hận bởi câu nói này.....sẽ bị Băng tỷ ngược anh luôn)

_Còn Long Hạo Thiên từ nãy giờ không nói gì chỉ đứng một bên xem cuộc vui và nhìn cô như nhìn con hề,không có ý tứ ngăn cản hay xen vào.

_Cô Hàn Băng âm thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng, hàn khí vẫn như cũ tỏa ra nhàn nhạt, thái độ bình tĩnh thong dong không quan tâm ánh mắt của 3 người " Nói xong chưa ,xong rồi thì cầm miệng cho tôi"

_cô xoay người nhìn cô nhân viên ,âm thanh lạnh lạnh vang lên như tử thần

" cô nói tôi ở đây không phải là quán bar mà cứ quấy phá các người làm việc, ả là vậy sao, không phải tôi nói đến đây mua quần áo để cô giới thiệu hàng cho tôi sao ,không phải là cửa hàng là nơi để mọi người đến mua đồ sao,

nói như vậy nơi đây không phải là cửa hàng quần áo mà là quán bar sao, nếu vậy tháo dỡ bảng hiệu này mà ghi lại cho chính xác tên quán bar mà không phải tên cửa hàng quần áo đi tránh mọi người nhầm lẫn a~".

_Lâm Vũ Hàn ,Long Hạo Thiên nghe vậy thì kinh ngạc ,cô quái nhìn cô, cô từ khi nào ăn nói sắc bén như vậy ,đây không phải nhầm người chứ suy nghĩ của họ giống hệt những người trong biệt thự của cô,

không lẽ bị mình làm 'yêu' cô ta là cô ta thay đổi sao, không thể nào, ngay cả suy nghĩ của Long Hạo Thiên cũng giống Lâm Vũ Hàn mà kì quái nhìn cô.

Lâm Vũ Hàn ánh mắt âm trầm nhìn cô lóe lên không biết đang nghĩ gì còn Long Hạo Thiên thì nhìn chăm chăm tìm tòi nghiên cứu như muốn nhìn thấu cô.

_Cố Tiêu Nhi vốn trong lòng đang há hê muốn xấu mặt cô thì nghe cô nói vậy kinh ngạc ,cô không sợ mà tiếp tục đồ dầu kích bác dùng giọng điệu điệu dàng ai cũng mềm lòng khuyên nhủ

"chị đang nói gì vậy,nơi đây là cửa hàng quần áo sao lại nói thành quán bar, chị đừng nháo nữa ,nhân viên làm việc ở đây luôn đúng đắn sao có thể sai sót chứ ".

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

_Cố Hàn Băng khẽ nhướn mày lên nhìn cô em gái quý hóa của nó ,giờ mới nhìn kĩ cô gái này có đáng người nhỏ bé, mái tóc xoăn nhẹ màu đen tuy không mềm mại suôn mượt như tóc cô,đáng người không đẹp bằng cô,chắc chắc...không hiểu sao mất mấy nam nhân không biết mình còn đẹp hơn cô ta à...

(LinhNana: tự kỉ rồi *khinh bỉ Băng tỷ* ; CHB: ..kệ tôi... ai dám *kiêu ngạo*)

đôi mắt to tròn mọng nước như muốn rơi bất cứ lúc nào,cô thầm nghĩ quả đúng là nữ chủ mà xinh như hoa ,dịu dàng cái mồm..âm hiểm giả tạo thì có..mất mấy nam nhân này bị lẻ rồi sao ...dạng Bạch liên hoa như vậy ở đâu chả có, tác giả viết bộ này không bị ủng nước rồi chứ hèn chi nguyên chủ tức giận ,muốn xé rách bộ mặt giả tạo của cô ta ,

đáng tiếc a nữ chủ này có quá nhiều người bảo vệ che chở cho nên mới nói nguyên chủ tính cách như vậy so sánh nữ chủ đúng là khác biệt lấy gì mấy nam nhân này không thể không chọn con bạch liên hoa này, giờ nghe cô gái này nói khuyên nhủ thì cười lạnh

" cô không cần nói gì hết, cô nói vậy tôi là người sai sao , nói vậy tôi thấp hèn hơn cô nhân viên này sao,ân~" cô vô tội nhìn Tiêu Băng Nhi cười nhạt

" cũng đúng sao có thể cô ta làm sai vậy cô nói xem tôi ở đây đã nói những gì từ khi tôi bước chân vào đây ,hử, không biết thì cô đừng xen vào , đôi mắt và đôi tai là luôn không đúng những gì cô muốn biết,cô nên cẩn thận thì hơn".

Nói xong không thèm chấp cô ta nữa còn cô ta thì ghen hòng mặt đỏ bừng bởi tức giận nhưng không dám tiết lộ bản chất trước mặt mọi người chỉ đứng yên bình tĩnh lại nhìn cô bằng ánh mắt âm độc ,

Cố Hàn Băng thần nhiên nhìn Lâm Vũ Hàn,Long Hạo Thiên và 2 người cũng nhìn cô rất ngạc nhiên vì một cô gái qua 1 đêm bị bọn họ lấn qua lấn lại thì bỗng nhiên thay đổi ,chắc không phải chơi lạt mềm buộc chặt chứ ,chắc là vậy

Và còn 1 điều nữa cô gái trước mặt này mảnh khảnh như vậy lấy đâu ra sức mạnh 1 cú đá đánh bay 1 nam nhân to lớn như vậy, rõ ràng cô đâu phải là người như vậy ,lẽ nào cô ta giả vờ bấy lâu nay sao,

xem ra cần phải tìm hiểu rõ cô ta thôi Lâm Hàn Vũ lên tiếng " nói vậy nhân viên chúng tôi sai tôi sẽ xem xét lại ,còn cô thì sao,ít ra cô cũng ra tay đánh người ".

_Cô nghe thế không kinh ngạc tựa hồ biết anh ta sẽ nói vậy

"tôi ra tay đó là tự vệ bởi tôi không thích lè mề, rắc rối ,nên dứt gọn như vậy đó là tự nhiên của con người , không lẽ tôi phải đứng để họ đánh tôi sao thừa ngài tổng giám đốc,

bây giờ ngài ở đây thì tôi nói thẳng xin hỏi tôi đến đây mua đồ thì tôi cần người giới thiệu đồ cho tôi hay không ,hiện tại tôi không muốn nhiều lời mất thời gian quý báu của tôi ,còn cô ta" chỉ cô nhân viên đang ngỡ ngàng , kinh hoàng

" anh nên hào hào mà quản cho tốt công ty của anh và cô ta đi không thì hành động và thái độ cả lời nói của cô ta như hôm nay ,tôi không biết sao này còn khách hàng nào dám đến nữa không. "

nói xong cô bỗng nhiên nghiêm túc ,khí thế lãnh ngạo bộc phát sâu tận xương tủy cho lời khuyên:"anh nên nhớ khách hàng là thượng đế chứ không phải là bản thân nhân viên hay bất kể ai làm việc ở đây mới là thượng đế".

Lâm Vũ Hàn càng thêm kinh ngạc một lần nữa sau đó anh bình tĩnh nhìn cô mặc dù ghét cô nhưng cũng hiểu ý tứ của cô ,cũng không so đo với cô, anh xoay người nhìn cô nhân viên nhàn nhạt thần nhiên âm trầm

" Cô còn gì để nói không , hãy nói đúng sự thật ,công ty của tôi không chứa người dối trá,ngu ngốc đâu,cho cô 1 cơ hội để nói".

-Cô nhân viên bàng hoàng ,hoảng sợ,run rẩy nói ra sự thật 1 nửa không dám đổi trắng thay đen,sau khi nói đúng sự thật như Cố Hàn Băng thì cô bối rối hoảng sợ nhìn tổng giám đốc ,sợ anh sẽ giết hay đuổi việc cô vậy.

Quả nhiên, giờ thì mọi người mới biết lòng người đúng là ,còn Lâm Vũ Hàn không có biểu lộ ý tứ xin lỗi chỉ nhàn nhạt hiểu rõ sự việc ,anh nói

" bây giờ cô đuổi việc,cô ngày mai không cần làm ở đây nữa, tôi không chứa người như vậy làm việc. " cô nhân viên tuyệt vọng và hối hận biết vậy

không nên làm thế a~.

Lâm Vũ Hàn nhìn Cố Hàn Băng lạnh lùng cười nhạt " vậy thì coi như đó là lỗi của chúng tôi ,tôi sẽ mời nhân viên khác cho cô thế nào"

Cố Hàn Băng cũng không so đo gì với anh chỉ nhàn nhạt giật đầu ý tứ cô đồng ý, anh thấy vậy không nói nhiều liền đi mời nhân viên mới đến giúp cô, còn anh thì xoay người nhìn Tiêu Nhi đôi mắt hóa ôn nhu nói

" chúng ta đi thôi ",Cố Tiêu Nhi nhìn Hàn Băng 1 cái rồi sau đó nhìn anh ngọt ngào cười

" được ,em đi trước đây chị, chị nhớ về gia tộc thăm mọi người nha,mọi người nhớ chị đó"

Cô không giật đầu cũng không liếc nhìn cô 1 cái chỉ đi theo cô nhân viên khác đi mua đồ ,thần nhiên đi ngang qua mấy người đó ,3 người nhìn cô đi xa không thèm nhìn bọn họ làm cho 3 người này kinh ngạc ,

họ tưởng sẽ làm gì tiếp theo không ngờ cô chỉ thần nhiên đi ngang qua thậm chí không thèm nhìn bọn họ cứ như người xa lạ vậy,Cố Tiêu Nhi tức giận ,đôi mắt lóe lên sự đố kỵ âm độc rồi tắt bởi cô tự tin không nam nhân nào không yêu cô,cô nghĩ thế mà cười đắc ý

nhưng biểu cảm của cô tình cờ lọt vào mắt Long Hạo Thiên ,anh ngạc nhiên anh nghĩ chắc anh hoa mắt rồi thì phải ,cô ấy sao có thể là người như vậy .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

xem ra cần phải giữ khoảng cách với cô để tìm hiểu rõ bộ mặt của cô thôi, anh vốn có hứng thú với cô gái Cố Tiêu Nhi bởi tính cách này nên không tiếp xúc nhiều lắm, cùng lắm chỉ mức độ thích thôi,

giờ nhìn cô âm độc như muốn giết người ,..chắc chắc..suýt chút nữa anh rơi vào vòng tay cô ta chứ..haiizz ,có nên nói người bạn quý hóa này bảo cẩn thận cô gái này thôi không thì họa càng thêm họa.

(LinhNana: đúng đúng,cần cẩn thận con hồ li này *gật đầu lia lia* ; LHT: Ồ.. tôi biết..)

còn Cố Tiêu Băng thì anh cảm thấy thú vị ,vì 1 cô gái mà mọi người đồn đại không giống cô gái hôm nay ,sự khí chất của cô,sự tao nhã,cao quý,lãnh ngạo như nữ vương cao cao tại thượng giống như cô ấy đã quá quen đứng trên vị trí cao nhìn xuống chúng sinh không ai so sánh được ,

ngay cả âm thanh lạnh lùng nhưng trong trẻo này nghe như thấm ruột gan ,mềm mại như vậy. Rốt cuộc đâu mới là cô.

Anh đúng là ngốc mới đi tin lời đồn đó, rốt cuộc là ai tung tin vịt này vậy làm anh tưởng thật mà đi chán ghét cô ấy,...Nga~ hy vọng còn kịp để đến gần tìm hiểu con người cô ấy.. nghĩ vậy anh liền đi theo sau 2 người mua đồ,

Sau khi trải qua sự kiện ngu ngốc này ,cô mua quần áo xong tính tiền bảo người đem đi giao hàng đến chỗ biệt thự ,còn cô thì tiếp tục đi tìm hiểu thế giới này ,

cô vừa đi vừa suy nghĩ nên tạo thế lực, công ty,và cả thế lực trong bóng tối thôi ,vì muốn 1 kích trí mạng vào gia tộc cần 1 thế lực lớn hơn gia tộc mới làm được ,cô nhớ trong tiểu thuyết gia tộc này tuy lớn nhưng không khổng lồ như gia tộc khác ,

chỉ đứng hàng thứ 3 trong tam đại gia tộc hình như là dưới 2 gia tộc lớn này , cô vừa đi vừa suy nghĩ mà không biết sắp đụng người,

‘Bộp’ cô giật mình vội nói

"a! xin lỗi anh "

xong cô đi tiếp không nhìn người trước mặt là ai, chưa đi nửa bước bị âm thanh quuyền rũ gọi cô

" Nga~ lại là cô sao, cô tính đi quuyền rũ đàn ông nữa sao..chắc chắc đúng là đàn bà dâm đảng, không biết Tiêu Nhi sao lại có chị gái ngu ngốc này,... "

Cô nghe vậy ,xoay người nhìn người trước mặt mới biết đó là nam chính 1 trong hậu cung của Cố Tiêu Nhi ,nam nhân trước mặt này tên Bạch Hàn Thương là 1 người đàn ông có mái tóc nâu đỏ ,

khuôn mặt tuấn tú ,sóng mũi cao hoàn mỹ được gọt bởi tác phẩm chính tay vị thần tạo ra , đôi mắt màu xanh dương như biển cả nhìn rất đẹp, dáng người cao ráo khoảng 1m85 ,

anh mặc quần áo tây trang ,cổ áo không cài lại chỉ chừa bỏ 2 nút cài có thể nhìn thấy làn da mặt ong cường trắng như thế nào ,anh là 1 trong 5 vương tử

được mọi cô gái điên cuồng ,

anh là tổng giám đốc Bạch thị đứng hàng thứ 3,thể lực sau lưng anh ta có 1 thân phận nữa là người đứng đầu trong giới hắc đạo ,

trình hình như tên hắc đạo đó là Bạch Long ,cô thu thập thông tin về nhân vật này xong cũng biết anh ta vẫn trong giai đoạn theo đuổi Cố Tiêu Nhi ,

theo cô thấy tính cách anh ta là một người ngoài lạnh trong nóng không giống Lâm Hàn Vũ ngoài lạnh trong lạnh a~

cũng không giống Long Hạo Thiên bề ngoài thì luôn cười tỏa nắng ngả nón nhưng thật chất là 1 người rất sắc bén hiểu rõ 1 con người như có thể nhìn thấu tâm người đó vậy.

Cô còn biết rõ quan hệ của cô giữa mấy người này đang trong giai đoạn chán ghét cô bởi tin đồn về con người cô thôi chứ vẫn chưa chán sâu giai đoạn muốn tìm người giết cô ,hãm hại cô ,loại bỏ cô đến bảo vệ an toàn Cố Tiêu Nhi và hình như cũng có quan hệ yêu trong chuyện đó vài chương đầu trong tiểu thuyết cô biết ,

họ xem cô là thuốc giải độc ,xem cô chỉ là thứ để phát tiết xong rồi bỏ đi thôi, cô nhớ vậy mà sắc mặt cô liền đen ngừ

" chết tiệt lão nương vất vả mới thoát 3 con khi kia cô lại tiếp tục đụng mặt hàng này nữa sao,

AAAA.....cô không muốn dây dưa mấy người này chút nào, xem ra cần phải tránh xa mấy người này thôi,hiện tại cô không có gì trong tay ,nếu tiếp tục như vậy e là họ sẽ truy sát cô tận cùng mất..."

Cô không biết trong khi cô suy nghĩ thì Bạch Hàn Thương nhìn cô ,thấy cô chỉ nhìn mình nhàn nhạt cảm khái xong mặt cô liền đen và hồn đang thả về nơi nào suy nghĩ ,anh ngạc nhiên cô không hề nhìn anh bằng ánh mắt háo sắc như mọi cô gái khác , chỉ biết trong đôi mắt tím hồng huyền bí của cô ghét bỏ anh mà thôi,

nghĩ vậy mặt anh tối sầm u ám , tự nhiên ghét bỏ , anh rõ ràng mới là người ghét bỏ ghê tởm cô ta ,bây giờ thì ngược lại là sao, không lẽ cô thay đổi rồi sao, cô rất đẹp nhưng tính cách thối nát của cô không hấp dẫn nổi nên anh mới chán ghét người đàn bà như vậy.

" cô có ý gì, cô dám thái độ đó với tôi sao,không lẽ cô định chơi lạt mềm buộc chặt phải không cô đã thành công gây chú ý cho tôi rồi đó, cô nói đi cô muốn thế nào "

Cố Hàn Băng bị cắt phăng suy nghĩ cô ngược nhìn anh bằng ánh mắt kì quái xem ra đầu óc có vấn đề rồi ...chắc chắn , nữ nam này tuy đẹp nhưng có bệnh tự kỉ a~~ ,sau đó bình tĩnh thần nhiên nhìn anh như một người xa lạ

" anh không quá tự tin mình như vậy chứ, trên đời này dạng đàn ông nào chả có ,đừng tưởng bản thân anh đủ khiến tôi điên cuồng vì anh ,

chỉ có ngu ngốc mới đi thích một người đàn ông tự cho là đúng,tự kỉ như vậy, tôi có việc không muốn dây dưa với anh nào hết,anh cứ theo đuổi Cố Tiêu Nhi đi ,

tôi không cần,muốn thế nào tùy các người , tôi không thèm chấp các người chỉ mong các người sau này tìm tôi nữa , không hẹn gặp lại! "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Cô xoay người không thèm để ý sắc mặt âm trầm của anh ,cất bước đi ưu nhã, khí phách vương giả mái tóc đen tuyền của cô lay động dưới ánh nắng càng tôn thêm làn da bạch ngọc của cô ,

cả con người cô như phát ra hào quang chói lòa,khánh kiệt khiến cho người khác không dám làm dơ bẩn như vậy.

Sau khi cô đi khỏi tầm mắt anh, anh mới từ sự kinh ngạc, kì quái, hípc mắt nhìn nơi cô biến mất không biết nghĩ gì,

chỉ biết anh phải điều tra lại cô và cô rốt cuộc là người như thế nào và cũng nghĩ rằng ‘ cô đừng có mơ mà thoát khỏi tay tôi’

mà không biết rằng tương lai anh truy thê càng thê thâm,sâu nã hơn a.Nghĩ vậy anh xoay người đi tiếp .

Cô về nhà sau khi sắp xếp xong đang chuẩn bị cải tạo lại thân thể bỗng nhiên điện thoại reo lên

"Reng ..reng..reng"

Cô bắt máy nghe ,cô chưa kịp nói thì đầu máy bên kia nói trước rống lên

"mày trở về gia tộc ngay chúng ta có việc muốn nói với mày ngay lập tức"

nói xong cúp máy không cho cô nói gì hết.

Cô nghe vậy, không nói gì thả máy xuống xoay người lên lầu chuẩn bị tắm rửa thay đồ để qua gia tộc 1 chuyến a~

1 tiếng đồng hồ sau cô ,cô lấy xe màu đỏ Ferrari tiếp chạy đến nơi giả dối đó ,xem ra cô cần phải rời khỏi gia tộc đó thôi ,như vậy không ai quấy rầy cô lên kế hoạch của riêng cô, tới nơi cô nhìn ngôi nhà trước mặt,một ngôi nhà lớn nguy nga lộng lẫy mà sau ngôi nhà thì đối trá,

ghê tởm đến mức thôi nát,Cô bước chân vào thì ông quản gia nhìn cô như nhìn người xa lạ không cung kính nói

" thưa đại tiểu thư mời vào ,mọi người chờ cô trong phòng họp"

Cô nhìn ông cười lạnh lùng bước vào phòng họp thì tất cả mọi người đều tập trung đầy đủ trong đó có cô em gái quý hóa của cô cùng mẹ cô ta ,người đàn bà này tên là Nguyễn Huệ Nhu,

bà tươi trẻ như tuổi 25 dù bà đã qua tuổi 30 ,bà từng âm mưu hãm hại mẹ ruột của Cố Hàn Băng ,mọi dấu vết chứng cứ đều bị xóa đều do chính tay bà cấu kết với 1 trong 3 trưởng lão ở đây chính là nhị trưởng lão bởi ông ta là em trai của bà ,

bà ta thừa dịp ba cô đau khổ mà đi an ủi và quyến rũ ba cô ,cũng từ đó mà 2 người tạo ra đứa con gái này Cố Tiểu Nhi , bây giờ bà ta dùng bộ mặt ôn nhu giả tạo đó với mọi người chắc..chắc.. cô đâu dễ lừa như vậy bởi cô là Cố Hàn Băng .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Chương 11+12

Còn người đàn ông bên cạnh bà là Cố Lâm Hùng ,ông tuy ngoài tuổi 35 nhưng vẫn cường tráng tuấn tú như ngày xưa không hề già đi chỉ càng tăng thêm độ thành thực thôi, còn những người còn lại thì. ...

--- -----cắt phăng lời giới thiệu từng người-----

Nhị trưởng lão lên tiếng trước hung hỏ tức giận đập bàn

" Mày đã làm gì mà em gái mày mất mặt trước đám đông vậy, mày còn nháo đến khi nào hả, đường đường là đại tiểu thư mà mày hành động như người đàn bà dâm dăng ,ngu ngốc như vậy đúng là không bằng gốc em gái mày"

Đại trưởng lão và tam trưởng lão cũng thay phiên nhau nói sỉ nhục cô như vậy ngược lại đau lòng Cố Tiểu Nhi.

Còn bà ta và ba cô thì 1 người đau lòng thương con gái, 1 người thì thất vọng hoàn toàn ,chán ghét vứt bỏ cô không thèm quan tâm chỉ xoay người yêu thương Cố Tiểu Nhi.

Cố Tiểu Nhi thấy tình cảnh này cúi đầu và trong mắt cô cười hà hà, đắc ý, cười chiến thắng,

cô ngửa đầu lên đang chuẩn bị nói khuyên nhủ thì mắt cô chạm vào mắt Cố Hàn Băng ,giật mình vì mắt tím hồng huyền bí kì dị của cô không có cảm xúc xoáy sâu nhìn cô ta như nhìn thấu con người cô ta ,

dường như biết được cô hiểu rõ cô ta, cô ta bắt giác rung mình ,cô không sợ dù gì Cố Hàn Băng biện minh cỡ nào cũng chỉ thăm cho cô thôi, cô nghĩ vậy khiêu khích Cố Hàn Băng như muốn nói ‘cô sẽ thua thôi’ .

Cố Hàn Băng thấy vậy nhếch miệng cười lạnh lùng, cô thân nhiên nhìn vào mấy người trong này

" Các người nói xong chưa! Nói xong giờ còn gì muốn nói thêm nữa không ,không thì đến lượt tôi nói chứ"

Mọi người ở đây giật mình khó hiểu Cố Hàn Băng, đại trưởng lão nhảy ra chỉ tay vào mặt Cố Hàn Băng tức giận

" mày có thái độ đó là sao, mày nên biết trước mặt mày là ai không mà dám vô lễ với trưởng bối như vậy,mày muốn trục xuất khỏi gia tộc phải không ,được chúng ta vốn đang tính trục xuất mày ra khỏi gia tộc để mày tự sinh tự diệt"

Cố Hàn Băng cười lạnh lùng trong lòng thì

" yeah!! Hay lắm trực xuất tôi ư ..hừ được thôi dù gì tôi luôn chờ ngày thoát khỏi nơi này lâu rồi, một nơi thối nát ai thèm..Hừ không xứng sự cao quý của tôi chút nào"

"Nghĩ là làm" các người muốn tôi cút khỏi nơi này ư ...rất tốt dù gì tôi cũng mong như thế, tôi sẽ thành toàn mong muốn của các người ,tôi Cố Hàn Băng sẽ rời khỏi gia tộc và không bao giờ quay về trong gia tộc này ,hơn nữa chân tướng chưa tỏ thì đừng nói sai sự thật,Hừ"

Mọi người kinh ngạc không thể tin họ còn tưởng cô sẽ náo loạn cơ chứ ai ngờ lại dễ dàng như vậy ,tam trưởng lão lên tiếng tức giận nói

"mày nói thế có ý gì"

" đừng tưởng tôi không biết các người là người như thế nào tôi không nói trong lòng các người đều rõ ràng đi, "

cô liếc nhìn bà khiến bà rùng mình

" nhất là bà Nguyễn Huệ Nhu ,tôi biết được sự việc nhiều năm trước nhưng tôi không vạch trần bà đâu ,tôi cho bà thoải mái tiêu dao dùng dằng về này tiếp tục đi ,một ngày nào đó không biết lúc nào sẽ trời sập a~"

nói xong phóng ra sát khí như tu la địa ngục khiến căn phòng ở đây càng âm u làm cho mọi người không tự chủ được mà run rẩy , đổ mồ hôi liên tục, kinh ngạc nhất là sát khí như trải qua nhiều tang thương ,sự đòi hỏi lạc trên thế gian này là người trước mặt có khoảng 19-20 tuổi ,

hơn nữa cái gì mà biết được sự việc nhiều năm trước ,không vạch trần, không biết lúc nào sẽ trời sập...nói vậy là sao ,họ quay qua nhìn bà phu nhân đang tái mặt run người kinh ngạc trước lời nói đó của cô.

Nguyễn Huệ Nhu nhìn thấy mọi người nhìn bà ngoại trừ em trai bà thì bà gượng cười ôn nhu nhìn Cố Hàn Băng e lệ ,dịu dàng nói

"con nói gì vậy, không nên nói xấu mẹ như thế con gái, mẹ hiện giờ lo lắng cho con hồ nháo sợ mọi người trách con đấy ,họ còn tưởng mẹ ức hiếp con a~ con xin lỗi em con đi là mọi người sẽ không làm gì con đâu ,có mẹ giúp con đây này"

trong lòng bà thì khinh thường , chán ghét Cố Hàn Băng thầm nghĩ làm sao ả biết được bí mật năm đó chứ không thể nào ,chắc chắn con nhỏ nói vậy thôi chứ sao mà biết rõ sự việc năm đó, hừ ,phế vật vẫn là phế vật, nên cút ra khỏi gia tộc càng tốt ,

bà nghĩ vậy mà đắc ý hả hê lại không hề biết rằng người trước mặt đâu còn là Cố Hàn Băng sẽ an ủi bà hay náo loạn để bà ra sân cho mọi người tôn thêm đồng tình với bà

Cố Hàn Băng không giận chỉ cười cười bí hiểm làm bà không thoải mái ,bất an như vậy nhưng rất nhanh lấy lại bình tĩnh tiếp tục ôn nhu,dịu dàng khuyên Cố Hàn Băng còn chồng bà thấy bà bị con gái nói vậy với bà khiến ông đau lòng mà vỗ về an ủi bà sau đó nhìn Cố Hàn Băng không còn 1 tia cảm xúc chỉ có sự chán ghét thôi

"Con nói cái gì vậy hả,đây là mẹ con sao con nói bất kính với trưởng bối như vậy,chúng ta kêu con đến là con phải xin lỗi em gái con chứ không phải ở đây hồ nháo không thì chúng ta dựa theo qui củ mà trục xuất con khỏi đây,con nghe rõ chưa"

Ông hừ lạnh lùng nói tiếp

"Một đứa con gái như con khiến cho chúng ta thất vọng ,không chỉ biết ăn chơi đâm điếm, lại còn đánh si nhục em con sao,thật đúng là không bằng 1 góc em gái mày,

ta có đứa con như mày thật làm xấu mặt cả gia tộc lẽ ra trục xuất mày từ lâu nhưng vì nể mặt mẹ ruột của mày nên mới để mày như vậy,bay giờ ta không chịu nổi cần phải trục xuất mày thôi để tránh làm xấu mặt cả gia tộc này"

Mọi người xung quanh đều không dị nghị chứng tỏ đồng ý cách nói của ông,còn 2 mẹ con tuy bề ngoài buồn bã trong lòng thì hả hê, vui vẻ, đắc ý vì thắng lợi ,

Hơn nữa họ không biết rằng lần rời khỏi này là lần khiến Cố Hàn Băng càng mạnh hơn ,phát huy hết khả năng của cô,là lúc cô thay đổi con người mới của cô ,thể lực trải rộng khắp nơi không ai dám xâm phạm chỉ 1 ý tứ của cô là lập tức có người thay cô giết nháy mắt,

làm thay đổi cả thế giới này khi họ biết được chủ nhân sau màn thể lực ,quyền lực mạnh này lại là Cố Hàn Băng người mà họ trục xuất si nhục ,phế vật trong lòng đồn năm đó khiến họ hối hận, sợ hãi,không thể tin ,....

Cố Hàn Băng nhìn mọi người với thái độ như vậy khiến cô không có cảm xúc nào cả cười khinh miệt lạnh lùng

" tôi không xin lỗi ,tôi làm sai sao ,nếu sai thì tôi đã tự động biết rõ không sai vì cái gì các người lại khẳng định như vậy mà không phải chứng kiến sự việc khi đó ,

Hừ!! chắc chắn thật ngu ngốc ,tôi không muốn nói nhiều muốn biết tự tìm hiểu đi ,không làm lãng phí thời gian của các người nữa ,tôi đi đây"

tưởng tôi dễ yên lặng cho các người si nhục tôi sao ,hừ ..mơ tưởng,các người chỉ là con kiến hôi mà dám xúc phạm tôi sao hừ....

Cô ngang nhiên đi ra bỏ lại những người tức giận, kì quái nhìn cô không kịp ngăn cô chỉ trơ mắt nhìn cô đi bỗng 1 câu nói khiến mọi người trong phòng rung mình

"tôi sẽ còn quay lại thăm các người, hẹn ngày tái ngộ ,chuẩn bị chờ món quà tôi dành tặng các người đi nhé"

lời nói tuy nhẹ nhàng êm dịu nhưng lại chứa 1 tia khí tức âm trầm lạnh như hàn băng vang lên như gõ vào tâm của mọi người .

Sau khi giải quyết xong cô lái về nhà vào biệt thự ,chuẩn bị đóng cửa bế quan để còn phải tạo dựng thế lực riêng của cô trong 3 năm thôi.

-----Bể Quan-----

Ba năm sau trời qua

Trên bầu trời đêm lóe lên những vì sao lấp lánh chiếu rọi, cơn gió vù vù dịu nhẹ, khắp nơi con đường phố xá ánh lên những tia sáng như đom đóm nơi nơi đều náo nhiệt , chỉ có trong phòng yên tĩnh có chăng là tiếng gõ máy tính ,tiếng bút kí tên xác nhận tờ giấy gì đó ,

"lạch cách,lạch cách,.. "

"rẹt,cạch. "

Người ngồi trên ghế chủ tịch nghiêm túc làm việc ,mái tóc màu bạc được ánh đèn trong phòng chiếu lên càng tỏa sáng đẹp đẽ lung linh nhất thế gian buộc lên hồ hững dãi ngang thất lung sườn mềm mại như thác ,

làn da trắng như tuyết ,mịn màng như sữa ,đôi mày lá liễu,đôi mi dài cong cong như cánh quạt mời gọi,

đôi mắt phượng tím hồng trong suốt huyền bí ,tà mị,yêu diễm,quyến rũ như có như không quang minh sâu không thấy đáy , cái mũi cao như được bàn tay thượng đế phác họa rất đẹp,

đôi môi không tô son mà đỏ mọng căng tròn như quả sori khiến người ta có xúc động muốn cắn lên đó 1 cái cho thỏa mãn, khí chất tỏa ra như nữ vương mỗi cái giờ tay nhắc chân đều ưu nhã,cao quý không ai sánh bằng.

dáng người thon gọn , đôi chân thon dài mềm mướt trắng nõn thật đẹp khiến người ta liên tưởng muốn chạm vào,có thể nói dáng người này là vu vật độc nhất vô nhị nhất thế gian không có người thứ hai đẹp hơn cô,

đặc biệt nhất là vết bớt trên trán có hình cánh hoa sen máu giữa cánh hoa sen là ngọn lửa màu máu không giống ngọn lửa bình thường ,

nhìn kĩ giống ngọn lửa của lửa u minh hỏa càng tôn lên rất kiêu diễm ,cao cao tại thượng không ai xâm phạm ,bỗng có người gõ cửa

"Cốc cốc.. "

Người ngồi ghế chủ tịch ngừng lại nhưng không nâng đầu chỉ nhàn nhạt âm thanh trong trẻo êm tai vang lên nói

"vào đi "

Người bước vào là 1 nam nhân có dáng người cường tráng nam tính,khuôn mặt tuấn tú ,đôi mắt màu đen hắc diệu trong suốt khi nhìn người trước mặt thì cung kính đưa bản kế hoạch của công ty cho chủ tịch

"thưa chủ tịch,đây là thứ chúng ta kí hợp đồng với công ty FL về kế hoạch xây dựng thời trang ạ "

Người ngồi chủ tịch ngược đầu lên nhìn bản hợp đồng trong tay lướt qua người mình hợp tác mà cười bí hiểm

"A..không ngờ lại có duyên gặp lại rồi nhỉ "

Nam nhân nghi hoặc nhưng không nói chỉ chờ lệnh vâng đó là thư kí của chủ tịch ,là người được chủ tịch lựa chọn ra huấn luyện và là người kính phục vị chủ tịch cường đại này, như mọi người biết vị chủ tịch đó là Cố Hàn Băng người mà từng rời khỏi gia tộc cách đây 3 năm trước .

Trong vòng 3 năm cô dành 1 năm cải tạo cơ thể cho khỏe mạnh có ai ngờ kéo luôn cải tạo mái tóc lẫn vết bớt biểu tượng cao quý của kiếp trước vào cơ thể này,

trong khi bế quan cải tạo cô phát hiện trong cơ thể cô lại có 2 bảo bảo ,cô rất ngạc nhiên nhưng cô vẫn không hoảng sợ ,cô vẫn lựa chọn sinh đứa bé con ra ,

Sau khi bế quan và chăm sóc dạy dỗ 2 đứa con của cô thì thêm 2 năm này cô bắt đầu tạo dựng thế lực của mình nào là thế lực y khoa, nào là thế lực bóng tối tên trong giới hắc bạch đạo của cô cũng là tên kiếp trước của cô Hỏa Diễm,

bởi cô thích màu đỏ màu của chiến ý,là màu của máu khiến cô yêu thích nhất, giới hắc bạch đạo này bị mọi người e ngại, lo sợ,là khủng bố trong lòng mọi người kể cả các gia tộc cũng muốn lôi kéo Hỏa Diễm thuộc quyền sở hữu của mình

nhưng đáng tiếc chưa kịp lời kéo bị người Hỏa Diễm tặng cho 1 lời cảnh cáo rất đáng sợ khiến mọi người và gia tộc không dám nhúng chàm ,tham lam lời kéo nữa ,và cuối cùng cô còn là chủ tịch và là cổ đông mạnh ,

quyền lực nhất trên toàn thế giới ,bởi cô không chỉ sáng tạo thế lực nước Thượng Hải ở đây mà còn trải rộng khắp 4 nước như nước Ý,nước Pháp,nước Hàn,nước Úc.

Bốn nước đều mang tên Hỏa Diễm ,chỉ duy độc công ty mà cô sáng tạo nơi này và 4 nước còn lại là tên khác BB có nghĩa là Băng Băng là tên cô .

" được rồi ,thư kí Thần ngày mai cậu liên lạc tổng giám đốc công ty FL đến đây để bàn bạc kế hoạch phát triển trong xây dựng thời trang này "

thư kí Gia Kì Thần nghe vậy không dị nghị cung kính

"vâng thưa chủ tịch"

cô giật đầu

"ừ đi đi"

sau khi thư kí Thần đi chỉ còn lại là cô ,cô đứng dậy nhìn ngoài cửa kính nhìn xuống ánh sáng lấp lánh tỏa sáng vào ban đêm cô cười bí hiểm

"trò chơi bắt đầu,các người đã đến lúc chuẩn bị nhận món quà của tôi nhé"

Bỗng điện thoại reo lên âm nhạc vui tai ,cô xoay người cầm điện thoại di động lên coi người gọi thì đôi mắt cô dịu dàng chứa ý cười ,cô bật loa chưa kịp để cô nói thì bên kia giành trước

"mẹ~ sao mẹ chưa về tụi con đang đợi mẹ đấy,mau mau về nha ,à phải rồi mẹ có người quấy phá Hỏa Diễm của chúng ta con đã giúp mẹ xử lí rồi mẹ,hắc hắc..mẹ xem con trai của mẹ giỏi không "

Cô nghe giọng của con trai như muốn nói 'khen con đi ,khen con đi' khiến cô bật cười ,nếu ai nhìn dáng vẻ này của nhóc thì

'lão đại hình tượng âm trầm,lãnh khốc đi đâu rồi, người này là ai ,..mẹ ơi.'

cô tuy giao con trai làm chủ nhưng chân chính chủ sau màn vẫn là Cố Hàn Băng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Cố Hàn Băng cảm thấy nên về nhà thôi ,giọng nói ôn nhu ,cung chiều vang lên nếu có ai ở đây chắc chắn sẽ đắm chìm trong giọng nói ấy.

" được rồi con trai ! mẹ về nhà ngay ,còn nữa em gái con đâu "

"A.. nó ở ngay bên con đó,.. "

Chưa kịp nói bị người kế bên giật lấy liền hưng phấn, giọng nói non nớt của trẻ con mềm mại vang lên

"mẹ..mẹ..con nhớ mẹ ,mau mau về nhà nha,tụi con đang ở trong bang ,sẵn đến đón tụi con luôn nha , hắc hắc "

Cô cười bất đắc dĩ ,ánh mắt cung chiều

"được rồi ,mẹ sẽ về, các con cứ ở đó chờ mẹ "

Sau khi nói xong cô ra khỏi phòng, lấy xe chạy khỏi tập đoàn BB ,trong khi đang chạy thì bỗng cô thấy người con trai đang ngắt xiủ tại bên đường,tuy cô muốn bỏ đi không quan tâm nhưng không hiểu sao cô cứ thấy là lạ,quen thuộc

cô nghĩ chắc là do thân thể này nên cô đành tấp lè đường xuống xe lại gần người con trai ấy,

còn người con trai tuy ngắt xiủ nhưng anh vẫn có thể nghe thấy ,nhìn thấy của ai đó lại gần là anh bắt đầu cảnh giác cho đến khi người đó lại gần thì

anh mới nhìn rõ mà ngay người rung động đó là một cô gái xinh đẹp nhưng sự xinh đẹp của cô ấy hình như không từ nào diễn tả ,không bất cứ cô gái nào so sánh được về đẹp của Cố Hàn Băng ngay cả Cố Tiêu Nhi cũng phải xách dép trước về đẹp của cô ấy ,

Cô có mái tóc màu bạc được ánh đèn xung quanh chiếu lên càng tỏa sáng đẹp đẽ lung linh nhất thế gian buộc lên bờ hững dài ngang thắt lưng suôn mềm mại như thác ,

làn da trắng như tuyết ,mịn màng như sữa ,đôi mày lá liễu,đôi mi dài cong cong như cánh quạt mời gọi,

đôi mắt phượng tím hồng trong suốt huyền bí ,tà mị,yêu điểm,quyến rũ như có như không quang mang sâu không thấy đáy , cái mũi cao thanh tú như được bàn tay thượng đế phác họa rất đẹp,

đôi môi không tô son mà đỏ mọng căng tròn như quả sori khiến người ta có xúc động muốn cắn lên đó 1 cái cho thỏa mãn, khí chất tỏa ra như nữ vương mỗi cái giờ tay nhắc chân đều ưu nhã,cao quý ,lạnh lùng mà xa cách, không ai sánh bằng.

dáng người thon gọn , đôi chân thon dài mềm mượt trắng nõn thật đẹp khiến người ta liên tưởng muốn chạm vào,có thể nói dáng người này là vưu vật độc nhất vô nhị nhất thế gian không có người thứ hai đẹp hơn cô,

đặc biệt nhất là vết bớt trên trán có hình cánh hoa sen máu giữa cánh hoa sen là ngọn lửa màu máu không giống ngọn lửa bình thường ,

nhìn kĩ giống ngọn lửa của lửa u minh hỏa càng tôn lên rất kiêu diễm ,cao cao tại thượng không ai xâm phạm ,

anh còn nghĩ cô không phải là con người mà là tiên tử không còn hơn tiên nữ bởi cô vừa giống thiên sứ vừa giống ác ma ,2 tổ hợp dung hòa vào trên người cô gái này

càng phù hợp với cô đến thế nhưng mà cô rốt cuộc là ai chưa kịp cho anh nghĩ thì

Cố Hàn Băng đã đứng trước mặt anh ,giọng nói êm ái nhưng không cảm xúc

"Này anh còn sống chứ ,nếu còn thì nghe tôi nói gì không"

"..."

"Ê..không trả lời sao,nga~ tôi giúp anh vậy coi như anh may mắn được tôi giúp đấy"

Nói xong anh bị cô nhắc anh lên đi về chiếc xe cô ,vào xe xong anh ngạc nhiên

‘sao cô ấy nhắc anh dễ dàng vậy ,cô có phải là con gái không vậy nhỉ’

Cố Hàn Băng liền chạy về nhà trước khi về nhà cô sẵn qua bang Hỏa Diễm đón 2 nhóc về nhà luôn

Tới Bang Hỏa Diễm ,cô không sợ người con trai này nhìn thấy bởi cô có cảm giác có thể tin tưởng được ,cô xuống xe thì người trong bang chạy ra thành 2 hàng nhường đường cho cô vào ,

ánh mắt cung kính,tôn sùng cúi chào,quì xuống theo kiểu tư thế hoàng tử mà ai cũng biết,1 cánh tay để chéo lên ngực ngay vị trí hoa văn ngọn lửa ,lớn tiếng không to cũng không nhỏ nhưng âm thanh đều đều,uy nghiêm,khí chất mạnh mẽ,cường đại,

cách ăn mặc toàn bộ đều là trang phục áo khoác dài bên ngoài thời cổ màu đen có khắc hoa văn màu lửa đỏ Hỏa Diễm, ngọn lửa u minh y hệt trên trán cô,

nó là biểu tượng hay còn là minh chứng cho sự tồn tại của Hỏa Diễm,bên trong thì mặc quần áo thời hiện đại màu đen cũng có hoa văn màu lửa đỏ Hỏa Diễm,

trên trán mỗi người đều có vết bớt ngọn lửa không giống vết bớt bẩm sinh của cô,

chỉ là vết bớt của mỗi người được cô khắc ấn hình ngọn lửa màu xanh lam tượng trưng cho cấp bậc hay thực lực , liến biết được họ được huấn luyện như thế nào.

"Chào chủ thượng "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương 14+15

Cố Hàn Băng giật đầu ,giọng nói uy nghiêm lạnh lùng

"đều đứng lên đi"

Mọi người nghe lời đều đứng lên nhưng đầu vẫn cúi cung kính ,chờ cô ra lệnh

"Tiêu Tử "

Nam nhân nghe cô gọi tên mình liền ra khỏi hàng xuất hiện trước mặt cô chờ lệnh

"Vâng thưa chủ thượng, tôi xin đợi lệnh của ngài"

Từ này một màn này người con trai trong xe đều thu vào mắt ,anh rung động kinh ngạc trầm nghĩ

‘không ngờ cô ấy không phải là 1 cô gái bình thường, hóa ra là người trong bang’

cách ăn mặc của họ anh cũng từng nghe qua giờ nhìn trực tiếp càng khiến anh rung động sâu sắc nhất là không chỉ quần áo mà còn vết bớt trên trán họ cùng khí chất của họ ,

hình như anh còn nghe họ gọi cô là chủ thượng lại càng khiến anh bất ngờ hơn là chủ nhân của bang Hỏa Diễm mà

mọi người đồn đại là người thần bí ấy lại là 1 cô gái xinh đẹp trước mặt này, nói vậy chẳng lẽ cô còn thân phận nào khác nữa sao, cô rốt cuộc là ai mà sao cô trông quen thế...xem ra anh nên tìm hiểu xem sao.

"Cậu dẫn người nằm trong xe tôi vào bang cho tôi"

"Vâng"

cậu ngạc nhiên nhưng không hỏi liền cung kính trả lời mà dẫn nam nhân vào bang

"tất cả các người hãy triệu tập mọi người vào đại sảnh cho tôi"

nói xong cô bước vào trước sau đó mọi người theo sau cô tập hợp lại đại sảnh.

Cố Hàn Băng ngồi trên ghế chủ vị ,

người con trai được nâng vào ngồi trên ghế hàng cuối cũng đủ để anh hé mắt nhìn cảnh trước mắt,

"các người hãy nghe lệnh ,bắt đầu từ ngày mai tôi sẽ phân cho các người làm nhiệm vụ ,

lần nhiệm vụ này sẽ khiến các người phải hoàn thành nhưng không cho phép chết ,đã hiểu rõ"

"Chúng tôi hiểu rõ thưa chủ thượng"

mọi người cung kính ,hưng phấn cùng vang lên .

Người con trai cuối hàng nhìn cảnh tượng này vừa tò mò vừa hứng thú nhìn cô gái có mái tóc bạc cùng dung nhan yêu diễm,

có vết bớt trên trán có hình cánh hoa sen máu giữa cánh hoa sen là ngọn lửa màu máu ,ngọn lửa của lửa u minh hỏa càng tôn lên rất kiêu diễm,cao cao tại thượng không ai xâm phạm ,

‘rốt cuộc là nhiệm vụ gì mà mọi người đều hưng phấn vậy nhỉ nhưng quan trọng nhất cô gái đó không ngờ lại tạo ra

thế lực mạnh như vậy,anh rất muốn thử sức với cô ấy như vậy, 1 cô gái thật thú vị’

Sau khi bàn bạc xong mọi người đều tản ra chỉ còn Cố Hàn Băng và nam nhân đang ngất xỉu nhưng

hiện đang thanh tỉnh nhiều và giả vờ tiếp tục ngất xỉu,Cố Hàn Băng nhướng mày nhìn người con trai đó mà than thở mà cười lạnh

"Nếu tỉnh rồi thì lập tức có thể rời khỏi đây được rồi"

"..." Sao cô ấy biết nhỉ

"..." Thăng cha này cố tình đấy à..hừ

"Này..còn không tỉnh sao muốn tiếp tục giả vờ sao,hừ"

cô không giận mà cười giảo hoạt

"..."

"không tỉnh phải không ,đường như anh cảm thấy vui lắm nhỉ..."

chưa nói xong thì có 2 giọng nói non nớt vui vẻ gọi cô

"Mẹ,mẹ...người đến rồi "

‘vèo’

‘vèo’

2 bóng nho nhỏ chạy nhanh như chớp bám vào người cô cọ cọ làm nũng, 1 âm thanh bé gái ủy khuất

mái tóc đen tuyền được thắt bím thành 2 bên ,khuôn mặt non nớt,đôi mắt to tròn chớp chớp trông mắt màu tím than huyền bí ,

có vết bớt hình ngọn lửa như máu 2 bên có cánh hoa sen máu giống cô, siêu cấp đáng yêu .

"mẹ,người đến rồi sao không vào phòng gặp tụi con chứ ,không lẽ mẹ đi của trai không thèm nhìn con gái mẹ sao.."

"....."

con bé này đầu nghĩ gì vậy,cô không biết con bé này giống ai mà cứ bắt quái như vậy.

"mẹ không trả lời vậy là con nói đúng rồi...nga~ mẹ thật là hư,

mẹ không thương tụi con nữa, nay ra ngoài kiếm trai rồi huhu..."

Cô:"....."

Con trai:"..."

Người nam nhân giả vờ ngất xỉu"...."

"mẹ không nên của trai a~ mẹ nhìn con gái mẹ này,con gái mẹ xinh như hoa,

hoa gặp hoa nở,khiến ai cũng yêu , hắc hắc...cho nên mẹ a....."

cười khanh khách tự tin ,tinh nghịch,vui vẻ nói

"Stop! Mẹ bội phục trí tưởng tượng phong phú của con rồi đấy Cố Tiểu Bối ,con đang nghĩ gì vậy ,

mẹ rất hoài nghi mẹ có phải là người sinh ra con không và con có phải là con gái mẹ không vậy,

nếu đúng vậy sao con lúc nào cũng bắt quái , nói tầm phào như vậy "

Đầu cô hắc tuyến ,khóe miệng run rẩy nhìn cô con gái hoài nghi ,giọng trêu tức ,

còn con trai bên cạnh thấy cô chỉ nói chuyện với em gái Tiểu Bối liền ôm cổ cô làm nũng ,

cậu nhóc này là Cố Tiểu Bảo cũng giống em gái nhóc khuôn mặt có nét tương tự giống nhau 3 phần,

đều có đôi mắt tím than lóe lên sự trầm ổn chỉ trừ với mẹ cậu,dáng người nho nhỏ như tiểu chính thái cùng khuôn mặt manh đáng yêu, khí suất,

mái tóc màu bạc giống cô,có vết bớt hình ngọn lửa trên trán mảy đỏ như máu 2 bên là cánh sen máu giống cô

nhưng hình dung ra 2 từ ‘yêu nghiệt’,chỉ không biết lớn lên sẽ đến mức nào.

"Mẹ, còn có con nữa nha ..không nên bỏ qua con trai đáng yêu của người a~"

"Nhóc con ,đương nhiên mẹ không bỏ qua cho con con trai "

Cố Hàn Băng xoay người ôm lấy má cung nựng mà hôn xuống thật vang

‘Bep’

Cố Tiểu Bảo cao hứng vui vẻ cũng hôn lại mẹ

‘Bep’

Cố Tiểu Bối thấy bị làm bơ mà tức liền nhảy vào ôm lấy cổ Cố Hàn Băng cũng hôn vào má cô

‘Bep’

"Còn có con nữa con nữa nha~"

Cố Hàn Băng bắt đầu nhìn 2 bảo bối mà buồn cười

"Được rồi các con không nháo nữa ,các con ở đây mà các con nói mọi việc sao rồi"

2 bảo bối nghe vậy liền vui vẻ bắt được quả cùng vang lên

"mọi thứ đã được xử lí , mà mẹ chủ này là ai vậy"

Lúc này cô mới nhớ ra ,còn 1 người nữa đâu ,cô nhìn người đó mà cười giả hoạt nói với các con

" À..người này..."

"A..con biết rồi chắc là tình nhân của mẹ ,phải không...Ồi chào! mẹ đẹp như vậy có ai không thích chứ..hắc hắc"

Cố Tiểu Bối ngạc nhiên chỉ vào mặt nam nhân giả vờ ngất kia,cười bất quá ,tò mò,liền khẳng định

Cố Hàn Băng đen mặt, miệng co giật vài giây ,vô lực thở dài ,hết nói nổi

"con gái, làm ơn nghe mẹ nói xong đi có được không,con dừng ngay cái ý nghĩ ngu ngốc này đi,có tin mẹ sẽ đem con tiếp tục đi huấn luyện không hà"

Cố Tiểu Bối cười giả vờ ngây thơ, chớp chớp mắt (vô) số tội ,nói

"mẹ, mẹ không cần thận thùng đâu nha,con nói vậy chắc chắn như vậy vì trong tiểu thuyết

con nghe nói 1 người con gái mang 1 người con trai về nhà ,thường gọi là gì thì phải..um..A phải rồi gọi là tình nhân đó, yêu vụng trộm ấy mà không phải sao"

Cố Hàn Băng mặt càng đen "....." con có thể hay không đừng đọc ba truyện này không

Cố tiểu Bảo cười xấu xa nhìn mẹ lại nhìn nam nhân giả vờ ngất xiu kia

người con trai giả vờ ngất xiu nghe Cố Tiểu Bối nói vậy mà nhin cười,muốn cười còn khó vì đang giả vờ ngất xiu nên hai vai có chút run run ,sắp chảy cả nước mắt,thầm nghĩ

"Ồi chúa ơi ,cười chết anh rồi,hahaha.. không ngờ 3 mẹ con họ thú vị như vậy anh thật muốn xem 2 đứa bé kia là người thế nào a~,

xem ra anh thật muốn tìm hiểu về bọn họ,coi như cuộc sống của anh không tẻ nhạt rồi,anh còn nhớ vì sao anh ngất xiu

ừm... cũng chỉ tại làm việc quản lí trong công ty đang chuẩn bị về nhà gặp Cố Tiểu Nhi bàn chuyện để anh tìm hiểu cô gái này là người thế nào mà mấy người bạn yêu thương cưng chiều vậy,

thì đầu anh chóng mặt chịu không nổi nữa mà ngất đi trên đường liền được cô gái xinh đẹp này cứu "

Cố Hàn Băng hết nói với các con rồi liếc nhìn thấy người con trai này đang nhin cười khiến cô tức ,

không nói nhiều dùng chân đá nhẹ vào ghế khiến người con trai đó té ngã không hiểu chuyện gì xảy làm anh phải mở mắt nhìn cô.

"Hừ..muốn cười thì cười đi ,còn muốn giả vờ ngất nữa sao"

"Khục..khục..cái đó, thật ngại quá ,nếu vậy thì để tôi chịu trách nhiệm lấy cô vậy ,coi như cô không bị con gái cô nói tình nhân nữa "

Anh không thờ ơ,gấp,không chớp mắt,không xấu hổ khi bị vạch trần, cười vô sỉ, mặt dày để nghị ,chân thành nhìn cô như thể anh mới là người ủy khuất vậy.

3 mẹ con nhìn anh quái dị ,kinh ngạc, hắc tuyến ngoại trừ 2 bảo bối cười xấu xa

"... .."

thấy không trả lời anh tiếp tục nói

" Tôi là Phạm Dật Thần , rất vui được biết cô, xin hỏi cô sẽ lấy tôi chứ thanh danh của cô bị con gái cô hủy ,nên...tôi đành ủy khuất chính mình mà lấy cô

thôi "

Hai mắt cô mở to trừng mắt đầu sỏ con gái chỉ thấy con gái cười vô tội nhưng đôi mắt thì tỏ ra ngây thơ không hiểu ai biết sâu đôi mắt lại giả hoạt như vậy,

Cố Tiểu Bảo thì tò về mình cái gì không biết giả vờ nhìn đôi giày của mình, Cố Hàn Băng có cảm giác sắp điên lên xoay người trừng mắt nhìn anh đang cười vô sỉ, híp mắt nguy hiểm nói không lạnh không nóng:

"Đầu anh có vấn đề gì không vậy, anh có thể hay không vô sỉ hơn nữa không, tôi cần anh lấy tôi sao, giờ anh tỉnh rồi thì rút ngay cho tôi"

"Sao có thể Bảo bối, như vậy không tốt lắm đâu anh đây đang vì mặt mũi của em mà làm thế nha "

Phạm Dật Thần ủy khuất, thấp phần mặt dày bám cô không dứt, thầm nghĩ

"thật thú vị a~ anh định rồi ..em sẽ là của anh chắc rồi ,còn Cố Tiểu Nhi thì bỏ mẹ nó đi, người trước mắt mới là tuyệt phẩm a~"

"mẹ ,chấp nhận lòng thành người ta đi,hắc hắc ..cũng không mất mát gì dù gì tụi con cũng cần papa nha~ coi như tuyển chú này làm papa đi"

cả 2 bảo bối quyết định và liền nói hết sức ngây thơ khiến cô muốn xỉu ,hộc máu.

Cô nếu nhớ không lầm anh ta là 1 trong nam chủ hậu cung của Cố Tiểu Nhi là người làm 'yêu' với cô đây mà ,đúng là duyên phận kì diệu nhỉ,dù gì cũng chưa biết ai là baba của 2 bảo bối cô nữa

nhưng sao cô có cảm giác con gái cô tính cách khá giống hán (phạm Dật Thần) nhỉ,bậy... bậy..không thể nào,

haiizz thôi được coi như thu thập người làm có mất mát gì ...

"anh là Phạm Dật Thần đúng không, thôi được anh sẽ tạm thời làm papa cho các con của tôi ,nhưng tôi sẽ không lấy anh ,

tôi coi như tuyển anh làm papa cho các con tôi là được,như thế nào,không cần thì anh có thể mời ra khỏi đây"

"Tôi đồng ý ,sao có thể không chứ " không lấy em thì chả sao ,tôi sẽ khiến em lấy tôi hắc hắc..

bản thân anh còn không biết rằng chính câu nói này tương lai anh mới biết được người mà anh làm giải được 'yêu' đó lại là cô ,khiến anh hết sức vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Gặp Lại

Sau khi quyết định cho danh phận xong , Cố Hàn Băng lúc này mới nhìn kĩ khuôn mặt soái ca của anh ta ,

đáng người cao ráo đủ chuẩn không gãy,không béo , thân hình body chuẩn như người mẫu,khuôn mặt thon,

làn da màu mật ong gọi cảm, mái tóc nâu hạt dẻ rất đẹp mắt, đôi mắt phượng hoa đào,lơ dăng lơ lửng biếng làm biết bao con tim các cô gái ôm tim rơi vào lưới tình, màu mắt anh ta có màu bạc nâu trông rất hiếm ,rất đẹp.

Ngược lại trong khi cô quan sát anh thì Phạm Dật Thần thấy cô nhìn anh chăm chú không phải si mê mà chỉ có sự cảm thán ,

hứng thú với anh mà thôi làm anh cảm thấy lần đầu tiên không ghét người khác nhìn chăm chăm anh như vậy nếu là người khác thì anh cho đá bay đi rồi nhưng cô thì không ,cô hiện giờ là vợ bảo bối của anh nha ,không nên để vợ bỏ anh nha.

(tác giả: chưa lấy Băng tỷ cưới về mà bảo người ta là vợ rồi *trêu chọc*;

PDT: cô có ý kiến.. hử*cười híp mắt ôn nhu*

Tác giả: Ách ..sao có thể haha..xin lỗi băng tỷ là vợ anh đúng đúng là vợ anh a~~~~*chân chó nịnh nọt*"bà nó ,hảo đáng sợ a~")

"thế nào bảo bối ,anh như vậy em hài lòng không ,anh có thể thỏa mãn em nhiều lắm nha bảo bối "

Ý tứ ám muội như vậy , Cố Hàn Băng không hiểu được câu nói đó thì đúng là người ngu,cô nhìn chăm chăm Phạm Dật Thần ,anh thì không sợ vẫn cười

quyến rũ với cô.

"Anh có thể tốt nhất yên phận cho tôi ,không thì tôi cho anh không làm papa của các con tôi"

hừ...muốn quyến rũ cô sao,nằm mơ, tôi cho anh 1 bài học chết chắc ,tuy cô biết anh ta không có tham gia vào việc truy đuổi giết nguyên chủ nên cô mới hảo cảm chút nhưng mà vẫn không tha được vì cái tội làm ‘yêu’ với cô , ăn xong chùi mép, hừ..hừ..

"Ồi ,bảo bối sao em lại nở nào với anh a~..không sao anh sẽ khiến em hài lòng về anh ,không làm em thất vọng "

không được thì chỉ có nước nấu gạo thành com với em thôi bảo bối hắc hắc ...

anh cười giảo hoạt như hồ ly nghĩ nghĩ về tương lai mà không biết hình tượng cười rùng rợn đang ỳ kia bị 3 mẹ con trợn mắt khinh bỉ .Nếu anh biết họ nghĩ về anh như vậy thì anh la hét khóc than Oan uổng a~.

"chú ơi à không chú là baba con nay con gọi chú là baba , chúc mừng chú làm baba của tụi con hy vọng sau này sẽ vui nha"

Cố Tiểu Bối cười tình nghịch chớp chớp nhìn vị baba soái ca kia của mình ,bản thân cô bé có cảm giác rất thân quen với Phạm Dật Thần.Cố Tiểu Bảo thì chỉ giật đầu không nói coi như đồng ý cách nói của Tiểu Bối.

Cố Tiểu Bảo phán thêm 1 câu khiến anh xấu hổ:

"Lúc này baba đang mộng xuân sao, nếu không vì cái gì baba cười ghê tởm vậy"

Anh không giải thích lánh sang đề tài khác khiến 3 mẹ con càng trợn mắt khinh bỉ liền khẳng định lời Cố Tiểu Bảo nói trùng tim đen rồi.

"chào các con ,rất vui khi biết các con, Bối bối con rất đáng yêu,Bảo Bảo cũng thế ,ôi~ baba tự hào quá khi có con gái con trai đáng yêu ,thông minh như vậy thật giống baba và mẹ con nha"

Phạm Dật Thần rất tự nhiên nói ra và ôm các con như thể đã quen thuộc và coi đó là đương nhiên.

Cố Hàn Băng hắc tuyến nhìn người đàn ông này không biết nói gì đã vô sỉ rồi thôi đi ,còn mặt dày xem các con cô mới là con ruột của hần.

"này anh ngày mai có thể đến đây,còn không thì sống ở biệt thự nếu anh cần"

cô không muốn nói gì thêm với hần nữa liền trực tiếp vào đề.

"À,ngày mai anh sẽ đến gặp em , anh có 1 số việc cần giải quyết ,...không lẽ em cần anh ở lại bên cạnh em ,ngủ cùng em sao bảo bối"

Anh vừa suy nghĩ liền đưa ra ý kiến của anh ,lại nhìn cô ,anh tiếp tục vô lại trêu chọc cô ,anh cảm thấy mỗi lần trêu chọc cô ,cô liền xù lông rất đáng yêu.

"Cút... anh ở đó mà ảo tưởng đi" Cô đá vào mông hần làm hần suýt ngã may mắn đứng vững được.

người này rốt cuộc có phải Phạm Dật Thần mà cô biết trong nguyên tác không ,tính cách lạnh lùng , khí lạnh tỏa ra sinh ra người chó gàn đi đâu rồi,

người có tính cách vô lại,vô sỉ, thích trêu chọc này là ai , con bà nó...không phải bị đổi người đi.

"Ồi ôi sao em có thể lạnh lùng đuổi anh đi, Bối bối con xem con xem, mẹ con đuổi baba đi không cho baba ở lại ,ô ô.... Bối Bối baba thật thương tâm a~~~~"

Anh không giận chỉ vô lại ,giả vờ đáng thương hề hề, ỳi khuất nhìn Cố Hàn Băng, lại nhìn con gái như thể muốn nói ‘nhân gia cần an ủi a’ ,

"Baba không cần thương tâm a, mẹ không cần baba thì con đây cần baba , người người theo đuổi mẹ con rất nhiều,

mẹ con quá đẹp nên baba như vậy còn tốt hơn mấy người kia đó hắc hắc... bởi người theo đuổi mẹ con cho giết ,cho phế,cho mấy con độc xà dọa"

Bối Bối an ủi baba lại khuyên nhủ, khuyến khích xoa xoa đầu baba như thể 1 tiểu nhân đắc chí ,già đời vậy nhìn rất buồn cười,đáng yêu.

Bảo Bảo bên cạnh em gái cười xấu xa ,vỗ vỗ vai baba như thể đang tính kể cái gì không biết , Cố Hàn Băng cũng nhìn cảnh này không biết nói gì,

lại nghe Phạm Dật Thần nói vậy mà cô đen mặt, thái dương thì gân xanh nổi lên giật giật giống như sắp bùng nổ bất cứ khi nào vậy.

"Anh đủ chưa ,vậy thì trao số điện thoại đi coi như khi nào gặp thì gọi"

cô nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn anh thật muốn đánh vào cái bản mặt vô lại mấy phát cho hả giận.

"Aiai..được rồi ..."

thấy cô như vậy anh không trêu chọc nữa,anh cười hì hì .

-----trải qua trao đổi xong thẳng về nhà ngủ luôn-----

Sáng hôm sau ,cô vào công ty ,mọi người cúi chào cung kính Cố Hàn Băng.

"Chào buổi sáng chủ tịch"

"Ừm"

Cô nhàn nhạt giật đầu xong đi thẳng vào thang máy vào phòng chủ tịch, cô bắt đầu vào công việc ,

hôm nay cô ăn mặc kiểu công sở màu đen đơn giản lại tôn lên dáng người ma quỷ ,quần áo công sở bó sát người cô

làm cô lộ ra hết đường cong quyến rũ yêu mị của cô,có thể khiến mọi đàn ông phải rục rịch trước dáng người này của cô., mái tóc bạc buộc hờ lười biếng như hôm qua.

"Cốc cốc"

" Vào đi"

"Thưa chủ tịch người của công ty FL đến rồi ạ , "

"Ồ vậy mời anh ta vào đi"

"Vâng"

Thư kí lui xuống đi ra ngoài mới người đó vào , thấy người con trai đó .

"thưa tổng giám đốc mới ngài vào, chủ tịch cho mời "

"Ừm"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Chương 18

anh lạnh lùng nhàn nhạt giật đầu không biểu cảm , bước vào phòng chủ tịch liền ngẩng người , trước mặt anh là một cô gái có mái tóc bạc buộc lại hờ hững như mèo lười, dài ngang thắt lưng suôn mềm mại như thác ,

sự xinh đẹp của cô ấy hình như không từ nào diễn tả ,không bất cứ cô gái nào so sánh được vẻ đẹp của Cố Hàn Băng ngay cả Cố Tiêu Nhi cũng phải xách dép trước vẻ đẹp của cô ấy ,

làn da trắng như tuyết ,mịn màng như sữa ,đôi mày lá liễu,đôi mi dài cong cong như cánh quạt mời gọi,

khi cô ngược nhìn lên thì mới biết đôi mắt phượng tím hồng trong suốt huyền bí ,tà mị,yêu diễm,quyến rũ như có như không quang mang sâu không thấy đáy , cái mũi cao thanh tú như được bàn tay thượng đế phác họa rất đẹp,

đôi môi không tô son mà đỏ mọng căng tròn như quả sori khiến người ta có xúc động muốn cắn lên đó 1 cái cho thỏa mãn, khí chất tỏa ra như nữ vương mỗi cái giờ tay nhắc chân đều ưu nhã,cao quý ,lạnh lùng mà xa cách, không ai sánh bằng.

dáng người thon gọn trong bộ đồ công sở, đôi chân thon dài mềm mướt trắng nõn thật đẹp khiến người ta liên tưởng muốn chạm vào,có thể nói dáng người này là vu vật độc nhất vô nhị nhất thế gian không có người thứ hai đẹp hơn cô,

đặc biệt nhất là vết bớt trên trán có hình cánh hoa sen màu giữa cánh hoa sen là ngọn lửa màu máu

của lửa u minh hỏa càng tôn lên rất kiêu diễm ,cao cao tại thượng không ai xâm phạm ,

anh còn nghĩ cô không phải là con người mà là tiên tử không còn hơn tiên nữ bởi cô vừa giống thiên sứ vừa giống ác ma ,

2 tổ hợp dung hòa vào trên người cô gái này càng phù hợp với cô đến thế ,làm anh bất tri bất giác muốn hiểu cô hơn.

Cố Hàn Băng lên tiếng cắt ngang ,giọng nói êm ái nhưng không cảm xúc .

"Chào tổng giám đốc, mời ngồi "

"A.. vâng "

anh luống cuống ,bối rối sau đó liền bình tĩnh trở lại bộ dáng lạnh lùng ,anh ngồi xuống trầm nghĩ

" anh chưa bao giờ luống cuống như ngày hôm nay, bất kể là cô gái xinh đẹp nào hay là Cố Tiêu Nhi thì anh chỉ hờ hững xa cách,lạnh lùng, xử lí mọi việc 1 cách hoàn hảo,

không hề rung động trước bất kì ai ,còn Cố Tiêu Nhi anh cảm thấy cô ấy nhiều lắm tính cách ngoan dịu, không bám riết,

không đòi hỏi gì, chỉ dịu dàng ,ôn nhu cười yếu ớt làm anh muốn bảo hộ, luôn ôn nhu với cô ấy,còn cô gái này thì rất xinh đẹp không giống ai ,

lạnh lùng mà xa cách,không cảm xúc, mãnh mẽ như 1 nữ vương làm anh rung động muốn đến gần ,

1 cô gái mà lại là chủ tịch của 1 công ty 1 tập đoàn,nghe nói cô ấy còn là cổ đông lớn nhất nắm giữ 80% trên toàn thế giới, lúc đó anh cảm thấy người đó là người thế nào mà xây dựng thành quả cao như vậy ,giờ nhìn lại không ngờ lại là 1 cô gái"

"Chào chủ tịch, tôi đến đây nghe nói cô cần gấp tôi bàn bạc lại

kế hoạch xây dựng thời trang phải không? "

"Đúng vậy"

Cô giật đầu nhìn anh cười nhẹ ,chỉ 1 nụ cười nhẹ lại khiến anh rung động thêm lần nữa ‘bang bang’

"Ừm vậy chúng ta bắt đầu chứ"

"Được,trước khi vào chính sự ngài tổng giám đốc ngài tên gì ? "

Anh nhủ mảy chắc cô không phải giống mấy cô gái khác chứ nếu vậy thì anh thất vọng rồi,nhưng anh vẫn trả lời nhìn người đối diện trước mặt anh:

(tác giả : tự tin ấy ón, bằng tỷ mà thêm anh á)

"Tôi là Lâm Vũ Hàn ,cô có thể gọi tôi Vũ Hàn hoặc Lâm Tổng"

" Ừm chào Lâm Tổng, còn tôi là Cố Hàn Băng ,anh có thể gọi tôi là chủ tịch Cố hoặc tiểu thư là được"

Cô giật đầu tỏ vẻ đã biết ,nhìn anh cười hứng thú, để xem anh phản ứng thế nào khi gặp lại cô.

"Ồ Cố tiểu thư ,khoan cô vừa nói gì, cô là Cố Hàn Băng"

Anh giật mình không thể tin , người con gái trước mặt này là Cố Hàn Băng ,người phụ nữ dám dâng, phế vật, ngu ngốc, bị đuổi khỏi gia tộc như mọi người đồn sao,

không ngờ ,cô lại thay đổi nhiều như vậy, lại có thể xây dựng thế lực lớn,

còn là chủ tịch của 1 công ty nữa chứ,anh còn tưởng cô ta đuổi khỏi gia tộc sẽ lang thang , ăn xin ,

anh cũng từng nghe tin tức như vậy không quan tâm, dù gì anh cũng chán ghét cô ấy,nhưng không ngờ sau 3 năm cô không những không có chết xó xinh nào hay khó khăn nào mà còn là 1 chủ tịch của 1 công ty ,ngay cả bản thân cô thay đổi từ trong ra ngoài.

" Đúng vậy ,đã lâu không gặp, chính tôi cũng bất ngờ người hợp tác với tôi lại là anh ,xem ra chúng ta có duyên nhỉ đúng không Lâm Tổng"

Cố Hàn Băng thu hết biểu cảm của anh vào mắt cười lạnh, cô biết anh nghĩ gì cô không giải thích cô thích dùng hành động chứng minh hơn.

"bây giờ vào chính sự được rồi,tôi không có nhiều thời gian tâm sự với anh đâu"

"Cô..cô thật sự là Cố Hàn Băng"

anh không quan tâm trông to mắt ,luống cuống nhìn cô kích động nói lớn.

"Đây anh có thể không cần la hét với tôi không, là tôi thì sao ,anh cho rằng tôi đã chết à,

vậy thì anh làm rồi ngược lại tôi cảm ơn họ mới đúng đây, có thể rời khỏi cắt đứt mối quan hệ ,tôi mới phát huy hết bản lĩnh của tôi "

"Cô .. "

"Cô cái gì giờ anh có thể vào chính sự được chưa"

cô nhủ mày lạnh lùng nhìn anh ,sắp mắt kiên nhẫn nói.

"được rồi, không ngờ cô lại thay đổi nhiều như vậy"

Lâm Vũ Hàn tuy vô cùng kinh ngạc nhưng không muốn cô có ấn tượng xấu về anh aa~

vì anh lỡ nhịp tim về cô ... ý khoan anh điên rồi sao mà nghĩ vậy, không phải anh chán ghét cô lắm sao, vậy trái tim anh nhói lên ‘bang bang’ này là sao... ưm chắc cần về khám lại thôi.

"Tôi thay đổi thì sao mà không thay đổi thì sao , có liên quan đến anh sao, không có liên quan thì im lặng vào chính sự đi"

Cô điên lên rồi nha sao cứ lòng vòng hỏi này nọ hoài vậy, biết vậy cô đeo mặt nạ lại làm chính sự khỏi phiền phức quá..haiizz giờ thì hay rồi .

"Hừ, được rồi vào chính sự "

Lâm Vũ Hàn không thèm chấp cô, cho dù cô thay đổi thì sao bản tính cũng như vậy thôi ,để xem cô đi được đến đâu. Anh không tin một người thay đổi còn là chủ tịch thì làm được gì.

(tác giả: hừ hừ.. anh tiếp tục khinh thường đi, sớm hay muộn anh hối hận cho mà xem * khinh bỉ*

LVH: tại sao phải hối hận, không phải tôi có Cố Tiêu Nhi sao * khó hiểu*

Tác giả:* nhìn anh như nhìn quái vật* ngu ngốc sao..thôi xong cho anh 1 câu nguyện thôi

LVH:)

----trải qua chính sự----

Anh thật tò mò làm cách nào cô thay đổi nhiều như vậy, ngay cả khí chất ,tính cách làm việc với anh vừa rồi cũng thay đổi cứ như thành một con người khác vậy, khiến cho anh bất tri bất giác muốn tìm hiểu rõ hơn về cô.

"được rồi đến đây anh hiểu rồi chứ, nếu hiểu chúng ta có thể ký tên hợp đồng, hợp tác vui vẻ"

Cô nói xong ngược đầu lên nhìn anh thân nhiên cười nhẹ nói với anh ,đôi mắt tím thì không cười đạt tới đáy.

"A..được rồi tôi cũng hiểu và đồng ý ,chúng ta hợp tác vui vẻ"

Anh hoàn hồn lại , lạnh lùng nhìn tờ hợp đồng thân nhiên giật đầu ,liền ký tên sau đó đưa 1 tờ còn lại anh đưa cho thư kí Kỳ giữ 1 bản hợp đồng, còn lại thì giao cho cô.

"Ok vậy 1 lần nữa chúng ta hợp tác vui vẻ"

Anh và cô bắt tay nhau thì luồng điện giật chạy vào giữa 2 người khiến cả 2 giật mình buông tay,anh ngạc nhiên cái cảm xúc bắt tay vừa rồi thẳm thẳm

‘tay cô ấy thật nhỏ nhắn mềm mại, xúc cảm thật tốt, thật muốn nắm tay như vậy cả đời quá’

Bầu không khí có chút gượng gạo nhưng rất nhanh biến mất vì thư kí nào đó (tác giả: sr làm biếng nhớ tên người này) vào nhắc nhở chủ tịch

"Thưa chủ tịch sắp đến giờ họp cổ đông rồi ạ"

"À..được rồi chờ tôi 1 lát "

cô hoàn hồn liền nói với thư kí sau đó cô nhìn anh lạnh nhạt cười

"Xin lỗi ,tôi có việc phải họp . chúng ta sẽ gặp lại sau"

Anh nhìn cô giật đầu không nói xoay người đi ra khỏi phòng, trở về công ty của anh, xem ra anh cần tìm hiểu về cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Cô về nhà nằm xuống giường một cách thoải mái

“A.. thoải mái ghê.. cuối cùng làm xong việc mệt quá”

Cô nhớ lại lúc gặp lại nam chủ Lâm Vũ Hàn đó, nhìn bộ mặt biểu cảm cái gì cũng hiện ra khiến cô tức cười, nam nhân này thật sự tính cách lạnh lùng khó gần đây sao, là người vốn không thích chạm vào ai đấy sao ... như thế nào cô không cảm thấy như vậy nhỉ.

(tác giả: chưa chi đã nhớ người ta rồi, không phải muốn cho người ta 1 bài học sao* nghi ngờ lắc đầu ngao ngáo*

CHB: ai nhớ hần *trùng mắt*

LVH: Ôi!! Bằng nhi em nhớ anh thật sao *cười vui vẻ lại gần cô ôm*

CHB: cút ngay cho lão nương..ai nói thế *đỏ mặt thẹn quá hóa giận*

Tác giả: Chặc chặc..có gian tình* cười gian*)

"Mẹ.. dậy thôi, đến giờ ăn cơm thôi ,thật lười nha, mọi người chờ mẹ lâu rồi đấy"

Cố Tiểu Bảo nhảy lúi kéo cánh tay Cố Hàn Băng và nói như ông cụ non rất ư đáng yêu a~

"Haizz ..được rồi con trai , mẹ sẽ xuống ngay, con cứ xuống trước với họ đi"

cô bẹo má cụ non của con trai chà đạp một cách thỏa mãn xong mới vừa lòng nhìn con trai bắt mắt lên án

“mẹ thật xấu, mẹ làm khuôn mặt trai đẹp của con xấu rồi đây này, ra ngoài ai dám lấy con a”

“con trai con bao nhiêu tuổi rồi mà đi lấy a?”

cô hắc tuyến khoe miệng giật giật nhìn con trai của cô.

"sao mẹ nói thế, con trai của mẹ bao nhiêu bản lĩnh ,chẳng lẽ mẹ không biết sao ...hắc hắc.. "

cậu rất bắt mắt khi mẹ nghi ngờ độ trai đẹp của cậu, rõ ràng cậu siêu thông minh ,đẹp trai không bằng chai mặt, hơn nữa cậu lớn rồi đương nhiên sẽ cưới vợ chứ.

(tác giả: nhóc em bao nhiêu tuổi vậy, lấy chị đi ,chị được không *cười e thẹn, chờ mong*

CTB: chị không đẹp nhưng miễn cưỡng nhìn ok *cười đào hoa*

Tác giả: ‘phập’ ..*trái tim bẽ nát* nhóc con giao hoạt thật không đáng yêu *xoay mặt bỏ chạy*

CTB: ??? *khó hiểu*)

"Con trai , con còn nhỏ vẫn có 3 tuổi chờ con lớn lên vài năm rồi hãy lấy vợ, không thì không tốt a"

cô đồ mồ hôi liên miên a liên miên dụ dỗ dạy lại, thằng nhóc này thật sự là con trai cô sao..

rốt cuộc ai dạy nó cái đạo lý lấy vợ sớm lại tự ki như vậy, nó giống ai thế này. (tác giả: vâng con trai chị quá ư tự ki rồi)

"thôi không nói với mẹ nữa, mẹ thật ngốc a , có ai bảo nhất định phải trưởng thành mới lấy vợ không, con đây tìm vợ sớm để nuôi con dâu nhỏ cho đến lớn a"

Cậu xem thường mẹ, lắc đầu liền không muốn nói nhiều, xoay người và để lại vài câu khiến cô tức hộc máu.

"Con..." rốt cuộc là ai ngốc,cô thật sự ngốc sao.

haizz haizz... cuộc đời cô thật bi ai a..ai đó nói với cô đi nó có phải là con trai cô không thế,

rốt cuộc gen của nó thừa hưởng ai thế này, nuôi con 3 năm sao cô không biết tính tình của nó chứ.

Người ngoài thì nó lạnh lùng như người lão luyện, đầu óc thông minh không giống mấy đứa trẻ khác,

chính cô không ngờ nó từ khi sinh ra cũng có vết bớt giống cô ,ngay cả con gái cô tính tình

tuy không giống anh nó nhưng lại bất quái thích nói những lời khiến người khác muốn đồn thổi, không phản bác được, đầu óc nhanh nhạy, tính nghịch, cũng có vết bớt giống cô ,

thể chất cả 2 từ khi sinh ra rất khỏe mạnh ,không những thế cũng không ghét sự máu tanh, ghê tởm mà ngược lại thú vị cười ‘khanh khách’ một cách vui vẻ.

chính vì điều đó cô yên tâm hơn phần nào, cho nên cô bắt tay vào huấn luyện các con để các con mạnh mẽ, 2 anh em hỗ trợ lẫn nhau khi cô không thể bảo vệ được các con.

Cô cười bất đắc dĩ tự lấy quần áo chuẩn bị đi tắm để xuống với các con ăn cơm thôi,không thì bọn nhỏ lại nháo nữa a~~~

Tắm xong cô mặc bộ quần áo đơn giản rồi xuống lầu liền nghe được tiếng cười đùa vui vẻ ,cô tò mò xuống vào phòng ăn không vào thì thôi,

đã vào là cô đứng hình trước cảnh tượng này. Trong đó có 2 nhóc cười giòn với 1 nam nhân đứng là với 1 nam nhân a~ từ khi nào trong nhà ngoài 3 mẹ con trong biệt thự lại nhảy ra 1 nam nhân vậy.

"Anh tại sao biết nhà tôi, tôi chưa từng cho anh biết kia mà,chưa có sự cho phép tự tiện vào nhà người khác ,anh tính trộm đồ đấy à "

Cô nhìn a nhìn không bạo phát, bình tĩnh ,xúc động là ma qui.

"Ai nha bảo bối sao em có thể nói thế,anh đây là đường đường chính chính xuất hiện đó nha,

sao em có thể nói oan cho anh quá vậy, hơn nữa anh tìm hiểu nơi em ở là anh biết mới đến đây a~"

Người nam nhân khuôn mặt ai oán nhìn cô ,trong lòng thì cười nghiêng ngả không thôi hắc hắc ..bảo bối cho dù em có đuổi anh đi thì anh không đi ngược lại càng bám em thôi để xem ai thua ai nhé.

"Phạm . Dật. Thần anh cut ngay cho tôi"

Cố Hàn Băng rừng mình trước câu nói ‘bảo bối’ nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn anh .

Văng như mọi người biết người nam nhân có biểu tình ai oán da mặt dày vô sỉ là Phạm Dật Thần đang ngồi chơi đùa với các con của cô.

"Ai ai ..các con à baba khó khăn lắm về nhà chơi đùa cùng các con, nhưng mẹ các con không thích baba a ..baba hảo buồn a"

Phạm Dật Thần không trả lời cô ngược lại xoay người tố cáo với các con anh .

"mẹ..không nên nói với baba như vậy a,không phải trên tiểu thuyết nói ba mẹ phải ở cùng nhau để phát triển tình cảm sao,

sao ba mẹ lại giống như đang cãi nhau vậy ,ai nha không nên a mẹ, như vậy không tốt cho tình cảm ba mẹ ,nó còn ảnh hưởng đến trẻ nhỏ như tụi con nha "

Cố Tiểu Bối ngây thơ nói bất quái và đưa ra 1 lí luận không giống người.

Bầu không khí im lặng mọi người triệt để hóa đá, còn Phạm Dật Thần nhìn cười nhưng không chịu nổi nên khuôn mặt có chút vặn vẹo 1 cách bi ai a, Cố Tiểu Bối nhìn cảnh này mà nghi hoặc không phải sao, chẳng phải trong tiểu thuyết thường nói như vậy sao a.

Cố Hàn Băng thật sự vô lực rồi ,cô muốn chấm dứt ngay đề tài này thôi cô sợ Tiểu Bối quá rồi không phải cô không ngăn cản được mà là con bé có thể nói ra một đồng lí luận không giống 1 người a.

"được rồi con nói sao thì nói vậy đi , bây giờ ăn cơm rồi đi ngủ "

"dạ" mọi người đồng thanh vui vẻ vào chỗ ngồi ăn cơm.

Cố Hàn Băng ngồi xuống xong thì Phạm Dật Thần lon ton ngồi bên cạnh cô gấp đồ ăn cho cô như thể đó là điều đương nhiên vậy.

"Anh có thể ngồi bên kia với các con tôi được không, chỗ đó mới là chỗ của anh"

Cố Hàn Băng kiên nhẫn chỉ giúp .

Phạm Dật Thần nghe vậy liền lắc đầu Ủy khuất nhìn cô da mặt dày bá đạo nói .

"Bảo bối à, chúng ta là vợ chồng anh ngồi bên cạnh em,gấp cho em ăn , là công việc của anh a"

"không phải trước kia tôi đã nói anh nhiệm vụ của anh là chăm sóc và làm papa của các con tôi sao ,

chứ không phải là tôi, chúng ta không phải mối quan hệ đó, anh đừng có được 1 bước mà tiến thêm 1 thước"

Cô hít sâu nhin muốn đập chết cái tên vô sỉ này mà nghiêng răng nói.

"đúng là anh đồng ý như vậy nhưng anh cũng là chồng em ,thì em chính là vợ anh cũng là vợ của các con anh không phải sao "

Phạm Dật Thần vô sỉ đối trắng thay đen nói,cười phúc hắc trong lòng lại nghĩ kẻ dẫn dụ bảo bối vào tay.

"Anh ..anh có thể không vô sỉ hơn nữa sao"

"Có sao có sao.. "

Phạm Dật Thần nghiêng đầu, ánh mắt vô tội nhìn cô lòng thì cười vui vẻ bảo bối à ,không làm như vậy thì sao em có thể không thuộc về anh chứ. Người anh đã định thì đương nhiên phải bám theo em chứ.

Cố Hàn Băng thấy anh như vậy làm cô muốn điên lên ,thật muốn bóp chết ,đá hấn 1 phát quá,

cô nhin xúc động xuống liền mặc kệ anh chỉ lo ăn của mình và nói chuyện với các con không thèm nhìn anh 1 cái.Phạm Dật Thần nhún vai cho là không sao cả, cười cười dù gì còn nhiều thời gian không vội.

Trải qua bữa ăn qui dị này 2 bảo bối chúc ba mẹ mình ngủ ngon và đều tự động trở về phòng ngủ .

"Anh còn chưa về sao, anh tính ngủ đây sao" Cô nghi hoặc nhìn anh .

"đương nhiên anh sẽ ngủ đây dù gì đây sẽ là nhà anh luôn rồi à không là nhà của chúng ta hì hì"

"Anh... thôi được rồi anh lên lầu 2 có 5 căn phòng trống đều được quét tước không có ai sử dụng anh có thể tự cho mình 1 phòng ngủ đi ,tôi đi ngủ "

Nói xong không nhìn anh nữa liền về phòng cô ,anh lẻo đẻo theo sau cô thấy cô vào phòng anh cũng vào luôn.

"Này anh vào phòng tôi làm cái gì , đi ra ngoài, anh muốn ngủ thì tự tìm phòng mà ngủ"

Cố Hàn Băng xoay người thấy anh vào phòng cô thì cô đen mặt tức giận quát anh,Phạm Dật Thần không thèm nghe liền quan sát phòng cô ,

anh không ngờ phòng cô đơn giản mà uy nghiêm giống hệt tính cách con người cô vậy, khắp phòng có phản phát mùi hương thanh nhã khiến anh yêu thích không thôi, anh nằm và kéo tay cô lên giường ôm cô không cho cô phản kháng.

Cô tức giận tròng mắt liền giãy ra ,nhưng kéo dài cũng không giãy ra được cô nghi ngờ cô yếu rồi sao hay là hấn mạnh ,mà cũng đúng thể lực con trai mạnh hơn con gái a cô buồn bực không giãy ra nữa liền im lặng.

Phạm Dật Thần thấy vậy mà cười vui vẻ, đôi mắt anh lại cung chiều nhìn cô,

ai ai cô thật đáng yêu a làm sao đây anh yêu cô mất rồi, thôi mặc kệ dù gì cô sẽ là của anh thôi hắc hắc...nghĩ vậy tiếp tục ôm cô chặt hơn chút âm thanh khàn khàn vang lên.

"Ngủ ,nếu cứ muốn phản kháng anh không biết sẽ làm gì em đâu bảo bối"

"Anh dám sao, nếu anh dám làm gì tôi tôi cho anh phé đi cái của anh luôn"

Cô tròng mắt phun lửa, cười nguy hiểm,uy hiếp,nhưng vẫn ngoan ngoãn không dám làm gì liền nhắm mắt ngủ khò khò anh buồn bực lại buồn cười chưa chi đã ngủ ngon lành rồi cô thật sự không sợ anh ăn thịt cô sao.

"Ngủ thôi" anh vỗ nhẹ đầu cô không làm gì cô cũng nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Nửa tiếng sau bỗng anh mở mắt ra nhìn người trong lòng đang ngủ ngon lành ,lại ôm anh cọ cọ vài cái không biết trời đất gì, khóc miệng liền kéo ôn nhu, trong mắt chứa ý cười ,nhìn đôi môi hồng nhuận chu lên chẹp chẹp giống như đang mơ một giấc mơ đẹp nào đó, gò má hồng nhuận đáng yêu ,anh không nghĩ gì bất giác cúi người hôn lên đôi môi đáng yêu của cô , tay phải vốn đang làm cái gối nằm của cô nay lại leo lên cái ót cổ định sau gáy của Cố Hàn Băng, tay phải ôm eo khẽ xoa nhẹ , anh hôn nhẹ nhàng ngậm lấy 2 cánh môi rồi xà sát khiến Cố Hàn Băng thấy ngứa ,ướt át làm cô buộc phải tỉnh lại

“Ưm”

khẽ mở mắt ra thì liền thấy trong mắt anh đang cười trêu chọc nhu tình, lại còn hôn cô làm cô tức giận đang chuẩn bị đẩy ra thì anh sớm phát giác ra cô tỉnh lại thấy hành động của cô anh không hoảng không né ,

chỉ xoay người đặt cô dưới thân kiểm 2 tay cô , đôi chân sớm chặn lại làm cô bất động và tức giận muốn giết người, cô mở miệng

"Này..Ưm..Ân"

Không đợi cô nói xong liền bị Phàm Dật Thần cúi người tiến công đoạt lấy nụ hôn , anh đưa đầu lưỡi tiến công càn quét ,quấn lấy trong khoang miệng cô

"Ưm.."

Nghe tiếng rên của Cố Hàn Băng ,anh hưng phấn càng tiến sâu hơn nữa ,càng thâm nhập tham lam hút lấy hương vị mật ngọt của cô, nước bọt giữa 2 người trao nhau phát ra âm thanh dâm mãnh

‘Chặc chặc...’ ,nước bọt long lánh không kịp nuốt vào chảy ra giữa khe miệng của 2 người càng tăng thêm mãnh .

Cố Hàn Băng chịu không nổi nụ hôn sâu này ,làm cô càng muốn thêm nữa,càng đắm chìm trong nụ hôn này cũng làm cô quên luôn việc muốn đánh hắn, cơ thể bất giác nóng lên ,

2 tay cô được anh thả ra nay vòng qua cổ Phàm Dật Thần đáp lại , thấy cô đáp lại anh càng vui mừng liền tiếp tục hôn kiểu pháp nóng bỏng say mê này,

2 tay anh không nhàn rồi sờ sờ xoa bóp khắp người cô, khi tới mông tròn anh khẽ bóp nhẹ,độ co giãn thật tốt ,xúc cảm mềm mại khiến anh yêu thích không buông tay, tiếp tục xoa bóp mông căng tròn làm cô khẽ rên:

"Ân ~"

"bảo bối em thật đẹp "

anh vừa thưởng thức dáng vẻ động tình quyến rũ ,yêu mãnh ngay cả vết bớt trên trán cô màu vốn đỏ lửa như u minh nay càng thêm đỏ của cô khiến người khác say trước vẻ đẹp ,cũng vừa tán thưởng.

Nói xong anh hôn lên vành tai cô run rẩy ,anh phát hiện điểm mẫn cảm của cô , anh càng tiến thêm gần nhẹ,day day rồi ngậm lấy vành tai, hài lòng nhìn cô chịu không nổi rên rỉ

"A.."

Anh hôn xuống cổ mút ,cắn liếm tạo thành dấu đầu tây thật đẹp, anh hôn kéo xuống xương quai xanh hai tay anh mò vào trong áo đến chỗ ngực ,

anh bóp nhẹ rồi xoa nắn đủ hình dạng , nhìn xúc cảm không sai này anh tháo bỏ khóa ngực áo,ngay cả áo ngủ cũng bị anh kéo xuống phần nửa liền lộ ra cảnh xuân mê người trước mặt anh ,

bộ ngực đầy đặn hoàn mỹ run rẩy lên như kêu gọi chủ nhân ăn nó vậy, trông mắt anh càng tăng thêm đục, thâm trầm thờ hờ hững, không nghĩ nhiều cúi người xuống bộ ngực cô mút lấy,

liếm xung quanh đầu ti, cắn nhẹ điểm đầu ti đỏ hồng mê người đang chờ người hái, tay kia không nhàn rồi mà xoa nắn nắm nhẹ đầu ti kéo ra rồi bóp mạnh làm cho cô chịu không nổi vô thức cho cô càng động tình ,

2 tay cô muốn đẩy ra nhưng ngược lại không muốn đẩy chỉ ấn đầu anh muốn cô thêm .

"Ân ~ a.a ừ..."

Anh nghe tiếng cô rên rỉ ,thì hạ thân của anh càng trướng thêm chịu không nổi giống như muốn thoát phá tiến vào hang động kia ,

tay vốn đang xoa nắn bất giác anh dời xuống bụng cô khẽ xoa rồi xuống giữa 2 chân cô , anh mò mò liền tới ngay vùng cấm địa , anh dùng 1 ngón tay cọ xát ,xoa nhẹ rồi ấn xuống âm hạch

"A..a.. kho..khoan"

Anh không cho cô kháng nghị liền hôn cô tiếp nụ hôn kiểu pháp tay trên xoa nắn ,đùa giỡn đầu ti hồng cherry ,tay còn lại tiếp tục ấn xuống âm hạch.

"A...a..um. "

"rõ ràng bảo bối thích còn muốn dừng lại sao,xem ra bảo bối em cần trừng phạt nha"

Phạm Dật Thần khẽ cười dâm tà, xé quần lót ra anh 2 tay kéo 2 chân cô ra cánh xuân xuất hiện trước mặt , nơi đó như biết có người nhìn khẽ run lên càng chảy ra dâm thủy long lánh mê người như dòng suối tuôn ra ,

mắt anh đầy tình dục, cúi người hôn mút hút lấy dâm thủy không sót 1 giọt nào , anh đưa lưỡi vào huyết nhỏ cảm nhận có thứ đi vào hút lấy lưỡi của anh ,

làm anh khẽ rên đầu lưỡi của anh có loại cảm giác sắp đứt ra vậy, 2 tay anh cố định đùi ,đầu anh càng vui sâu vào nơi huyết đạo nhỏ , anh đưa lưỡi ra vào nhiều lần như coi đầu lưỡi kia thành dương vật ra vào trong cơ thể cô vậy ,

Cố Hàn Băng cảm thấy đầu óc như muốn nổ tung chịu không nổi kích thích mà rên rỉ

"Ấn. "

"ân.um.a..aaa..."

"chịu..chịu..không..nói..dừng.. "

Phạm Dật Thần rút lưỡi ra sau đó anh cắn nhẹ âm hạch,anh đứng dậy ,anh đưa 1 ngón tay vào trong cơ thể cô ra vào từ từ ,

anh muốn thưởng thức vẻ đẹp này của cô ,anh cảm thấy khi cô động tình thì mùi hương của cô vô thức tỏa ra mê người làm cho người khác say ,trầm luân vào bể tình .

"Bảo bối, em thật mê người a~, nếu người khác thấy bộ dáng này hẳn không có người nào chịu nổi đi huống chi là anh "

"A..a..anh..ừ"

Anh tiếp tục cho thêm 1 ngón rồi 1 ngón ,3 ngón tay cứ ra ra vào vào trong cơ thể cô , dâm thủy chảy ra càng nhiều ,

khi sắp tiến lên đỉnh cao thì anh bất ngờ rút tay ra làm cho cô cảm giác khó chịu muốn được lấp đầy,

2 chân cô cọ xát vặn vẹo cơ thể để xóa sự khó chịu đó nhưng không thành ,ánh mắt cô nhìn anh như cầu cứu lại nhìn cảnh anh đang liếm mút ngón tay hẳn có dính dâm thủy của cô 1 cách thưởng thụ,cô đỏ mặt trừng mắt.

"Anh làm thế thì làm cho trót luôn đi , thật khó chịu a~ "

Giọng nói kiều mị, quyến rũ, khuôn mặt hồng nhuận bởi động tình mà xinh đẹp 1 cách bất thường, dáng người ma quái như quyến rũ người , anh khẽ cười nhìn cô .

"Được thôi bảo bối, yên tâm anh sẽ khiến em dục tiên dục tử, khẳng định em sẽ thích"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Nói xong anh cởi quần áo của anh ra rồi tiến về kéo ra 2 chân cô vòng qua hông anh ,

sau đó anh lấy tiểu Thần thần đã cương cứng ,nổi gân xanh tím ,qui đầu dương vật rỉ ra màu trắng đục như muốn phun ra bất cứ lúc nào ,

cọ cọ vào huyết động để giảm khó chịu, lại cọ tiếp nhấn nhẹ vào âm hạch .

"A..a..ân.. vào..đi.mau.. "

"bảo bối,ân.. nói đi "

"nói gì. a."

"nói em muốn anh"

"không ,giờ vào không thì tùy "

Cô cứng đầu khó chịu không nhìn liền nói.

"Ấn.. không nói sao vậy thì anh đây không vào dập lửa giúp em nhé"

Anh không vội chỉ cọ cọ nơi đó và ấn nhiều lần ở âm hạch để xem cô chịu cứng đầu được bao lâu

"A.a..a.. anh..đá..đám.. " Cô cảm tức không chịu thua mà phản bác.

"bảo bối ,nào nói đi ,chỉ cần em nói anh liền thỏa mãn em nha"

Anh cười tà tà , xấu xa nói, không sợ cái trừng mắt đỏ của cô tiếp vừa làm vừa nói dụ dỗ.

"tôi..tôi..không chịu.. nổi..mau ..v..vào"

Cố Hàn Băng vừa khoái cảm lại vừa khó chịu muốn được lấp đầy,cô thúc giục hắn làm nhanh để cô không còn chịu sự hành hạ ngọt ngào này nữa a.

"nói đi bảo bối"

Cô khó hiểu ngẩng đầu nhìn anh "nói gì"

Anh thấy vẻ mặt khó hiểu ngờ ngác thật đáng yêu,

anh nhẹ thổi khí vào tai cô, liếm nhẹ ,âm thanh khăn khăn ,tròng mắt dục hỏa mê người như ma quỷ kêu gọi cô.

"Nói em muốn anh"

Cô trừng mắt cảm tức,dùng sức lực rít gào

"không nói...a... muốn động thì làm ngay cho lão nương, không thì cút.. "

Phạm Dật Thần không vội cũng không giận mà cười trêu chọc bảo bối của anh ,ai nha thật đáng yêu ...~~

(tác giả: anh thật đủ biến thái *rùng mình*..;

PDT: có ý kiến ,hử *cười nhu hòa híp mắt*;

tác giả: Ách.. kia không có ý kiến *chân chó*)

"thật sao ,ai ai bảo bối thật vô tình nha"

ai oán xong nhún nhún dương vật nhẹ trước cửa động mê người này không vào .

"Bảo bối nào nói đi, không nói sẽ khó chịu nha ~~"

anh tin tưởng bảo bối của anh sẽ nhanh chóng đổ thôi ha ha

Cố Hàn Băng âm thầm khinh bỉ bản thân động tình ,biết thế ngay từ đầu không nên cho hắn vào ngủ ,

giờ thì hay rồi không ngủ đàng hoàng thì thôi đi nay cừu đã hóa sói mất rồi ,

Ô...ô... thật điên rồi Thiên a~ ai đó dập chết cái người đàn ông vô sỉ này đi , Hử đúng là đàn ông chỉ biết suy nghĩ bằng hạ thân dưới.

Nói thì hay nhưng bản thân cô chịu không nổi anh khiêu khích rồi huhu..cô rên đầu hàng.

"e..em..muố..n anh, muốn anh,xin anh..cho ..e..m"

"được thành toàn cho em bảo bối"

Anh như đạt được mong muốn , liền đi thẳng vào huyết nhũ mê người,khoái cảm dâng lên, cả 2 đồng thời rên thỏa mãn

"A"

"A"

Phạm Dật Thần mặc dù chưa từng làm tình hay đụng chạm bất kì người phụ nữ nào nhưng lần đầu với cô cảm giác này thật sự tiêu hồn chịu không nổi, làm cho anh muốn ngừng không được ,chỉ muốn ở trong cơ thể cô mãi,

anh động ra vào huyết đạo nhẹ thì Cổ Hàn Băng dưới hạ thân co rút chặt lấy của tiểu thần thần của anh làm anh nhin không được mà rên

"Ân..A bảo bối thả lỏng ra nào,

em cứ chặt như vậy sao anh chịu nổi, em tính cắn đứt của anh sao "

"A..anh.. "

"hào thả lỏng bảo bối "

Cô nghe thế tuy không muốn nhưng vẫn thả lỏng cơ thể xong cảm thấy dưới hạ thân bị dị vật tiếp tục ra vào trong cơ thể của cô ,

cơ hồ tốc độ có xu hướng tăng nhanh , anh thấy cô thả lỏng liền không chần chừ rút ra cắm vào sâu tận tử cung ,

cứ như thế lặp đi lặp lại làm cho cô như được lên thiên đường xong rồi rơi xuống cảm giác này vừa đau chút nhưng bị khoái cảm thay thế ,

2 chân cô càng ôm lấy hông của anh,cùng anh phối hợp ra vào , dâm thủy và tinh dịch rỉ của anh va chạm vào nhau vang lên tiếng khiến cho vàng trắng bên ngoài phải xấu hổ vùi sau vào đám mây.

"bành bạch ,bành bạch .."

"A...a...nh..nhanh..quá..sâu quá.. a..a"

"A..ân..bảo bối em tuyệt quá ,noi của em hút lấy anh thật tuyệt

không ngờ em tuy sinh con nhưng nó vẫn chặt và mê người như vậy, ..em giỏi lắm. a...a"

"A...AA..chậm.. đừng hãy..c..chậm..l..lại..đi..ân.. "

"bảo bối ,không chậm lại sao, được rồi anh thành toàn cho em "

người nào đó vô si cố ý hiểu sai ý tứ của cô,lại còn xuyên tạc ý tứ của cô , anh rút ra rồi cắm sâu vào tử cung ,anh ra ra vào vào ,

khoái cảm mê người làm anh tăng tốc nhanh hơn nữa .

"Anh..AA..um.. "

"Ân ôi ..bảo bối..anh sắp chịu không nổi rồi, chúng ta cùng tiến lên nào"

Anh càng ra vào thêm vài chục lần rồi sau đó ,anh phun ra tinh dịch vào trong tử cung của cô, Cổ Hàn Băng run rẩy lợi hại,

chịu không nổi hét lên cùng anh ,âm thanh gầm gừ

"A"

"A"

Phạm Dật Thần ngã vào người cô 1 cách thỏa mãn, cả hai phập phồng cơ thể hỗn hển , nơi nó vốn rũ xuống trong cơ thể cô chưa rút ra ,

thì lại bị cô khê cử động , tiểu thần thần cương cứng ngóc đầu dậy trong cô ,Cổ Hàn Băng giật mình khê đỏ mặt trừng mắt nhìn người trước mặt đang cười vô sỉ kia .

"Anh còn không mau rút ra"

"bảo bối em không thấy gì sao, nó cần an ủi nha hắc hắc .. "

"Anh dám..còn không rút ngay " Cô rít gào gầm lên nhưng đáng tiếc âm thanh quá kiều mị khan khan do vừa trải qua vận động kịch liệt này ,

tâm anh nhận nhạo cười xấu xa 2 tay mò mò lên bộ ngực no đủ của cô khê bóp ,anh đứng dậy chút ,vật vẫn đặt trong cô không rút ,lời nói vô sỉ

"Bảo bối ,em tính quyến rũ anh sao ,âm thanh của em quá mê người a,thấy em còn hăng hái vậy , nào chúng ta tiếp tục chính sự thôi "

Sau đó không đợi cô phản đối liền tiếp tục cắm sâu ra vào trong cô ,đôi môi đỏ mọng bật thốt rên rĩ ,
một màn tiếp tục tái diễn cảnh xuân vô hạn trong phòng chỉ còn âm thanh rên rĩ động tình của nữ, âm thanh trầm thấp găm hừ của nam ,
2 thân thể giao hoan theo kiểu nguyên thủy , ánh trắng trồn sau đám mây bởi cảnh mê người khiến người khác đỏ mặt,...
(tác giả : mẹ oi khủng khiếp quá đi...làm biếng viết tiếp ,chịu không nổi rồi

chảy máu mũi rùng rùng, chết ngất

Độc giả: Kyaaa... hảo tuyệt nha... *chảy nước miếng, sắc nữ*)

----cắt phân hoan ái----

Sáng hôm sau, mặt trời ló dạng ảm áp chiếu vào phòng ngủ nơi 2 con người trần nhộng
có mền che nửa dưới giữa 2 người kết hợp vẫn chưa rút ra ,đang ôm nhau ngủ ngon lành .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Phạm Dật Thần mở mắt ra ,anh cúi xuống nhìn bảo bối trong lòng đang cuộn mình cọ cọ ôm anh ngủ ngon lành, hai má hồng nhuận đáng yêu,

lông mi cong vút run rẩy xong sau đó lim dim ngủ tiếp, thân trên toàn là dấu hôn ngân của anh, anh thỏa mãn cười nhu hòa ngắm nhìn bộ dáng ngủ đáng yêu của cô,

nhớ lại cảnh ân ái kịch liệt trần đầy đê mê chưa từng có đêm qua thì tiểu thần thần phía dưới trong cơ thể cô vốn đang mềm lại thì bỗng cương cứng trở lại, anh thở dài ảo não ,

còn đôi mắt anh thì dần dần bị đục vọng thay thế anh cúi xuống hôn vàng trán có cái bót ngọn lửa cùng hoa sen ,

anh hôn dần xuống lông mi cong vút,mũi,cánh môi mềm mại,anh ôm chặt cô hạ thân dần dần tiến sâu 1 chút cho thỏa mãn nhẹ nhàng ra vào cọ xát 2 bên cánh hoa .

Cố Hàn Băng vốn đang ngủ ngon lành ,cô lại cảm thấy khó chịu ,ngựa ngựa sao ấy cứ như có ai quấy rầy giấc ngủ của cô ,

cô mơ màng mở mắt ra nhưng vẫn chưa tỉnh ngủ chỉ lơ mơ nhìn thấy cái người trước mặt đang ra vào trong cô ,

cô liền hoàn toàn bừng tỉnh nhìn anh đang làm việc trên cơ thể cô ,cô tức giận phun lửa,không nói 2 lời liền cong chân đạp vào người hắn

‘Bốp’

‘Rầm’

‘Ách..’

Phạm Dật Thần biết cô đã tỉnh lại nhưng vẫn tiếp tục ra vào ngày càng mãnh liệt hơn , anh cười tà nhìn bộ dáng cô đang tức giận lại tiếp tục làm việc thì thấy cô cong chân đạp hắn khiến hắn không kịp né mà ngã xuống giường.

"Bảo bối,sao lại đá anh thế, như vậy sẽ không thỏa mãn được nha "

Anh không tức giận chỉ vô si cười nói nhìn cô tức giận, anh lồm cồm bò dậy cả lờ cả phớt .

"Anh cảm niệm cho tôi , nếu anh muốn thỏa mãn nhu cầu thì tìm nữ nhân khác đi mà thỏa mãn"

Cố Hàn Băng tức giận khắp phòng càng lạnh dần ,neoh mắt nguy hiểm nhìn anh , cô không thèm nhìn anh nữa liền ngồi dậy quấn khăn mền nơi hạ thân của cô chảy ra dâm thủy cùng tinh dịch của Phạm Dật Thần

‘tí tách,..tí tách’

Cả 2 người trong phòng nghe thấy âm thanh này khiến cả 2 xấu hổ, 1 người thì thỏa mãn cười tà nghe tiếng này ái muội nhìn xuống vị trí dưới thân của cô, 1 người thì xấu hổ, tức giận trừng mắt hắt.

"Mất anh nhìn đi đâu hà cút khỏi phòng cho tôi"

"Ách..Bảo bối không nên nha, anh chưa tắm rửa cứ như vậy mà ra ngoài thì không khéo

bị 2 bảo bối nghi ngờ đó nha, anh không cần chỉ có em mới chịu được không "

Phạm Dật Thần không vội, chỉ liếc nhìn thân dưới của cô liền dời nhìn mặt cô cười gian.

"Hừ, ... không nên mừng vội đi "

Cô không thèm chấp anh, cô xoay người vào phòng tắm, anh lẻo đẻo theo sau cô vào phòng tắm luôn, cô xoay người nhìn anh lẻo đẻo theo cô, cô đen mặt nhìn anh.

"Anh theo tôi làm gì"

"À thì vào tắm cùng em luôn cho đỡ mất thời gian "

Anh cười vô tội híp mắt cười nhìn cô mặt không đỏ, không xấu hổ khi bắt quả tang, anh còn khẳng định và suy xét nghĩ là đúng .

(tác giả: anh thập phần căng ngày càng vô si cấp độ mặt dày càng cao rồi... *run rẩy khóe miệng*

PDT: có ý kiến hà, *cười nhu hòa* làm như vậy bảo bối không chạy thoát, ngu vậy *ché nhạo tg*

CHB: tôi không biết người này *đen mặt xoay người bỏ chạy*)

"..."

Cô thật hết nói rồi, tác giả nào nói hắt là một người lãnh tình, lãnh khốc tà mị, ít nói, chán ghét nữ nhân, chỉ cần nữ nhân lại gần hắt liền bị đá bay lên trời,

kể từ khi gặp nữ chủ thì hứng thú và dần dần thay đổi ôn nhu với cô, cưng chiều cô, và cũng là 1 người đứng ngoài cuộc tham gia giết nữ phụ chỉ đứng xem kịch vui ,

không quan tâm sống chết của nữ phụ..nay giờ thì hắt ở trước mặt mình này là ai..người có tính cách vô si, mặt dày hơn cả tường thành, thích giả vờ vô tội này là ai hà.

Mẹ nó , lão nương mà trở về thì đầu tiên đi đập chết con tác giả kia.

(tác giả: Hắt xii... *rùng mình nghi hoặc* ..ai nói xấu ta vậy??)

Cố Hàn Băng hít sâu rồi thở ra, cô bình tĩnh trở lại con người lạnh lùng không cảm xúc nhìn anh cười lạnh.

"Anh cút ngay cho tôi, nếu muốn tắm thì qua phòng khác tắm, đừng tưởng chỉ vì hoan ái với anh là tôi thay đổi cách nhìn với anh,

cùng lắm coi như tình một đêm đi, kĩ thuật của anh không tệ, có vẻ như anh từng làm nhiều với nữ nhân khác rồi nhỉ "

Nói xong không hiểu sao cô có cảm giác khó chịu, không biết đó là cảm giác gì nhưng rất nhanh liền bỏ qua.

Phạm Dật Thần nghe vậy, anh nheo mắt nhìn cô chăm chăm, trong lòng anh rất tức giận, cô coi anh là gì hà, tốt, rất tốt ,

lần đầu tiên hắt bị người hắt yêu thích nói vậy với hắt, nếu là người khác hắt đã sớm động thủ giết rồi nhưng người trước mắt hết lần này đến lần khác

anh không hạ thủ được ngược lại không bài xích cô, có cảm giác cô rất thân thiết nên anh luôn dõi theo cô, để hiểu rõ con người cô thế nào.

"Em cho rằng như vậy sao, A... nếu em với anh trải qua ân ái tốt đẹp như vậy, có phải hay không

em nên phụ trách anh nha, anh đây là lần đầu tiên bị em lấy đi tắm thân xử nam của anh rồi bảo bối"

"Anh nói ..cái gì"

Cố Hàn Băng trợn mắt nhìn anh run rẩy khóe miệng, mẹ nó, rốt cuộc ai mới là người chịu trách nhiệm hà, rốt cuộc ai mới là người đòi hỏi với cô hà, cô ép hắt sao, không có nha~~

"hieu là lần đầu vì cái gì lại điều luyện như vậy hà" Cô hỏi

"Nga~~ anh không biết, có thể nói là theo bản năng nguyên thủy chẳng"

"..." vậy cũng được sao.

Cô không muốn lãng phí thời gian nữa liền xoay người vào phòng tắm sau đó đóng cửa bỏ lại người nào đó không kịp vào phòng.

Phạm Dật Thần nhìn cánh cửa trước mặt mà anh bất đắc dĩ tiếc nuối đi ra ngồi chờ .

Không sao tương lai còn dài mà hắc hắc.. em không trốn được đâu bảo bối.

Nếu Cố Hàn Băng biết ý nghĩ của anh thì cô tức giận tức hộc máu về độ vô sỉ, mặt dày như hắc.

Bây giờ cô hối hận rồi, vì sao lúc đó cứu hắc làm cái gì, nếu không cứu hắc mọi việc không diễn ra như vậy, nay giờ thì hay rồi rước thêm 1 cục nợ vô nhà, lại bị 2 bảo bối của cô nhận hắc làm papa .

Phòng tắm mở ra , cô vừa lau tóc vừa đi ra thân nhiên không xấu hổ, không thèm nhìn có người trong phòng ,

đi tới lấy quần áo công sở mặc vào ,mặc xong cô xoay người nhìn người trong phòng đang nhìn cô không chớp mắt, giống như lang sói nhìn chăm chăm con mồi vậy , nghĩ vậy cô không khỏi rùng mình .

"Anh vào tắm đi rồi xuống dưới, tôi đi trước"

Nói xong không đợi hắc trả lời liền ra khỏi phòng ,vừa mở cửa đập vào mắt cô là 2 con nhóc đang rình nghe phòng cô khiến đầu cô chảy xuống 3 vạch đen

(=.=|||).

"..."

"Ách...kia mẹ ..chúng con đi trước..tụi con cái gì không thấy ,cái gì cũng không biết đúng không em gái"

Cậu chột dạ liền đưa ra bộ mặt vô tội ,vừa lắc đầu lại nhìn cô xong lại nhìn em gái cần ủng hộ cậu nói.

"Nga~~"

Cô nhóc nhìn mẹ cười vô tội có ai biết trong mắt con bé vừa xẹt qua giảo hoạt ái muội nhìn mẹ lại nhìn ba mình không.

(tác giả: "...")

"Mẹ tụi con đói bụng "

cả hai nhóc lãnh tránh đề tài này liền đồng thanh ,nhắc đến thức ăn mẹ nẫu liền sáng rực nhìn mẹ long lanh .

"..." Các con có thể hay không đừng nhìn mẹ bằng ánh mắt đó rồi giả vờ vô tội hay không.

"mẹ tụi con đi trước đợi mẹ làm cho tụi con ăn nhé"

Nói xong cả 2 nắm tay nhau tung tăng chạy xuống lầu ,trước khi xuống lầu cô em gái khẽ liếc nhìn baba mình cười giảo hoạt sau đó nhấp môi nói với baba đang nhìn các con mình .

"baba hảo dạng, tụi con biết hết rồi hắc hắc...cô lên baba"

Phạm Dật Thần nhìn con gái mình nói vậy ,anh không xấu hổ mà ngược lại buồn cười liền gợn ngón cái khắng định với con gái ,sau đó vào phòng tắm rửa .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Cố Hàn Băng nhìn thấy cảnh này mà đen mặt , rồi cuộc nó là con gái cô hay là con gái hắc vậy,cô xuống lầu chuẩn bị đồ ăn sáng liền bảo các con cô vào ăn ,

hôm nay bữa sáng rất đơn giản không cầu kì xa hoa, nhìn âm áp mà ngon ,chỉ có ốp la ,xúc xích,pate với bánh mì cùng với ly sữa.

Cả 2 bảo bối nhìn bữa ăn ngon và quen thuộc , mắt sáng rực chạy vào phòng ăn , cả 3 mẹ con ăn ngon lành mà quên mất không đợi thêm 1 người vào ăn .

(tg: tội nghiệp, 3 mẹ con bị thức ăn ngon mắt câu đi rồi *đồng tình*)

"Này của anh đâu bảo bối. "

Anh mới xuống lầu nhìn cảnh ấm áp mà ăn ngon lành ,lại nhìn món ăn không cầu kì xa hoa ,
lần đầu tiên món ăn đơn giản mà anh ăn nhưng lại ngon mất làm anh nuốt nước miếng muốn ăn ,
anh ngồi xuống bên cạnh cô chỉ thấy đĩa không mà không có thức ăn ,nhìn không được hỏi cô.

"Baba thật chậm tụi con đợi lâu quá rồi nên ăn trước ,baba nên tự hào vì mẹ nấu ăn ngon nhất so với bên ngoài mẹ nấu còn tuyệt hơn đó hi hi "

Cô em gái tiểu Bối nhìn anh cười vô tội mà không biết họ mới là người sai.

Tiểu Bảo không nói chỉ giật đầu biểu thị đồng ý với em gái,sau đó vui đầu vào ăn ngon lành quên trời quên đất.

"mà sao phần ăn của các con nhiều vậy "

anh nghi hoặc nhìn phần ăn của cô và phần ăn của các con khác nhau có ít,có nhiều ,lại nhìn các con hỏi .

"Baba không biết sao"

Tiểu Bối ngược nhìn anh như nhìn quái vật . Tiểu Bảo thì không nói chỉ im lặng lo ăn của mình không quan tâm.

"..." ánh mắt của con là sao, con có nói đâu mà baba biết.

Dường như hiểu được suy nghĩ của anh ,Tiểu Bối đôi mắt tinh nghịch chớp chớp sau đó giả vờ bưng tỉnh đại ngộ nói .

"A..phải rồi chắc quên nói cho ba nên ba không biết hắc hắc ... thật ngại quá hi hi "

"..." Giờ anh hiểu tại sao Cố Hàn Băng bó tay với con gái cô rồi.

"thật ra thì tụi con kén ăn lắm , chỉ thích mẹ nấu không thích ăn ngoài ,vì chẳng có ai ngon bằng mẹ hi hi..

hơn nữa tụi con sức ăn cao hơn người bình thường chút"

"..."

Vậy cũng bình thường sao ,phải nói phần ăn này tối đa có đến 3 người ăn ,có ai tin 1 đứa bé có 3 tuổi sức ăn bằng 3 người gộp lại không.

"Anh muốn ăn thì vào phòng tự lấy ra ăn tôi có làm rồi vào mà tự lấy "

Cô không ngược đầu lên cắt đứt lời tán dóc của 2 cha con chỉ nhàn nhạt nói .

"Nga~"

Anh vào phòng lấy ra sau đó ngồi xuống vị trí cũ liền bắt tay vào ăn ,mới ăn liền ngon ,không ngờ món đơn giản vậy mà lại ngon tuyệt vời hơn nhà hàng 5 sao mà anh thường ăn.

"Bảo bối không ngờ em làm ngon thật đấy, xem ra anh thật hạnh phúc khi có lão bà nấu ngon vậy. "

Anh tán thưởng cười lóa mắt, nhìn cô chăm chăm như nhìn bảo bối vô giá .

Cô không quan tâm cũng không kiêu ngạo vì món ăn này ai chả làm được ,

mọi người đều đắm chìm món ăn 1 cách ngon lành, không khí phòng ăn tuy không có tiếng tròn chuyện nhưng ngược lại rất hài hòa.

Ăn xong cô bắt đầu thu dọn , mọi người đều vào phòng khách ngồi xem tivi .

"các con chuẩn bị đi học đi"

tuy các bảo bối có chỉ số IQ thông minh không học tự học ở nhà đọc sách liền hiểu vượt bậc so với đồng lứa, hiện tại đang học vượt cấp nhưng vẫn nên để tụi nhỏ đi học vì cần có bằng cấp nha.

"Dạ"

Còn Phạm Dật Thần đi cùng cô chờ các con đi học sau đó cùng cô vào công ty của cô luôn nhưng bị cô cự tuyệt ,
anh đành về công ty của anh, dù sao công ty anh cũng cần có việc cần giải quyết ,
xuống xe trước công ty, anh luyến tiếc ừy khuất nhìn chăm chăm bảo bối cần an ủi ,ai ngờ cô lơ anh luôn rồi bỏ chạy,
anh thở dài ,khẽ cười thấy thư kí nhìn chăm chăm anh như nhìn quái vật ,anh
'khụ'

xong sau đó quay lại khuôn mặt lạnh lùng ,lãnh khốc thường ngày .

"Đi thôi"

"A..vâng thưa tổng giám đốc"

Bọn họ vào công ty ,các nhân viên cuối chào cung kính nói.

"Chào tổng giám đốc"

"Chào tổng giám đốc"

Anh không đáp lại liền đi thẳng vào thang máy riêng của tổng giám đốc , vào phòng anh ngồi xuống ,
thư kí Nam liền cung kính báo cáo về 1 công việc hợp đồng nào đó, chỉ thấy anh lắng nghe xong ,sắc mặt càng âm trầm cười lãnh khốc .

"Họ coi tôi là người chết sao, cậu lập tức hủy đi hợp đồng này cho tôi và
chuẩn bị hợp đồng khác, dám dùng điều kiện đổi lấy con gái cứu công ty họ sao ,ngu ngốc "

"Ách..vâng tổng giám đốc"

"À phải rồi cậu xem công ty tập đoàn nào hiện đang cao nhất thì đem những tài liệu công ty đó cho tôi"

Thư kí Nam rùng mình trước sắc mặt của tổng giám đốc khủng bố không khỏi đồng tình vị nào đó cả gan
dùng con gái của Ngụy Thị đổi lấy cứu công ty họ ,thư kí Nam cung kính 'Vâng' sau đó ra khỏi phòng làm việc ngại giao.

Quay lại Cố Hàn Băng sau khi chờ hân về công ty ,cô liền đi vào công ty tập đoàn BB của cô,
các nhân viên thấy cô liền tò mò như muốn hỏi vị này là ai ,có người ghen tị trước sắc đẹp của cô ,
Cố Hàn Băng không quan tâm đi vào thang máy riêng mới đặt chân đến là có người ngăn cản lại.

"Này Cô là ai ,ai cho phép cô vào"

Cố Hàn Băng xoay người nhìn 3 nhân viên nữ ngăn cản, ánh mắt họ nhìn cô ghen tị, hận cô, khinh thường cô.

"vậy cô tên gì ? hừm"

Cô không trả lời ngược lại hỏi cô nhân viên vô lễ trước mặt này, ánh mắt sắc bén nhìn cô nhân viên đó .

Cô nhân viên giật mình khó hiểu nhưng khi nhìn vào mắt Cố Hàn Băng thì run lên bất giác liền nói ra .

"tôi là Mạnh Liên Vy "

Cố Hàn Băng nghe thế giật đầu đã hiểu lại trực tiếp sa thải tại chỗ khiến cho cô nhân viên ngây ngốc sững sờ ,
ngay cả người xung quanh vốn đang tò mò và xem kịch vui thì cũng tương tự như thế .

"Rất tốt , bây giờ thì cô có thể rút khỏi tập đoàn BB này được rồi , tôi không cần những người có thái độ với tôi ,
cũng không chứa chấp những kẻ ngu ngốc tự cho là đúng ."

"Cô là ai mà có quyền quyết định hả, nhìn cô như vậy hẳn là đi quyến rũ quyến rũ chủ tịch đi, Hừ ! ngu ngốc , 1 người đàn bà lăng lơ như vậy ở đâu chẳng có"

Mạnh Liên Vy tức giận la hét ,chỉ vào mặt cô khinh thường ,lại nhìn dung nhan tuyệt điểm cùng đáng người hoàn hảo từng milimet kia ,cô ả ghen tị , hận không thể xé khuôn mặt đó làm của riêng ả.

Người xung quanh chỉ trò ,xem thường Cố Hàn Băng, cũng có người tò mò trước thân phận của cô xem cô là ai lại có quyền quyết định sa thải nhân viên chủ chốt của tập đoàn này vậy.

Bỗng nhiên thư kí Trần thấy chủ tịch liền đi đến gần cung kính cúi chào ,không quan tâm mọi người nhìn anh bằng ánh mắt kinh ngạc .

"Chủ tịch, ngài đã đến mọi việc được sắp xếp xong , hiện giờ tổng giám đốc bên Lâm thị chờ ngài trong phòng ạ"

"Ừm tôi biết rồi"

Cố Hàn Băng giật đầu tỏ vẻ đã biết lại nhìn Mạnh Liên Vy sấm tái mét ,run rẩy ngồi bệt xuống sàn khó tin nhìn cô không nói 1 lời nào.

Cố Hàn Băng cười lạnh, hàn khí hơi tỏa ra khiến mọi người vốn trong trạng thái kinh ngạc, khó tin,

ngây ngốc sực mình tỉnh lại khi thấy hàn khí lạnh lẽo tỏa ra từ người cô , run rẩy lùi lại 2 bước, lại có chút đồng tình cô ả mắng ả ngu ngốc.

"thư kí Trần nơi này xem ra cần chỉnh đốn lại toàn bộ lại cho tôi , còn cô ta cút khỏi nơi này

cũng không cho cô ta bước vào bất kì công ty tập đoàn nào ,nếu ai dám nhận cô ta thì tự hiểu lấy mà gánh hậu quả ,

nơi này không chứa chấp những kẻ ngu xuẩn tự cho là đúng, cũng không chứa chấp những kẻ không hiểu rõ vị trí của mình là gì,

dám cam đảm nói với tôi như vậy ,vậy thì đừng trách tôi vô tình"

"Vâng thưa chủ tịch ,tôi sẽ cho nơi này lựa chọn người khác thay thế và sẽ không khiến ngài thất vọng"

Thư kí Trần cung kính nói ,anh biết cô làm vậy cũng có lí do riêng , giờ nhìn cảnh này thì anh càng khẳng định hơn.

Nói xong anh gọi bảo vệ và đưa tờ đơn thôi việc quăng vào người ả 1 cách vô tình .

"Không thưa chủ tịch, tôi sai rồi, tôi xin lỗi vì không biết ngài là chủ tịch, huhu.. hãy cho tôi một cơ hội đi ,

tôi cần công việc này để nuôi con , cầu xin cô..... tôi sai rồi,...thưa chủ tịch..sau ..này tôi không dám nữa...chủ..tịch"

Mạnh Liên Vy giật mình nghe cô nói vậy càng sỡ hãi, hối hận, cô dập đầu cầu xin Cố Hàn Băng ,

chỉ hy vọng cô bỏ qua 1 con đường cho cô , đáng tiếc đáp lại cô là bóng lưng của cô thôi, cô càng tuyệt vọng, hối hận vô cùng.

Bảo vệ kéo cô đi không quan tâm cô la hét , vì họ được huấn luyện 1 cách nghiêm khắc chỉ tuân lệnh theo chủ nhân là Cố Hàn Băng mà thôi.

Cố Hàn Băng hờ hững không xoay người nhìn cô ả la hét chỉ nhìn mọi người xung quanh đang run rẩy ,

cô cười lạnh lùng, giọng nói vang lên nghe êm tai nhưng với mọi người ở đây là sợ hãi khôn cùng, càng cúi đầu thu nhỏ sự tồn tại của mình, như sợ cô sa thải giống Mạnh Liên Vy vậy.

"Các người tốt nhất quản cho tốt cái miệng của mình đi , nơi này đến lúc tẩy rửa thay người , tôi không chứa chấp kẻ vô dụng ,các người hẳn hiểu rõ đi "

Cố Hàn Băng nói xong không quản phản ứng của mọi người liền trực tiếp vào thang máy dành riêng chủ tịch, thư kí Trần nhìn cảnh này không quan tâm mọi người ở đây cũng đi theo sau chủ tịch .

Mọi người còn lại hoàn hồn rồi rít chạy đi làm việc của mình ,lần này họ đã biết cô là ai , và biết vì sao cô có quyền quyết định sa thải rồi,,Ồ...ô...thôi xong rồi, tiêu chắc rồi, cơm áo của họ sắp không cánh mà bay rồi ,

chỉ vì họ đâu biết cô là ai , chỉ biết nghe nói là vị chủ tịch này không hề xuất hiện trước công chúng chỉ giao cho thư kí Trần làm việc ,giải quyết mà thôi,

cũng có nghe nói người nào gặp vị chủ tịch thì chỉ biết vị chủ tịch này có tính cách kì lạ, lạnh lùng, giọng nói dễ nghe, có mái tóc bạc ,

thường đeo mặt nạ màu bạc có khắc hoa văn mạn đà la hoa che khuất nửa gương mặt chỉ lộ ra cái cằm thon ,đôi môi đỏ mọng quyến rũ kia làm việc với mọi người thôi.

Nay giờ vị chủ tịch trong truyền thuyết kia xuất hiện ở đây cũng đủ làm oanh động mọi người rồi , nhưng không có đeo mặt nạ làm việc lộ luôn dung nhan tuyệt điểm rung động lòng người ấy .

Quay lại Cố Hàn Băng sau khi giải quyết xong thì bước vào phòng chủ tịch thấy có người ngồi chờ sẵn đợi cô ,

đúng người đó chính là Lâm Vũ Hàn đang nhàn nhã uống cà phê, đọc tin tức kế hoạch hôm nay 1 cách tự nhiên như thể đây là nơi anh làm việc vậy .

Thấy cô đến ,anh ngược lên nhìn cô cười mê người và đứng dậy giết đầu chào cô , anh nói với giọng nói hết sức mê người .

"Cô đến rồi , vậy chúng ta nên bắt đầu chứ "

--- ----sau màn cánh gà-----

tác giả : anh cười như vậy sao nghe mùi gian tình quá vậy, lời nói cũng ám muội nữa chứ *ngghi ngờ*

LVH: có sao..*vuốt tóc cười híp mắt nhìn tác giả*

tác giả : Ách kia... xin lỗi ta có việc đi trước*cười nịt nọt, xoay người xách dép bỏ chạy*(thầm nghĩ: Oa..oa.. hảo đáng sợ a~..)

CHB: ngu ngốc *khinh bỉ tác giả*

LVH: *lại gần cười ôn nhu ôm cô*... Băng nhi , em vừa về sao , anh nhớ em nha Băng nhi.

CHB: anh cắt khỏi người tôi *rùng mình, nhìn anh ôm cô nổi da gà*

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Cô giết đầu coi như lời chào, cô trực tiếp ngồi xuống đối diện uống trà được thư kí Trần làm cho cô ,Lâm Vũ Hàn thấy vậy không giận trước thái độ của cô ,

anh khẽ cười cũng ngồi xuống lại uống cà phê đen nóng được pha uống nhấp nhấp, anh cũng không vội về kế hoạch xây dựng gì đó,

anh muốn hưởng thụ khoảng thời gian này cùng với cô, chính anh cũng không hiểu vì sao như vậy, anh không phải chán ghét cô ta lắm sao ,

vì cái gì khi thấy cô sau 3 năm không gặp nhìn cô thay đổi nhiều như vậy ,hơn nữa trong mắt cô không còn vẻ si mê với anh nữa, thay vào đó là sự lạnh nhạt, thờ ơ,

khi nhìn anh trong mắt cô lóe lên sự tán thưởng sau đó lạnh lùng ,chán ghét anh , anh rất bất ngờ trước sự thay đổi này,chẳng lẽ khuôn mặt trai đẹp của anh bị giảm rồi sao,

(tác giả: anh đẹp trai thì không lẽ nhất thiết có người thích anh sao *khinh bỉ*

LVH:Ồ..không phải sao *ngây thơ nghi hoặc*

Tác giả: *đỡ trán nhìn trời*)

không chỉ thế rõ ràng anh thích Cố Tiêu Nhi tuy chưa vượt qua ranh giới xác thịt nhưng vẫn luôn cưng chiều cô ,yêu thương cô,

nhưng không hiểu sau khi gặp lại cô,anh có chút rung động bởi khí chất như nữ vương cùng ánh mắt lạnh lùng ,

lạnh nhạt đó, anh còn tưởng cô ta chơi lật mền buộc chặt , nên anh không vội chờ cô lộ ra bản chất thật của mình,

nếu đúng như anh nghĩ thì đúng là châm chọc, anh càng có cơ hội nói cô đủ khinh thường.

qua hơn mấy ngày nay không thấy cô gọi lại anh, cũng không mong gặp lại anh điều đó càng khiến anh ngạc nhiên hơn,

không lẽ cô thật sự thay đổi rồi sao, anh càng ngày càng tò mò về cô ,khi kí hợp đồng với cô ,

trong suốt buổi đó cô hoàn toàn nghiêm túc bàn về hợp đồng thôi chứ không hề có ý gì khác ,gọi lên sự hứng thú tò mò của anh .

(tác giả: sớm muộn gì anh cũng bị rơi lưới tình của chi Băng thôi * cười gian*)

Cố Hàn Băng lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của anh

"Vậy thì chúng ta bắt đầu thôi chứ "

"À...được "

Cả hai trò chuyện về công việc hoàn toàn không có ý tứ gì khác ,không khí trong phòng im lặng chỉ có tiếng trò chuyện của 2 người thôi nhưng lại hài hòa, anh lóe lên tán thưởng và mong muốn thời gian cứ kéo dài mãi không dứt ,

nhưng đáng tiếc là không thể như anh mong muốn , anh hơi tiếc nuối nhưng bỗng nhiên trong đầu anh lóe lên ý tưởng khác tiếp cận cô,

chỉ cần về công việc cô mới chịu gặp anh nhỉ, nghĩ vậy anh liền biết mình nên làm gì .

sau khi bàn bạc về công việc xong ,anh có chút không muốn về, anh liền nói

"Vậy chúng ta có nên ăn uống mừng về kế hoạch của chúng ta không"

Cố Hàn Băng nhàn nhạt nhìn anh chăm chú nghĩ không phải có ý gì khác nữa chứ , sau vài giây cô lên tiếng trả lời:

"Thôi được , tôi sẽ ăn mừng vì điều đó , thư kí Trần nơi này giao cho anh

"Vâng thưa chủ tịch"

Cố Hàn Băng thu xếp xong đứng lên lạnh nhạt nhìn anh cười lên tiếng

"đi thôi"

Anh giật đầu đã hiểu nhìn thư kí của anh nói thư kí về trước ,liền theo sau cô đi ra khỏi phòng chủ tịch,Cả hai đi xe lái đi nhà hàng nổi tiếng ,

khi họ bước chân vào không khí như ngưng lại , ai cũng ngoái đầu nhìn 1 nam 1 nữ bước vào mà hút 1 nhụm khí ,

rung động trước vẻ đẹp của họ, khí chất của họ quá mức cao quý, nam thì tuấn tú lạnh lùng, khuôn mặt phác họa rất đẹp ,đôi mắt màu đen sắc bén,

khi nhìn cô thì ánh mắt hơi biến đổi chứa ý cười,ôn nhu mà chính anh không nhận ra, đôi môi khẽ cong nhu hòa,

mái tóc đen lòa xòa trước trán nhìn lười biếng nhưng lại mê người gọi cảm,đáng người cao ráo,

nữ thì khuynh thành khuynh quốc, thần thái lạnh lùng, hơi thở như xa như gần, dung nhan tuyệt diệu, mái tóc bạc nhìn kì lạ nhưng lại phù hợp với khí chất của cô,

đặc biệt nhất là đôi mắt và vết bớt trên trán không làm xấu đi ngược lại càng tiên diễm tà mị, vừa thuần khiết như thiên sứ,

vừa yêu diễm, tà mị như ác ma, cả 2 khí chất này dung hợp trên người cô quá mâu thuẫn nhưng lại quá phù hợp với cô như vậy.

mọi người đắm chìm trước vẻ đẹp của họ, nam thì si mê Cố Hàn Băng ,nữ thì si mê,e thẹn,xấu hổ, tim đập mạnh nhìn Lâm Vũ Hàn

nhưng khi nhìn cô thì ghen tị, hâm mộ đủ thứ, nhưng 2 người này không quan tâm tiếp tục đi về phía trước.

"A..xin chào Lâm tổng, ngài đến rồi sao, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn cho ngài như ngài yêu cầu"

Quản lí nhà hàng thấy đôi nam nữ vào nhà hàng liền biết là ai, ông chạy đến cung kính chào họ ,rồi sau đó hướng dẫn họ đến nơi được đặt sẵn,

còn 2 người thì đi theo sau quản lí dẫn đường họ.

" mời các ngài theo tôi"

Họ vào ngồi , anh lấy menu chuẩn bị kêu gọi món nhưng anh muốn hỏi cô

"Cô muốn ăn gì cứ gọi ,họ sẽ chuẩn bị cho cô "

"Tùy anh , tôi không kén ăn "

"Ồ ,được rồi" anh nghe vậy xoay đầu nhìn phục vụ nói

"cậu chuẩn bị cho chúng tôi 2 phần bít tết 7 phần6 đi, à lấy luôn sẵn rươi mới nhất và ngon nhất cho tôi "

"Vâng thưa ngài hãy đợi lát ạ, trong vòng 15 phút sẽ có ngay"

Phục vụ giật đầu tỏ ý đã hiểu và cung kính lui xuống.

Anh nhìn cô chăm chăm và không biết đang suy nghĩ gì chỉ biết anh đang chuẩn bị lập kế hoạch tìm hiểu cô,

gặp cô nhiều hơn chứ không như hôm nay, không khí xung quanh càng ngày càng im lặng, họ ngồi vậy không trò chuyện không làm gì,

1 người chỉ ngắm nhìn cô, 1 người thì không thèm nhìn anh chỉ nhìn cảnh đẹp bên ngoài.

"À, cô dạo này sống vẫn ổn chứ "

Anh lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc này.

"vẫn khỏe, anh tưởng rằng tôi sẽ thảm đung không, hừ có vẻ như không như anh mong muốn rồi nhỉ,

yên tâm đi, tôi không thèm chấp các người đâu, dù sao cũng chẳng quan hệ gì với tôi"

Cố Hàn Băng nhìn anh, cười nhạt, đôi mắt không cảm xúc lạnh lùng châm chọc Lâm Vũ Hàn.

"Cô..."

"Cô gì, tôi nói không sai sao Lâm tổng"

anh không giận, cười khổ dù gì cũng là do anh thôi nên cô ấy nói không sai,

đúng là anh từng muốn như vậy để Cố Tiêu Nhi sống an toàn hơn, cũng không hề quan tâm cô sống thế nào chỉ mong cô đừng chọc vào bọn hắn,

"Vậy cô không tính trở về gia tộc của mình sao, mọi người đang mong cô đấy"

Lúc đó khi anh biết tin cô không còn ở trong gia tộc nên anh không thèm quan tâm, rời khỏi càng tốt coi như Cố Tiêu Nhi của anh càng an toàn không còn bị cô bắt nạt nữa,

nhưng không ngờ trôi qua hơn 3 năm anh gặp cô thấy cô anh ngạc nhiên trước sự thay đổi ghê gớm trời đất như vậy,

lại còn là chủ tịch hùng mạnh nhất toàn thế giới mà ai cũng sợ than và cung kính trước vị chủ tịch thần bí này, chính anh tò mò trước vị chủ tịch thần bí trong truyền thuyết này,

anh thần phục cách làm ăn tuyệt diệu của vị chủ tịch này, anh còn nghĩ xem người này là người thế nào nên anh lên kế hoạch hợp tác vị chủ tịch tập đoàn BB này,

cũng có nghe nói tập đoàn này không chỉ ở nơi này mà còn trải rộng khắp nước như là nước Úc, Anh, Mỹ, Nga chủ chốt của cô thì ở đây nước Thượng Hải,

anh càng hứng thú hơn đến khi gặp có ai ngờ vị chủ tịch thần bí được đồn thổi này lại là một cô gái,

à không là phụ nữ thành đạt, cô thay đổi từ mái tóc đến khí chất khiến anh cảm thấy vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Giờ anh không hiểu sao khi thốt lên câu nói này, trong thâm tâm anh căng thẳng, hồi hộp chờ cô đáp lại

"Tại sao tôi phải quay về nơi đó, nơi đó không phải một nơi dành cho tôi, một nơi xa lạ tôi phải ở sao, một nơi đối trả tôi phải ở sao"

"Cô.. "

Anh hơi kinh ngạc trước câu trả lời này, chẳng lẽ nơi đó thật sự khiến cô chán ghét thế sao, vì sao đôi mắt cô tuy hiện lên sát khí,

chán ghét nhưng sâu trong đôi mắt cũng chứa chút bi thương, anh nuốt lại lời mình muốn nói, trong lòng thì cảm thấy đau lòng vì cô,

xem ra anh cần tìm hiểu lại quan hệ giữa gia tộc và cô thôi, anh không muốn cô như vậy, anh muốn cô cười là anh thấy vui, anh giật mình trước suy nghĩ đó,

Không thể nào rõ ràng anh thích Cố Tiêu Nhi kia mà, sao anh có cảm giác đó với cô chứ, chắc là nhầm rồi, đúng là nhầm rồi, anh phục hồi lại hình tượng bình tĩnh lạnh lùng.

"Thôi được rồi, tôi không cần cô nhưng chỉ nói vậy thôi, cô không cần nói vậy, cô nên biết phận như vậy thì tốt "

Anh không dám nói ra thật lòng chỉ nói sai lòng mình khích bác cô, chính anh cũng khó chịu bởi câu nói hại người này của anh.

"Hừ, yên tâm đi, anh không cần phải lo, anh cứ đồ dành ôn nhu bên cô ‘em gái’ quý hóa kia đi"

Cố Hàn Băng nhàn nhạt nói cho là không sao cả, nhưng có ai biết trong lòng cô khinh bỉ anh vô số lần không tí như là Hừ! anh giả vờ lạnh lùng đi,

để xem anh chịu được bao lâu , tỷ như anh đúng là ngu ngốc không nhìn rõ bộ mặt thật của con bạch liên hoa kia,tỷ như sớm muộn gì anh hối hận vì điều này.....

"Cô thật...."

Anh chưa nói xong thì phục vụ đem lên cho họ, cô không quan tâm chỉ lo ăn của mình mình không thèm nhìn sắc mặt người nào đó chứa ý cười nhìn cô ăn, cùng lắm hấn trả tiền chứ đâu phải cô trả ngu gì không ăn ,

Nếu Lâm Vũ Hàn mà biết ý nghĩ trong đầu cô có khi nào trọn mắt cảm tức muốn học máu thẩm mắng vô sỉ hay không ,

sau khi ăn uống xong cô lau khôe miệng uống rượu ngon lạnh sau đó liền nói

"hợp tác cũng đã hợp ,Ăn mừng cũng đã ăn, giờ tôi đi về trước đây ,tôi không tiếp anh nữa "

Cô chuẩn bị đứng dậy đi ra khỏi nhà hàng thì cánh tay bị tay to thô ráp nhưng ấm áp của nam nhân nắm lại .

"Này cô có thể cho tôi biết số của cô không "

"cái gì" cô trọn mắt nhìn anh như muốn nói ‘anh bị ám đầu à’.

Anh liếc nhìn liền biết ý nghĩ của cô ,anh run rẩy khôe miệng không ngờ cô có chút đáng yêu đó chứ ,liền tốt bụng trả lời trước câu hỏi của cô.

"thì tiện sau này có gì khúc mắc trong công việc ,tôi lấy gì gọi cô nên mới hỏi cô vậy thôi chứ không có ý gì khác "

Anh mặt không đỏ, không suyển, lấy lý do sự cùn đòi hỏi cô như người thu nợ vậy, đầu cô hắc tuyến ,

nhưng mà nghĩ nghĩ cũng đúng nên cô đưa số cô cho anh xong nhìn anh không cảm xúc nói.

"vậy là xong rồi chứ ,còn không buông tay, còn muốn nắm khi nào "

"Ách.. được rồi"

Anh luyến tiếc trước đôi tay xúc cảm mềm mại như cánh hoa kia ,trước khi buông anh vô sỉ giả vờ

nắm thêm xoa nắn chút rồi khẽ buông tay , không đợi cô đi anh đứng lên tỏ vẻ thân sĩ bước sánh cùng cô vừa nói.

"tôi chờ cô về "

"không cần.. " chưa nói xong bị anh lại nắm tay cô kéo đi không thèm quan tâm cô phản kháng.

"Này.. "

Cố Hàn Băng thật không hiểu nổi hấn nghĩ gì trong đầu vậy ,không phải hấn rất ghét cô sao,không phải hấn nên vội vàng về nhà hảo hảo ở bên cạnh bạch liên hoa Cố Tiêu Nhi cô ta sao,

từ sáng đến giờ toàn nhìn cô chăm chú xong rồi đưa đi ăn thì cô không quan vì cái gì hấn kéo tay cô a~.

trong xe không khí quái dị, ai không nói chuyện chỉ lo làm việc của mình 1 người thì chăm chú lái xe đôi khi liếc nhìn cô không chán,

1 người thì xoay đầu nhìn cảnh bên ngoài, cho đến khi anh tình cờ thấy vết hôn trên cổ cô, hấn nhú mày khó chịu,

hấn mặc dù chưa từng hoan ái nhưng biết đó là gì, lẽ ra hấn không quan tâm nhưng không hiểu sao nhìn nó khiến hấn thấy gai mắt ,buồn bực như vậy .

"trên cổ của cô là gì thế, sao lại có vết bầm vậy "

Lâm Vũ Hàn cố ý nói mà không biết rằng lời nói của mình có bao nhiêu chua chua như vậy.

(tác giả: hahaha...anh ấy đồ dâm chua đó ấy mà *cười to đắc ý*

LVH: không thể nào... *phản bác*

CHB: *cười bí hiểm nhìn LVH*

tác giả: chắc chắc... còn nói *khinh bỉ*)

"Ách ..anh vừa nói gì.. vết bầm nào"

Cố Hàn Băng sững sốt, nghi hoặc ngờ ngác sờ sờ cổ nhìn anh bằng vẻ mặt ngây thơ không thể tả,

Lâm Vũ Hàn khoe miệng run rẩy anh thật muốn nói ,cô giả vờ thật hay là không biết thật nhưng nhìn vẻ mặt trì hoãn,ngây thơ,

tay thì sờ sờ loạn trên cô nhìn anh bằng ánh mắt đó , khiến tâm anh rung lên , cô ấy thật đáng yêu a~ ý ..anh nói gì vậy,

bậy bậy.. 1 cô gái dâm đãng sao có vẻ mặt này chứ chắc là nhìn lầm rồi, người như vậy anh nên chán ghét mới đúng,anh nhìn cô rồi , anh kiên nhẫn giải thích cho cô.

"thì ngay cổ bên phải của cô" nói xong đưa gương cho cô xem

"E.."

Cố Hàn Băng cầm gương anh đưa , hoảng hốt nhìn vết bầm đẹp mắt ngay trên cổ, đây không phải là dấu hôn hoan ái hôm qua sao, càng nhìn sắc mặt cô đỏ bừng rồi chuyển sang đen lại càng tức.

thầm chửi rủa trong lòng về cái tên vô sỉ đó vạn lần , tên chết tiệt chờ đó cho lão nương ,

tôi nhất định sẽ bạo cục hoa của anh,bạo chết anh luôn đi , xem xem anh còn dám làm càn hay không, mợ nó mà.

tên vô sỉ nào đó đang làm việc bỗng cục hoa của hấn đau ,hấn không hiểu sao cảm thấy vậy ,

hấn nguyên rú 'mợ nó ,tên nào dám nguyên rú hấn hả, tên nào dám nói bạo cục hấn hả,lăn ra đây cho lão tử, lão tử mà gặp được thì lão tử sẽ bạo cục chết hấn'

mà bản thân hấn không biết rằng hấn mới là người bị bạo cục ,bởi người hấn muốn chém chính là vợ yêu của hấn. Đó là chuyện sau này.

Anh nhìn thấy một màn này thì anh càng khẳng định hơn, sắc mặt anh khó coi, khó chịu . Xem ra anh cần phải thay đổi kế hoạch thôi, không thì tên chết tiệt nào cướp cô khỏi hấn mất.

(tg: này vẫn còn chiến tranh lạnh đó ,người ta còn chưa phải là của anh đâu mà cướp *trợn mắt coi thường*)

Bỗng anh liền hiểu rõ mình ngày càng thích cô 1 chút, cũng hiểu rõ con tim mình nhưng vẫn cần muốn

biết cô là người thế nào và mình thích cô ấy ở điểm nào thì anh mới xác định được, hiện tại anh chỉ tiếp cận cô như vậy thôi, chẳng phải anh có Cố Tiêu Nhi sao .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chương 25

Sau khi tới công ty của cô ,cô xuống xe rồi nói ‘cảm ơn’ sau đó không quan tâm sắc mặt anh vẫn còn khó chịu ,

lại thấy cô không nhìn mặt anh thì càng thối, đen sì,chỉ nhìn cô đi vào công ty cho đến khi khuất khỏi mắt anh ,anh mới thu hồi ánh mắt của mình ,anh quay về công ty của anh .

Khi anh về tới công ty liền lập tức điều tra mọi việc của 3 năm trước ngay cả việc quan hệ rạn nứt của gia tộc của cô ấy ,

đến vài phút sau, quả nhiên đã có kết quả ,đúng là thư kí của anh làm việc rất vừa lòng anh ,khi anh xem hết kết quả điều tra ,

sắc mặt anh âm trầm lạnh lẽo,càng xem càng âm u, sát khí xung quanh anh càng nặng nề tỏa ra khí lạnh khắp phòng ,

ai đi ngang qua phòng tổng giám đốc đều rung mình ,sợ hãi, rồi rít bỏ chạy,

như thể nếu cứ tiếp tục như vậy bản thân họ bị gì không khẳng định được nên cứ vờ làm việc của mình hoặc bỏ chạy thôi.

Còn trong phòng thì vẫn như vậy ,anh cứ nhìn chằm chằm tư liệu được điều tra này ,

chính anh cũng không ngờ kết quả lại ngoài ý muốn như vậy ,anh mong ngàn vạn lần sẽ không phải ,nhưng có vẻ như anh sai lầm rồi ,

người con gái Cố Tiêu Nhi anh từng yêu thích lại là một người đàn bà lăng lợ như vậy, cái gì mà ôn nhu ,địu dàng,

cái gì mà luôn chung tình với anh , nếu vậy vì cái gì lại đi quan hệ với đàn ông khác ,lại xem về mặt thường thụ làm tình của ả càng khiến anh phiền chán, thất vọng ,

hơn nữa anh còn tra được chuyện xảy ra năm đó ,người mà khiến cô ấy từng nói một nơi dơ bẩn ,

quả thật như vậy a, ba mẹ của cô không thèm quan tâm lại trơ mắt nhìn cô ấy bị các trưởng lão khinh bỉ, sỉ nhục,

còn Cố Tiêu Nhi thì cũng vậy cái gì mà sẽ giúp đỡ Cố Hàn Băng ,mà ngược lại còn đẩy cô ấy xuống vực, lại còn vu oan giá họa cho cô ấy ,

lại tiếp ,anh còn thấy rõ từng chữ từng chữ Cố Tiêu Nhi lên lút gác mác đàn bà lẳng lơ, dâm đảng, không biết xấu hổ đó lên người Cố Hàn Băng,

khiến cho bọn hắn hết lần này đến lần khác hiểu lầm Cố Hàn Băng, ngược lại đi tin lời đồn đó, chính vì lời đồn đó mà khiến bọn hắn sỉ nhục, chán ghét, khinh bỉ cô ấy,

ngược lại còn khiến bọn hắn hết lòng tin tưởng Cố Tiêu Nhi, trời hã, anh đã làm gì , đây chính là lí do vì sao cô ấy (CHB) chán ghét bọn họ và cả bọn hắn nữa ,

anh sai rồi , thật sự sai lầm rồi , lẽ ra năm đó nên nghe lời bạn hắn (Long Hạo Hiên) cảnh báo hắn ,

chính hắn không tin Cố Tiêu Nhi là người như vậy, chỉ tức giận Long Hạo Hiên cầm miệng ,khi đó hắn còn bỏ lại 1 câu xong rồi bỏ đi

‘tớ sẽ không tranh giành cô gái của cậu nữa ,vì cô ta quá già rồi ,cô ta đang lừa cậu,tin hay không tùy cậu, nếu cậu không tin lời tớ chẳng sao, chỉ hy vọng cậu không hối hận vì lựa chọn này’

Lúc đó anh không ngẩng đầu nhìn thẳng bạn của anh ,anh chỉ tức giận tại sao lại nói Cố Tiêu Nhi như vậy,

nên anh không thèm nhìn hắn nữa mặc hắn cảnh cáo ,anh vẫn tiếp tục yêu thương sủng nịch cô,bảo vệ cô.

Nay thì anh càng thấy có gì đó không đúng mà vẫn bỏ qua, đến khi cô ấy (CHB) không còn trong gia tộc anh càng khẳng định có chuyện nào đó không đúng ,

khiến anh không còn điều tra chuyện của cô chỉ chú tâm Cố Tiêu Nhi mà không biết bản thân anh bị cô ả dắt mũi, xoay vòng trong tay cô ả,

cho đến khi gặp lại Cố Hàn Băng ,anh thấy cô ấy thay đổi nhiều không còn si mê anh như trước nữa, chỉ còn là lạnh nhạt, chán ghét ,khinh thường mà thôi, anh rất đau ,

chính anh không biết vì cái gì trái tim anh đau như vậy, giống như anh sắp đánh mất 1 thứ gì đó rất quan trọng ,

anh luôn tìm cách để có thể gặp cô chỉ hy vọng cô đừng tránh mặt anh thôi,

anh khi biết sự thật này ,có vẻ như anh muốn để quay lại gặp cô nói lời xin lỗi ,nghĩ lại nếu nói vậy cô sẽ tha thứ sao.

Cố Hàn Băng ,em chờ đi ,anh sẽ không thả em đi dễ dàng như vậy, cho dù em lạnh lùng anh, chán ghét anh không sao, chỉ hy vọng được thấy em là tốt rồi ,

lần này anh sẽ dứt khoát hơn không chần chừ nữa , anh rất muốn xin lỗi em , anh xin lỗi vì hiểu lầm em, giờ anh đã biết con người em như thế nào, và biết con người Cố Tiêu Nhi như thế nào, anh nhất định bù đắp lại sai lầm đó với em.

"Cộc ..cộc"

thư kí Lam cắt đứt ý nghĩ trong đầu anh, anh hồi hồn nhìn cánh cửa âm thanh âm trầm lạnh lùng.

"Vào đi"

Thư kí Lam không sợ hãi, chỉ bình tĩnh cung kính báo cáo nói với anh .

“Tổng giám đốc ,Cố tiểu thư có việc muốn gặp ngài ạ”

Lâm Vũ Hàn nghe thế,sát khí anh càng lạnh lẽo ,khiến thư kí Lam run mình nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, Lâm Vũ Hàn cười lạnh lùng ,ánh mắt thì không cười .

"mời cô ta vào đi ,còn nữa lát bất cứ ai không được vào khi chưa có lệnh, hiểu chưa"

"vâng thưa ngài"

"Cô Cố mời ngài vào ,Lâm tổng cho vào"

Thư kí Lam sau khi ra khỏi phòng ,anh liền gọi Cố Tiêu Nhi vào, cô ta nghe vậy cười giật đầu,

có ai biết trong lòng thì cười bí ối với mong muốn được ôm hân ,làm tình hay không, nếu Cố Hàn Băng ở đây thì cô cười khinh bỉ mắ

‘Hừ, giả tạo, quả đúng là bạch liên hoa, không làm diễn viên thì thật đáng tiếc cho 1 tài năng này quá’

"hi.. anh Hàn, em nhớ anh nha ~"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chương 25.2

Cô ta vào phòng liền bày ra làm nũng ,bởi cô ta biết anh thích cô ta làm nũng, cứ mỗi lần làm nũng thì anh vui sướng tận trời,cô ta lại gần ôm anh ,cánh tay như cố ý xoa lồng ngực rắn chắc của anh ,

Ai nhìn vào liền biết cô ta cố ý, lại cố ý muốn quyến rũ một cách càn rỡ như vậy, Lâm Vũ Hàn nhìn vậy, anh không cao hứng nổi ngược lại càng chán ghét ,tức giận nhưng anh kiềm nén với ý muốn giết người thay Cố Hàn Băng

đáng tiếc cho cô ta thông minh một đời mà không biết lúc này ,Lâm Vũ Hàn đã biết bộ mặt thật của cô ta rồi.

Anh gỡ bàn tay làm loạn của cô ta ra ,sắc mặt anh lạnh lùng , khí thế uy nghiêm nhìn cô, không thèm quan tâm sắc mặt cô đang muốn khóc,nếu nhìn thấy vậy anh càng chán ghét hơn thôi.

"Cô đến đây làm gì"

"Ách..em nhớ anh mới đến mà,không lẽ anh không vui sao"

Cô kinh ngạc thấy anh không an ủi cô mà ngược lại lạnh lùng với cô, thật kì quái, sao anh lại nói vậy nhỉ,không phải anh thích cô đến gặp anh sao.

Cố Tiêu Nhi giả vờ ủy khuất, giọng nói nhỏ nhẹ êm tai khiến đàn ông phải mềm nhũn, Lâm Vũ Hàn không thèm an ủi sự chán ghét càng tăng,thất vọng càng sâu, sao anh không phát hiện ra bộ mặt này chứ,nhìn vậy thôi nếu nhìn vào đôi mắt cô ta liền biết cố ý muốn lên giường với hân,

lại còn ăn mặc mát mẻ đó nữa chứ, mẹ nó lão tử mất mùa rồi mới bị cô à đó dất mũi chứ ,

anh nhớ lại hình ảnh cô gái xinh đẹp, lạnh lùng, khí chất cao quý đó quả thật không giống cô gái dâm đãng chút nào cả,

anh thấy nhớ cô rồi chỉ hy vọng chuẩn bị lên kế hoạch gặp cô, anh cười ôn nhu , đôi mắt chứa ý cười nhớ lại.

"Anh à, ..em có thể đến nhà anh không ,coi như chúng ta vun đắp tình cảm nhỉ ~"

Cố Tiêu Nhi thấy anh như vậy, còn ảo tưởng rằng anh rung động trước vẻ đẹp của cô, cô liền tiến thêm làm nũng, ủy khuất, cười yếu ớt ,ôn nhu nhìn anh cười.

"Xin lỗi ,tôi không thể, nhà tôi không chứa nổi người cao quý như cô được, mời cô nên hiểu rõ ,

giữa chúng ta chưa tiến xa đến mức đó, nếu cô nghĩ vậy, thì xin lỗi sau này chúng ta không cần gặp lại nữa, "

Cố Tiêu Nhi sắc mặt ngưng cười cứng ngắc, kinh ngạc nhìn anh lạnh lùng với cô như thể không thể tin anh lại đối xử với cô như vậy, chuyện gì xảy ra vậy.

"Thư kí Lam vào đây tiễn cô Cố tiểu thư này ra khỏi công ty cho tôi"

"Vâng thưa ngài"

thư kí Lam vốn ngoài cửa chờ nay nghe tổng giám đốc nói vậy ,anh vào cung kính tuân lệnh xoay người tiễn Cố Tiêu Nhi đi .

"mời cô Cố "

Cố Tiêu Nhi ngây ngốc không hiểu, cô liền nói.

"Anh Hàn ,sao anh nói vậy, em làm gì sai sao "

"À phải rồi hy vọng về sau cô nên dùng bộ mặt này dành cho người khác đi tôi không tiếp thu nổi "

Anh khó chịu , lạnh lùng nói ,anh nghĩ nếu là cô ấy (Cố Hàn Băng) dùng hành động như vậy với anh thì anh vui ,nhận nhạo a~

haiiz, đáng tiếc cô ấy lạnh lùng nha,nhưng mà anh thích hắc hắc... Băng nhi ,em đợi đấy sớm muộn gì em sẽ là của anh, mặc dù anh đã sai nhưng ít nhất vẫn kịp bù đắp sai lầm vì khinh bỉ em

Còn Cố Tiêu Nhi trợn mắt khó tin nhìn người đàn ông trước mắt lạnh lùng với cô, không phải mọi khi cô dùng thái độ này anh liền tâm mềm cung chiêu cô ta sao.

Đây rốt cuộc là sao, mặc dù chưa từng chạm hay lên giường với người đàn ông cô ta thích, cùng lắm cô ta không so đo vì sớm muộn gì anh Hàn thuộc về cô thôi, đã 3 năm rồi ,cô từng dùng nhiều ý tứ muốn lên giường mà anh Hàn vẫn không chịu vào cô,cùng lắm xoa đầu, ôm,hôn nhẹ mà thôi.

Mấy ngày nay không thấy anh ấy thăm cô, chỉ thăm qua điện thoại qua loa thôi,nói gì mà công việc của anh bận không thể đi cùng cô, nào là có công việc hợp đồng lớn với tập đoàn nổi danh nhất toàn cầu BB,nào là anh có hẹn với chủ tịch với tập đoàn công ty BB đó.

Cố Tiêu Nhi rất buồn bực, nên cô ta chạy ra quán bar tìm hoan để phát tiết, sau khi hoan ái với mấy người đàn ông xong ,cô liền suy nghĩ xem nên làm cách nào kéo Lâm Vũ Hàn về tay cô.

Cho nên đến hôm nay cô quyết tâm lên kế hoạch lên giường anh Hàn,cô liền ăn mặc đơn giản mà câu hồn .

Mới vào phòng thấy anh Hàn sắc mặt khủng bố nhìn cô làm cô rùng mình khó hiểu ,nhưng ngay lập tức bỏ qua,cô e thẹn,gĩa vờ lại gần dùng lời nói quyến rũ nhất quyến rũ hắn ,thúc giục dục vọng với hắn thì bỗng nhiên bị lời nói đầy lạnh lùng,chung quanh phòng lạnh lẽo với cô ta.

"Anh Hàn ,anh làm sao vậy,anh nói vậy có ý gì,chắc anh giận vì em không để ý anh à, nếu vậy em xin lỗi anh a~"

Cô ta bối rối lập tức dùng âm thanh nũng nịu, giả vờ e thẹn,dịu dàng đáng thương với anh,đáng tiếc Lâm Vũ Hàn không ngu ngốc, anh ánh mắt càng lạnh lùng,đáy mắt lóe lên sát ý nhìn chằm chằm cô ta , anh càng nghe càng ghê tởm hơn.

Sao trước đây anh không nhận ra vậy, đúng là diễn hay mà, ngay cả anh suýt bị lừa vào tròng mà, may mắn bạn hắn nhắc nhở hắn,haiiz anh cảm thấy có lỗi với bạn hắn .

"Cô không cần dùng bộ mặt đó với tôi nữa, cô cho tôi là ngu ngốc sao, từ giờ trở đi cô không cần đến đây nữa,quan hệ của chúng ta chấm dứt tại đây,cô lập tức rời khỏi đây"

"Anh..anh nói có ý gì"

"Cô không nghe hiểu tôi nói sao, tự bản thân cô biết rõ , hàng ngày tìm hoan vui không, một kẻ như cô xứng tôi cung chiêu sao"

"A...anh làm sao mà.. "

"tôi làm sao mà biết được đúng không? " anh khinh thường ,chán ghét nhìn vật chết xong vừa nói tiếp vừa gọi thư kí Lam

"đừng tưởng tôi là con ngốc mặc cô điều khiển, một kẻ như cô không xứng biết "

Thư kí Lam nghe tiếng gọi của tổng giám đốc , anh đứng chờ từ nãy giờ với tổng giám đốc đợi lệnh.

"Thưa tổng giám đốc, ngài cho gọi tôi "

Lâm Vũ Hàn không thèm nhìn khuôn mặt tái mét ,trắng bệt đáng thương khiến ai cũng yêu thương đó,nhìn thư kí lập tức hạ lệnh đuổi khách.

"Anh tiền Cố tiểu thư rời khỏi đây đi,thấy cô ta một ,hai lần không đi liền lập tức kéo đi, sau này khi cô ta đến thì không cần cho cô ta vào đây nữa"

Thư kí Lam ngạc nhiên nhưng không nói nhiều đã hiểu, liền cung kính mời Cố tiểu thư ra khỏi phòng một lần nữa ,có ai ngờ cô ta không đi vẫn đứng đó , mắt không thể tin nhìn tổng giám đốc .

"Em không đi, em yêu anh mà, sao anh có thể đối xử với em như vậy. "

Cố Tiêu Nhi vẫn ngu ngốc tiếp tục giả vờ đáng thương ăn vạ không đi ,cảm thấy không thể tin nổi trong lòng nghĩ làm sao anh ta biết được ,người đàn ông này không phải luôn mặc cô bày trò sao, vì cái gì anh ta thay đổi một cách khác biệt như vậy, rốt cuộc là ai nói anh ta biết chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Chương 25.3

Thư kí Lam khó xử không biết làm sao đành nhìn tổng giám đốc .

"Thưa tổng..."

Chưa nói xong bị âm thanh lạnh lùng cắt lời, anh nhìn thư kí như sắp mất kiên nhẫn khi bị cô ta ăn vạ mãi.

"cậu còn không kéo cô ta đi ngay"

"Anh..anh dám. "

cô ta trừng mắt ,nước mắt như sắp rơi không thể tin nhìn anh , vì cái gì đuổi cô ta đi, vì cái gì chứ,

tại sao cô ta có cảm giác không yên vậy, cứ như có điều gì đó sắp mất đi thứ cô ta vốn có,rốt cuộc vì cái gì chứ.

(tg: đầu óc có vấn đề rồi , nghĩ mọi thứ thế giới này là của cô sao * khinh thường*)

"có gì tôi không dám thưa Cố tiểu thư, cô đang làm mất thời gian của tôi đấy"

Lâm Vũ Hàn không muốn nhìn nước mắt đầm đìa của cô ta ,càng nhìn càng phiền,cứ kéo dài mãi không đi,thật khó chịu sao điểm này cô ta còn không hiểu vậy.

"mời Cố tiểu thư "

Thư kí Lam thấy tình hình không ổn, liền mời cô ta ra khỏi đây, thấy cô ta không ra ,anh liền không thèm để ý nam nữ ,lập tức gọi bảo vệ kéo đi.

Cô ta bị kéo đi thì càng hận, càng cảm thấy tức giận hơn,cô ta sau khi kéo đi khỏi công ty,

cô ta nhìn chằm chằm công ty thấy mọi người chầm chọc, chê bai cô ta ,cô ta liền không ở lại nữa lập tức về nhà, hảo hảo điều tra xem rốt cuộc vì sao lại xảy ra như vậy.

Quay lại phòng tổng giám đốc ,sau khi cô ta bị kéo đi, anh ngã người vào ghế salon ,cánh tay đặt lên trán thở dài,

cuối cùng cũng thoát được cô ta,gìơ việc còn lại anh nên chuẩn bị kéo cô (CHB) lại bên anh ,

dù cô không tha thứ cho anh chẳng sao , anh nhất định làm tan chảy trái tim lạnh lùng của cô.

‘Tuyệt nhỉ ,em nhất định phải là của anh ,cho dù giam lỏng em thì cũng phải có em’

Anh cười nhu hòa,ánh mắt lóe lên tinh quang nghĩ kế hoạch bắt mèo con.

Cố Hàn Băng rung mình, cô ngó quanh xem ai dám tính kể cô vậy,càng nhìn chả có ai làm cô khó hiểu,nhưng rất nhanh liền không thèm quan tâm.

Bởi trước cửa nhà của cô có người đứng chờ sẵn ,không sai người đó chính là Phàm Dật Thần vô sỉ, da mặt dày hơn tường thành kia.

Cô nghiêng rang nghiêng lợi hỏi.

"Anh sao lại tới đây nữa, nhà anh không về tới nhà tôi làm cái gì"

"Bảo bối ,sao em tuyệt tình thế, chẳng lẽ em không muốn anh ở lại sao"

"Đúng"

"Ồi, các con nhìn thấy không mẹ không cho baba sống ở đây nữa ,làm baba hảo thương tâm a~"

Phàm Dật Thần ôm tim đau lòng ,đáng thương hề hề nhìn các con tố cáo.

"Ai nha~ baba à ,chẳng phải con đã nói rồi sao mẹ không cần ba,thì có con cần ba nha "

Bối bối an ủi baba nhà mình,đôi mắt long lanh chớp chớp,cười ngây thơ như thể muốn nói

‘ có nhân gia đây ,mau mau về vòng tay con đi’

"ngốc đã chết"

Bảo bảo liếc nhìn ,lạnh lùng nói baba ,ý ngụ muốn nói ‘ba quá ngốc’

Cố Hàn Băng đen mặt : "..."

Cô không muốn mất mặt nữa liền nói thỏa hiệp

"Được rồi ,anh muốn sống ở đây thì làm đi, tôi đi ngủ"

"Ai ai ,mẹ, tụi con còn chưa ăn cơm đâu, "

Hai bảo bối bất mãn, cảm thấy mẹ hay quên nha.

"Ách được rồi ,mẹ sẽ làm cho các con ăn.giờ thì vào nhà chuẩn bị ăn cơm thôi"

Cô mém quên,liền cười khẽ an ủi các con ,nắm tay các con vào nhà không thèm nhìn người còn đứng ở cửa.

Sau khi ăn xong ,cô dặn các con đi ngủ,còn cô thì vào phòng tắm chuẩn bị ngủ, đang ngâm mình trong bồn tắm thì cửa bỗng mở ra .

Phạm Dật Thần quần áo đã thoát từ lúc nào, nay chỉ nhìn cô vợ đang ngâm mình trong bồn tắm ,

giọt nước rơi từ tóc kéo dài xuống bộ ngực tròn mềm mại,xuống tới làn nước hòa tan ,nhìn sắc mặt cô hồng nhuận đẹp mê ly ,

liếc nhìn thấy thì giật mình ,bởi sau lưng cô làn da trắng nõn dị thường đẹp, có vết bớt phượng hoàng sau lưng cô bám vào làn da không làm hồng vẻ đẹp của cô chỉ thấy càng tăng thêm sự huyền bí mông lung.

Sao lúc trước anh không thấy nó nhỉ,thật kì lạ,anh rất tò mò cô rốt cuộc là người thế nào, nhưng anh không quan tâm sớm muộn gì cô sẽ nói cho anh biết thôi.

Anh cười tà ,lại gần còn cô thì ngủ mê man mà không biết con sói sắp ăn thịt thỏ ,thịt lên cửa mà không ăn thì anh là thằng ngốc nha.

Bàn tay anh khẽ nắm lấy bầu ngực của cô bóp nhẹ, xoa nắn khiến cô khẽ rên nhẹ,

tiếng rên này làm anh càng hưng phấn hơn ,anh tiếp tục xoa nắn bầu ngực, bóp nhẹ điểm hồng khiến nó căng cứng hơn,

anh cúi người mút lấy bầu ngực còn lại ,cắn, mút, hút,

đảo quanh nụ hoa, day day nhẹ điểm hồng thấy nụ hoa nở rộ có dính nước miếng long lánh của anh,

anh hài lòng ,anh mút tiếp bầu ngực còn lại ,tay rảnh rồi, sờ soạn từ ngực vòng qua tấm lưng khẽ vuốt , anh làm xong ngược lên nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Chương 26

Cố Hàn Băng rên rỉ càng tăng, mà đôi mắt vẫn nhắm nghiền không mở ra, làm anh cười tà ác nhìn sắc mặt nhuộm hồng của vợ yêu,anh hôn lên má, mũi, cắn nhẹ vành tai ,

ngâm lấy một cách thưởng thức, cái lưỡi đảo quanh lỗ tai làm cô rùng mình, giật mình cau mày như muốn tỉnh lại, bỗng cảm thấy có gì đó rời khỏi mình cô ,sự cau mày liền giãn ra tiếp tục ngủ say.

Anh hôn xuống cổ,mút và cắn nhẹ cổ cô, tiếp tục từ vòng sau lưng quay trở lại nắm lấy bầu ngực xoa nắn ,bóp,

ngón tay ấn nhẹ nụ hoa,rồi kéo nụ hoa ra càng làm cho nụ hoa thêm căng, làm cô khẽ đau và rên rỉ, càng cổ vũ anh tiến công thêm nhiều,

tay anh còn lại dờn xuống mông tròn,xoa nắn ,bóp bóp cảm giác thật đàn hồi, thoải mái,bóp cho đến khi nơi hạ thân của cô có chút ướt .

Anh nhìn xuống vùng cấm, mắt anh càng dục hòa,anh đưa một ngón tay khẽ vuốt day day hơi mạnh tay ấn nhẹ âm hạch khiến cô chịu không nổi mà ra nước dịch nhiều hơn ,

anh đưa ngón tay vào hạ thân ,xoáy sâu vào lại vừa ra ra vào vào từ nhẹ đến cao thấy thông thuận hơn ,

anh cho thêm một ngón tay thứ hai vào rồi lại cho thêm ngón thứ ba vào, tiếp tục ra vào trong cô càng khiến hạ thân cô tiết ra thêm nhiều nước dịch hơn, anh cười cười nói

"Bảo bối ,em thật dâm dăng a~ ngay cả ngủ chỉ làm chút cũng ra nhiều nước như vậy nha ..hắc hắc "

Cô khó chịu ,liền mở mắt ra xem chuyện gì xảy ra, ai ngờ chưa cho cô tỉnh táo hoàn toàn đã bị anh nhấc cô lên ngồi lên đùi của anh,

anh khẽ bành ra hai chân cô ,anh cho tiểu thần thần cọ cọ hạ thân của cô lại nhần nhẹ âm hạch,

cô khó chịu nhìn xuống mới biết mình bị ăn thịt, cô tức giận ngược nhìn người trước mặt này, cô âm thanh lạnh lùng nhưng vào tai anh lại nghe dụ hoặc vô cùng

"Anh đang làm gì vậy hả"

"Em còn không nhìn thấy sao bảo bối"

Anh cười vô si không vội tiến vào ,anh tính khiến cô tự hạ mình cầu xin anh tiến vào .

"Anh dám. "

Chưa nói xong bị anh bóp ngực và hôn lên đôi môi của cô, công kích tới tấp vào giữa răng môi Cổ Hàn Băng, nướn bọt nóng bỏng giao nhau trong cổ họng.

"Ân..um. "

Anh như đói khát không ngừng nuốt lấy chất mật có hương vị ngọt ngào của cô, mà cô cũng thế, cô chịu không nổi nụ hôn này liền thuận theo anh đáp lại, thấy cô đáp lại anh anh càng mừng , tiếp tục hút lấy nướn bọt của cô.

Anh càng liên tục đòi hỏi cô ,còn cô chịu không nổi bị nhần chìm trong dục vọng còn đâu suy nghĩ muốn đá hẳn ra khỏi đây, cũng không ngừng ngai dăng tăng

"A..ân..nga~"

Ánh mắt cô phủ đầy sương mù chứa hơi nước , đôi môi càng thêm kiều diễm ,hai phần hồng nhuận đáng yêu, nào còn bộ dáng lạnh lùng thường ngày nữa.

Mắt hấn càng thêm hỏa diễm, dục vọng càng cao, hơi thở càng sâu

‘học..học....học...’

hạ thân dưới tiểu thần thần của anh vẫn cọ sát nơi tư mật cùng âm hạch bên ngoài ,nhần lúc nhẹ lúc mạnh, lúc lên lúc xuống không vào khiến cho nơi tư mật càng tiết ra dịch mật ngọt ngào.

Cô không chịu nổi sự hành hạ ,hai chân vô thức ôm lấy hông anh,muốn nơi đó thông thuận dễ tiến vào , anh cười nhìn hành động vô thức của cô,nhưng không đáp lại chỉ tiếp tục nhần và cọ sát hai vách hoa .

"Sao thế bảo bối, muốn rồi sao, chưa chi đã vội thế, em nhìn này ,mới cọ sát vậy thôi mà em đã ra nhiều thế này nha~

Quả là nhạy cảm thật bảo bối ,nào em nói xem, thân thể của em có hay không dâm dăng chứ ,hử"

Anh càng nói càng trêu chọc nơi tư mật ,bóp mông xoa nắn cũng xoa nắn đủ hình dạng vú ngực của cô,

cô run lên rên rĩ tròng mắt anh nhưng đáng tiếc ánh mắt quá quyến rũ ,không thể đóng băng anh được, anh cười tà, rung động trước vẻ đẹp mê người này.

Bỗng nhiên ,cô cảm lấy tiểu thần thần bóp không nặng không nhẹ, niết niết khe đầu qui làm nó càng trướng ,

gân xanh tím giật ,run nhẹ ,đầu qui rỉ ra dịch trắng ,cô cười đắc ý nhìn bộ dáng anh kinh ngạc nhìn hành động của cô rồi lại run lên rên rĩ ra giống cô ,

"Em làm....A..ân"

Hử ! tưởng chỉ có anh dám chơi tôi sao, tôi đây không làm được gì anh chắc ,xem chiêu đi.

Cô buông tay ,xoa nắn hai quả trứng nhỏ làm anh muốn tiêu hồn chịu không nổi mà gằm lên.

"A...a..nga~ bảo bối em đang đùa với lửa phải không? "

Anh nhìn chăm chăm ,cười đáng đánh đòn,có chút dâm tà, không đợi cô phản kháng anh nắm lấy tay cô lên ,

kéo căng ra hai chân cô ra, nhìn nơi tư mật chảy nhiều mật dịch, anh đưa tiểu thần thần tiến vào thân thể cô, làm cả hai đồng thời la hét.

"A "

"A"

Nơi đó của cô quá chặt, dù sinh con rồi vẫn chặt như xử nữ như vậy, hai vách cánh hoa của cô như hút chặt lấy anh chịu không nổi suýt chút nữa bắn ra rồi, quá tiêu hồn, quá tuyệt vời,

"Bảo bối, em chặt quá, em tính giết anh đấy à, nào thả lỏng bảo bối"

anh than thở, cô không chịu thả lỏng mà ngược lại càng chặt khiến cái của anh tưởng như sắp đứt luôn.

"Ách.. bảo bối, em thật là, thả lỏng ~"

"nhung.."

anh không đợi cô nói xong thấy cô có chút thả lỏng ,anh tranh thủ không dừng lại liền đẩy sâu vào tử cung ,ra rồi đẩy mạnh vào sâu suýt chạm vào điểm nhạy cảm ,cứ lập đi lập lại,khiến cô hét lên chịu không nổi vừa đau vừa thoải mái sung sướng.

"A..a...um..aa...ân.. "

"học..học.. bảo bối em quá mê người, anh không kiếm được hung hăng xô xiên qua người em mãi a~"

"Aaaa...um..dừng...mạnh,nhanh..quá..nhẹ.....c..c..chút"

"Hừm, nói gì gì, muốn mạnh và nhanh hơn sao bảo bối ,không ngờ em yêu thích anh làm vậy nha,được rồi thành toàn cho em vậy "

Nói xong đẩy mạnh hơn nữa, ra ra vào mạnh mẽ, không dừng lại, tốc độ càng tăng thêm như máy bay phản lực không một ra sức cày cấy.

Hai tay không nhàn rồi bóp mông cô đẩy mông cô vào sâu hơn, tay anh vòng lại niết niết âm hạch càng tăng thêm kích thích ra nhiều ái dịch hơn.

"A..A...aaa không .phải...nga~..Ân..ân..um.. "

"Phách..phách..ph..phách.. "

"Ào..ào..bi bôm"

nơi tư mật chảy nước dịch nhiều hơn dính lên đùi giữa hai người,lên bề ẩm, lên thành bồn, nước trong bồn bị văng ra ngoài khá nhiều bởi cuộc ra vào mạnh mẽ của anh.

Anh cúi người hôn lên đôi môi một cách ngẫu nhiên, nước miếng giữa hai người chảy ra ngoài, anh liếm cầm, hôn cắn nhẹ lên cô ,

rồi đến bầu ngực đang nhảy nhót kích thích vào mắt anh kia, anh dùng tay véo ,niết,vân vê,xoa nắn lúc nhẹ,

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Chương 26.2

lúc mạnh làm cho bầu ngực,nụ hoa cứng lên càng thêm tiên diễm mê người, hạ thân kết hợp ra ra vào một cách vũ bão , cô chịu không nổi, hai chân vô thức càng thêm ôm lấy hông anh.

Cùng anh hòa theo nhịp điệu ra vào của anh một cách ăn ý, cô không còn phân biệt được đây là đâu, trong đầu cô

‘ông ông’

lên hoa mắt, chịu không nổi mà rơi chút nước mắt, cầu xin tha nhưng cơ thể cô cong người ưỡn ngực lên muốn thêm nữa.

"Thần..tha..cho..em..đi..chịu không nữa rồi..nga~..aa..aa"

"sao được bảo bối, thời gian còn nhiều ,đương nhiên phải tiếp tục nha"

Anh cười thâm tà, đánh nhẹ mông cô như trừng phạt, không dừng lại tiếp tục ra vào, cho đến khi sắp lên cao trào cô khóc muốn dừng lại thì anh an ủi nói.

"cùng nhau tiến lên bảo bối, chịu chút đi, sắp đến rồi..Ân, nào bảo bối "

"A..a..."

Anh chết tiệt nhớ đời tôi đây, xong chuyện này anh biết tay tôi.

Phạm Dật Thần không hề biết sắp có cơn bão đến với anh a~ vẫn ngày thơ tiếp tục công việc cây cối trong cơ thể của cô .

(tg: xong đời rồi anh ơi *đồng tình*

PDT: sẽ không *cười bí hiểm*

CHB: "...” cứ vênh vác đi *cười lạnh*)

"A"

"A"

Cả hai cùng hét lên khi cao trào đến, anh bắn tinh dịch vào trong cơ thể cô,cô cũng chịu không nổi khi anh bắn ,nơi tư mật càng co rút mạnh liệt hút lấy nam căn cùng tinh dịch của anh, cơ thể cả hai run lên ôm nhau cảm thụ khoái cảm cao trào này.

" phù.. phù.. học ..học "

Anh thờ thọa mãi, ôm lấy cô cảm nhận dư chấn vừa rồi, cô thì mơ màng muốn xỉu nhưng không có xỉu chỉ cảm thụ dư chấn hoan ái này cùng ngã lên người anh nằm bất động.

Sau vài phút anh chuẩn bị thả cô thì cô cử động trước anh nơi hạ thân bên trong ‘cô bé’ của cô suýt cọt lên đỉnh của anh mà rên,

nam căn của anh nổi lên phản ứng tiếp, như muốn tiếp tục ,ánh mắt anh sâu thêm 1 tầng nhìn chăm chăm vào mặt cô.

Cố Hàn Băng không ngờ chỉ cử động nhỏ cũng xảy ra như vậy, mắt cô đỏ bừng lên trước phản ứng này,

cô biết nó muốn gì ,nhưng cô chịu không nổi hành hạ như vậy nữa ,cô ngược mặt lên đối diện vào mặt anh ,

thấy anh dục vọng càng tăng thì đầu cô hắc tuyến ‘không phải chứ’, cô nghiêng răng nghiêng lợi.

"Thôi nha, đủ rồi đây"

"một lần cuối đi ,bảo bối, Ân"

Anh cảm thấy không thể dừng được liền không đợi cô phản kháng tiếp tục làm tình, anh ôm chặt mông và eo của cô,

để phòng ngừa cô chạy, đẩy nam căn của mình tiến sâu vào cơ thể cô,khiến bọng của cô trương phình lên nhìn giống như mang thai, anh thấy vậy lấy tay xoa xoa bụng của cô ,cười khê.

" Em xem nhìn giống mang thai không ,trong đây có tinh dịch của anh và mật ngọt của em đây, chúng ta có nên tạo thêm một đứa không nhỉ "

Cố Hàn Băng nhìn theo tay anh xoa bụng phình lên có chứa tinh dịch và nam căn của hắn thì cô tức, lại nghe tiếp câu của anh càng tức hơn nữa.

"Anh nói gì, đừng đùa , anh có tin hay không tôi khiến anh không xuất hiện trước mặt tôi nữa "

"Ai ..được rồi, anh không nói nữa vậy thì tiếp tục thôi nhỉ"

"Còn tiếp tục sao, đủ ..."

Anh không thèm nghe cô nói tiếp, anh ra khỏi bồn đặt cô lên bồn rửa mặt tiếp tục ra vào trong cô, nơi tư mật chảy ra khá nhiều tinh dịch và mật nước của hai người,

"A a..."

hạ thân cô mút chặt,co rút nam căn của anh, khiến anh mất hồn rên lên.

"A.. em đúng là tiểu yêu tinh , chặt quá, thả lỏng đi "

Trong phòng tắm tràn đầy hơi thở hoan ái,mùi tình dục, nơi nào cũng có tinh dịch rơi xuống khắp phòng tắm của họ,chi còn âm thanh phụ nữ rên rỉ, tiếng gào của đàn ông và tiếng vang lên tình dục,tạo thành một màn giao hưởng tuyệt vời.

"A..aa.. "

"Ấn..ừ..gru.. "

"Phách..phách..phách.. "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 27

Sau cuộc lên cao trào , cô mệt mỏi nhắm mắt muốn ngủ ,mặc hần lam bừa trên người cô, còn anh thì thấy cô mệt mỏi ,
anh buông tha cô,liền tắm rửa sạch sẽ lại cho cô, sau đó ôm cô ra khỏi phòng tắm nằm lên giường ôm cô ngủ cùng,
anh đặt nụ hôn lên mái tóc và trán ,anh lẩm bầm vài câu dịu dàng.

"Ngủ ngon vợ yêu"

--- -----Sáng hôm sau-----

Sau khi trải qua cuộc vận động , giờ đây chỉ còn hình ảnh nam nữ ôm nhau ngủ trên giường một cách yên bình,
ánh sáng mặt trời le lói xuyên qua màn đêm ,xuyên qua màn cửa sổ bị gió lùa vào ,
chiếu lên đôi nam nữ ôm nhau kia, khiến cho làn da họ phát ra ánh sáng ấm áp, bỗng nhiên tiếng cửa đập ‘rầm rầm’ vang lên liên tục.

Hai bảo bối bên ngoài cửa đập vang lên, lúc này cả hai đã tỉnh từ sớm, đang chờ ăn sáng ,
mãi thấy không có mẹ ra khỏi phòng làm bữa sáng, hai bảo bối nghĩ mẹ chưa dậy ,liền lon ton chạy đến phòng của mẹ gõ cửa.

" Anh hai , vì sao hôm nay mẹ không có dậy , không phải mọi khi trước khi chúng ta dậy mẹ luôn làm thức ăn trước cho chúng ta sao "

"Anh không biết , chắc mẹ gặp chuyện gì chứ "

"A ..có khi nào mẹ bị"

"bị gì "

cậu nghi hoặc nhìn em gái nghiêng đầu suy nghĩ,chu môi ,sờ cằm nghĩ. Bộ dáng này thật khả ái, nếu ai đó nhìn vậy sẽ nói rằng

" ôi.. đáng yêu quá đi "

"bị ai đó khiến mẹ mệt chẳng "

Cố Tiểu Bối cảm thấy đúng vậy mà giật đầu nhỏ của mình, cậu thì tròn mắt nhìn em gái bát quái, liền cảm thấy tốt nhất không nói nữa , dứt khoát gõ cửa cho xong.

Cố Tiểu Bối thấy anh hai khinh bỉ cô, cô cười hắc hắc , gãi đầu nghĩ

‘không phải sao, cảm thấy trong tiểu thuyết cũng từng nói vậy a ,chẳng lẽ không đúng sao .’

(tg: sao em biết hay vậy Tiểu Bối *kinh ngạc*

CTBoi: *cười đắc ý* đương nhiên biết mà, em thông minh mà lị

Tg: em từ đâu mà biết *nghĩ ngờ*

CTBoi: à.. thì là đây *bé lục trong tủ liền đưa tg*

Tg: *nhìn bé đưa thì trố mắt * tiểu thuyết sao,có làm không vậy)

"mẹ mau dậy đi, trời sáng chiếu tới mông rồi "

" không nên ngủ nướng nữa , mau dậy thôi mẹ"

"rầm rầm "

"rầm rầm .."

Còn trong phòng thì nghe thấy tiếng ồn , cả hai mở mắt tỉnh liền nhìn về đối phương, bốn mắt nhìn nhau ,

anh cười khẽ, ánh mắt ôn nhu ,giọng nói hơi khàn do trải qua cuộc yêu .

"chào buổi sáng vợ yêu"

"a..chào"

Cô ngắm nhìn anh ,vẻ đẹp của anh vào sáng sớm khiến cô ngỡ ngác, nghe anh chào buổi sáng,

cô theo bản năng đáp lại xong giật mình hoàn hồn, cô ngồi dậy, cô cúi xuống nhìn thấy cô ăn mặc gọn gàng lại,

nhớ lại đêm qua ,sắc mặt cô từ đỏ sang đen trùng mắt cái đầu sò gây ra, chỉ thấy anh cười sán lạn ,tinh thần phấn chấn ,

cô không nói nhiều liền nhấc chân đạp anh xuống giường khiến anh không đề phòng bất ngờ ngã xuống rổ đau.

"Au..ách"

"anh thật to gan ,dám làm thế với tôi sao, tôi không đánh anh thì không phải là tôi"

Nói xong cô đứng dậy dùng chân đạp lên bụng anh , cô xuống tay khá mạnh nên anh kêu rên ,

lại thấy cô còn tiếp tục muốn đạp xuống ,anh sợ bụng anh phể mất nên nhanh chóng tránh né qua một bên khiến cô đá hụt , anh đứng dậy một tay ôm bụng, anh ai oán nhìn cô .

" vợ yêu, anh là chồng em nha, sao lại xuống tay ác thế, em tính giết chồng sao "

"Anh nói ai là chồng tôi. "

Sắc mặt cô càng tối ,ánh mắt chứa chút sát khí nhìn anh chằm chằm ,chỉ cần anh nói đúng cô liền cho anh chết.

"Nga~ không phải các con gọi anh là baba của các con không phải sao, như vậy không phải là chồng yêu của em sao "

Anh biết cô muốn giết anh ,nhưng anh không quan tâm , chỉ vô tội lấy thân phận ‘cha’ của các con ,như thể muốn nói ‘anh nói đúng mà’ khiến cô tức điên.

"Rầm rầm "

Không đợi cô lên tiếng nói gì thì nghe cửa bị gõ liên tục , cô nhớ có các con gọi cô liền không thèm chấp anh nữa xoay người và bỏ lại 1 câu khiến anh chết đứng.

"anh sau này không cho phép vào phòng tôi nữa ,anh sẽ ngủ trong phòng các con tôi đi ,

nếu dám vào phòng tôi lần nữa thì đừng nghĩ vào nhà tôi sống nữa, Ân~"

Anh cảm thấy xong rồi ,vợ yêu của anh tức giận rồi,tính phức của anh làm sao bây giờ, không lẽ phải chịu đựng sao .

Anh ù rũ ù xiu , vừa nghĩ kể sách gần vợ vừa theo sau cô mở cửa thì cả hai trong phòng nghe cuộc trò chuyện non nớt bát quái ngoài cửa các con mà đứng hình.

"mẹ ..mẹ mau mở cửa, tụi con đói rồi, mẹ chết dí trong đó rồi sao"

"mẹ..không lẽ bị ăn thịt rồi sao"

"nhảm, em nghĩ sao mẹ bị ăn thịt, mẹ mạnh ,cường đại như vậy sao bị ăn thịt, có thì em bị á"

"hầu không phải vì cái gì mẹ không dậy ra làm cơm cho chúng ta ăn, không lẽ muốn chúng ta chết vì đói sao"

Cố Tiểu Bối ủy khuất xoa đầu bị anh trai cốc đầu, bé không có nói sai đâu, anh trai đúng là ác bá mà.

"Chắc mẹ ngủ quên , chúng ta vào phòng gọi mẹ đi"

"nga~ có khi nào phòng mẹ có chứa đàn ông không nhỉ "

Bé lăm băm vài câu , suy nghĩ bát quái nói ra.

"Em nói cái gì"

cậu nghe em gái lăm băm gì đó, cậu khó hiểu nghiêng đầu nhìn em gái tỉnh nghịch hỏi.

"A..không có gì, chúng ta vào gọi mẹ đi anh hai"

"Ừ"

Cả hai đang chuẩn bị mở cửa thì cánh cửa bỗng nhiên mở ra ,liền thấy mẹ đứng trước cửa , cả hai định nói gì và định ôm mẹ thì bỗng thấy sắc mẹ đen lại .

"Ách mẹ sao sắc mặt mẹ đen thế , không lẽ mẹ đánh nhau với ai dẫn đến mất ngủ sao "

Cố tiểu bối tò mò ,bát quái, cười hờ hờ hỏi mẹ.

"đứng đây mẹ "

Cố Tiểu Bảo cảm thấy em gái nói cũng có lí nhìn mẹ giật đầu khăng định, lại nhìn thấy baba đang nhin cười sau lưng ,

cậu cứng đờ nhìn mẹ lại nhìn baba rồi sau đó lại nhớ em gái nói lúc trước , cậu liền hiểu một phần nào ,cười hắc hắc , cậu lập tức giả vờ tỏ vẻ ngạc nhiên

"Ai nha, sao baba ở đây thế "

Cố Tiểu Bối nghiêng đầu nhìn thấy baba ,mắt sáng rực nhào vào lòng baba ,ôm chân baba.

"baba ở đây sao , con còn tưởng baba về nhà rồi , haha ,sao baba không ngủ cùng tụi con , mà khoan không lẽ baba ngủ cùng mẹ sao"

Anh cúi xuống ôm lấy bé ,cười hân lên má con gái cung chiều ,anh biết các con thông minh nhưng không ngờ không minh đến mức độ đúng một phần như vậy.

Anh nghe bé hỏi , anh cười nhìn vợ yêu đang dùng ánh mắt cảnh cáo anh ,anh càng vui vẻ, anh không để ý cảnh cáo nhìn bé trong lòng .

"Ấn ,baba ngủ cùng mẹ, con không thích sao"

"A..không có , con thích là đằng khác nha ,phải không anh hai"

Cố Tiểu Bối quả thật thích ba mẹ ngủ cùng nhau, bé quay sang hỏi anh trai lạnh lùng của bé.

"Ấn"

"Được rồi ,các con có muốn ăn sáng hay không hay là không muốn"

Cô không muốn nói đến chuyện này nữa , chỉ khó chịu chặn lại xoay người vào phòng tắm rửa mặt xong thấy ba cha con còn trò chuyện nên cô cắt ngay trò chuyện ,nói xong cô ra khỏi phòng chuẩn bị đồ ăn.

mọi người đều xuống phòng ăn sáng , bỗng điện thoại cô reo lên ,cô nhắc máy gọi .

"Có việc "

"chủ tịch , mọi thứ đã chuẩn bị xong chỉ còn chờ ngài thôi ạ"

"Được rồi ,tôi sẽ đến sau "

Nói xong cô cúp máy, anh thấy cô gọi xong biết cô có việc ,anh liền nói .

"em cứ đi đi ,anh sẽ trông coi các con "

Cô nghe vậy, cô giật đầu giao cho anh, dù gì anh ta cũng tốt hơn giao cho người khác,sau đó cô liền ra khỏi nhà đến tập đoàn BB.

Chương 31: Chương 28

Tối tăng hầm chứa xe , xuống xe cô vào thang máy riêng chỉ dành cho chủ tịch lên thẳng phòng chủ tịch, cửa mở ra thì thấy thư kí Trần chờ sẵn , còn thư kí thấy chủ tịch đã đến cúi đầu cung kính .

"Chủ tịch"

Cô giật đầu rồi vào thẳng phòng cô, ngồi xuống ghế chủ tịch ,cô ngược lên nhìn thư kí đắc lực nhàn nhạt nói.

"Nói đi, việc này được chuẩn bị như thế nào "

" thưa ngài, như ngài mong muốn ,mọi thứ công trình không xảy ra ngoài ý muốn cả ,ngược lại càng tốt hơn "

"Ừm tốt , tôi muốn biết mấy ngày nay thế nào rồi "

"vẫn bình thường thưa ngài , còn đây là những tài liệu quan trọng về bản hợp đồng của các công ty cần ngài xem xét "

"Ồ , để đó cho tôi, cậu đi ra ngoài làm việc đi"

"vâng. "

Cô nhìn thư kí lần đầu tiên lộ ra bộ mặt khó xử , cô nghi hoặc .

"Còn việc"

Thư kí Trần do dự chút rồi cầm thư mời đưa cho chủ tịch của anh, anh biết hoàn cảnh của chủ tử là như thế nào ,

bởi anh không chỉ thư kí bình thường mà còn là một trong tứ đại hộ pháp của ngài ấy,

trong quá khứ anh luôn bị khi dễ, bị hắt hủi, bị gia tộc của anh lạnh lùng đem hai mẹ con anh rời khỏi gia tộc , đã rời thì thôi mà vẫn bị người của gia tộc khi dễ ,chế nhạo hai mẹ con anh,

luôn luôn dùng thủ đoạn muốn bức ép mẹ anh vào khuôn khổ , anh phần hận muốn giết đám súc sinh nhưng bị mẹ anh ngăn lại,lắc đầu nói không nên,

anh cảm thấy rất tức giận vì cái gì mà đối xử như vậy với hai mẹ con anh chứ, bọn anh làm cái gì sai sao , lại cho là mẹ phản bội gia tộc, cấu kết đàn ông khác chứ.

mẹ nó, anh rất muốn giết chúng nhưng anh biết bản thân anh không đủ mạnh giết chúng, anh hận bản thân bất lực như vậy,

cho đến mẹ anh không chịu nổi sự dày vò của họ thương tâm mà qua đời, anh đau khổ, bất lực, tuyệt vọng, hận thù chồng chất lên nhau .

Sau khi mẹ qua đời , anh ngày ngày tìm cách làm mình mạnh lên , luôn ở đầu xó chợ đánh đập bọn căn bã, hút thuốc, cướp bóc, v.v..

nhưng cuối cùng bị cảnh sát truy đuổi khi anh gặp rắc rối thì bọn an hem hoảng hốt bỏ lại anh mà chạy,không thèm quay đầu cứu anh ,

anh muốn cười bởi sự ngu ngốc của mình, bạn bè cái gì chứ, toàn là thói nát của xã hội mà thôi, giờ đây đôi mắt anh nhuốm đầy sự hận thù, tuyệt vọng,thất vọng, lạnh lùng.

khi sắp vào tù thì bỗng có một cô gái mặc áo sơ mi màu trắng cùng quần tây ngắn màu đen, cô khoác áo dài màu đen bên ngoài nhìn đơn giản mà tôn quý,

dưới đuôi áo khoác có hoa văn hoa mạn đà la hoa màu tím kì lạ nhưng lại hợp khí chất của cô xuất hiện trước mặt làm cho mọi người ngó ngác ,ngỡ ngàng.

Cô gái đó có mái tóc bạc suôn mượt dài tới thắt lưng tỏa ra mềm mại , càng tỏa sáng đẹp đẽ lung linh nhất thế gian .

làn da trắng như tuyết ,mịn màng như sữa ,đôi mày lá liễu,đôi mi dài cong cong như cánh quạt mời gọi.

đôi mắt phượng tím hồng trong suốt huyền bí ,tà mị,yêu diễm,quyến rũ như có như không quang mang sâu không thấy đáy , cái mũi cao thanh tú như

được bàn tay thượng đế phác họa rất đẹp,

đôi môi không tô son mà đỏ mọng căng tròn như quả sori khiến người ta có xúc động muốn cắn lên đó 1 cái cho thỏa mãn, khoe miệng cười như có như không nhìn anh.

khí chất tỏa ra như nữ vương mỗi cái gợn tay nhấc chân đều ưu nhã,cao quý ,lạnh lùng trong trẻo mà xa cách, không ai sánh bằng.

dáng người thon gọn , đôi chân thon dài mềm mướt trắng nõn thật đẹp khiến người ta liên tưởng muốn chạm vào,

có thể nói dáng người này là vu vật độc nhất vô nhị nhất thế gian không có người thứ hai đẹp hơn cô,

đặc biệt nhất là vết bớt trên trán có hình cánh hoa sen máu giữa cánh hoa sen là ngọn lửa màu máu của lửa u minh hỏa càng tôn lên rất kiêu diễm ,cao cao tại thượng không ai xâm phạm .

anh còn nghĩ cô không phải là con người mà là tiên tử không còn hơn tiên tử bởi cô vừa giống thiên sứ vừa giống ác ma ,

hai tổ hợp dung hòa vào trên người cô gái này càng phù hợp với cô đến thế nhưng mà cô rốt cuộc là ai chưa kịp cho anh nghĩ thì

Cố Hàn Băng đã đứng trước mặt anh ,giọng nói êm ái như chim hoàng anh xuất cốc,nhưng không cảm xúc nhìn anh lạnh lùng mà trong trẻo.

“Anh có muốn thoát khỏi đây không?”

“Cô là ai?”

“Tôi là ai không quan trọng, tôi chỉ hỏi anh một câu thì anh trả lời tôi muốn hay không là được”

“tôi..”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 29

Anh ngáp ngừng do dự , nhìn cô còn trẻ hơn anh ,có vẻ như đã tốt nghiệp học là con nhà gia giáo nhỉ, nhưng vì cái gì giúp anh chứ,

anh nghi hoặc, anh đang định trả lời thì có người lên tiếng, giọng nói hết sức bất mãn trước sự xuất hiện của cô.

“Này cô gái, cô đang làm gì vậy, biết đây là đâu không mà can công việc của người khác đấy”

“đứng đây ,cô bé à, nhìn cháu có vẻ còn trẻ ,cháu có quan hệ gì anh ta sao ,nếu không có thì về nhà với bố mẹ đi”

“ cô không nên đùa giỡn, mau về đi..”

Cô không vội,không gấp gáp hay bức tức nào chỉ thản nhiên nhìn bọn họ chất vấn với cô, cô lạnh lùng không gợn sóng ,

giọng nói không lớn không nhỏ cũng đủ cho những người có mặt ở đây nghe thấy ,tuy giọng nhẹ nhàng không nặng .

nhưng lại có cảm giác được sự lạnh lùng , hàn băng,sắc bén như con dao khiến cho mọi người nhất thời im bất không dám nói tiếp.

Nhìn cô giống nữ vương cao cao tại thượng nhìn xuống chúng sinh làm cho mọi người phải thuận phục cô vậy.

“Nói xong chưa”

“....”

Không khí lâm vào gượng ép, khó tin, nghi hoặc, rùng mình, ngượng ngùng.

“được rồi , tôi chỉ hỏi ai thì tôi không thích ai xen vào được chứ ”

Cuồng vọng a, cô gái này cuồng vọng rồi, cô gái này rốt cuộc là ai mà dám nói vậy với họ, bọn họ sắc mặt đen lại, tức giận muốn chất vấn thì có đội trưởng liếc mắt cản lại ý bảo không cần động, bình tĩnh.

Đội trưởng cảnh sát xoay qua nhìn cô cười nhưng đáy mắt thì không cười , chỉ nghi hoặc về cô gái kì lạ xuất hiện ở đây.

“haha.. thật xin lỗi chúng tôi cũng có sai nhưng cô là ai, vì sao lại đến đây ,còn người này là phạm tội cần bắt ,
cô không nên làm vọng động như vậy, mau về nhà đi ,cô biết đây là nơi nào sao”

Cô nhướn mày nhìn người đàn ông trung niên ,tuy nhìn qua tuổi trung niên nhưng vẫn còn trẻ như tuổi ba mươi , cô lạnh lùng nhìn ông nói rõ ràng rành mạch.

“Tôi biết nơi này là đâu ,nên tôi muốn hỏi anh ta hy vọng ông có thể im lặng chút được không”

Ông kinh ngạc nhưng càng tức giận trước thái độ cuồng vọng của cô gái này.

“Cô..”

Cô không nhìn ông nữa xoay qua nhìn thẳng vào mắt anh, cô lặp lại câu nói này một lần nữa.

“Anh có muốn thoát khỏi đây không”

“Tôi..”

“anh nên nhớ tôi chỉ cho anh một cơ hội duy nhất thôi ,hãy nắm chặt cơ hội đó đi”

“tôi.. tôi trước khi thoát khỏi đây thì tôi muốn biết sau này tôi sẽ thế nào , vì sao cô giúp tôi và cô là ai.”

Anh do dự sau đó liền hỏi trước khi quyết định, anh rất muốn thoát khỏi nơi này ,nhưng sau khi thoát khỏi nơi này thì về sau anh sẽ thế nào chẳng lẽ tiếp tục sống như vậy nữa sao.

Lại nhìn khí chất lạnh lùng, uy nghiêm của cô không giống những cô gái mới tốt nghiệp học của mình .

Ngược lại giống như người trưởng thành nhìn thấu cuộc đời của con người vậy.

“Tôi là người giúp anh thoát khỏi cuộc sống tẻ nhạt này, là người giúp anh có được điều mà anh muốn,

anh có một thứ khiến cho tôi rất hứng thú và hài lòng ,còn việc tôi là ai thì sẽ cho anh biết sau ,

thế nào anh sẽ quyết định thế nào, tôi không thích kẻ không quyết định được cứ do dự mãi là điểm chết người của anh”

“Chỉ dựa vào cô”

“phải chỉ bằng tôi”

Cổ Hàn Băng không kiêu ngạo, không siểm nịnh, bình tĩnh ,thong dong ,vì cô biết rõ kết quả.

“nhưng làm sao tôi tin cô giúp tôi”

“anh chỉ có thể tin tôi, bởi anh không có lựa chọn hay con đường nào khác,

một là anh sẽ tiếp tục giam tù sống trong khuất nhục khi chưa hoàn thành điều anh muốn,

hai là trở thành kẻ mạnh nhất, đặc lực nhất của tôi”

Anh ngần ra trước câu nói của cô, từ “kẻ mạnh nhất” khiến anh rung động ,như lời ma chú ,như một lời thần thánh,

bề ngễ thiên hạ, có cảm giác như cô có thể khiến anh mạnh lên nắm trong tay quyền sinh sát vậy,

ngay cả những người xung quanh cũng bất ngờ trước câu nói đầy ma lực của cô, cảm nhận được khí thế hoàng gia ,

cao quý không ai xâm phạm, cúi đầu xưng thần như vậy, anh suy nghĩ chốc lát xong anh mất kiên định ngược nhìn cô nói.

Anh quyết định thử đánh cược một lần xem, dù gì anh chẳng còn tiếc nuối hay trông mong gì.

Nếu cô gái này có thể giúp anh như vậy, thì anh sẽ thuần phục theo cô mãi mãi, một khi nhận định thì tuyệt không phản bội.

Chính quyết định đó của anh mà tương lai sau này anh trở nên thay đổi , mạnh hơn, có thể lực mạnh mẽ,

là một trong tứ đại hộ pháp Hỏa Diễm của cô, là tay đặc lực nhất của cô, đến khi nhớ lại lúc cô cứu anh khỏi giam tù thì anh cảm thấy thật may mắn khi

anh quyết định chính xác như vậy.

“tôi muốn thoát khỏi nơi này”

“Rất tốt , vậy thì đi theo tôi”

Anh không quan tâm những người trở mắt kinh ngạc giữa cuộc nói chuyện của cô và anh.

Anh đứng lên rồi chuẩn bị đi về phía cô thì đội trưởng cảnh sát hoàn hồn trước nhanh tay chặn lại.

“Này...khoan đã ai cho phép rời khỏi đây”

“tôi cho phép thì sao”

Cô liếc mắt nhìn ông tức giận, nói xong cô đưa tấm thẻ màu đen đặc biệt quăng cho ông, ông vội cầm lên nhìn tấm thẻ màu đen trong tay mà run lên, kinh ngạc.

“Thế nào, chúng tôi đi được rồi chứ”

“A... cái đó ..ách ..được rồi, có thể đi được rồi,còn anh được thả, anh đi đi”

Cô thấy vậy xoay người rời đi, còn anh thì nghi hoặc trước thái độ kính sợ của ông đối với cô, nhưng anh không hỏi ,xoay người nổi gót theo sau cô ra khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Chương 30

Khi hai người biến mất trong màn đêm ,lòng của họ ngỡ ngàng trước một màn này thì một chàng trai cảnh sát trẻ chạy lên nhìn ông khó hiểu,bất mãn với ông.

“Đội trưởng vì cái gì thả họ đi, hẳn là kẻ cần giam tù mà, còn nữa đội trưởng sao ngài thấy tấm thẻ đen của cô gái đó mà thay đổi vậy”

“đúng đấy đội trưởng, ngài làm sao vậy,rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy”

“Xuy,...hơn nữa nói cái gì sẽ khiến hắn trở nên mạnh nhất, đúng là mơ mộng hão huyền quá đi”

“ cô ta đẹp vậy mà đầu óc có vấn đề sao , không lo học mà lại lo chuyện này, cô ta tưởng bản thân là chủ tịch à trời”

Một cậu khuôn mặt dễ nhìn cau mày nhìn phương hướng họ biến mất khinh thường cùng đáng tiếc cho một mỹ nữ xinh đẹp .

(tg: coi thường chị băng đó à, biết ai không mà dám nói vậy *trợn mắt khinh bỉ*)

Ông nheo mắt, nhìn phương hướng biến mất kia lại nhìn tấm thẻ màu đen đặc biệt đen tuyền, sau đó ông nghe tiếng mấy tiểu cảnh sát bất mãn, ông bắt đầu đi từng bước.

“các cậu nghĩ tôi là người dễ tha họ đi như vậy sao”

“A”

“Eh”

“vậy ...tại..sao”

Ông bắt đầu đi ,thở dài , ông khuyên nhủ các cấp dưới, chỉ hy vọng không nên làm quá lên,không thì xong đời ,đẹp cơ sở nơi này quá .

“các cậu tốt nhất không nên chọc đến vị tổ tông này , chọc ai thì chọc ,bất ai thì bất tuyệt đối không nên là người này,

nếu không hậu quả các cậu không gánh nổi đâu, hơn nữa ,điều quan trọng nhất là các cậu tưởng cô ấy còn là học sinh sao”

Các cảnh sát trẻ nghe cảnh sát trưởng nói vậy, bọn họ nghi hoặc khó hiểu, không tin, rốt cuộc là sao chứ, một người lên tiếng thay tiếng lòng của họ.

“vậy cô ấy rốt cuộc là ai mà khiến đội trưởng phải kính nể vậy, không phải cô ấy vẫn còn học sinh sao, cùng lắm thì con nh2 giàu của gia tộc nào thôi”

“haiizz, được rồi tôi nói một lần duy nhất hy vọng các cậu phải nhớ kỹ vị tổ tông này đây”

“Ồ, chúng tôi đã biết”

dù gì họ thật sự muốn biết a, có thể khiến cảnh sát trưởng sắc mặt từ lạnh lùng liền thay đổi thành người kính sợ, tôn sùng vậy.

“Cô ấy không phải học sinh như các cậu nghĩ, cô ấy còn là thượng tá nổi tiếng nhất trong giới quân đội, đặc công này”

“ồ”

“nhưng không phải chỉ là chức danh thôi sao, có cần làm quá không vậy”

Cậu cảnh sát trẻ cau mày bất mãn, dù lòng kính sợ trước thân phận này nhưng cậu vẫn cảm thấy không cho là đúng mà phản bác lại.

Cảnh sát trưởng trừng mắt, tức giận cậu này, ông quăng tấm thẻ đen đặc biệt này cho cậu cảnh sát trẻ.

Cậu bối rối cầm tấm thẻ, bất giác nhìn nó thì kinh ngạc, tấm thẻ nhìn đơn giản, không có chữ,

chỉ có hình hoa văn nổi bật nhưng cái đặc biệt nhất chính là biểu tượng hình ngọn lửa màu đỏ, xung quanh ngọn lửa là đóa sen tím.

“thưa ngài như vậy là sao, tấm thẻ này không có chữ chỉ có biểu tượng kì lạ thôi mà, có gì khiến ngài phải nhìn nó mà kính sợ như vậy”

Cậu quả thật khó hiểu a, chẳng phải tấm thẻ thôi sao, mấy người xung quanh nghe thế liền giành nhìn tấm thẻ, biểu cảm cũng giống cậu cảnh sát trẻ như vậy.

“Đúng thế, chẳng qua là tấm thẻ màu đen có hoa văn không có chữ, chả có gì đặc biệt”

"thật kì quái quá đi"

“...”

“các cậu nghĩ cô ấy chỉ có thân phận như vậy là khinh thường được sao, cô ta không chỉ có thân phận như vậy,

các cậu nghĩ xem một cô gái chưa đến tuổi hai mươi thì trong vòng hai năm đạt được chức thượng tá như vậy.

Không phải nói chơi không mà còn nổi tiếng nhất là được nhiều người tôn sùng, kính sợ trước thực lực khủng bố của cô ấy, có rất nhiều người trong quân đội rất bất mãn cô ấy,

nên luôn bị khi dễ, chèn ép, nhưng cô ấy không hề sợ hãi, mà ngược lại cho bọn họ 1 chiêu nhất mạng, thủ pháp qui dị, tốc độ kì lạ, giống như cô ấy từng học qua môn võ công trung quốc cổ đại của môn phái nào đó,

cô ấy không chỉ có thực lực mà còn là nhà thiết kế vũ khí độc nhất vô nhị, không giống bất kì vũ khí nào được xài như hiện nay,

nghe nói những vũ khí không được công bố đó rất được nhiều nhà đại gia tộc, các chức vị quan trọng trong quân đội.

Thậm chí có cả các hắc bạch đạo khắp nước muốn thu mua cô làm của riêng thiết kế vũ khí cho bản thân họ sử dụng,

cô ấy đều cự tuyệt, cô ấy chỉ có thể bán vũ khí này cho người cô ấy tin tưởng hoặc phải có cái giá tương xứng cô ấy mới bán.

Chính vì thế cô ấy vốn tên là Tiểu Miêu được nhiều người biết đến với cái tên nổi danh trong quân đội nhất được mọi người nhắc đến ‘Quân Vương’.

Cô ấy không chỉ là thượng tá, nhà thiết kế nổi tiếng, mà còn là người bí ẩn nhất trong thương trường.

bất cứ nơi đâu hay cứ mỗi lần họp gì thì cô đều đeo mặt nạ nên không ai biết đằng sau mặt nạ là người thế nào,

hơn nữa còn là người lãnh đạo cả hai giới hắc bạch đạo mà chúng ta kiêng kị nhất.

Chính vì thế cô ấy luôn sử dụng tấm thẻ đen đặc biệt kia là dùng để tượng trưng cho thân phận trong quân đội và thương trường.

Cô ấy có rất nhiều thân phận mà chúng ta chưa biết đến.”

“Cái gì, cô ta có nhiều thân phận như vậy sao, nhưng liệu tấm thẻ này là giả không, dù gì nhìn nó chẳng khác gì ai cũng có thể làm ra được kia mà”

"không thể giả được"

"A tớ cũng từng nghe về cái tên Quân Vương đó ,tớ cứ tưởng là truyền thuyết ai ngờ lại là người đó"

Nhiều người kinh sợ, khó tin, sắc mặt tái mét,khiếp sợ,rung động trước tin tức bạo động này.

“khoan đã sao ngài biết rõ vậy, chẳng lẽ ngài từng gặp vị thần bí trong truyền thuyết sao”

Một cậu cảnh sát trẻ chen vào tò mò ,thắc mắc hỏi cảnh sát trưởng,mọi người cũng đồng tai tò mò muốn biết.

Ông nhìn cười đắc ý,tự hào cứ như đang khoe con cháu ấy.

“tôi từng có hai người bạn làm ăn ,một là thương trường ,người thứ hai là quân đội ,nên tôi cũng giống các cậu thôi,

rất tò mò vị này là ai ,là người như thế nào, nên họ nói cho tôi biết vài điều một chút về lịch sử huy hoàng của người này,

để nhận biết người này thì chỉ cần người này đưa ra tấm thẻ đen đặc biệt này, không được sao chép kia là biết được người đó là ai.”

“Ồ, thì ra là thế”

Mọi người bùng tình hiểu ra .

Ông cười cười ,lại nghĩ nghĩ mà thở dài.

“được rồi sau này các cậu phải cẩn thận đấy,bây giờ làm việc thôi”

“A, tuân lệnh”

Mọi người rút cuộc đã hiểu rõ mà lục đục làm việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Chương 31

Quay lại về Cố Hàn Băng đang dẫn người ra ngoài kia.

Không khí xung quanh không một tiếng động, có chăng chỉ có tiếng thở ,tiếng xào xạc của gió ,lá cây mà thôi, anh vừa đi vừa suy nghĩ lại nhìn cô không biết nên nói gì cứ mở miệng rồi đóng lại .

Cố Hàn Băng liếc nhìn anh biết anh muốn nói gì cứ ngại mãi, cô khẽ cười liền có chút lòng tốt nói .

“Anh muốn nói gì thì cứ nói đi, không cần ấp úng mãi như thiếu nữ có được hay không”

“...”

Cô ấy nói gì ,cái gì mà thiếu nữ

Thiếu nữ...

Thiếu nữ...

Đầu anh cháy ba vạch đen, anh đường đường là đàn ông mà có người dám nói anh thành thiếu nữ, mẹ nó nhìn anh giống như vậy sao.

“À tôi muốn hỏi giờ chúng ta định làm gì đây”

“đương nhiên tôi muốn anh làm phụ tá đắc lực của tôi, nhưng trước đó thì anh cần phải biến cường lên thì mới có thể đi cùng tôi được, tôi sẽ dẫn anh đến nơi của tôi, đặc huấn cho anh”

“đặc huấn??”

Cô giật đầu khẽ cười nhưng đôi mắt vẫn lạnh lùng ,cô xoay người tiếp tục đến nơi của cô.

Anh tuy khó hiểu, tò mò nhưng vẫn theo sau .

Đến nơi anh kinh ngạc ,không biết nói gì ,nơi anh đến không phải dạng khủng bố, không phải dạng bí mật, lại càng không phải dạng uy nghiêm gì ,nói đúng hơn là ở biệt thự a~

“Này ..cho hỏi sao lại đến nơi này không phải đến nơi đặc huấn sao?”

“là nó, anh không cần nói nhiều cứ làm theo lời tôi là được”

“ngà”

Cô dẫn anh đằng sau biệt thự , trước mắt toàn là khu rừng, xung quanh chả có gì ,càng đi sâu trong khu rừng thì thấy có hang động kì lạ , đi tiếp vào bên trong hang động thì có một cục đá hơi ngô ra bên cạnh không giống xung quanh hang động, cô ấn rồi xoay nó ,bỗng mặt tường hang trước mặt như cánh cửa mở ra .

“Rò rỉ”

“Ấm”

“vào thôi”

Cô không trả lời thắc mắc và bỏ qua biểu hiện của anh ,tiếp tục vào trong thì có hai người xuất hiện là một nam hai nữ cung kính .

“chủ thượng”

“Ấn”

Một nam hai nữ nhìn người đằng sau cô thì tò mò ,cảnh giác, cô gái tóc dài nhũ mây, thần sắc tò mò hỏi đi kèm dáng người khêu gợi, kiều mị giáo hoạt như hồ ly.

Người con gái này chuyên trách quản lí thiết kế vũ khí, cải tiến vũ khí,ám sát nhưng không bằng Cố Hàn Băng nhà thiết kế vũ khí độc nhất này.

“chủ nhân người này là ai vậy”

Cô không giận trước thái độ của cô gái tóc dài đó ,vẫn thân nhiên nói.

“là người được tôi thu nhận, các người hãy đưa hần đi huấn luyện nơi đó đi, sau khi huấn luyện xong thì báo cho tôi”

Cô gái tóc dài kinh ngạc nhưng rất nhanh trấn định lại, cô gái cười cười nháy mắt tỏ vẻ đã hiểu,cô nhìn anh .

“vậy thì xin chào ,anh tên gì ,tôi thì tên Mạc Liên Kiều cứ gọi tôi là Mị là một trong tam đại hộ pháp ,nhìn anh như vậy chắc không tầm thường đâu nhỉ”

Chỉ tiếp về người con trai và cô gái tóc ngắn bên cạnh ,sẵn giới thiệu giúp luôn cho anh biết.

“còn người này thì cũng giống tôi là một trong tam đại hộ pháp của chủ thượng tên hần là Mộc Quân Vũ ,cứ gọi hần là Phong”

Mộc Quân Vũ gật đầu tỏ vẻ chào hỏi , khuôn mặt tuấn tú , mái tóc đen , dáng người thẳng tắp ,lạnh lùng,

chuyên trách của hần là quản lí về các khu bệnh viện khắp nơi, y thuật phải nói là đứng thứ hai không ai đứng thứ nhất đương nhiên chỉ trừ Cố Hàn Băng, hần giỏi chế độc thuật ,giải thuật .

“người này thì...”

Không đợi cô nói thì cô gái tóc ngắn giành trước, cô cười tươi như ánh mặt trời, vui vẻ.

“xin chào tôi là Lâm Tiểu Tiểu ,gọi tôi là Vũ ,là một trong tam đại hộ pháp”

Cô gái tóc ngắn Lâm Tiểu Tiểu dáng người nhỏ nhắn, xinh xắn,lạnh lợi, đôi mắt màu lục có thần nháy mắt ,

đừng nhìn cô ấy như vậy ,một khi làm việc thì liền kẻ giết người không gớm tay ,chuyên trách quản lí về khoa học kĩ thuật,

là tay hacker thiên tài được Cố Hàn Băng từng phá giải virus do cô bày ra ,cô hung phấn khiêu chiến Cố Hàn Băng ,

rồi dần dần về sau bị Cố Hàn Băng thu phục nhận về dưới trướng làm việc.

“À, tôi là Lam Liệt Hòa”

Cố Hàn Băng từ nãy giờ vào ngồi uống trà từ đời nào rồi ,nhìn họ chào hỏi làm quen , cô tiếp tục uống nhấp nháp một cách thưởng thức xong liền đứng dậy nói với hai người.

“Mì, Phong các người hãy cho hắn biết qui củ và nên biết điều gì nơi này , dạy hắn hiểu và vận dụng khả năng của hắn cho tôi , ba tháng sau tôi đến coi khảo nghiệm hắn”

“tuân lệnh chủ thượng”

Họ biết quyết định và ý định của cô xem ra thêm một hộ pháp ra đời rồi nhỉ , giống bọn họ .

Cố Hàn Băng giật đầu rồi đi ra ngoài hang bỏ lại hắn cho họ làm.

Sau ba tháng quả nhiên không phụ lòng cô dành cho hắn, hắn đã thay đổi từ khi bước chân vào.

Cô hài lòng lập tức tuyên bố cho anh là Hòa,là một trong tứ đại hộ pháp ,chuyên trách về quản lí thông tin ,thu thập tin tức tình báo,

là cánh tay đắc lực của Cố Hàn Băng,kiêm làm thư kí của cô để có nhiều thông tin hơn.

=====Quay trở lại hiện tại=====

“Được rồi ,tối nay tôi sẽ đi, chuẩn bị sẵn đi”

Cố Hàn Băng nhìn cái thiệp mời ,cô cười tà ,ánh mắt lóe lên tia tàn khốc rất nhanh liền biến mất.

Không ngờ ,cô chưa đến cửa thì đã có người tự động đưa lên cửa rồi ,

đã bao lâu rồi không gặp không biết họ có hay không nhớ đến người con gái bị họ nhục mạ, vất bỏ, gọi người con gái đó là phế vật không ,

nếu đứng trước mặt họ người mà họ mời chủ tịch của công ty nổi danh nhất khắp nước không phải ai khác là cô gái bị họ sỉ nhục, châm chọc này đây, hẳn là thú vị lắm.

Xem ra cô nên báo đáp ‘on’ của họ rồi ,haha... cô cười híp mắt lãnh khốc.

Thư kí Lam hồi hồn lại ,anh cúi đầu tuân lệnh ,lại nhìn nụ cười tà mị, lãnh khốc ,

anh rừng mình xem ra có người đáng thương bị chủ thượng xem thành con mồi rồi, chắc ... chắc..Anh không nói nhiều liền lui khỏi phòng chủ tịch chuẩn bị cho đêm nay.

Cố Hàn Băng vẫn nhìn tấm thiệp mời cười lạnh, cô còn muốn biết tương lai sau này sẽ đi về đâu nhưng cô không quan tâm,

từ khi cô tạo dựng thế lực, thanh danh, quyền lực trong tay thì là lúc cô chuẩn bị cho cuộc tấn công vào tứ đại gia tộc ,

nhất là gia tộc thối nát của cô, cô con muốn vạch trần sự dối trá, dơ bẩn của họ.

cho dù các người có là nhân vật chính trong truyện đi chăng nữa ,một khi chọc giận,cản đường cô thì rơi vào tay cô thì chỉ có một con đường tuyệt không dễ chịu, hahaha....

Cô cảm thấy đêm nay sẽ thú vị và đầy bất ngờ nha, nữ chủ Cố Tiêu Nhi hãy chờ đấy, à không phải nói là em gái 'dịu dàng' của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Ngâm Hiếu Ý Nhau

Bầu trời dần dần chiều tà, nhường đường cho đêm tối âm u, lạnh lẽo đến như chuẩn bị cho một bữa tiệc ‘tuyệt vời’ nhất dành cho nữ vương của họ.

Các đại gia tộc cũng có thiệp mời do chính tay một trong gia tộc phát, bữa tiệc này chủ yếu thông báo về mừng công ty đạt thành công,

một bước nhảy vọt mạnh hơn gần như bằng công ty của cô nhưng vẫn còn kém xa , gia tộc phát thiệp mời này không ai khác chính là gia tộc Cố gia đứng hàng thứ ba kia.

Các nam chính cũng đồng thời nhận được tầm thiệp kia ,cũng đồng ý nhận lời mời ,bởi họ cảm nhận được đêm nay sẽ không bỏ qua một màn thú vị đâu.

Nhà Cổ gia

“Mẹ, tối nay sẽ có tiệc trọng đại sao”

Cổ Tiêu Nhi ăn mặc đơn giản , đeo bông tai sang trọng, mái tóc nâu xoắn dài ,sắc mặt có chút son phấn nhẹ nhàng vẫn nhìn ra được một mỹ nhân xinh đẹp như đóa phù dung , cô cười hưng phấn kéo tay mẹ cô ta hỏi kĩ.

“Ừ, công ty ba con vốn đứng hàng thứ bảy, tuy nổi trong kinh doanh nhưng vẫn yếu nên ba con đành kí kết hợp tác một công ty mạnh ,mới có thể giúp Cổ gia chúng ta có cơ hội vượt mặt ba đại gia tộc.”

Mẹ cô ta cười khê,yêu thương , xoa đầu con gái yêu của bà, bà vừa nói ,vừa thần thần bí bí nói với con gái, bởi bà muốn con bé một bất ngờ khác nữa.

“Ồ ,vậy ngoài công bố chuyện này thì còn gì nữa không mẹ.Sao nhìn mẹ thần thần bí bí thế .”

Cô ta lo lắng, kích động,kì quái hỏi gấp kéo tay nhẹ nhàng làm nũng với bà .

“Đương nhiên rồi ,gia tộc chúng ta ngoài việc đó ra ,chúng ta sẽ tổ chức mừng ngày sinh nhật của con,

nên đã mời rất nhiều người quan trọng và kết thông gia một trong tứ đại gia tộc đấy, con gái của mẹ đẹp như vậy ,

chắc chắn sẽ có người muốn cầu thân với con nha”

Bà cười híp mắt trêu ghẹo con gái,thấy con gái cười lúng túng, mặt đỏ làm bà bật cười lại nói tiếp.

“Tối nay con hãy ăn mặc thật đẹp ,thật nổi bật vào , chúng ta nhất định sẽ câu được một trong năm chàng trai sáng giá nhất, mẹ sẽ ủng hộ con”

(tg: đúng là không biết xấu hổ, da mặt đủ dày luôn *cười lạnh*)

“vâng con biết rồi, à mẹ ơi trong đó có mời anh Hàn đến không”

Cô ta vốn muốn biết a, bởi nếu anh ấy có đến ,thì cô ta nhất đến quyến rũ được anh ta,

đêm nay cô dự định bỏ được khiến anh thuộc về cô ta , làm cho anh ta chịu trách nhiệm mà cưới cô ta,

haha... ,anh Hàn nếu anh rời bỏ em vậy đừng trách em ác ,anh vốn là của em,đừng có mơ rời khỏi em ,

hahaha... cô cười nham hiểm, ánh mắt lóe tinh quang tràn đầy tính kế, hưng phấn.

(tg: mẹ ơi ,con điên)

Bà ngạc nhiên trước câu hỏi của con gái bà , nhìn mặt con gái vội vàng , tò mò, bà nháy mắt liên hiểu ý ,

bà cười cười ,con gái của bà như thế nào ,đương nhiên bà biết, bà cũng thích Vũ Hàn thằng bé này tính tình rất được,

rất phù hợp với con gái bà , gia cảnh cũng không tồi ,có thể phối hôn được , nghĩ đến đây bà cười toe toét, kéo tay con gái ,vỗ an ủi.

“Yên tâm đi , anh ta sẽ đến ,không chỉ thế mà còn có những người thích con cũng đến nha,

con thích anh ta mẹ biết, nhưng con nên từng bước cẩn thận tiếp cận anh ta như thế con mới nắm chặt được lòng bàn tay, có gì mẹ sẽ giúp con”

Cổ Tiêu Nhi mặt đỏ nhưng không lúng túng khi bị mẹ phát hiện, chỉ giật đầu tỏ vẻ đã biết.

Nhà Cổ Hàn Băng

“em về rồi sao”

“Ừm, mà sao anh về sớm vậy ,con tôi đâu”

“Yên tâm các con hiện đang trong phòng chơi vi tính rồi ,hình như các con nói chuyện với ai đó trên mạng thì phải nên anh không dám quấy rầy các con”

Anh lúc đó rất kinh ngạc khi biết các con lại rành máy tính và chuyên nghiệp như vậy, đây mà là đứa bé ba tuổi rưỡi sao.Đây là thiên tài nha.

Cổ Hàn Băng nghe vậy liền hiểu rõ nên giật đầu đã biết, cô đi về phòng chuẩn bị cho đêm nay,

bỗng cô quay lại nhìn anh vẫn đang dùng ánh mắt uy khuất khi bị cô bỏ rơi, đầu cô chảy ba vạch đen, cô ho nhẹ che giấu bối rối, cô lạnh lùng hỏi anh.

“anh có nhận thiệp mời nào không, nếu tôi không nhầm thì anh cũng là một giám đốc của một công ty lớn mạnh ,hẳn cũng có nhận thiệp mời đi”

Anh nghe vậy thu hồi ủy khuất , nghiêm túc nhìn cô, mơ hồ hiểu cô muốn nói gì ,anh không hỏi vì sao cô có nhiều bí mật như vậy ,anh vẫn chờ cô nói tự nhiên anh sẽ biết.

“Đúng vậy ,anh có nhận nó ,anh tính không nhận ...”

“nhận đi, tôi sẽ cho anh xem cuộc vui”

“Ồ, anh chưa nói xong em đã nói rồi, đúng anh tuy không nhận nhưng vẫn sẽ đi, vì anh cảm nhận được chuyện này hẳn có liên quan đến em chứ.hì hì”

“Ừm”

Cả hai không nói nhiều nhưng vẫn ngầm hiểu ý nhau ,cười cười , hai người bắt đầu tiến bước thêm quan hệ thân thiết ,không còn bị cô bài xích nữa ,dù vậy vẫn còn xa cách .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Bữa Tiệc

Hai bảo bối từ nãy giờ nghe lén ba mẹ nói chuyện, chúng nó từ lúc bàn chuyện QQ trên máy tính về một công việc lật vặt nhỏ , sau khi xong chuyện thì chúng nó lon ton chuẩn bị đi ngủ thì bỗng quên chúc mẹ ngủ ngon ,lập tức đi tìm đến nơi thấy họ nói chuyện gì đó rất nghiêm túc ,

cậu kéo em gái lại ,em gái kì quái nhìn cậu ,cậu không trả lời ngón tay nhỏ chỉ về họ, rồi chỉ vào đôi mắt như muốn nói

‘ theo dõi tình hình’,

Cố Tiểu Bối liền hiểu rõ bất chước Cố Tiểu Bảo nghe ngóng, bọn chúng cảm giác họ thật kì quái, thần bí ,tò mò, hiếu kì và cô bé chịu không nổi rất muốn lại hỏi nhưng không dám ,vì bị anh hai chặn lại ,

ánh mắt như muốn nói :‘ em không nên, nếu không bị mẹ nghi ngờ đấy’

Cô bé rất không tình nguyện liếc nhìn anh trai bé: ‘vậy giờ sao, không lẽ cứ vậy bỏ qua à’

Cậu bé khinh bỉ :‘ngu ngốc không được thì tự mình điều tra, đầu óc dùng làm gì, thật mất mặt IQ thiên tài quá đi’

Cô bé trợn mắt,phồng má cảm tức :‘cái gì, anh ...’

Cậu bé không thèm nhìn cô bé tức liền lôi kéo tay vào phòng : ‘không nói nữa đi thôi, ở đây làm gì nữa bọn họ sắp vào phòng rồi kia’

Cô bé phiết phiết miệng, mặc cho anh trai kéo bé đi ,hừ thật đúng là vũ nhục IQ thiên tài của bé quá đi.

(tg: “...” còn nhỏ vậy mà biết suy nghĩ như vậy rồi sao.)

=====Tối đã đến=====

Các gia tộc đã đến đông đủ ,nơi nơi huyền ảo, chào hỏi nhau, còn các phu nhân thì túm lại trò chuyện nào là trang sức,

nào là quần áo, nào là tìm cách thông gia để một bước lên trời, các công tử ,tiểu thư cũng không khác gì , luôn tìm cách làm quen , mập mờ , câu người giàu với nhau .

ngoài sảnh thì bỗng có chiếc lambogini màu đen tới ,mọi người ngoái đầu tò mò xem ai đến thì cửa xe đã mở ra , thấy đôi giày màu đen của đàn ông xuống rồi dần dần xuất hiện trước mặt mọi người.

Như mọi người nhìn thấy kinh hô, muốn la hét nhưng không dám sợ mất mặt, chỉ ngừng hô hấp nhìn chăm chăm người đàn ông tuấn mĩ xuống xe vào đại sảnh, còn các cô gái tiểu thư thì đỏ mặt , kích động,e thẹn.

Lâm Vũ Hàn người đàn ông có đôi mắt sắc lạnh , khuôn mặt tuấn mĩ,dáng người cao ráo 1m8 hoàn mĩ,

mái tóc màu đen tuyền có đeo khuyên tai như màu mắt xanh lam của anh ta ,nhìn vậy là con lai giữa 2 dòng máu .

đôi môi nở nụ cười như không cười nhìn tình cảnh trước mắt, bước chân vào đại sảnh cầm lấy ly rượu đi đến chỗ mọi người nói vài câu chào hỏi.

vài phút sau thì đến Long Hạo Thiên vào đại sảnh thấy bạn hắn thì đến đó sẵn lấy ly uống .

Anh có khuôn mặt và dáng người đẹp trai như vị thần mặt trời ,nụ cười anh ta tỏa nắng nói đúng hơn là nụ cười sát gái đẹp kinh hồn khiến ai cũng rung động trước nụ cười đó, nhưng đáy mắt anh không có ý cười nào.

“cậu đến rồi sao ,Hàn,tớ tưởng cậu không đến chứ”

Anh cười đùa , chiêm chọc bạn anh,còn Lâm Vũ Hàn thấy Long Hạo Thiên đến , hắn cười cười không để ý câu nói của Long Hạo Thiên,chỉ nói

“sao không đến chứ , trò vui thú vị vậy sao tớ bỏ qua nha”

“Ồ không phải cậu thích Cố Tiêu Nhi mới có ý đến đây gặp cô ta sao,sao cậu nói như thể không đúng vậy”

“cô ta xứng tớ quan tâm sao, cô ta hạng người gì tớ đều biết rõ rồi ,tớ quá thất vọng ,mất tớ mù rồi sao mà thích cô ta,

có điều xin lỗi cậu trước kia cậu từng cảnh báo tớ mà tớ không quan tâm, cậu không để ý chứ”

Long Hạo Thiên bắt ngờ trước câu nói kiên định ,nhìn thấy sắc mặt áy náy có lỗi với mình ,anh tuy ngạc nhiên nhưng ngược lại thấy vui mừng cho thằng bạn đã tỉnh táo nhìn rõ sự thật rồi.

Anh cười cười lắc đầu tỏ vẻ không để ý đến việc này,anh chỉ vui vì Vũ Hàn không còn bị lừa bởi lòng dạ ác độc của Cố Tiêu Nhi thôi ,

chung quy cậu ta vẫn là bạn của anh, anh sao có thể bỏ mặc được ,biết nhau hơn hai mươi mấy năm sao anh không hiểu rõ tính cách của cậu ấy chứ.

“Ách.. được rồi , không sao tớ không để ý ,cậu đến bây giờ mới biết có muộn quá không nha, nhưng mà may các cậu không yêu sâu đậm đến mức làm đường là tốt rồi”

“haha ..cậu nói đúng, mà cậu đến đây cũng xem cuộc vui à”

“hắc hắc đương nhiên nha”

“...”

“Khục”

Người chủ trì cầm mic khẽ ho kéo mọi người tập trung , thấy mọi người đều im lặng nhìn người chủ trì thì hài lòng, bắt đầu giới thiệu rành mạch.

“xin chào mọi người , tôi là chủ trì mic ,tôi thấy các quý ông, quý bà ,các công tử, tiểu thư ở đây có vẻ như rất vui khi đến đây, vì vậy để không cho mọi người phải chờ đợi lâu, tôi xin mời Chủ tịch Cố Lâm Hùng lên chúc mừng”

Mọi người vỗ tay ,nhìn chăm trên đài liền thấy vợ chồng Cố Lâm Hùng cùng phu nhân Nguyễn Huệ Nhu đi lên đài ,

Cố Lâm Hùng thần khí hào sảng, ánh mắt sắc bén,trầm ổn, ông đã 37 tuổi ,dung nhan dù trải qua thêm nhiều năm khóe mắt ông có vân nhưng vẫn không mất đi vẻ đẹp tuấn tú của ông.

Bên cạnh ông là bà phu nhân Nguyễn Huệ Nhu, bà đã 35 tuổi, vóc dáng của bà vẫn tao nhã như xưa, dung nhan xinh đẹp ,

ôn hòa khi bà cười khẽ thì càng tăng thêm vẻ đẹp riêng của bà,nhìn kĩ bà vẫn trẻ đẹp không già do có bảo dưỡng.

Cả hai cười vui vẻ , tao nhã, bước lên đài, Cố Lâm Hùng vừa nắm tay bà vừa cầm mic nói một cách có lực, trầm ổn vang lên.

“cảm ơn mọi người đã đến với bữa tiệc này,chúng tôi mở bữa tiệc này là mừng sinh nhật đáng quý dành cho con gái duy nhất ,độc nhất của chúng tôi”

“Ồ”

Mọi người dưới đài vỗ tay , thì có một cô gái xinh đẹp tiến lên đài, cô gái có khuôn mặt thanh tú , cao quý,

cô gái nhìn mọi người dưới đài khẽ cười duyên, cô mặc váy hồng phấn dài tới đầu gối, mái tóc được vấn lên cao , hai bên má thả vài lọn tóc xoắn tăng thêm nét dịu dàng ,

trên mái tóc có vương miện công chúa nhỏ xinh , nhìn càng phù hợp hơn nét đáng yêu, thanh nhã của cô gái ấy, đôi giày hồng phấn thủy tinh lấp lánh dưới ánh đèn tôn lên đôi chân trắng hồng của cô .

Cô khoan thai đi tới nhìn thấy cha mẹ của cô gái thì càng vui vẻ ,khẽ mở đôi môi đỏ mọng có son hồng nhẹ nhàng

khiến cho nhiều đàn ông ánh mắt sáng rực ,có tán thưởng, có thưởng thức, có thèm ,có yêu thích, có dục vọng... chỉ duy có vài người bình thản, không để ý, lạnh nhạt.

Các cô gái dưới đài ghen tị, ngưỡng mộ, ánh mắt thấy mọi người vỗ tay chúc mừng sinh nhật ,khen ngợi cô, ánh mắt cô gái lóe lên đắc ý.

(tg: kiêu ngạo quá đi, sớm muộn gì cũng die rồi *cười nham hiểm*)

“ba mẹ”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Bữa Tiệc (Tt)

“con đến rồi, mọi người như đã biết ,cô gái xinh đẹp này chính là con gái độc nhất, duy nhất của chúng tôi Cố Tiêu Nhi ,

chúng tôi rất yêu thương , thấy con bé ngày càng xinh đẹp, chúng tôi rất vui, tự hào như vậy, con gái ba mẹ làm như vậy là mừng sinh nhật vui vẻ, hạnh phúc”

Cô ta tỏ vẻ cảm động trước bữa tiệc bất ngờ này, cô ta đi từ ôm ba mẹ cô ta ,cười rạng ngời, ôn nhu ,nháy mắt với ba mẹ .

“con rất hài lòng, bữa tiệc sinh nhật con như vậy quả là khiến con bất ngờ ,con rất hài lòng , điều con hài lòng nhất là có ba mẹ bên cạnh con là đủ rồi”

Mọi người cảm động trước lời nói của cô , họ dường như đã quên mất nhà Cố gia từng có một đứa con thứ hai bị gia tộc Cố gia căm ghét ,rời khỏi đây được mọi người biết đến Cố Hàn Băng, trôi qua dần dần họ đã quên đi sự tồn tại của cô.

“Ồi con gái của chúng ta lớn rồi ,ngày càng biết lo lắng chúng ta rồi ông nh”

Bà bật cười trước hành động nháy mắt tinh nghịch của con bé, bà ôn nhu khẽ nói với chồng bà cũng nói cho mọi người nghe như muốn nói ‘con gái của tôi là tuyệt nhất’.

Ông gật đầu ,hài lòng , vui mừng vì con gái đáng yêu của ông hiểu chuyện như vậy, ông cười cười nói khiến bà nghe vậy mà ngượng ngùng cười hạnh phúc,

chính họ còn không biết rằng chính câu nói đó mà con gái họ không bao giờ có được hạnh phúc ,ngược lại càng gặp nhiều tai họa dẫn đến gia tộc bị hủy diệt trên tay cô ta.

“Đúng vậy, con bé giống em lắm, hẳn tương lai sau này con bé sẽ có được chồng tốt chăm sóc cho con bé, mà tôi không nỡ xa con bé a~”

Ông nói xong tiếp tục nhìn mọi người dưới đài.

“ Khụ... bây giờ thấy mọi người đến đây chúc mừng con gái như vậy, chúng tôi không làm mọi người phải chờ đợi lâu , tuy nhiên trước khi bắt đầu bữa tiệc tôi xin tặng món quà sinh nhật cho con gái đáng yêu của tôi”

Ông bảo người hầu mang đến trước khi ông phát biểu, ông cầm cái hộp không lớn nhưng trang trí rất bắt mắt, xa hoa mà không mất nét đẹp đáng yêu dành cho Cố Tiêu Nhi.

Cố Tiêu Nhi bất giác ôm miệng , vui vẻ cười đến trước mắt ông chuẩn bị nhận quà.

“đây là..”

“đúng như con thấy là món quà ba tặng cho con, con mở xem đi, nó có khiến con hài lòng không”

“vâng”

Cố Tiêu Nhi hồi hộp , cầm lên chuẩn bị mở ra dưới bao nhiêu ánh mắt mọi người tò mò muốn biết đó là món quà gì.

“A... cái này này”

“thế nào con gái”

Bà hét hồn thấy con gái hét lên, bà cười khẽ hỏi .

“à.. là dây chuyền đó mẹ, dây chuyền bạch kim đính khá nhiều kim cương màu hồng liti nhỏ xinh trên mặt dây chuyền hình ngôi sao cùng mặt trắng ,con nghe nói nó không được sản xuất ở đây ,

mà nó được một nhà thiết kế nổi tiếng làm ra duy chỉ có hai chiếc độc nhất nhất trên thế giới thôi, nó không được truyền bá mà chỉ trưng bày triển lãm,

con từng có nhìn qua muốn mua vì thích nhưng lại không được vì nó không bán nên con không mua nữa, chỉ là không ngờ ba có thể mua được ,điều này con rất ngạc nhiên, rất vui, baba đây là món quà tuyệt nhất với con, con cảm ơn baba”

Mọi người dưới đài về mặt khó tin, nay lại nghe Cố Tiêu Nhi nói lịch sự về dây chuyền thì họ càng tin, họ cũng bất ngờ ,kích động giống cô,

có mấy vị phu nhân,quí ông, quí cô tiểu thư nhìn dây chuyền xinh đẹp kia ghen tị , hâm mộ,thương thức, ngạc nhiên,trố mắt,

cũng có loại ánh mắt hận không thể nhào lên giành nó thuộc về mình, họ từng muốn có nó nhưng cơ hồ không ai mua được, không ngờ Cố chủ tịch lại có được nó.

Cố Tiêu Nhi kích động, thần sắc vui vẻ ,rạng ngời, khó mà tin được ba cô lại có được nó nha, sao không kích động chứ ,

cô từng dùng danh nghĩa mua nó nhưng vẫn không có được, họ còn bảo nhà thiết kế này không bán kia mà sao mà baba mua được, thật kì quái nha,cô nhìn không được hỏi ba cô ta khiến cho mọi người dưới đài cũng vểnh tai lên nghe.

“ba ơi có điều sao ba có được nó vậy”

Ông biết con gái sẽ hài lòng mà , nghe con gái và nhìn mọi người dùng ánh mắt đó thì ông cười kiêu ngạo,

cảm giác thỏa mãn lòng hư vinh này, Nguyễn Huệ Nhu nhìn dây chuyền kim cương xinh đẹp kia ,kinh ngạc , mừng rỡ, vui vẻ ,kiêu ngạo thay cho con gái.

“bí mật con gái , nhưng vì con nên ba sẽ bật mí vậy, thật ra cũng không to tát lắm ,nghe nói dây chuyền này được đem bán đấu giá ở bên nước Ý ,

lúc ba đi công tác ,bất ngờ nghe tin tức dây chuyền này nên ba nghĩ đến sinh nhật con sắp đến, ba liền mua nó về, con thích chứ ”

Cố Tiêu Nhi và mọi người nghe vậy rất bất ngờ, cảm thán mua dễ dàng như vậy biết thế sang Ý mà lấy rồi , haiizz đáng tiếc a đáng tiếc bị người khác lấy ,cố tình lại là nhà Cố gia nha.

Cô Tiêu Nhi cười cười, thì ra là vậy, nói vậy cô ta may mắn nha,nghe vậy liền đeo lên cổ ,nhìn thấy mọi người nhìn cô hận không thể giành lại kia ,cô ta đắc ý hơi hếch cằm, kiêu ngạo cười .

“được rồi ,vậy thì bữa tiệc sẽ bắt đầu”

Chủ trì mic thấy Ông Cố Lâm Hùng ra hiệu , lập tức hiểu ý cầm mic lên tiếng, bên dưới bắt đầu tản ra ai nấy đều đi ,

bữa tiệc chưa được kéo dài bao lâu thì cánh cửa bỗng

‘Cạch’

khiến mọi người chú ý xem là ai quấy rầy bữa tiệc này ,ngay cả vợ chồng Cố và Cố Tiêu Nhi nghi hoặc ,bất mãn nhìn ra cửa ,tò mò xem là ai đến muộn vào lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Thân Phận Cố Hàn Băng

Thấy người bước vào là một nam một nữ , mọi người không khỏi ghé mắt nhìn rõ hơn, càng nhìn càng kinh điển,người con trai bên cạnh nữ có khuôn mặt tuấn tú, ăn mặc không sang trọng , luôn đi đằng sau người con gái xinh đẹp như thể hần là người hầu của nữ hoàng.

Cái đáng chú ý nhất chính là cô gái xinh đẹp ,không từ ngữ nào diễn tả được vẻ đẹp của cô ấy, chỉ biết rằng cô ấy có mái tóc màu bạc được ánh đèn xung quanh bữa tiệc chiếu lên mái tóc càng tỏa sáng đẹp đẽ lung linh nhất thế gian,

mái tóc bạc này không cầu kì xa hoa, chỉ dùng dây ruy băng màu tím ánh vàng cột lên một phần mái tóc ,xung quanh biên mái tóc được cột ,được gắn thêm vài bông hoa nhỏ li ti màu đỏ càng nổi bật lên như đóa hoa mạn đà la nở rộ trong đêm.

Dung nhan tuyệt mỹ được che lại bằng mặt nạ bạc chỉ chừa lại một phần nửa dưới khuôn mặt ,

đôi mắt phượng tím hồng trong suốt huyền bí ,quyến rũ như có như không quang mang sâu không thấy đáy khê đảo nhìn mọi người ,

đó là đôi mắt như thế nào , không phải xinh đẹp, không phải uy nghiêm ,mà là một đôi mắt trong suốt ,không bị ,không ai,

tựa như nhìn thấu lòng người khiến người khác phải run sợ, không muốn nhìn thẳng, cái mũi cao thanh tú như được bàn tay thượng đế phác họa rất đẹp,cũng không che giấu được đằng sau khuôn mặt xinh đẹp này.

đôi môi không tô son mà đỏ mọng căng tròn như quả sori khê cười như có như không lạnh nhạt, khí chất tỏa ra như nữ vương mỗi cái giờ tay nhắc chân đều ưu nhã,cao quý ,lạnh lùng mà xa cách.

Cô mặc váy dài không hở ngực cũng không kín mờ ảo mỏng lung, màu đen tuyền như màn đêm huyền bí xê đuôi , ôm sát dáng người thon gọn ,

chiếc cổ non đẹp đeo dây chuyền đá thạch anh màu đỏ quuyến rũ , đây là dây chuyền số lượng có hạn chưa từng có trên thế giới.

đôi chân thon dài mềm mượt trắng nõn kết hợp với váy và đôi giày màu đen có đính đá kim cương bạc thật đẹp khiến người ta liên tưởng muốn chạm vào,

có thể nói dáng người này là vu vật độc nhất vô nhị nhất thế gian không có người thứ hai đẹp hơn cô, ngay cả Cố Tiêu Nhi không sánh được vẻ đẹp của cô.

Mọi người xung quanh ai nấy cũng đều ngạc nhiên, kinh hãi không thôi.

Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao không ngớt, muốn biết cô gái này là ai, nhìn vào khí chất có thể đoán được không phải là người bình thường , kì quái a bọn họ biết người này sao.

Những người Cố gia sau khi kinh ngạc ,phúc chốt liền bình tĩnh , Cố Lâm Hùng ho khan muốn mọi người im lặng,

quả nhiên ngay lập tức mọi người đều im lặng, chờ đợi nghe ,ông hài lòng sau đó ông nhìn người bước vào ,ông cười nhẹ, giọng nói nhẹ mà có uy lực hỏi .

“ Xin hỏi cô là ai, nếu có thể thì giới thiệu cho chúng tôi biết thân phận của cô ,để chúng tôi không phải rối rắm”

Cố Hàn Băng nhìn ông nói mà buồn cười, nở nụ cười trào phúng nhưng trong mắt mọi người thì là nụ cười đẹp mê hồn.

“Tôi là ai, ông xứng biết sao”

Mọi người không khỏi ‘Ồ’ ,ai nấy ngạc nhiên trước câu nói trực tiếp như vậy, họ cảm thấy cô gái này điên rồi sao,thật bội phục trước cô gái xinh đẹp cam đảm này,

vậy mà dám đối đầu với chủ tịch ,bộ cô là Chủ tịch một nước hay sao mà nói vậy ,người trước mặt cô là người có địa vị cao a, là một trong tứ đại gia tộc chứ không phải người bình thường đâu nha.

Mọi người hồi hộp, cười vui sướng thấy người gặp họa, xem kịch vui chờ chủ tịch Cố phán quyết cô gái xinh đẹp này.

Còn Cố Tiêu Nhi từ khi thấy cô bước vào thấy vẻ đẹp khiến mọi người bị thu hút bởi cô thì ả lập tức ghen tị, tức giận.

Cô ta là ai lại dám đoạt đi hào quang của ả, ả mới là người đứng trên đỉnh cao này , không ai được phép cao hơn ả, móng tay đâm sâu lòng bàn tay mặc kệ con đau, ánh mắt nhìn chằm chằm cô như muốn giết người vậy.

(tg: có làm không vậy cô kia, làm ơn đi nha, coi chừng chơi lửa có ngày bị bỏng nha cô kia *ánh mắt khinh miệt)

Khi nghe đối phương nói ‘ông xứng sao’ ả liền kinh ngạc, cô ta điên sao, hay đầu bị ngu, ả là con gái của chủ tịch là một tiểu công chúa trong gia tộc mạnh nhất, không ai dám đối đầu ả, hể ai gặp ả đều phải cúi đầu nha .

Còn cha ả là người mà ai gặp cũng phải cúi đầu tôn kính, nịnh nọt, lấy lòng, còn cô thì khinh thường họ , chuyện này là sao, nhìn thân phận có vẻ như cô ta là tiểu thư của nhà nào chẳng nên mới nói loạn sao.

Quả nhiên, sắc mặt ông tái mét, nhìn chằm chằm tức giận nhìn cô gái lão xược này.

“cô gái,cô tốt nhất cẩn thận lời nói của mình ,cô cho dù có thân phận cao quý đến đâu thì không nên quá phận,

nếu không chúng tôi lập tức kéo cô rời khỏi đây, nơi này không phải là nhà cô, mặc cô muốn làm gì, cô là văn bối hẳn phải tôn trọng trường bối chứ cô gái”

===== tiểu kịch trường=====

chúng nam: Băng nhi a~

CHB: *ngó lơ, xem phim*

hai bảo bối: *cười âm mưu* 'chắc, chúng cha bắt đầu rồi sao, mẹ không dễ tha đâu nha, ai biểu hoa đào quá nhiều làm gì hắc hắc, cùng lắm thì giới thiệu cho mẹ một người chồng khác'

chúng nam: *nhìn vợ làm bơ họ liền Ủy khuất* Băng nhi ~~~

CHB: *rùng mình, tiếp tục coi phim, khoe miệng co rúm*

hai bảo bối: *nhìn chúng baba đang oán phu liền hắc tuyến* 'đây là các ba chúng nó sao'

Chúng nam: *tiếp tục kêu vợ* Băng nhi, tội anh sai lầm rồi.

CHB: *liếc mắt nhìn chồng cười tà* Ân~

chúng nam: *mắt sáng rực* Băng nhi~ em tha thứ rồi đúng không, đúng không...

CHB: *ánh mắt vô tội nhìn chồng* có sao, thật ngại quá, nợ đào hoa của các anh thì em không xử lí, cùng lắm thì thiên cho hết nợ, các anh thấy sao, Hừ.

chúng nam: *hắc tuyến, cười tà* em mà thiên thì tích đức của em không có nha Băng nhi.

CHB: *cười giảo hoạt* không có các anh thì em cùng các con đi tìm người chồng hoặc cha của các con khác, đàn ông có cả khối nha.

hai bảo bối: *hiếu ý liền phối hợp* đúng nha, các baba quá đào hoa rồi, chúng con sợ bị đào hoa của các cha nhấn chìm tội con lắm, phải kiếm cho mẹ chúng con một người chồng xấu xí, có nhân phẩm, có tài là được.

chúng nam: *tức giận, trừng mắt hét* các em dám.

CHB và bảo bối: *một bên nhướn mày, cười tà, một bên cười hắc hắc* dám sao không.

Chúng nam: *đen mặt, đỏ mồ hôi lạnh* Ách.. haha sao có thể, tội anh lập tức chặt đứt hoa đào ngay.'vèo'

suy nghĩ chúng nam bị phần: 'đùa sao, thiên đi thì còn đâu có thể ăn 'thịt' vợ yêu chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Cổ Hàn Băng Trở Về

Mọi người xung quanh đồng tình, có người thì thấy tiếc cho người đẹp mà đầu óc thì nào tàn, lắc đầu, có vài người to nhỏ đủ cho ai cũng nghe.

“cô gái này điên rồi sao mà lại đi chọc chủ tịch”

“Đúng vậy, miệng con nít thời này đúng là không có phép tắc gì cả”

“nhưng mà có đều nhìn quần áo và khí chất cô ta kìa, chắc là tiểu thư nhà nào đó thì phải”

“đúng thật, rốt cuộc cô ta là ai vậy”

Còn các anh nam chính từ đầu đến cuối không nói chỉ nhìn cô đầy kinh ngạc, tò mò, thâm thúy, muốn biết cô gái này là ai, tại sao nhìn cô lại khiến họ có cảm giác như gặp ở đâu, rất quen thuộc.

ngoại trừ một người là Lâm Vũ Hàn nhìn cô vui vẻ, khoe miệng cong cong, nghĩ quả nhiên em sẽ đến Băng nhi, cho dù xảy ra chuyện gì anh cũng sẽ ủng hộ em, anh biết nhìn em chắc chắn cho anh một bất ngờ khác.

“Ông muốn biết tôi là ai sao, haiizz, đã lâu không gặp thì ông đã quên rồi nhì, Cổ Lâm Hùng”

Cô cười tà nhìn ông, lại thấy sắc mặt ông nhìn cô khó hiểu trước câu nói của cô.

“Cô là ai, sao biết chúng ta quen nhau”

Cô không trả lời ông, cô nhìn người bên cạnh ông, cô cười lạnh lùng

“hôm nay là tiệc chúc mừng sinh nhật cô con gái xinh đẹp , đáng yêu của các người sao tôi không đến chúc phúc chứ”

“ đã bao nhiêu năm mà không nhớ tên tôi quả là đáng buồn, đó là lí do tôi nói ông xứng sao”

Cô châm chọc ,cười trào phúng nhìn họ.

“Ai nha..Cô không nên như vậy chứ, tuy là sinh nhật tôi, cô đến chúc mừng thì tôi rất vui nhưng sao cô không trả lời câu hỏi ba tôi, tôi liền còn tưởng rằng ai đó định đến phá bữa tiệc của tôi nha”

Cố Tiêu Nhi lên tiếng, vẻ mặt cười ôn nhu, ánh mắt thì lóe lên chán ghét, khinh bỉ, hèn mọn nhìn người không biết thân phận của mình sau đó liền tắt.

tiếp tục cười dịu dàng nhưng một giây đó bị Cố Hàn Băng nhìn thấy, ngay cả mấy nam chính cũng thấy rõ , cô cười .

“ cô là Cố Tiêu Nhi đúng không , chủ tịch chưa nói ,cô nhảy ra nói thay ông ấy đây chẳng phải không nể mặt ông ấy mà tự tiện xem mình mới là chủ chứ không phải là ông ta nhĩ”

“A.. cô.. ba con không có ,con chỉ thấy cô ấy quá phận nên con mới nói vậy”

“được rồi,con lui lại đi”

“vâng”

gì chứ, ả tức giận vì cái gì chứ, cô ta muốn chết,ánh mắt lóe lên sự âm ngoan bị Cố Hàn Băng nhìn thấy, cô cười lạnh lùng.

mới đó đã không nhận được rồi sao, cô còn tưởng Cố Tiêu Nhi giỏi tâm cơ lắm chứ, hóa ra không phải sao, xem ra cô ta có được ngày hôm nay hẳn có người giúp cô ta đi .

“cô nói đi ,cô là ai”

“tôi là ai rồi ông sẽ biết ,à phải rồi ông từng có một đứa con trưởng phải không”

“đúng vậy”

“nếu vậy ông có thể cho tôi biết tên cô ấy”

“Hừ thì là con gái tôi ,Cố Tiêu Nhi, đứa con độc nhất của tôi, cô đã biết rồi mà còn hỏi hay sao”

Cô lắc đầu,cười lạnh hai tay để sau lưng, nghiêng đầu nhìn ông khó hiểu ,nói.

“không đúng nha, theo tôi biết còn một người nữa là con gái trưởng hẳn tên là Cố Hàn Băng đi”

Ông kinh ngạc, trừng mắt nhìn cô kì quái “Cô .. cô vừa nói cái gì”

“ông có thể cho tôi biết cô gái ấy ở đâu không”

Ông tái mét, tức giận chỉ vào cô

“ Cô là ai, sao lại nói hồ ngôn loạn ngữ vậy, Cố Hàn Băng là ai, chúng tôi không có đứa con gái chết tiết kia ,còn nữa ,rốt cuộc thì cô là ai”

Các nam chính nghe cô hỏi liền như nghe được điểm quan trọng, ánh mắt lóe lên tỏ vẻ đã biết cô là ai nên tiếp tục xem kịch vui.

Cố Tiêu Nhi không hiểu sao có cảm giác không ổn, dường như có thứ gì đó bắt đầu xoay chuyển vận mệnh của ả vậy,cô định lên tiếng thì mẹ ả ngăn lại ,ả nhìn mẹ kì quái ,chỉ thấy lắc đầu ,nhỏ giọng

“con yên lặng đi, đừng để mất mặt nữa,nếu con nhảy vô thì càng rắc rối hơn,ba con sẽ tức giận đấy, chúng ta chỉ cần xem diễn biến được rồi, để xem chuyện gì đến lúc đó chúng ta nhảy ra ứng phó cũng được”.

“được rồi con đã biết”

Tuy ả biết ý tứ của mẹ, cô cười nhẹ, nhều mày nhưng không hiểu sao vẫn cảm thấy không ổn .

Quả thật không phụ lòng sự không ổn trong lòng ả, ‘quả bom’ được quăng vô cùng bất ngờ ngay tại đại sảnh này.

“Tôi ư, tôi chính là đứa con gái chết tiết kia trong miệng của ông đấy”

“Oành” sấm sét ngang tai, mọi người khó tin nhìn cô.

“Không thể nào”

Tất cả mọi người dùng ánh mắt khó tin nhìn chăm chăm cô, cảm rơi xuống đất

‘không phải đã chết rồi sao’

(tę: có làm không vậy mọi người, Bắg nhi chưa chết nha, làm gì có chuyện chết ỏ vậy *khinh thường)

hai vợ chồng sắc mặt tái xanh, trắng bệch nhìn cô giống như muốn xác định lại lời cô nói , Cố Tiêu Nhi tức giận quắg luôn hình tượng của mình mà hét lên .

“Vị sao không thể chứ em gái yêu quí, tôi đã trở về các người không mừng sao”

‘mừng cái rắm’

đây là lời nói trong lòng của gia đình Cố gia.Cố Tiêu Nhi nhìn cô, sắc mặt vốn tức giận nhưng thấy mọi người nhìn mình ,ả hốt hoảng ,bối rối , ngay lập tức bình tĩnh rồi cười duyên .

“Cô vừa nói cô là Cố Hắ Bắg sao, cô có chứng cứ sao”

Cố Hắ Bắg cười đậm mạc, vươn tay tháo mặt nạ xuống lập tức khuôn mặt xinh đẹp ,kiều diễm xuất hiện trước mặt mọi người.

Mọi người rung động, có nhiều công tử ngay cả các nam chính cũng vậy đều bị dung nhan làm rung động ngoại trừ hai người là Lâm Vũ Hắ và Phạm Dậ Thần,vì họ đã biết từ lâu nên không ngạc nhiên chỉ lộ ra ánh mắt cung chiêu,nhu tình.

== == tiểu kịch trường nhỏ == ==

Chúng nam: *ánh mắt tỏa sáng* vợ yêu là đẹp nhất.

hai bảo bối:* đặc ý nhìn chúng cha* đương nhiên mẹ là đẹp nhất mới sinh chúng ta là đẹp nhất, chúng cha xấu quá à.

chúng nam:* nghe các con mà đen mặt* chúng ta là đàn ông hoàng kim ,là hoàn mĩ nhất thời đại các con nghĩ kiếm đâu ra người cha nào đẹp như vậy mà sinh cho mẹ con đẹp như vậy không hả.

hai bảo bối nhìn nhau rồi nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó lắc đầu lia lịa,một đứa thì khinh bỉ chúng cha, một đứa thì không cho là đúng cùng nhau đồng thanh nói:

" các cha mới là xấu nha, đừng có mà phủ nhận"

chúng nam:* trợn mắt , tức hộc máu, té ngất tập thể* "..."

CHB: *tiếp tục coi phim, ăn kem mặc xác chúng chồng bị khi dễ* 'chẹp chẹp'

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Chế Nhạo

đáng chú ý nhất chính là vết bớt ngon lửa kì lạ trên trán cô, nhìn không giống hình xăm mà nó rất tự nhiên được khám vào,không hề làm mất đi dung nhan xinh đẹp của cô ,mỗi cái nhăn mày hay nụ cười càng tăng thêm sống động hơn.

Hai mẹ con Cố thì nhìn dung nhan của cô sắc mặt liền trở nên không đồng nhất, có khó coi, có tức giận,có tái xanh,có run người kinh sợ.

Cố Lâm Hùng ngăn vạg không ngờ con bé thật sự là Cố Hắ Bắg , vì cái gì phải quay về, rốt cuộc là ai cho nó vào đây.

Nhưng mà nhìn dung nhan kiều diễm của nó giống hệt mẹ con bé bảy phần, không phải nói con bé còn đẹp hơn mẹ nó Diệp Sĩ Nhi, ông còn nhớ lúc ông lấy bà là vì vẻ đẹp này của bà,

ông động tâm nên luôn tìm cách cưới bà về ,ông cho người điều tra hoàn cảnh của bà thì xem bà là cô nhi ông thương tiếc ,bà hiện đang sống một mình chung với một người giúp việc trong một biệt thự khá đắt tiền .

Công việc của bà là một tổng giám đốc của một công ty mới nổi tiếng là VR, ông rất kinh ngạc không ngờ một người phụ nữ nhìn yêu kiều vậy mà lại là một tổng giám đốc điều hành của một công ty.

Quả là một cô gái thông minh, ông càng thêm kiên định cưới cô về nhưng gia tộc ngăn cản không cho phép bởi thân phận cô nhi của bà ,

ông không quan tâm, ông luôn tìm cách dụ dỗ bà về, bà lúc đầu không đồng ý nhưng về sau bà bỗng nhiên thay đổi không biết vì sao, bà đồng ý lấy ông, ông vui mừng liền ra mắt gia tộc,

gia tộc tuy khó chịu trước hôn nhân này nhưng đành chịu thôi, ông không hề biết rằng bà dễ dàng đồng ý như vậy là bà có thai với người bà yêu, do người yêu của bà đã chết, bà đau buồn, không muốn để đứa bé của mình không có cha nên mới lấy ông, dù gì ông là một người rất tốt, có tâm,

chỉ hy vọng có thể sống qua ngày, bà khi cưới ông bà yên tâm giao quyền công ty cho ông chỉ an ổn làm một người vợ dịu dàng, ôn nhu, săn sóc chồng .

Cho đến khi tin tức có thai ông vui mừng báo tin cho gia tộc, bà cười cười, bà không nói sự thật nên cứ như vậy mà sống hạnh phúc,

tuy nhiên hạnh phúc không kéo dài lâu vì sự xuất hiện của Nguyễn Huệ Nhu hay bà có tên khác gọi là Diệp Vũ Mộng , là em gái không cùng huyết thống của Diệp Si Nhi, bởi Diệp Si Nhi là được nhận nuôi,

Diệp Vũ Mộng có thai tình một đêm với Cố Lâm Hùng, ông không thoát được trước sự điều luyện của bà, lập tức cưới bà về trước mặt gia tộc, ông luôn ôn nhu Diệp Vũ Mộng, còn Diệp Vũ Mộng thì cười đắc ý,

Diệp Si Nhi tuy thất vọng nhưng tuyệt không đau lòng chỉ lo chăm con gái yêu của mình không thêm quan tâm họ, bà ta (DVM) vẫn không cam lòng luôn tìm cách giết Diệp Si Nhi,

sau khi thành công giết Diệp Si Nhi thì mọi bí mật đều bị chôn vùi, Cố Hàn Băng lập tức trở thành cái đinh trong mắt Gia tộc thường bị hai mẹ con ức hiếp, giờ trở, hủy hoại thanh danh của cô nên mới tạo thành ngày hôm nay.

“Con thật sự là Cố Hàn Băng sao”

Cố Lâm Hùng trở về thực tại, nhìn cô muốn xác định lần nữa, ông không muốn con bé quay về, vì sao ư.

ông chỉ cảm thấy tuy áy náy với con gái đầu của ông, nhưng vẫn cảm thấy sự chán ghét đối với con bé, giống như nó không phải là con gái ông vậy, đó là điều ông nghi ngờ.

“Àn, đúng là tôi, ông không vui sao ‘cha’”

Cố Hàn Băng mặc kệ sắc mặt khác thường của mọi người xung quanh, cô nhìn thấy đủ sắc thái trên khuôn mặt vợ chồng và cô em gái này một cách.. ách đẹp mắt.

Cô cười thần nhiên, cô biết rõ bản thân cô là một bí mật mà, vì ba năm trước cô điều tra về bản thân nguyên chủ này, thân xác này à không ,

phải nói là cô không hề có quan hệ huyết thống Cố gia nha, cô lúc ấy rất bất ngờ, cô luôn tò mò mình là ai.

“Con ...”

Ông chỉ vô mặt cô thì thấy không ổn, biết mình đang ở đâu ông liền bình tĩnh lại, ông cười nhẹ, không mất uy nghiêm, nghiêm khắc nhìn con gái không biết xấu hổ kia.

“Con có biết nơi này là đâu không, con còn không trở về, còn muốn mất mặt nữa sao”

“Aizz... Ông à, dù gì con bé đã về thì tốt rồi, nó bỏ nhà đi khiến chúng ta đau đầu rồi, tuy nó bướng bỉnh, đạo đức không tốt ,

chung qui chúng ta là cha mẹ của con bé mà, thấy nó biết về nhà mừng em gái nó là em vui lắm ông à”

Nguyễn Huệ Nhu giả vờ bị thương, dịu dàng, an ủi chồng xong rồi khuyên chồng như thể cô ta (CHB) mới là kẻ không biết xấu hổ, còn mặt dày về nhà , một người chanh chua, ngoan độc áy.

Mọi người bàn tán, chằm chọc, khinh bỉ, chỉ trích cô .

“Bà thấy không, tôi đoán không sai mà, con bé dám dăng, lằng lơ vậy mà thay đổi gì đâu”

“Aizz tôi mà có đứa con gái như vậy thì đúng là mất mặt rồi, nhìn xem có cha mẹ không ngại mất mặt vẫn khuyên cô ta mà cô ta không biết cảm ơn đúng là đứa vô học mà”

“Ừa, không phải cô ta bị đuổi rồi sao, sao cô ta vào đây được chứ”

“Ừnhi, rốt cuộc sao cô ta đến được vậy, không phải người đàn ông bên cạnh cô ta bao nuôi cô ta đấy chứ”

“Ôi trời ơi, bà nhà nha, chắc không đâu nhỉ”

“...”

“...”

Mọi người bàn tán ngày càng náo nhiệt, có mấy tiểu thư ,công tử cũng có châm chọc, khinh bỉ cô vài câu không hay.

Nguyễn Huệ Nhu cảm thấy hiệu quả không tồi, bà cười đắc ý hả hê, khi nhìn vào mắt của Cố Hàn Băng,

nụ cười của bà cứng lại, run sợ, cảm thấy rét lạnh từ đầu xuống chân, đó không phải là đôi mắt của con người, đó là đôi mắt của kẻ thống trị từ trên cao nhìn xuống chúng sinh không chút cảm xúc ,không bi không ai, nhìn thấu linh hồn bà ,nuốt chửng bà.

Cố Hàn Băng cười nhưng đáy mắt thì không cười chỉ có vô tận hàn băng nhìn bà, bà làm rất tốt Nguyễn Huệ Nhu,

tôi chưa cho bà nếm trải địa ngục ,cho bà sống trong hạnh phúc thêm vài năm nhưng bà lại không biết ơn mà đẩy tôi xuống mồ sao, vậy thì cũng đừng trách tôi độc ác.

Cố Tiêu Nhi cười đắc ý thấy mẹ run sợ ,ả nghi hoặc nắm tay mẹ “mẹ sao vậy”

Nguyễn Huệ Nhu giật mình, xoay ngang nhìn bên cạnh thấy con bé lo lắng thì bà cười gượng, an ủi con gái.

“À ...không có gì con gái ,chỉ là mẹ thấy mọi người nói xấu chị gái con thật không hay ,làm mẹ rất thương tâm”

Nói xong còn không quên giả vờ bi thương, quả nhiên mọi người xung quanh nhao nhao lên,

“Áy Cố phu nhân à,bà đừng thương tâm, chúng tôi thật xin lỗi, nhưng mà dù gì cô ta không biết xấu hổ con mặt dày đến đây chỉ trích Cố gia rồi”

“Đúng đấy Cố phu nhân không cần thương tâm, dù gì Cố chủ tịch nói đúng, cô ta đến đây làm cái gì chứ thật đúng mắt mặt gia tộc Cố gia mà”

Cố Tiêu Nhi khoe miệng cười, ả thấy thời cơ đến, liền dùng ánh mắt đau thương, roi nước mắt, chạy đến nắm tay chị gái, diễn bài thân tình để lôi kéo sự đồng tình, phát huy hào quang của nữ chủ.

“Chị à, chị không cần sợ, họ nói không đúng ,chị là chị gái của em,là người chị em yêu thương nhất làm sao có thể nói chị cái gì mà dâm dăng,

cái gì mà lẳng lơ chứ, chị rõ ràng là một cô gái tốt ,là người rất biết quan tâm gia đình ,chị lúc nào cũng kéo em kể chuyện tâm sự kia mà, chị còn nói chị sẽ bảo vệ em đúng không?”

Cố Tiêu Nhi đã phát huy đúng chất một cô gái tốt, lương thiện, bảo vệ chị gái mình, những lời ả nói với cô có ý rằng

‘Hừ,chị à ,chị không đâu được tôi đâu, chị nhìn xem họ nói gì ,chị dâm dăng, lẳng lơ, không biết xấu hổ, không có ăn học, đã đuổi khỏi nhà rồi còn mặt dày quay lại, chị còn không mau cút đi’ .

ả hả hê, đắc ý, lại không biết rằng tương lai của ả sẽ thảm không góc đầu lên được, khiến ả hối hận và căm hận cô ,cũng mất luôn người đàn ông của ả.

=====

kịch nhỏ tại nhà:

Hai bảo bối chuẩn bị kế hoạch đi chơi du lịch với mẹ "mẹ ,tụi con xong rồi ,chúng ta đi thôi"

Cố Hàn Băng cười ôn nhu ,xoa đầu các con,gật đầu "Tốt chúng ta xuất phát nào các con"

Chúng nam nhìn tình cảnh này mà đen mặt "Em đứng lại, còn tụi anh thì sao"

ba mẹ con nhìn chúng nam với ánh mắt khinh bỉ " Ở nhà chứ đâu, đi làm cái gì"

Chúng nam bị phần " Nhưng tụi anh là chồng em a~"

Cố Hàn Băng cười ôn nhu nhưng ánh mắt thì uy hiếp "Thì sao"

Chúng nam run người nhìn vợ cười ôn nhu ,tụi anh liền biết không tốt,nuốt nước bọt nhưng vẫn mạnh miệng nói, dù gì họ là chồng của cô kia mà "thì vợ chồng phải đi cùng nhau chứ tại sao phải để chồng ở nhà, em đi không thấy buồn sao, không đau lòng cho tụi anh sao"

Cố Hàn Băng nghiêng đầu nhìn các con đang tò mò nhìn cô " vậy các con nghĩ sao"

Hai Bảo Bối nhìn nhau sau đó kiên quyết "Mẹ ,nếu các người đi thì tụi con đi cùng không mẹ?"

Cố Hàn Băng cười phi thường ôn nhu " sẽ không, chỉ chọn một thôi"

Hai Bảo Bối nghe vậy tròng mắt các cha đang mong đợi các bé đáp ứng liền phủ quyết " không thể nào, các cha ở nhà đi, còn không thì các cha có thể giặt đồ, nấu ăn, dắt chó đi dạo, đi làm kiếm tiền đi, tụi con mua quà về cho các cha"

Cố Hàn Băng cười hài lòng nhìn chúng nam cụp tai, cụp đuôi u ám, khóc ròng "vậy đây, các anh nghe rõ rồi chứ"

Chúng nam bị phản ngẫm 'Rốt cuộc ai mới là chồng cô đây, là cha các con đây'

ba mẹ con mặc kệ chúng nam đang ai oán đằng sau, nắm tay tung tăng đi chơi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Châm Chọc

Vợ chồng cố gia tỏ vẻ cười khổ liếc nhìn con gái trưởng lắc đầu than thở lại nhìn con gái út biết bảo vệ chị mình liền thấy đứa con gái kia bị đuổi là quyết định không sai ,

mọi người liền im lặng nhìn tình cảnh này, họ đồng tình, họ yêu thích, họ an ủi, họ khuyên ả rồi chỉ trích cô như thể muốn nói cô nhìn xem có em gái tốt mà không biết bảo vệ ,

có cha mẹ tốt mà không biết hưởng, hừ đúng là không biết xấu hổ, còn luôn khiến gai đình và em gái mình chịu khổ ảnh hưởng đến thanh danh mà bị đuổi là đáng.

Các nam chính từ nãy giờ đều nghe và nhìn thấy từ đầu đến cuối , có một anh trong số nam chính nghe mà càng tức giận, khinh bỉ Cố Hàn Băng hơn ,

có một số anh thì tức giận họ nói xấu Cố Hàn Băng, muốn đi lên bảo vệ cô nhưng không thể vì làm thế sẽ khiến tình trạng rối hơn,

chỉ có thể nhịn xuống sự tức giận, ánh mắt neho lại nguy hiểm nhìn chằm chằm ghi nhớ gia đình họ Cố kia đặc biệt là Cố Tiêu Nhi, họ cùng một suy nghĩ rằng

'cô nhớ đấy dám khiến bảo bối/ tuyệt nhi của tôi chịu đau khổ ,chịu tủ nhục này hoàn trả cho cô'

(tę: ghê thật, chưa chi đã nhận Băng tỷ là bảo bối ,vợ yêu trân quý rồi)

lại nhìn vợ yêu của họ thì ánh mắt chuyển thành lo lắng, tiếc thương, hận không thể lên ôm cô an ủi a.

Cố Hàn Băng mặc cho Cố Tiêu Nhi phát huy ánh hào quang nữ chủ, đôi mắt cô cụp xuống chơi đùa ngón tay của mình .

Không ai biết rằng trong đôi mắt cô bắt đầu tức giận màu mắt vốn là màu tím hồng bỗng nhiên chuyển sang màu đỏ của máu như đôi mắt của địa ngục,

chứa đầy sát khí như từ thần,quanh thân hơi toát ra lãnh khí khiến cho vài người nhạy cảm với sát khí phải giật mình nhìn người phát ra lãnh khí kia với đôi mắt khiếp sợ.

Các anh cũng không phải công tử bình thường gì cho lắm, các anh từng tạo dựng thế lực bóng tối riêng dành cho mình, từng giết nhiều người, đôi tay các anh nhiễm máu tươi không còn sạch sẽ từ lâu,

cho nên các anh không hề sợ hãi với mấy chém giết khủng bố kia, tâm của họ không còn ảm áp, chỉ còn sự âm u, lạnh lùng, giả vờ làm người tốt mà thôi .

Nhưng không ai nghĩ tới người phát ra khí tức âm u, lãnh khí như hàn băng tỏa ra từ nãy giờ các anh theo dõi lại là cô gái xinh đẹp mà bọn họ từng khinh thường, chán ghét kia Cố Hàn Băng.

Nếu là người khác thì các anh cùng lắm chỉ cảnh giác, cười khẩy cho qua ,không thèm để mắt đến, đằng này không phải là người khác mà lại là cô gái đó chứ.Rốt cuộc đầu mới là cô ,chẳng lẽ từ trước đến giờ cô giả vờ sao, Cố Hàn Băng, em rốt cuộc là ai.

Ngay từ đầu xem kịch hay này Hứa Lâm Tu đã chú ý tới cô gái mặc váy ren hồng, nhìn qua nhu yếu,dịu dàng,mạnh mẽ, biết thương chị và gia đình, bộ dáng này cực kỳ khiến người thương.

nhưng anh ta chú ý thấy dáng người phía dưới chiếc váy đó khiến đàn ông máu nóng sôi trào, anh ta đúng là lão luyện, liếc mắt một cái liền biết là cực phẩm.

(tg: nam chính thứ 6 trong hậu cung đó mấy chế)

Khi nghe tình sử về Cố Hàn Băng ,ánh mắt nhìn cô mà khinh bỉ, đáng người vu vật, xinh đẹp như vậy không ngờ lại là cô gái nào tàn,

nhìn xem Tiêu Nhi này, thật thiện lương, biết nghĩ cho chị mình nữa chứ, Hừ dám tổn thương Tiêu Nhi thì ... ánh mắt liền âm trầm, sắc bén nhìn Cố Hàn Băng.

Cố Hàn Băng cảm nhận được có người nhìn cô ,cô khẽ nghiêng đầu liếc nhìn người đó thì thấy ánh mắt kia của người đó, cô nghi hoặc nhưng khi nhìn chiếc nhẫn ngón tay của người đó liền hiểu, cô cười lạnh lùng, thì ra là hắn.

Nghĩ vậy, cô lạnh lùng nhìn hắn mà đôi mắt chưa chuyển màu vốn có vẫn là màu đỏ như máu nhìn hắn như nhìn người chết, làm cho Hứa Lâm Tu giật mình, làm cho hắn có cảm giác bị nhìn thấu.

Cố Hàn Băng không thèm nhìn hắn lâu cô cup mắt để không ai nhận ra đôi mắt chuyển màu của cô, mọi người xung quanh ,

ngay cả Cố gia cũng nhìn chằm chằm cô xem cô phản ứng thế nào, chỉ thấy cô khẽ cup đôi mắt, đưa giỡn ngón tay của mình , một bộ dáng thản nhiên không để ý, cứ như người bị chửi không phải là cô vậy.

Cố Tiêu Nhi nhìn cô như vậy còn tưởng rằng cô đang sợ,đau buồn, Cố Tiêu Nhi liền đắc ý vài phần ,tiếp tục giả vờ đau lòng, ánh mắt long lanh ngập nước khiến người ta muốn vỗ về an ủi, yêu thương, Hứa Lâm Tu ,ánh mắt sáng lên, thương tiếc hận không thể nhào tới vỗ về a .

“Chị không cần để ý lời họ nói , họ không đúng rõ ràng chị”

Chưa chờ Cố Tiêu Nhi nói xong bất ngờ giọng nói lạnh nhạt vang lên ,nghe như ôn hòa , nhưng lại chứa chút âm trầm, lãnh lẽo, không chút cảm xúc , Cố Tiêu Nhi cứng ngắc, rùng mình ,nhìn cô đang ngước đầu lên .

“Cô nói xong chưa.”

“Chị...”

Cố Hàn Băng ngước đầu lên mở mắt ra đôi mắt màu tím hồng trở lại nhìn người trước mặt đang diễn trò thân tình với cô, cô buồn cười , từ khi nào cô ta thân với cô rồi nhỉ.

“Tôi không phải là chị cô, xin cô cẩn thận lời nói của mình đi thưa Cố tiểu thư”

Vợ chồng Cố gia nghe thế sắc mặt không tốt, chỉ có Nguyễn Huệ Nhu thì vui mừng, tốt lắm à tiện nhân muốn chống đối vậy chẳng phải khiến cho con gái bà càng thêm nhiều người đồng tình sao,

nghĩ vậy sắc mặt bà khó nén hưng phấn, bà bỗng bình tĩnh lại, bà quên không thể lộ ra con người thật của bà nếu không thì mọi kế hoạch của bà sẽ bị hủy mất,

bà lập tức tỏ ra bị ai nhìn Cố Hàn Băng ,khẽ lắc đầu ,thở dài nhìn cô thất vọng cứ như là Cố Hàn Băng làm Cố gia đau lòng, phản nghịch ,không biết nghe lời vậy.

Đáng tiếc khi bà lộ vẻ mặt hưng phấn, kích động không lâu đã bị vài nam chính và Cố Hàn Băng bắt gặp ,

các anh không ngờ bà vốn là người dịu dàng, ôn nhu vậy khi nhìn thấy con gái của mình bị người ngoài và con gái ruột của mình khi dễ vậy mà lại lộ ra biểu tình vui sướng khi bị người khác bắt nạt vậy,

xem ra các anh cũng nên đề phòng ,cẩn thận không chỉ Cố Tiêu Nhi mà còn bà ta nữa, đúng là hai mẹ con mà, diễn kịch không cần người chỉ dẫn luôn.

Các anh quả thật có lỗi với Cố Hàn Băng nhưng dù gì các anh cũng không làm gì quá đáng với cô đâu nhỉ, vẫn còn kịp không để lại ấn tượng xấu với cô.

(tg: các anh nghĩ dễ vậy à =. =||| *hắc tuyến*)

“Con gái à, con sao lại nói vậy với em gái con, dù gì chúng ta là người nhà của con kia mà”

“mẹ à, con biết chị ấy không sai ,chị ấy là người tốt kia mà, vì sao chị ấy ghét con vậy, hic hic ,con thương chị ấy mà, vì sao nói con như vậy.”

Cô cười lạnh khi nghe lời này của hai mẹ con vô sỉ này,cô chưa từng gặp ai cực phẩm như hai mẹ con xảo trá này,

rõ ràng cô có quan hệ huyết thống gì với họ mà cứ nhận cô là con họ, đúng là châm chọc mà, giờ thì hay rồi,

bị hai mẹ con phụ họa với nhau chẳng phải càng khiến cho người xung quanh nghĩ cô không tốt , phi bang cô hơn hay sao.

Cố Lâm Hùng đau lòng cho hai mẹ con bà, ông quay phắt nhìn Cố Hàn Băng càng thêm chán ghét, tức giận chỉ vào mặt cô không quan tâm người xung quanh.

“Mày tại sao làm vậy với em gái mày hả, mày có biết đang nói gì không hả, mày biết thân phận mày là gì không hả, ai cho phép mày vào đây, nếu vào đây làm tổn thương người chị, người con đi,

chứ không phải ở đây làm mất mặt, châm chọc em gái mày, mà cũng đúng mày đâu có biết hai chữ xấu hổ là gì đâu, mày nhìn xem đức hạnh của mày, lại nhìn xem mọi người nghĩ gì về mày, hừ, tôi thật thất vọng về một đứa con như mày”

(tg: lão già mất chó *cầm tức cầm dao muốn giết người*)

Lâm Vũ Hàn, Long Hạo Thiên sắc mặt khó coi, âm trầm nhìn một nhà Cổ gia, hai mắt nhìn nhau, họ đều nhìn thấy ý tứ trong mắt của nhau ‘đúng là cực phẩm’,

Long Hạo Thiên nhìn anh không tiếng động hỏi ‘ xem ra thời gian gần đây chúng ta chọn sai người hợp tác rồi, chúng ta đều bị lừa bởi một nhà cực phẩm rồi, cậu thấy sao’

Lâm Vũ Hàn nâng ly rượu uống một ngụm, híp mắt nhìn một nhà Cổ gia cười nguy hiểm, liếc mắt trả lời

“ừm, đúng là chúng ta nên coi lại ánh mắt nhìn người rồi, tạm thời không cần kinh động đến họ, chỉ cần ít lui tới với họ đi”

Long Hạo Thiên lập tức hiểu ý liền cùng Lâm Vũ Hàn tiếp tục xem kịch vui.

“Tôi cần cô ta an ủi sao, hơn nữa từ khi nào ông nói tôi châm chọc cô ta, tôi luôn im lặng từ khi các người nói tự biên tự diễn, tôi còn chưa nói gì sao ông lại nghĩ rằng như vậy”

Cổ Hàn Băng lời nói nhẹ nhàng, từng chữ từng chữ đều ẩn chứa sát khí nhìn một nhà cực phẩm kia,

cô khẽ nhìn xung quanh nhìn mọi người đang chỉ trỏ, khinh bỉ cô, đáng tiếc cô, chán ghét, châm chọc, đôi khi thì dùng lời không hay về cô sau đó nói lời tốt đẹp nâng cao ánh hào quang của Cổ Tiêu Nhi cùng với người nhà ả,

haha, thú vị thật, từ khi nào cô bị người đời phỉ nhổ rồi, cô còn chưa đụng chạm gì mà các người muốn chạm vào, rất tốt.

“Hơn nữa, hẳn mọi người đều thấy rõ tôi từ lúc bước chân vào, cho đến khi cô ta..”

chỉ về Cổ Tiêu Nhi đang giả vờ đáng thương nắm tay mẹ, ánh mắt rung rung nhìn cô

“nhảy ra nói đủ điều và tôi chưa hề nói câu nào chỉ đứng đây nói với cô ta một câu thôi mà cô ta làm quá lên, các người chắc hiểu rõ hơn tôi chứ”

Mọi người im bật người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng thì im lặng không nói, quả thật nhìn lại đúng là chỉ có Cổ Tiêu Nhi nói thôi,

còn Cổ Hàn Băng thì từ đầu đến cuối không hề nói một câu nào, cùng lắm chỉ nói một câu 'nói xong chưa', không lẽ chúng ta nhìn lầm sao, bỗng có một người nhảy ra không cho là đúng chỉ trích cô.

"rõ ràng là cô sai, chính cô nói em gái cô không phải là em gái cô, chẳng lẽ không phải sai sao, rõ ràng các người là người nhà vì sao cô lại nói vậy với họ, cô không thấy sai sao, chủ tịch Uyên nói đúng, rõ ràng là cô sai"

"ừ nhỉ quả thật như vậy"

"Đúng nhỉ, nghĩ lại đúng là cô ta sai mà còn nói mình là vô tội chứ, đúng là không có giáo dưỡng mà"

"hãy phụ nhân cẩn thận lời của mình, nói nhỏ thôi"

"..."

"..."

Không khí tiếp tục sôi trào, chỉ trích cô, khinh bỉ cô, mẹ con Cổ Tiêu Nhi cười đắc ý, hừ, mày còn non lắm, mày mà dám trèo cao sao.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Biến Đổi Của Cổ Tiêu Nhi

Cổ Lâm Hùng sắc mặt vô cùng không tốt, giờ nghe những người trong đại sảnh càng tặc, trừng mắt, thật đúng là mất mặt mà, ông không muốn nghe nữa liền chỉ vô mặt, giọng nói càng không tốt

"Mày còn đứng đây làm cái gì, còn không mau xin lỗi em gái mày đi"

"Ba, thế này thì không hay đâu ba, để chị ấy xin lỗi trước mặt mọi người không tốt với chị ấy thì phải"

Cố Tiêu Nhi vốn đang đắc ý ,giả vờ đáng thương gờ nghe ba ả ra lệnh ,sỉ nhục chị ta ,ả liền đổ dầu thêm lửa, tỏ ra hốt hoảng ,ngước nhìn ba ả cười gượng ,giọng nói nghe qua ngọt ngào ,e lệ, đáng thương, khiến nhiều người càng sinh ra muốn yêu thương ả.

"Đúng vậy ông à ,dù gì nó là con gái của chúng ta, thôi kệ đi ít ra nó biết quay về là tốt rồi, nó không nhất thiết phải làm vậy đâu"

Nguyễn Huệ Nhu thấy vậy, cũng góp vô thêm lửa, tỏ vẻ sắc mặt không tốt, ôn nhu,dịu dàng, an ủi chồng bà, ý tứ của hai mẹ con sao Cố Hàn Băng không biết chứ.

Đây không phải muốn thay cô ra mặt mà ngược lại không chị muốn hại cô xuống mồ mà còn tăng thêm hào quang đồng tình,thánh mẫu, dịu dàng, có khí chất, càng yêu thương ả của mọi người dành cho ả mà thôi.

Quả nhiên, Cố Lâm Hùng dịu chút, quay sang hai mẹ con ả an ủi, yêu thương rồi nhìn sang cô chán ghét, hét lên trầm ổn.

"Mày nghe thấy không? Con bé luôn bảo vệ mày, còn mày thì sao, hừ còn không mau lại đây xin lỗi rồi sau đó cút khỏi đây, còn không đứng sang một bên đi, nơi này không phải nơi mày có thể đến"

Nói xong không đợi hai mẹ con ả xen vô, cũng không đợi Cố Hàn Băng nói,tiếp tục xoay người nhìn mọi người đang xem kịch vui, ông cảm thấy phiền ,

khó chịu, mắt mặt rồi, vì gia tộc ông lập tức tuyên bố khiến mọi người đều không ngờ đến, ngay cả hai mẹ con ả từ kinh ngạc rồi sang cười càng thêm đắc ý, hả hê.

"Mọi người có mặt ở đây nghe đây, tôi xin được nói luôn cô ta không có quan hệ gì chúng tôi cả, hơn nữa ba năm trước vốn đã đuổi đi vì nhân phẩm nó quá tệ hại, hại gia tộc chúng tôi gặp bao nhiêu rắc rối,

chúng tôi đau đầu dạy dỗ con bé cỡ nào thì nó không làm ra gì, chúng tôi không muốn mọi người nghĩ chúng tôi không yêu thương nó, thật sự thì chúng tôi yêu thương nó,

nhưng nó không biết điều lại đi hại em gái nó, luôn cướp những thứ của em gái nó, tôi càng không yêu thương nổi nên gia tộc chúng tôi thống nhất tốt nhất đuổi nó khỏi gia tộc,

để con bé tự sống mặc con bé, cùng chúng tôi không quan hệ, nay như mọi người thấy con bé bỗng nhiên xuất hiện ở đây ,cũng là điều chúng tôi bất ngờ,cho nên các vị không cần vì nể mặt chúng tôi mà cúi đầu với nó, các người cứ coi như bình thường đi"

"Nga~ quả nhiên tôi đoán đúng mà , cô ta vốn đã bị đuổi khỏi gia tộc mà"

"mà có điều sao cô ta vào được chứ, nơi này là đâu không phải sao"

"Ừ cô ta nghĩ mình là con nhà quyền thế ấy mà nên mới vào đây được chứ sao"

"Ồi chao, con nhỏ này đúng là ghê tởm mà, chúng ta không cần sợ"

"Hừ đúng là dám dăng, thật xấu hổ, Chủ tịch chúng tôi khuyên ngài nên đem cô ta đuổi đi đi, mắc công ô nhiễm không khí bữa tiệc của Cố tiểu thư a"

"đúng vậy đúng vậy nha"

"con nhỏ này từ nãy giờ còn không đi xin lỗi nữa kia, nó điếc à"

Mọi người nói một cách độc miệng, không sợ mồm ,còn nhà Cố gia thì kiên nhẫn đứng chờ cô đến xin lỗi, các anh nam chính cảm thấy bản thân nhận không nổi muốn nhảy ra bảo vệ mà không thể chỉ có thể lo lắng,âm thầm ghi nhớ từng người sỉ nhục cô.

Cố Hàn Băng cười cười, thản nhiên xem mọi người la hét, chỉ trỏ ,sỉ nhục cô, cô vẫn bình tĩnh thong dong cứ như người bị vậy không phải là cô vậy,

cô rất muốn biết không bao lâu nữa các người còn cười nữa không đây ,chỉ có người con trai bên cạnh khẽ nhủ mày ,

ánh mắt tối đi ,sát khí hơi lan ra muốn lên chuẩn bị nói thì bị cô liếc cản lại khiến người con trai khựng lại, thu hồi lại sát khí ,bình tĩnh đứng bên cạnh cô ,tùy thời đợi lệnh.

Cố Hàn Băng hài lòng sau đó xoay đầu thản nhiên nhìn mấy người Cố gia làm trò hề, cô cất giọng lên ,một giọng nói không cao cũng không thấp đủ làm cho mọi người im lặng lại.

"Ồ, tôi có lỗi sao, tại sao tôi phải xin lỗi cô ta, tôi có quan hệ gì với các người sao, tôi ra khỏi gia tộc thì đã sao, tôi không được ở đây sao, vì sao phải đuổi tôi rời khỏi đây, các người cảm thấy đây là điều hiển nhiên sao"

"À,còn nữa ,thật ngại quá, có một điều dường như các người không biết tôi một khi cắt đứt quan hệ với các người thì các người lấy thân phận gì bảo tôi đi xin lỗi cô ta chứ."

"Mày nói cái gì thể hả, mày mà không làm gì sai sao, mày còn dám..."

Cô không thèm nhìn ông tức giận, cắt đứt lời ông nói.

"tôi không muốn tốn thời gian giải thích lắm trò ở đây với các người , tôi đến đây coi như nể mặt ông lắm rồi, và đây là món quà tôi tặng cô con gái quý giá của ông coi như chúc mừng nhĩ"

Nói xong cô vươn tay bên cạnh ra lập tức có món quà nhỏ tinh xảo trên tay cô, người đưa cho cô là chàng trai bên cạnh khi nãy, sau khi đưa xong liền cung kính lùi phía sau chờ lệnh.

Mọi người nghi hoặc quan hệ giữa hai người, mọi người to nhỏ bàn tán.

"hai người này quan hệ thế nào vậy, sao tôi có cảm giác như là nữ hoàng với vệ sĩ vậy"

"A phi phi ,bây làm gì có chuyện đó, không thể nào, cô nhìn bộ quần áo trên người cô ta kìa có khi nào cô ta được ai đó bao nuôi cô ta ấy mà, nên mới mua đồ cho cô ta đó, chắc chắn... mặt hàng này đúng là ..haizz"

"Hả vậy sao, ôi trời đúng là dễ tiện mà, thật hạ thấp phụ nữ quá, sao Cố chủ tịch không mau đuổi cô ta đi"

"..."

(tg: các người nói hay quá hả, thật muốn ăn đập mà)

Cố Hàn Băng quăng cho Cố Tiêu Nhi , cô cười ôn nhu nhưng mắt thì không cười, khẽ mở đôi môi đỏ mọng mê người.

"Cố tiểu thư cô sẽ nhận chứ , coi như một chút 'tình thân'cuối cùng dành cho cô vào ba năm trước nhĩ"

"Chị..."

Cố Tiêu Nhi bất ngờ, ả tưởng cô nổi giận đùng đùng ,chửi ả như vậy ả mới tiếp tục phát huy một cô em gái thiện lương, dịu dàng, kiên cường, an ủi cô khiến cho hình tượng của ả càng thêm nâng cao chứ,

mà ngược lại đằng này cô chỉ cười, phản ngược lại gia đình ả ,không quan tâm hình tượng của mình bị mọi người chán ghét, không thể đau lòng gì, kì quái đầu cô bị vấn đề rồi sao mà còn ôn nhu với ả, lại còn tặng quà nữa chứ, sao không phản bác đi chứ, nhưng ả không nói ra được chỉ có thể miễn cưỡng nhận quà ,nếu không phải mình đang ở đâu thì ả hất tay rồi, nhìn xuống cảm giác muốn hất tay, chán ghét ra, ả giả vờ vui vẻ , cười cao hứng,vươn tay nhận quà sau đó cầm tay cô cười vui vẻ .

"Chị tha thứ cho họ rồi phải không, chị vì em mà bỏ qua sao, em vui lắm, em rất mừng cho chị, quà của chị em rất thích, vậy chị chấp nhận tha thứ chúng ta rồi sao, em biết chị là thiện lương mà sao có thể là cô gái hư hỏng được phải không mẹ"

Nói xong liền buông tay xoay người nhìn mẹ với ánh mắt u ám

'mẹ , chúng ta giờ làm gì đây, cô ta không phản bác gì cả, chẳng lẽ cứ thế buông tha cô ta sao'

Bà cũng rất bất ngờ và nhìn thấy con gái bà nhìn bà như vậy, bà lập tức nắm tay con gái an ủi, cười ôn nhu không chút dấu vết nháy mắt con gái

'con bình tĩnh đi'

sau đó nhìn Cố Hàn Băng khinh bỉ, chán ghét rất nhanh liền cười vui vẻ.

"Thật tốt quá, ông à ,ông nhìn xem con gái chúng ta còn biết tặng quà em gái nó , nó đâu giận gì chúng ta ,

dù gì chúng ta cũng cảm thấy tiếc nuôi cho con bé thôi, nay giờ thấy nó ăn mặc đẹp và về thăm chúng ta như vậy là tốt rồi, thôi bỏ qua cho nó đi, coi như con bé rút ra bài học rồi còn gì"

Cố Lâm Hùng hừ nói

"không cần, cho dù là vậy chúng ta không thể nhận lại nó, dù nó muốn quay lại cũng không thể được, nó đã bị gạch khỏi gia tộc lâu rồi , các em không cần vì nó nữa, đây là do nó gánh chịu"

"Các người cảm thấy tôi cần sao, giờ thì tôi tặng quà xong ,có phải hay không nên tuyên bố bữa tiệc bắt đầu đi, dù sao tôi là khách của các người ,nên tôi không thêm sự bố thí của các người đâu, tôi không hèn mọn như vậy"

"Mày..."

"Chị.."

"Con gái.."

Bọn họ không ngờ cô nói thẳng ra như vậy, đây chẳng phải khinh bỉ họ sao.

(tg: đương nhiên rồi, ai thèm cần các người tha thứ Băng tỷ, các người còn không xứng nữa á)

"Vậy mày nói xem mày làm cách nào vào được"

Cố Lâm Hùng quả là bị cô làm cho tức chết rồi, được vậy thì đừng trách ông ác độc đi, hai mẹ con Cố từng mắt Cố Hàn Băng, trong lòng thì nghĩ cách tính kế cô, hừ, cô còn muốn giả thanh cao nữa sao, tiện nhân vẫn là tiện nhân, cô muốn chết vậy thì chết đi.

"Ông muốn biết sao, việc này sớm muộn gì ông sẽ biết thôi, tôi đến đây là do có thiệp mời của ông đưa, vì sao ông lại hỏi buồn cười như vậy"

"Còn bà Nguyễn Huệ Như"

cô lại gần nói nhỏ với tai bà, khiến bà run người, trừng mắt nhìn cô, như hận không thể đục lỗ người cô vậy

"bà biết đấy, trò chơi sắp bắt đầu dành cho bà đấy, hy vọng bà đừng làm tôi thất vọng nhé"

Cô nói xong vờn người ra nói

"chúc bà có một đêm vui vẻ"

cô khẽ liếc bên cạnh bà là Cố Tiêu Nhi đang dùng ánh mắt oán độc với cô, cô cười nói làm cho bất cứ ai cũng cảm nhận được sự khinh bỉ trong câu chữ của cô

"Yên tâm đi, tôi sẽ không làm gì cô đâu, sao tôi có thể xuống tay được với cô công chúa nhỏ bé của gia tộc Cố gia đây, tôi còn ngại a, cho nên chúc cô có một đêm vui vẻ, hy vọng cô hài lòng về món quà của tôi dành cho Cố tiểu thư."

Cố Tiêu Nhi giận, nhìn hộp quà trong tay của cô tặng, cảm giác thật ghê tởm, muốn quăng vô mặt cô nhưng ả nhìn, sớm muộn gì ả tính sổ lên đầu cô, ánh mắt lóe lên tính kế lập tức tắt trở lại dịu dàng, ả cười nhìn cô như nhìn cô gái hư vậy.

"Ách.. được rồi, em biết chị vẫn như vậy, chị không cần nói độc miệng như vậy, em có thể xem quà chị tặng không?"

"Tùy cô"

"Chị..."

ả cười hơi cứng lại trước câu trả lời thờ ơ kia, ả nhìn tiếp, rốt cuộc mở hộp quà mà không ai chú ý bên này, khi nhìn bên trong quà ả tái mét, run người, ả tưởng nhìn nhầm rồi nhưng nhìn kĩ thì không thể nhầm được,

bên trong quà chính là những tấm ảnh hoan ái phóng đảng của ả trong bar, người phụ nữ cầu hoan dưới thân đám đàn ông trong bar là ả,

ả lập tức đóng lại hộp quà trong tay khiến cho mẹ ả nghi ngờ nhìn con gái bà sắc mặt không tốt, chuyện gì vậy, trong hộp quà có vấn đề sao, nếu không thì sao sắc mặt con bé khó coi vậy.

Cố Tiêu Nhi ngược đầu lên nhìn cô đang cười như không cười nhìn ả, làm sao cô biết chuyện này, làm sao cô có những thứ này, mọi bí mật của ả sao cô ta biết được, là ai báo cho cô ta, chuyện này không thể nào.

"Chị, làm sao chị"

Ả định nói rõ ràng thì im bật, ả không thể nói nếu không mọi người biết bí mật của ả, ả nhìn mẹ đang dùng ánh mắt ý hỏi ả lắc đầu tỏ vẻ không có gì sau đó nhìn cô cười cười dịu dàng, ánh mắt thì oán độc nhìn cô như thể muốn xé xác cô cho hả dạ vậy.

"Sao, cô không thích quà của tôi tặng sao, nó rất tuyệt phải không, tôi không nghĩ cô có thể cho mọi người xem chắc không tệ lắm đâu nhỉ, nếu mọi người nhìn quà tôi tặng cô không biết họ có suy nghĩ gì nhỉ, phản ứng ra sao nhỉ,

A... chắc là bất ngờ một cô gái như cô sao lại có thể thành cô gái này không khác gì những cô gái đang phục vụ cho đàn ông nhỉ"

Cố Hàn Băng nói bang quơ giống như đang nói thời tiết thật đẹp vậy, Cố Tiêu Nhi sao có thể không hiểu ý của cô ta, ý của cô muốn nói chẳng phải nói ả là kĩ nữ trong bar chuyên quyến rũ, cầu hoan đàn ông sao.

"Chị ..."

"À cô cảm thấy rất vui khi tôi tặng món quà đáng quý lắm phải không, cô không cần cảm ơn tôi đâu, haha mà thôi tôi không muốn quấy rầy bữa tiệc dành

cho cô đâu"

nói xong khẽ nhỏ giọng cũng đủ cho hai mẹ con ả nghe được

" cô gái dung tục như cô sớm muộn gì sẽ được nò rộ."

Cố Tiêu Nhi cười gượng sắc mặt thì không tốt khiến mọi người chỉ thấy ba người họ nói chuyện bình thường không xảy ra cái gì ,

trong lòng của ả nghĩ ' tao vui cái rắm, mày dám phanh phui tao sao, dám nói tao là kĩ nữ không bằng chó sao, mày một con kiến nhỏ bé như mày mà dám phản kháng lại tao sao, mày không sợ chết không sợ bị người đời sỉ nhục mày, như vậy thì đừng trách tao độc ác, mày chờ đó cho tao'

(tg: má, nó nghĩ sao giết được bằng tỷ ạ *phun tào*)

Cố Hàn Băng nhìn vừa lòng trước sắc mặt của hai mẹ con , khi nhìn ánh mắt oán độc của Cố Tiêu Nhi ,

cô cười cười tỏ vẻ không sao, cô biết trò chơi đã bắt đầu rồi, biết ả nghĩ gì trong đầu cô càng khinh thường, ả thích như vậy thì cô sẵn sàng phụng bồi, chỉ hy vọng ả không chết quá sớm nha .

Ông không có chú ý bên này ,chỉ nhìn thiệp mời mà khó tin ,ngay cả mọi người cũng nhìn thấy, nghi hoặc sao Cố chủ tịch mời cô ta thì không phải lúc này nói đuổi rồi sao.

Ông rối rắm, nhớ lại rốt cuộc ông mời nó khi nào vậy sao ông không biết vậy, ông nhìn hai mẹ con Cố thì thấy họ đang sắc mặt không tốt và cũng nhìn thấy tấm thiệp cũng giống như ông cũng khó hiểu , thật đúng là kì quái, rốt cuộc là sao.

Thôi coi như là khách mời vậy, ông không muốn tiếp tục rối lên để cho thiên hạ chê cười nữa, ông bình tĩnh vẫy tay , liếc mắt nhìn cô nói .

(tg: Ông nghĩ sao để vậy)

"Ừm, vậy thì coi như cô là khách dự của chúng tôi, như vậy thì cô có thể lui xuống được rồi, đây là sân khấu bữa tiệc dành cho con gái tôi, mời"

Cố Hàn Băng cười cười nói

"Ồ được chứ"

khẽ lui xuống một cách tao nhã, cao quý, toát lên khí chất nữ vương làm cho một số người phải ngẩn người, muốn nhìn từng nhất cử nhất động của cô trong lòng , nhường lại bữa tiệc của họ,

Cố Lâm Hùng lúc này không còn khó chịu ,lập tức tuyên bố bữa tiệc bắt đầu , mọi người nghe vậy cũng nhao nhao lên chúc mừng ,

có một số phu nhân kéo con trai làm quen để thông gia , trong đó có cả một số phu nhân của gia tộc là gia tộc Bạch gia và gia tộc Hứa gia ,

còn Lâm Vũ Hàn và Long Hạo Thiên thì không thèm quan tâm mấy vụ này chỉ chọn một góc không chú ý đến nói chuyện với nhau vui vẻ , người đàn ông bên cạnh khi này của cô nhỏ giọng nghi hoặc hỏi.

"Chủ tịch sao ngài không nói ra thân phận của ngài, mà mặt cho họ sỉ nhục ngài như vậy, hơn nữa ngài sao dễ dàng bỏ qua cho họ vậy, ngài không tức giận sao, không phải ngài muốn trả thù họ sao"

Cô liếc nhìn người đàn ông bên cạnh đang nói liên tục cười ôn nhu, nhướn mày cũng nhỏ giọng nói

" Ai bảo tôi sẽ bỏ qua cho họ dễ dàng như vậy chứ, cậu cho rằng tôi là người nào, hơn nữa tôi sẽ không nói gì chỉ cần bình thường với họ là được."

(tg: tỷ à, cái này mà là bình thường sao, rõ ràng đang chọc giận họ có được không. *xem thường*)

"Nhưng mà ngài không phải chỉ cần nói ra thân phận không phải tốt lắm sao?"

"Không cần, cậu nhìn xem xung quanh đi, họ vẫn dùng ánh mắt gì,ngay cả người của các gia tộc cũng vậy, tôi có nói ra họ tin sao,

nên không bằng cứ như vậy đi, dù sao thanh danh của tôi từ lâu bị bôi nhọ thậm tệ rồi làm sao nghĩ đến một cô dâu đang, nào tàn như tôi trong vòng ba năm là chủ tịch chứ, họ tin sao"

"không tin"

"Đương nhiên không tin rồi cho nên tôi mới nói không cần"

"Vậy còn cô ta thì sao chủ tịch"

Cô đương nhiên hiểu cô ta là ai, tất nhiên là chỉ Cố Tiêu Nhi đang cười vui trên bục với mọi người kia

"À cô ta sao, ừm, thì cứ để cô ta phát huy một cô gái trong ,thiện lương đi, thanh danh càng tốt đẹp,

càng cao được mọi người yêu mến như thiên đường thì bỗng nhiên rơi xuống địa ngục một cách bất ngờ , ừm rất thú vị không phải sao, không chỉ cô ta mà còn bà ta nữa chứ haha"

Người đàn ông bên cạnh không ai khác chính là thư kí Trần , là cánh tay phải của Cố Hàn Băng, cậu đồ mờ mờ hời hợt im lặng, khề lù bên cạnh trong ròng thì rít gào,

chủ tịch à người cười như vậy thật khủng bố a, đây không phải là chuẩn bị sẵn mồi sao, cậu mặc niệm hai mẹ con họ, cậu không thấy cô độc ác dù gì chính gia tộc đó khiến cô thành như vậy,

làm sao nói đến tha thứ chứ, anh nhìn họ liền âm thầm nhớ kĩ ghi nợ, xem ra cuộc sống sau này chuẩn bị kiếm tiền rồi hắc hắc.

Cô nhìn anh cười tính kế liền lắc đầu như thế nào giống con trai cô đâu, đều thích đi cướp của cái của người khác như vậy,

hai người này lúc ở gần chơi nhau bị nhiễm tính rồi, haizz, nhớ đến con trai cô cười ôn nhu khiến cho ai đó ngại ngùng vì nụ cười này của cô.

Hai mẹ con nghĩ tạm thời họ không dễ cô, dù gì thanh danh của cô thoắt náy bị họ làm nhục như vậy đủ rồi, để ngày khác tiếp tục vậy, nghĩ vậy tiếp tục tuyên bố bữa tiệc, mọi người không còn quan tâm cô nữa ,chỉ chú ý Cố Tiêu Nhi thôi.

Hai Bảo Bối thì trốn một nơi bí mật không xa nhà bữa tiệc đó cùng với các thủ hạ của các bé, dù gì bé nay đã ba tuổi rồi, tính ra là đang lớn rồi nhỉ, các bé nghĩ thế giật đầu tỏ vẻ đúng rồi.

(tg: các em có cần trưởng thành sớm thế không, thật không phải là người mà)

Hai Bảo Bối nhìn vào camera được cài tiến quan sát toàn bữa tiệc, hai bé cũng nghe hết mọi chuyện trong đó ,kể cả họ sỉ nhục mẹ hai bé, hai bé cảm thấy phi thường tức giận, đúng rất tức giận, họ là ai mà có quyền sỉ nhục mẹ các bé chứ, thật đáng giận mà.

"Anh hai ,chúng ta có nên giết họ không, họ đang sỉ nhục mẹ của chúng ta"

Cố Tiêu Bối đang ngồi trước camera mân mê , bất bình thay mẹ bé nghiêng đầu nhìn anh trai bé cũng tức giận với sắc mặt thối, ánh mắt Tiêu Bối ngập hơi nước long lanh giống như bất cứ lúc nào cũng rơi, bàn tay nhỏ bé kéo áo anh trai hơi dùng sức,

mái tóc xoắn nhẹ trên vai được bới gọn mái tóc cài cổ định vương miện công chúa nhỏ cùng với chiếc váy lam xinh , dây đai màu hồng tím làm cổ định thành chiếc nơ cùng chiếc giày búp bê màu lam thoát nhìn càng đáng yêu.

"Ừm, anh cũng nghĩ vậy nhưng có điều chúng ta không thể làm quá được nếu không mẹ sẽ phát hiện ra, sao anh có thể tha thứ cho họ sỉ nhục mẹ chúng ta được"

Cố Tiêu Bảo giận quá hóa cười, cười vô cùng ôn nhu ánh mắt lóe tính kế, bộ dạng này càng giống mẹ cậu, cả hai đều thích chơi trò đưa người ta lên đỉnh cao rồi cho một kích xuống địa ngục không thể ngoi lên.

Cố Tiêu Bảo phong cách ăn mặc khá giống với Lâm Vũ Hàn nhìn giống như một phiên bản nhỏ vậy, càng nhìn có vài nét khá tương tự với Lâm Vũ Hàn.

(tg: thật sao, lẽ nào... *nghĩ ngơ*)

"A Nhất"

"Vâng lão đại"

A Nhất tiến lên cung kính tiểu chủ tử, haizz mình lớn tuổi hơn nhóc mà nói nhóc có ba tuổi là lão đại quả thật là chê cười mà,hắn từng chế nhạo cậu không biết lượng sức ,

ai ngờ nhìn nhóc nhỏ tuổi vậy mà dám tính kế một cách狡 hoạt khiến hắn không thể không bối rối như vậy, huhu ...cả đời A Nhất một đời là ôn trọng, cẩn thận bị một đứa nhóc như nó đánh bại hắn một cách lẳng xẹt thế này.

(tg: A Nhất anh ôn trọng chỗ nào, tôi thấy anh dám đăng thì có *khinh bỉ*)

A Nhất : tôi dám đăng chỗ nào, mẹ nó, lão tử chưa nói xấu cô đâu, cút * trừng mắt, cảm sủng chia vô tg*

Tg: then quá hóa giận đây mà * xách dép bỏ chạy*)

"Anh đi chuẩn bị thu thập thông tin của những người sỉ nhục mẹ tôi đem về đây cho tôi"

"Ách ...tất cả sao, lão đại cậu còn có thể ..."

"Có ý kiến"

cậu nương mảy với ánh mắt uy hiếp cùng nụ cười ôn nhu ' dám nói có ý kiến đi tôi cho anh bay sang Châu Phi chơi ba ngày'

"Ừc, ..haha không có ý kiến tôi xin đi ngay."

hắn đồ mồ hôi ròng ròng, nuốt nước miếng, cười gượng nói xong xoay người đi ngay, làm sao hắn không nghe ra lời nói này, trong lòng rên lão đại à, cậu rảnh rồi đến phát hoảng muốn toàn bộ thông tin rồi à.

Cố Tiểu Bảo cười hài lòng, hừ , dám có ý kiến sao, định chê mạng ngắn rồi sao, đừng nhìn nhỏ con mà xem thường ,trước mặt người thân thì thân thiết, ôn hòa, phúc hắc nhưng trước mặt người ngoài thì lạnh lùng, giao hoạt, phúc hắc.

"Vậy còn em thì sao, em cũng muốn tham gia nữa"

Cô bé thấy anh trai định kế hoạch thì cô bé lập tức hưng phấn kéo kéo áo của cậu, tỏ vẻ cô bé cũng muốn, cậu nhìn mà bất đắc dĩ,

cậu có thể từ chối được sao, cậu mà từ chối thì bị em gái tra tấn cậu đủ thứ khiến cậu chịu không nổi mà bỏ chạy, đây không phải là em gái anh ,nó là tiểu ác ma,

có lần có một thuộc hạ của mẹ từng không muốn cô bé nhúng tay vào vụ của người lớn, cô bé liền tỏ vẻ đã biết tướng thuộc hạ thấy bé ngoan, rất hài lòng có ai ngờ qua ngày hôm sau lập tức nghe tiếng hét thê lương từ thuộc hạ của mẹ khiến ai hết hồn chạy đến xem chuyện gì,

làm cho mọi người trợn mắt trước cảnh tượng bi hài này, trước mặt là thuộc hạ của Cố Hàn Băng đang khóc thảm thiết không có hình tượng của một cô gái kiêu ngạo, trước vũ khí tâm đắc nhất mà cô thu được của cô , cô nói

" Ai đã làm thế này, ô..ô.. súng đời mới do ta mất ngày đêm có được,cái tiền nó mà có được nay lại nát bét thế này"

Mọi người rút lui không dám ở lại lâu sợ bị vả lây, người này không phải ai khác chính là Mị ,là một trong tứ đại hộ pháp,cô cầm súng khóc thê thảm, với một người yêu thích thu thập, chế tạo súng ống luôn cẩn thận tỉ mỉ ,

trân trọng từng cây súng , ghét nhất người nào đụng vào súng ống quý giá của cô trừ phi chủ thượng,

bảo sao cô khi ngủ dậy với tâm trạng vui vẻ đi kiểm tra súng ống của cô ,mở ra thì đã có cảnh tượng này rồi, cô khóc ròng thầm nghĩ 'rốt cuộc là ai làm, nếu để lão nương bắt được thì...' .

Còn Cố Tiểu Bối thì ngủ ngon lành không quan tâm đến chuyện này, cũng không hề cảm thấy tội lỗi do bé gây ra .

(tg: *đồng tình*)

"Đương nhiên có phần của em"

"hì hì"

Cô bé vui vẻ vì cũng có phần của bé nha, cả hai tiếp tục nhìn camera nhìn mọi thứ diễn ra, các thủ hạ sau lưng âm thầm đồ mồ hôi ròng ròng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Trò Chơi Bắt Đầu

Cố Hàn Băng cảm thấy chán ghét bữa tiệc này, cô lui khỏi đại sảnh nhìn ngắm bầu trời, hít thở không khí trong lành, bỗng nghe tiếng gì đó sau lùm cây, cô nhíu mi nhìn về nơi đó, đáng tiếc không thể nhìn rõ được chỉ nghe loang thoáng

“Ân ~” cô rùng mình, chẳng lẽ ...

ánh mắt cô lóe sáng, cô hứng thú xem là ai to gan làm chuyện này ở đây, cô đi nhẹ không gây tiếng động đến gần,

cô bật video bí mật sau tai không ai biết được, cô vén một góc nhỏ xem bên trong lùm cây, cô chỉ thấy sau lưng đàn ông đang ôm một cô gái ,hai người hôn nhau một cách nồng nhiệt,

hạ thân dưới vẫn tiếp tục ra ra vào vào hăng say mà không để ý có người nhìn thấy, cô giật mình ,

cô tò mò muốn biết khuôn mặt của họ là ai, tuy nhìn thấy sau lưng hắn thôi nhưng nhìn người con gái thường thụ nhuốm đầy sắc dục kia nhìn rất quen,

cô cau mày cô vốn không quen ai sao lại có cảm giác quen thế nhỉ, cô lục lại trí nhớ của nguyên chủ cô liền biết là ai, không phải là Lâm Kiều Kiều sao,

trong nguyên tác cô gái này là nữ phụ thứ hai , cô còn là nữ diễn viên có tiếng trong giới giải trí , cô ta với Cố Tiêu Nhi không thân quen mấy, mỗi vai diễn của cô ta đều bị Cố Tiêu Nhi giành lấy, ngay cả đạo diễn cũng nịnh nọt lấy vai nữ chính cho ả mà không phải là cô Lâm Kiều Kiều , cô ta luôn tức giận ,ghét với Cố Tiêu Nhi khắp nơi mà ai cũng rõ, thậm chí cô ta còn dùng thủ đoạn hủy hoại thanh danh Cố Tiêu Nhi

nhưng không thành do có các nam chính bảo vệ, cô ta tức giận sinh ra thù hận, ghen ghét với Cố Tiêu Nhi, thay vì giết Cố Tiêu Nhi mà xoay người giết giết cô, nguyên chủ thì bất ngờ cũng tức giận không kém,

cả hai luôn đối đầu nhau làm cho Cố Tiêu Nhi ngư ông đắc lợi, tạo bàn đạp cho ả phát huy sức mạnh hào quang của nữ chính ,không ngờ lại gặp cô ta ở đây, không phải cô ta nên có mặt trong bữa tiệc chuẩn bị bày ra thủ đoạn với Cố Tiêu Nhi sao,

sao lại ở đây làm chuyện này với người đàn ông nì, hình như cô nhớ là cô và Lâm Kiều Kiều chưa chính thức gặp nhau,

cũng không biết đến sự tồn tại của cô đâu nì, mọi thứ đã khác người hiện tại không phải là nguyên chủ kia mà là cô Cố Hàn Băng ,

là người đứng đầu trong gia tộc cố xưa ,cho dù có biết thì cô không quan tâm, chỉ cần Lâm Kiều Kiều không trêu chọc cô thì cô sẽ không làm gì Lâm Kiều Kiều.

cô nhớ vậy không khỏi cười lạnh lùng, cô tiếp tục đi qua bên cạnh để thấy rõ mặt người đàn ông kia,

Ồ ... cô đánh giá lung người đàn ông sẵn chắc, mạnh mẽ, không yếu đuối như thư sinh, khuôn mặt anh ta trông rất trẻ tuổi, tuấn tú, mái tóc màu đen bóng bệnh lòa xòa trước trán, đôi mắt đen lấy sắc bén nay nhuốm đầy tình dục nhìn người con gái hân ôm trong lòng,

bàn tay không nhàn rỗi xoa nắn bầu ngực tròn, nút áo hân được mở rộng hai phần thấy rõ màu da mặt ong của hân,

cơ thể sẵn chắc với sáu múi ,nhìn xuống nữa thấy vật kia của hân đang làm việc với Lâm Kiều Kiều, cô thật muốn nôn rồi, cô nhin lại vẫn tiếp tục quan sát họ.

“A..a..um.. mạnh hơn nữa đi...em muốn..aa”

“Hừ, tiểu dân đang cô muốn sao, được thỏa mãn cô” nói xong tiếp tục đẩy mạnh vào trong cô ta khiến cô ta hét lên sung sướng.

“A..A..aa.. tuyệt quá.. Hứa thiếu tiếp nữa đi ..um... mạnh hơn nữa.. em muốn chết mất...a..a..aa”

Lâm Kiều Kiều cảm thấy đầu óc mông lung rồi, chịu không nổi khoái cảm mà hét lên mặc kệ cô ta đang ở nơi nào,

hai tay không nhàn rỗi ôm lấy Hứa Lâm Tu, khiến cho vật kia càng đẩy sâu vào trong tử cung của cô ta, cô ta còn nhớ lúc cô ta nhận được thiệp mời,

cô ta đồng ý đi dự với mục đích muốn biết Cố Tiêu Nhi định làm trò gì, ai ngờ chưa làm gì Cố Tiêu Nhi thì thấy Hứa Lâm Tu đang trò chuyện vui vẻ với Cố Tiêu Nhi, làm cô ta ghen tị,

đây không phải Hứa Lâm Tu của Hứa gia một trong tứ đại gia tộc có tiếng nhất sao, chiếc nhẫn anh ta đeo chính là biểu tượng người nắm giữ trong Hứa gia,

nghe nói anh ta là chủ nhân của Hứa gia không ai có thể khống chế anh ta, khiến cho mọi người trong gia tộc Hứa gia phải quan tâm , theo lời hân sai bảo

cô sinh lòng tham muốn ,muốn có được anh ta để có thể trở thành Hứa phu nhân không ai khinh thường được, cũng có thể đạp đổ ả kia, ánh mắt cô ta tham lam nhìn người đàn ông quyền lực cao hơn các gia tộc còn lại

(Lâm gia, Long gia, Bạch gia) cô ta luôn tìm cơ hội gặp anh ta không ngờ thấy cảnh này bảo sao cô ta không giận,

không ghen tị đây, nay lại,... mày được lắm Cố Tiêu Nhi, cho dù mày có là con gái của gia tộc lại là diễn viên thì tao không buông tha cho mày, tao sợ quyền lực của mày sao, tao vốn là diễn viên nổi tiếng nhất trên thế giới,

một con ghé như mày mà dám trèo lên đầu tao, hơn nữa mày tưởng mày có gia tộc chống sau lưng sao, tao cũng không kém mày, Hừ, cô ta nghĩ vậy cười ngạo độc, ánh mắt lóe lên tinh quang như nhìn con mồi.

Cô ta tính kế , khi bữa tiệc đang náo nhiệt, cô ta lén lút hạ thuốc vào ly của Hứa Lâm Tu mà anh ta không biết gì cứ vậy mà uống,

sau đó kéo Hứa Lâm Tu giả vờ có việc muốn nói về chuyện Cố Tiêu Nhi, ai ngờ cơ thể anh ta nóng lên, nghi ngờ bị ai hạ dược, cô ta thấy thời cơ đến lập tức sáp lại gần, anh ta không chút lưu tình đẩy cô ta ra,

chuẩn bị đi về, cô ta không chịu thua, kéo anh ta ,ôm lấy hạ thân của anh ta cọ xát khiến anh ta tức giận nhưng vẫn chịu không nổi ,

lập tức ôm cô ta hôn ôm, kéo áo cô ta xuống, ôm lấy bầu ngực xoa nắn, bóp mạnh đầu nhũ hoa khiến cô ta rên lên,

anh ta kéo luôn quần lót của cô ta không ngần ngại đâm thẳng vào cơ thể cô ta ,làm cô ta hét đau,

anh ta không quan tâm tiếp tục đẩy mạnh vào cơ thể , ra vào trong cơ thể cô ta, đôi mắt tuy nhuộm đầy tình dục nhưng vẫn lạnh lùng không chút ôn nhu.

“đây không phải là điều cô muốn sao”

“vâng, em muốn..um”

Anh ta nghe vậy cười lạnh, tiếp tục đẩy sâu vào trong mật hoa,

hừ con gái nào chả thế, anh ta làm biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp, bao nhiêu cô gái muốn lên giường anh ta,

sao anh ta có thể không biết ý tưởng của họ chứ, muốn lên làm phu nhân Hứa gia sao, đừng mơ không ai có tư cách trừ Cố Tiêu Nhi,

đúng chỉ có cô mới có tư cách làm Hứa phu nhân của anh ta thôi, lại nhìn cô gái dưới thân anh ta, ánh mắt chán ghét, không thèm nghĩ đến coi như giải quyết nhu cầu vậy, nghĩ vậy tiếp tục ra vào , không hề để ý có người nhìn thấy hết.

Cố Hàn Băng cảm thấy muốn ói rồi, đây không phải là Hứa Lâm Tu người của hứa gia mạnh nhất trong ba gia tộc còn lại sao, hơn nữa anh ta còn là nam chủ trong hậu cung của Cố Tiêu Nhi thì phải,

không ngờ.. chắc chắn... cô lạnh lùng nhìn tròng ân ái của họ không một chút cảm giác xấu hổ thẳng thừng nhìn như nhìn con vật làm tình mà thôi.

(tg: * đồ mờ mờ rờ rờ* chị à, người ta là con người mà chị lại cho là con vật làm tình , em bái phục)

Cố Hàn Băng thấy họ làm xong cô chuẩn bị rút lui khỏi nơi này không một chút dấu vết như một cơn gió thoảng qua,

Hứa Lâm Tu phóng ra tinh hoa của hắn vào sâu cơ thể Lâm Kiều Kiều, sau khi xong việc, hắn lập tức đứng dậy,

lấy khăn ra lau sạch sẽ, sau đó quăng vô mặt cô ta như thể ghét bỏ vậy, cô ta thấy vậy sắc mặt đỏ sang tái xanh, hắn không quan tâm, mặc đồ lại đang hoảng lập tức xoay người định bước đi nhưng

bỗng hắn dừng lại cảnh giác nhìn nơi vị trí Cố Hàn Băng đứng , thấy rõ không có ai cả, hắn nghiêm ngắc nghi hoặc, vừa rồi hắn nhìn lầm sao,

rõ ràng lúc hắn giải quyết nhu cầu hắn cảm nhận được ánh mắt đang nhìn họ ,hắn không quan tâm vẫn tiếp tục giải quyết của mình,

lúc hắn nhìn nơi đó thì đã không có ai rồi, hắn cười lạnh, đôi mắt ánh lên sự lạnh lùng, sắc bén, không ai biết được hắn đang nghĩ gì, nghe tiếng gọi yêu kiều sau lưng, sắc mặt hắn càng lạnh.

“Hứa thiếu... ,anh đã lấy đi lần đầu của em, có phải hay không... anh chịu trách nhiệm với em”

Lâm Kiều Kiều e thẹn, tỏ vẻ đây là lần đầu của cô ta, cô ta vốn không phải lần đầu, cô lập tức đi sửa lại vá lại màng trinh xử nữ,

(tg: *vỗ tay* nghĩ hay thật, thủ đoạn inch nha)

làm cho nó như ban đầu chưa trải qua ân ái, lúc này đây cô ta cảm thấy may mắn, lập tức kiên định kêu Hứa Lâm Tu chịu trách nhiệm với cô ta, mà chính cô ta đã quên mất hắn là người như thế nào.

“Cô cho rằng tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô sao, bằng cô sao, cô cũng như những phụ nữ khác mà thôi cũng là đều lần đầu hết, chẳng lẽ lần đầu là phải chịu trách nhiệm sao”

“Hơn nữa đây là do cô thôi, tôi biết rõ là ai cho tôi xuân dục này đừng tưởng tôi không biết cô có ý gì, ngu xuẩn, muốn làm Hứa phu nhân sao, cô còn không có tư cách đó ,cô không muốn chết thì cút cho tôi, đừng để tôi phải giết cô”

“Anh..”

“Cút”

“Em không có tư cách vậy ai có tư cách hơn em chứ, chẳng lẽ em hèn mọn như vậy sao ,Hứa thiếu anh không khỏi quá đáng chứ, em đây là vì anh mà mất đi lần đầu của em, anh cho rằng em là gái gọi sao”

Lâm Kiều Kiều tức giận rồi, cô ta không để ý thân mình chưa gọn gàng, cô khóc hoa lệ đóa vũ , ánh mắt đẫm lệ, cơ thể gọi cảm ,phong tình,

cô ta run tay nắm chặt quần áo của mình, giọng nói lúc to lúc nhỏ run run làm ai cũng sôi trào muốn nhào đến mà đáng tiếc đối phương không phải là người bình thường.

Hứa Lâm Tu âm trầm ,lạnh lùng nhìn Lâm Kiều Kiều, hắn cười nhưng là nụ cười trào phúng, khinh miệt .

“Thì sao, tôi cần cô sao, ai có tư cách làm vợ tôi sao, đây không phải là chuyện của cô ,thưa Lâm tiểu thư, mời cô cẩn thận lời cô nói đi, đừng để tôi gặp

cô”

Nói xong không muốn ở lại nói chuyện nhằm chán với Lâm Kiều Kiều, hắn xoay người rời đi ,hắn đi tìm Cố Tiêu Nhi thôi, chưa kịp đi hết hai bước đã nghe câu này của cô ta.

“haha.. em không có tư cách ,đúng tôi không có tư cách biết, tôi đã biết là ai có tư cách làm Hứa phu nhân của anh, là cô ta ,là con nhỏ độc ác kia, Cố Tiêu Nhi có đúng hay không?”

Lâm Kiều Kiều đầu ngu, cô ta biết rõ , chính cô ta cảm nhận được quan hệ hai người ái muội như thế nào,

hắn không bao giờ chủ động trò chuyện vui vẻ với một cô gái như vậy, cô ta từng thấy hắn bị một cô gái đến bắt chuyện ái muội với hắn ,đã bị hắn đẩy đi từ chối.

“thì sao, nếu đã biết thì rút đi, còn nữa”

nói xong không đợi cô ta ngạc nhiên ,đưa tay bóp cổ Lâm Kiều Kiều cảnh cáo ,làm sắc mặt cô ta đỏ bừng khó thở, không thể tin hắn có thể rat ay với cô ta như vậy

“cô nghĩ mình cao quý lắm sao, cô quản cho tốt miệng của mình đi, đừng để tôi nghe câu kia nếu không cô tự gánh lấy hậu quả của mình đi”

dứt lời thả tay quăng cô ta một bên, lau tay ghét bỏ,rồi xoay người bỏ đi không quan tâm sắc mặt cô ta thay đổi.

lại là mây, lại là mây, Cố Tiêu Nhi, tại sao mây cướp hết mọi thứ của tao, mây sao không chết đi, tao không cho phép mây làm Hứa phu nhân, tao mới là Hứa phu nhân.

Ánh mắt Lâm Kiều Kiều tức giận,oán độc nhìn nơi hắn dần dần biến mất kia, tôi nhất định khiến anh phải lấy tôi, tôi không cho phép anh lấy được Cố Tiêu Nhi,

anh là của tôi, cô ta cười điên cuồng, rơi vào bóng tối, giờ đây cô ta thay đổi không còn là Lâm Kiều Kiều như xưa nay là một Lâm Kiều Kiều ngoan độc,

cô ta đứng dậy với đôi chân run rẩy do còn trải qua hoan ái, bạch dịch chảy ra rơi xuống nền cỏ, cô ta mặc quần áo gọn gàng, nụ cười hiện lên oán độc, sắc mặt tối tăm thẳng tiến đến bữa tiệc .

Cố Hàn Băng đang ngồi trong vòm hoa sau sân bữa tiệc , có một giọng nói ái muội vang lên sau lưng.

“Băng nhi, thì ra em ở chỗ này, anh tìm em không thấy nha”

Cô giật mình xoay người lại nhìn người đến, cô cười nhếch mép, cô nói với giọng lạnh nhạt “Anh đến khi nào”

“anh đến từ khi em ra khỏi bữa tiệc rồi, lúc ra thấy em đang theo dõi cảnh người ta đang ân ái , anh còn hoài nghi em thích như vậy sao,nếu không em không rời đi mà con tiếp tục xem cho đến hết mới rời đi”

“tôi coi đó là bình thường, giống như động vật làm việc với nhau thôi, tại sao tôi phải rời đi”

cô nhướn mày nhìn người đàn ông ngồi xuống bên cạnh cô, cô không ngạc nhiên việc anh ta biết luôn chuyện cô làm,

cô vốn biết rõ có người đi theo cô, cô không thấy sát khí gì từ người này nên cô để vậy không quan tâm, cô không nhìn anh ta nữa mặc cho anh ta ngồi bên cạnh cô , ngược đầu nhìn bầu trời đầy sao.

“Ồ” anh ta cười hứng thú tăng thêm, mà khoan cô vừa nói động vật ...Ách khóe miệng co quắp, chỉ có cô nghĩ vậy, haha.

Người đàn ông này không phải ai khác là Phạm Dật Thần, anh ta mặc quần áo vét màu đen nhìn đơn giản mà sang trọng, cao quý, mái tóc vốn được gọn gàng nay anh làm rối lên cho tự nhiên càng tăng thêm anh tuấn.

Anh cười nhìn cô hỏi “ trong bữa tiệc vừa rồi em không quan tâm họ nói với em như vậy sao”

“không quan tâm, chỉ cần không trêu chọc tôi, tôi sẽ không đụng chạm gì, tuy nhiên không có nghĩa tôi có thể buông tha đâu nhỉ”

Cô lạnh lùng nói, ánh mắt xẹt qua tình quang màu đỏ rất nhanh biến mất không thấy, cô cười tà ác.

“Ra vậy, xem ra em bắt đầu rồi nhỉ”

người khác không hiểu nhưng cô hiểu ý anh ta nói, cô cười lạnh lùng, giật đầu tỏ vẻ đúng vậy, cô lười biếng nhìn lên trời ,không biết đang nghĩ gì.

Anh ta cười không giận trước thái độ của cô, lúc ở bữa tiệc ban nãy anh ta đã nhìn thấy từ đầu đến cuối trong một góc không ai biết,

anh ta không ngờ mọi việc diễn ra khá nhanh ,cô thẳng thắn vạch trần sự giả tạo này, anh ta biết rõ quan hệ của họ,

giờ nhìn lại gia đình Cố Tiêu Nhi, anh nhướn mày cười lạnh lùng,

muốn chọc giận Băng nhi nhà anh sao, rất tốt ,cô đã làm được rất tốt, anh chán ghét nhìn nước mắt tò vò đáng thương của ả, hừ nhìn còn không đẹp bằng vợ yêu nhà anh đâu.

Anh cũng nhìn lên trời ngắm sao cùng cô, hai người không nói chuyện chỉ yên lặng ngắm sao, cảnh tượng bình yên, hài hòa như vậy quả là một bức tranh đẹp, rất nhanh bức tranh đẹp bị phá vỡ bởi một giọng nói trầm ấm vang lên sau lưng họ, họ nhíu mày nhìn người quấy rầy không khí yên tĩnh này.

Phạm Dật Thần cảm tức phá hủy không khí hiếm có của anh này.

“Chị ở đây sao”

Cố Tiêu Nhi vốn muốn tìm cô để nói chuyện chút , tìm kiếm xung quanh không thấy, đi ra liền thấy cảnh tượng này, ả ghen tị,

hừ đã dám đăng thì thôi, lại đi quyến rũ đàn ông nữa chứ, đúng là tiện nhân mà,

ả lập tức đến gần phá hủy cảnh tượng đẹp đẽ này, nhìn người đàn ông đẹp trai với đôi mắt lạnh lùng cùng với ý cười tà mị ,dáng người cân đối,

ả liên tưởng nằm trên người anh, ánh mắt độc chiếm, liếm môi cười dâm dăng, ả muốn anh ,ả chắc chắn có được anh,

ả không tin sẽ không có người đàn ông nào không quì dưới váy ả, lập tức quay lại dáng người xinh đẹp, đáng yêu ,ánh mắt long lanh chớp chớp trong suốt e lệ , lại giả vờ nhìn người bên cạnh ngạc nhiên.

“Ồi ..anh là..”

Anh không trả lời chỉ nhìn vợ yêu tò vò không thích

“em xem người nào không biết xấu hổ đã phá hủy ngắm sao đêm rồi,chúng ta vào trong thôi”

(tg: haha hợp ý em thế *cười to giờ ngón cái*)

Cố Hàn Băng nhìn cô gái trừng mắt với cô, cô nghiêng đầu nhìn anh tò vò úy khuất với cô, cô buồn cười giật đầu đồng ý, anh cười vui vẻ ,cả hai lập tức đứng lên chuẩn bị đi vào đại sảnh bữa tiệc, Cố Tiêu Nhi khó tin , ả bối rối cất giọng hơi to đằng sau.

“Chị không nói người này là ai sao, chẳng lẽ hai người có quan hệ sao”

“Cô muốn biết”

“A... cái đó, em chẳng qua muốn hỏi thôi” Cố Tiêu Nhi cười gượng thầm mắng tiện nhân.

“chúng tôi có quan hệ thế nào thì có quan hệ gì với cô sao,thưa Cố tiểu thư, hơn nữa chúng ta đâu phải là chị em, tôi không có em gái như cô Cố, xin cô cẩn thận lời mình nói, chúng tôi đi trước nhường lại nơi đẹp đẽ này cho cô vậy”

Cố Hàn Băng cười lạnh ,ánh mắt không cảm xúc nhìn người diễn trò trước mắt này, cô xoay người rời đi, Phạm Dật Thần theo sau cô bỏ lại khuôn mặt đang cười nay lạnh xuống vạn vẹo.

Sau khi nhìn hai người biến mất khỏi tầm mắt ả, ả nắm chặt tay ,ánh mắt oán độc, ả tức giận,ả vươn tay bên cạnh ngắt hoa hồng ra rồi bóp nát nó giống như coi nó là cô vậy.

“mày chờ đó cho tao, tao cho mày hối hận vì dám chọc tao”

Nói xong ả lấy điện thoại gọi người.

“Alo”

“các anh chuẩn bị cho tôi đi”

“A.. tiểu thư, là chuyện gì ạ”

đôi phương vốn đang làm tình với mấy em xinh trong bar bỗng có điện thoại reo khiến đôi phương bức mình muốn chờ xem là ai nhưng nhìn cái tên đôi phương giật mình , lập tức gọi.

“Hừ, dừng ngay mấy chuyện ghê tởm đi, tôi có chuyện giao cho các anh, lập tức giết cô ta cho tôi, bắt kẻ là thù đoạn gi”

Ả khinh thường nghe tiếng náo nhiệt bên kia cũng biết đang làm gì, ả quát mắng và âm u, phun ra mệnh lệnh ác độc.

“Nga.. vậy tiền thì sao”

“các anh cứ làm theo những gì tôi nói, sau khi xong nhiệm vụ các anh sẽ nhận tiền sau”

Ả không quan tâm số tiền ,cái ả muốn là mạng của cô ta .

“Được, như vậy Cố tiểu thư có thể cho tôi biết đối tượng cô muốn giết là ai không, để chúng tôi truy tìm”

Đối phương hưng phấn, cười tà ác, ánh mắt lóe lên tinh quang, tay kia không nhàn rỗi xoa nắn bầu ngực cô gái xinh đẹp bên cạnh ,khỏe miệng dâm dăng đáng kinh.

“tên cô ta là Cố Hàn Băng”

Ả cau mày bên kia nghe tiếng rên của phụ nữ, muốn nôn rồi nhưng vẫn kiên nhẫn nói.

“Ồ, đó không phải là đại tiểu thư sao”

“Cô ta không phải là đại tiểu thư gì hết, cô ta là tiện nhân, cô ta không xứng, tôi mới là đại tiểu thư duy nhất của gia tộc này”

Ả quát lên, tức giận với đối phương.

“Ách... được rồi tôi đã biết nhiệm vụ vậy chúng tôi nhận, khi nào hoàn thành sẽ báo cho cô sau”

Đối phương sững sốt, đổ mồ hôi lạnh, hần nói sai rồi a, thật hung dữ mà, nếu không phải ả là tiểu thư của gia tộc mạnh sao hần để mặc ả sai sử hần chứ, hần còn hận không thể tát vô mặt kia kia, hừ.

Cả hai nói xong cúp máy, ả cười lạnh , đúng như cô nói ‘trò chơi bắt đầu’ tao muốn nhìn xem mày có thể sống được bao lâu,

tưởng tượng cô quì xuống cầu xin ả buông tha, giãy giụa trong cuộc truy đuổi bị giết kia ,nghĩ vậy thôi ả cảm thấy hưng phấn hơn bao giờ hết ...hahaha..,

cười xong ả nhắc chân vào đại sảnh với khuôn mặt đã khôi phục lại như cũ , dịu dàng, thiện lương, trong sáng.

(tg: đủ điền =.||||)

Điều ả không biết rằng đằng sau ả có một người đàn ông nghe hết cuộc trò chuyện của ả khi đang cầm bông hoa bóp nát rồi đến việc nói chuyện điện thoại với ai đó ,mục đích muốn giết Cố Hàn Băng,

cho đến khi thấy ả cười điên cuồng sau đó trở về hình tượng dịu dàng, trong sáng, không tâm kế kia cất bước vào đại sảnh đều được thu vào đáy mắt hần, người đàn ông lúc này mới bước ra , ngũ quan sắc bén, âm trầm nhìn nơi ả biến mất,

người đàn ông có mái tóc nâu đỏ , khuôn mặt tuấn tú ,sóng mũi cao hoàn mỹ được gọt bởi tác phẩm chính tay vị thần tạo ra , đôi mắt màu xanh dương như biển cả nhìn rất đẹp, dáng người cao ráo khoảng 1m85 ,anh mặc quần áo tây trang ,cổ áo không cài lại chỉ chừa bỏ 2 nút cài có thể nhìn thấy làn da mật ong cường trắng như thế nào,

vâng như mọi người biết người đàn ông này chính là Bạch Hàn Thương.

Hần không ngờ ả là người như vậy, hần vốn bị mẹ kéo hần giới thiệu với gia tộc Cố gia để kết thông gia, hần tuy không ghét nhưng vẫn khó chịu trước sự sắp xếp của mẹ, hần muốn tự mình rình vờ về chứ không nhờ vào ai,

hần tìm cơ rằng tìm người đối tác ,mẹ hần thấy vậy bắt đầu đi buông tha cho hần, hần lập tức tìm kiếm Cố Tiểu Nhi nhưng không thấy cô ta ở đâu tình cờ thấy có người giống Cố Tiểu Nhi đi ra khỏi sảnh,

hần bèn đi theo sau , thấy đúng là cô,bèn định lên tiếng, chưa kịp nói đã bị cảnh tượng trước mắt rung động, hần dừng chân lại quan sát cô ta, khẽ nhủ mày, không phải cô ấy là người rất tốt sao, rõ ràng là một cô gái dịu dàng, ngây thơ,

(tg:*khinh bỉ* ngây thơ cái mớ)

không có tâm kế khiến hần rung động kia lại thành người độc ác, ngoan độc như những đàn bà khác vậy, nói vậy bề ngoài dịu dàng kia là giả tạo sao, là vỏ bọc của cô ta sao, xem ra hần bị lừa rồi, mắt hần đúng là nên rửa lại thôi.

Nghĩ vậy, xoay người rồi đi,xem ra không cần thiết ở lại nơi này nữa, hần phải nói với người của gia tộc cẩn thận,

lúc này hần có ghi âm hết chuyện này, có thể khiến gia tộc tin tưởng hơn, chấm dứt việc xem mắt với người Cố gia hần vốn có thói quen ghi âm lại trong công việc, để tiện lợi nhớ lại mà làm việc dễ dàng hơn.

Ả không biết rằng mình vừa mất đi một trong hậu cung của ả ,ả không là mất đi bốn người .

(tg: hắc hắc ... chết cô rồi nhé Cố Tiểu Nhi, người thứ năm chưa xuất hiện, khá bí ẩn ,chỉ xuất hiện người thứ sáu là Hứa Lâm Tu nhé mọi người)

Ả vào thấy cảnh Cổ Hàn Băng ngồi một góc trò chuyện với người đàn ông lúc này, ả ghen tị, ngoan độc nhìn họ, như nghĩ đến cái gì đó rất nhanh biến mất, cô ả cười tà ác, nụ cười này khiến người khác rùng mình ,

thay vào đó là nụ cười dịu dàng sau đó xoay người chỗ khác không quan tâm cô, Cổ Hàn Băng cũng nhìn thấy ả như vậy, cô nhủ mày,

có cảm giác ả làm cái gì đó với cô, rất nhanh cảm giác bỏ quên vì Phạm Dật Thần mặt dày hôn trộm vào má cô không ai biết,

cô sững sờ, trừng mắt cái người vô si này dám ăn đậu hủ của lão nương không nói hai lời, nhấc chân đạp mạnh vào chân anh, khiến anh suýt hét lên, ai oán nhìn cô.

“tuyệt nhi em có cần độc như vậy hay không, anh là chồng em mà”

“câm miệng”

“...”

anh ai oán nhìn cô lạnh lùng với anh, cô vẫn không chịu mở rộng tâm mình với anh được sao, anh tuy ai oán, không sao, nhưng lòng anh đau đớn như bị kim châm vậy.

Cô không quan tâm ánh mắt đau thương đó, tuy cô chấp nhận anh nhưng không có nghĩ cho phép anh được tiến thêm một bước vào cuộc sống của cô, cô không tin tưởng bất cứ ai hết, cho dù là anh.

Anh thở dài, xem ra anh phải cố gắng có được trái tim cô ấy thôi, ánh mắt nhu hòa nhìn cô. Cả hai người im lặng không nói chuyện chỉ nhìn không khí bữa tiệc này, cô bỗng nhiên thấy

Lâm Kiều Kiều bước vào đại sảnh với khuôn mặt được trang điểm xinh đẹp, đang đến gần nói chuyện nhỏ nhẹ với ai đó,

ánh mắt cô ta thì nhìn Cổ Tiêu Nhi cười âm hiểm, nói xong chỉ thấy cô ta không làm gì, chúc phúc xong xoay người rời đi bữa tiệc này, cô tò mò kì quái, không phải hai người gặp mặt cãi nhau sao.

(tg: chị à, mọi việc đã thay đổi rồi, đầu còn như nguyên tác nữa đâu *hắc tuyến*)

Cô còn cảm nhận được ánh mắt nóng rực, ôn nhu, như có như không rơi xuống người cô, cô biết đó là ai nhưng cô không quan tâm, cô bắt đầu phiền chán, dù gì hôm nay đủ rồi, xoay người rời đi, Phạm Dật Thần cũng theo sau cô, cô đi đâu thì anh cũng theo cô.

(tg: trung khuyến,

CHB: ngoan *xoa đầu PDT*,

PDT: *cười híp mắt*)

Hai người đàn ông ngồi một góc lúc này cũng nhìn thấy cô rời đi, trong đó có một người buồn bã, một người hứng thú với cô, cứ như vậy tro mắt nhìn cô rời đi, hai người này chính là Long Hạo Thiên và Lâm Vũ Hàn với vẻ mặt buồn bã nhìn cô.

Bữa tiệc kết thúc mỗi người ai nấy tự động về nhà.

Hai bảo bối thấy tiệc ta, mất hết hứng thú, không có cơ hội phát huy sức mạnh của các bé đâu, thôi để sau vậy, Tiểu Bảo kéo tay em gái rời đi, cậu cảm thấy coi như thu thập được cái lợi rồi, không còn gì để ở đây nữa.

“Về thôi, mẹ rời đi rồi, nhanh thôi, nếu không mẹ thấy chúng ta không có nhà chết mất đấy”

“sao nhanh vậy, em còn muốn hành hạ chơi họ đâu”

Tiểu Bối không cam lòng, nắm tay cậu kéo lại, chỉ vào những người sỉ nhục mẹ bé, làm cho những người sỉ nhục mẹ bé rùng mình, hắt xì, cảm thấy khó hiểu.

“Yên tâm, chúng ta sớm muộn gì gặp lại họ thôi, không chạy mất đâu, giờ đi thôi”

“Nga~” cô bé tỏ vẻ đã biết.

Các thủ hạ sau lưng câm nín trước lời nói của các bé, mặc niệm cho những người đó,

A men, chúc lên đường may mắn, sau đó theo sau hai bé bảo vệ hai bé trên đường về.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Trò Chơi Bắt Đầu (2)

Cố Hàn Băng cảm thấy buồn ối rồi, đây không phải là Hứa Lâm Tu người của hứa gia mạnh nhất trong ba gia tộc còn lại sao, hơn nữa anh ta còn là nam chủ trong hậu cung của Cố Tiêu Nhi thì phải,

không ngờ.. chắc chắn... cô lạnh lùng nhìn trờ ân ái của họ không một chút cảm giác xấu hổ thẳng thừng nhìn như nhìn con vật làm tình mà thôi.

(tg: * đồ mờ hôi rùng rùng* chị à, người ta là con người mà chị lại cho là con vật làm tình , em bái phục)

Cố Hàn Băng thấy họ làm xong cô chuẩn bị rút lui khỏi nơi này không một chút dấu vết như một con gió thoảng qua,

Hứa Lâm Tu phóng ra tinh hoa của hắn vào sâu cơ thể Lâm Kiều Kiều, sau khi xong việc, hắn lập tức đứng dậy,

lấy khăn ra lau sạch sẽ, sau đó quăng vô mặt cô ta như thể ghét bỏ vậy, cô ta thấy vậy sắc mặt đỏ sang tái xanh, hắn không quan tâm, mặc đồ lại đàng hoàng lập tức xoay người định bước đi nhưng

bỗng hắn dừng lại cảnh giác nhìn nơi vị trí Cố Hàn Băng đứng , thấy rõ không có ai cả, hắn nghiêm ngắc nghi hoặc, vừa rồi hắn nhìn làm sao,

rõ ràng lúc hắn giải quyết nhu cầu hắn cảm nhận được ánh mắt đang nhìn họ ,hắn không quan tâm vẫn tiếp tục giải quyết của mình,

lúc hắn nhìn nơi đó thì đã không có ai rồi, hắn cười lạnh, đôi mắt ánh lên sự lạnh lùng, sắc bén, không ai biết được hắn đang nghĩ gì, nghe tiếng gọi yêu kiều sau lưng, sắc mặt hắn càng lạnh.

“Hứa thiếu... ,anh đã lấy đi lần đầu của em, có phải hay không... anh chịu trách nhiệm với em”

Lâm Kiều Kiều e thẹn, tỏ vẻ đây là lần đầu của cô ta, cô ta vốn không phải lần đầu, cô lập tức đi sửa lại vá lại mùng trinh xử nữ,

(tg: *vỗ tay* nghĩ hay thật, thủ đoạn inch nha)

làm cho nó như ban đầu chưa trải qua ân ái, lúc này đây cô ta cảm thấy may mắn, lập tức kiên định kêu Hứa Lâm Tu chịu trách nhiệm với cô ta, mà chính cô ta đã quên mất hắn là người như thế nào.

“Cô cho rằng tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô sao, bằng cô sao, cô cũng như những phụ nữ khác mà thôi cũng là đều lần đầu hết, chẳng lẽ lần đầu là phải chịu trách nhiệm sao”

“Hơn nữa đây là do cô thôi, tôi biết rõ là ai cho tôi xuân dược này đừng tưởng tôi không biết cô có ý gì, ngu xuẩn, muốn làm Hứa phu nhân sao, cô còn không có tư cách đó ,cô không muốn chết thì cút cho tôi, đừng để tôi phải giết cô”

“Anh..”

“Cút”

“Em không có tư cách vậy ai có tư cách hơn em chứ, chẳng lẽ em hèn mọn như vậy sao ,Hứa thiếu anh không khỏi quá đáng chứ, em đây là vì anh mà mất đi lần đầu của em, anh cho rằng em là gái gọi sao”

Lâm Kiều Kiều tức giận rồi, cô ta không để ý thân mình chưa gọn gàng, cô khóc hoa lệ đóa vũ , ánh mắt đằm đằm, cơ thể gọi cảm ,phong tình,

cô ta run tay nắm chặt quần áo của mình, giọng nói lúc to lúc nhỏ run run làm ai cũng sôi trào muốn nhào đến mà đáng tiếc đối phương không phải là người bình thường.

Hứa Lâm Tu âm trầm ,lạnh lùng nhìn Lâm Kiều Kiều, hắn cười nhưng là nụ cười trào phúng, khinh miệt .

“Thì sao, tôi cần cô sao, ai có tư cách làm vợ tôi sao, đây không phải là chuyện của cô ,thưa Lâm tiểu thư, mời cô cẩn thận lời cô nói đi, đừng để tôi gặp cô”

Nói xong không muốn ở lại nói chuyện nhảm chán với Lâm Kiều Kiều, hắn xoay người rời đi ,hắn đi tìm Cố Tiêu Nhi thôi, chưa kịp đi hết hai bước đã nghe câu này của cô ta.

“haha.. em không có tư cách ,đúng tôi không có tư cách biết, tôi đã biết là ai có tư cách làm Hứa phu nhân của anh, là cô ta ,là con nhỏ độc ác kia, Cố Tiêu Nhi có đúng hay không?”

Lâm Kiều Kiều đầu ngu, cô ta biết rõ , chính cô ta cảm nhận được quan hệ hai người ái muội như thế nào,

hắn không bao giờ chủ động trò chuyện vui vẻ với một cô gái như vậy, cô ta từng thấy hắn bị một cô gái đến bắt chuyện ái muội với hắn ,đã bị hắn đẩy đi

từ chối.

“thì sao, nếu đã biết thì rút đi, còn nữa”

nói xong không đợi cô ta ngạc nhiên, đưa tay bóp cổ Lâm Kiều Kiều cảnh cáo, làm sắc mặt cô ta đỏ bừng khó thở, không thể tin hẳn có thể rat ay với cô ta như vậy

“cô nghĩ mình cao quý lắm sao, cô quản cho tốt miệng của mình đi, đừng để tôi nghe câu kia nếu không cô tự gánh lấy hậu quả của mình đi”

đút lời thà tay quăng cô ta một bên, lau tay ghét bỏ, rồi xoay người bỏ đi không quan tâm sắc mặt cô ta thay đổi.

lại là mây, lại là mây, Cố Tiêu Nhi, tại sao mây cướp hết mọi thứ của tao, mây sao không chết đi, tao không cho phép mây làm Hứa phu nhân, tao mới là Hứa phu nhân.

Ánh mắt Lâm Kiều Kiều tức giận, oán độc nhìn nơi hắn dần dần biến mất kia, tôi nhất định khiến anh phải lấy tôi, tôi không cho phép anh lấy được Cố Tiêu Nhi,

anh là của tôi, cô ta cười điên cuồng, rơi vào bóng tối, giờ đây cô ta thay đổi không còn là Lâm Kiều Kiều như xưa nay là một Lâm Kiều Kiều ngoan độc,

cô ta đứng dậy với đôi chân run rẩy do còn trải qua hoan ái, bạch dịch chảy ra rơi xuống nền cỏ, cô ta mặc quần áo gọn gàng, nụ cười hiện lên oán độc, sắc mặt tối tăm thẳng tiến đến bữa tiệc.

Cố Hàn Băng đang ngồi trong vòm hoa sau sân bữa tiệc, có một giọng nói ái muội vang lên sau lưng.

“Băng nhi, thì ra em ở chỗ này, anh tìm em không thấy nha”

Cô giật mình xoay người lại nhìn người đến, cô cười nhếch mép, cô nói với giọng lạnh nhạt “Anh đến khi nào”

“anh đến từ khi em ra khỏi bữa tiệc rồi, lúc ra thấy em đang theo dõi cảnh người ta đang ân ái, anh còn hoài nghi em thích như vậy sao, nếu không em không rời đi mà con tiếp tục xem cho đến hết mới rời đi”

“tôi coi đó là bình thường, giống như động vật làm việc với nhau thôi, tại sao tôi phải rời đi”

cô nhướn mày nhìn người đàn ông ngồi xuống bên cạnh cô, cô không ngạc nhiên việc anh ta biết luôn chuyện cô làm,

cô vốn biết rõ có người đi theo cô, cô không thấy sát khí gì từ người này nên cô để vậy không quan tâm, cô không nhìn anh ta nữa mặc cho anh ta ngồi bên cạnh cô, ngược đầu nhìn bầu trời đầy sao.

“Ồ” anh ta cười hứng thú tăng thêm, mà khoan cô vừa nói động vật... Ách khóe miệng co quắp, chỉ có cô nghĩ vậy, haha.

Người đàn ông này không phải ai khác là Phàm Dật Thần, anh ta mặc quần áo vét màu đen nhìn đơn giản mà sang trọng, cao quý, mái tóc vốn được gọn gàng nay anh làm rối lên cho tự nhiên càng tăng thêm anh tuấn.

Anh cười nhìn cô hỏi “trong bữa tiệc vừa rồi em không quan tâm họ nói với em như vậy sao”

“không quan tâm, chỉ cần không trêu chọc tôi, tôi sẽ không đụng chạm gì, tuy nhiên không có nghĩa tôi có thể buông tha đâu nhỉ”

Cô lạnh lùng nói, ánh mắt xẹt qua tình quang màu đỏ rất nhanh biến mất không thấy, cô cười tà ác.

“Ra vậy, xem ra em bắt đầu rồi nhỉ”

người khác không hiểu nhưng cô hiểu ý anh ta nói, cô cười lạnh lùng, giật đầu tỏ vẻ đúng vậy, cô lười biếng nhìn lên trời, không biết đang nghĩ gì.

Anh ta cười không giận trước thái độ của cô, lúc ở bữa tiệc ban nãy anh ta đã nhìn thấy từ đầu đến cuối trong một góc không ai biết,

anh ta không ngờ mọi việc diễn ra khá nhanh, cô thẳng thắn vạch trần sự giả tạo này, anh ta biết rõ quan hệ của họ,

giờ nhìn lại gia đình Cố Tiêu Nhi, anh nhướn mày cười lạnh lùng,

muốn chọc giận Băng nhi nhà anh sao, rất tốt, cô đã làm được rất tốt, anh chán ghét nhìn nước mắt tỏ vẻ đáng thương của ả, hừ nhìn còn không đẹp bằng vợ yêu nhà anh đâu.

Anh cũng nhìn lên trời ngắm sao cùng cô, hai người không nói chuyện chỉ yên lặng ngắm sao, cảnh tượng bình yên, hài hòa như vậy quả là một bức tranh đẹp, rất nhanh bức tranh đẹp bị phá vỡ bởi một giọng nói trầm ấm vang lên sau lưng họ, họ nhứu mày nhìn người quấy rầy không khí yên tĩnh này.

Phàm Dật Thần cảm tức phá hủy không khí hiếm có của anh này.

“Chị ở đây sao”

Cố Tiêu Nhi vốn muốn tìm cô để nói chuyện chút , tìm kiếm xung quanh không thấy, đi ra liền thấy cảnh tượng này, ả ghen tị,

hừ đã dám đăng thì thôi, lại đi quyến rũ đàn ông nữa chứ, đúng là tiện nhân mà,

ả lập tức đến gần phá hủy cảnh tượng đẹp đẽ này, nhìn người đàn ông đẹp trai với đôi mắt lạnh lùng cùng với ý cười tà mị ,dáng người cân đối,

ả liền tưởng nằm trên người anh, ánh mắt độc chiếm, liếm môi cười dâm dăng, ả muốn anh ,ả chắc chắn có được anh,

ả không tin sẽ không có người đàn ông nào không quì dưới váy ả, lập tức quay lại dáng người xinh đẹp, đáng yêu ,ánh mắt long lanh chớp chớp trong suốt e lệ , lại giả vờ nhìn người bên cạnh ngạc nhiên.

“Ồi ..anh là..”

Anh không trả lời chỉ nhìn vợ yêu tỏ vẻ không thích

“em xem người nào không biết xấu hổ đã phá hủy ngắm sao đêm rồi,chúng ta vào trong thôi”

(tg: haha hợp ý em thế *cười to giờ ngón cái*)

Cố Hàn Băng nhìn cô gái trừng mắt với cô, cô nghiêng đầu nhìn anh tỏ vẻ úy khuất với cô, cô buồn cười giật đầu đồng ý, anh cười vui vẻ ,cả hai lập tức đứng lên chuẩn bị đi vào đại sảnh bữa tiệc, Cố Tiêu Nhi khó tin , ả bối rối cất giọng hơi to đằng sau.

“Chị không nói người này là ai sao, chẳng lẽ hai người có quan hệ sao”

“Cô muốn biết”

“À... cái đó, em chẳng qua muốn hỏi thôi” Cố Tiêu Nhi cười gượng thầm mắng tiện nhân.

“chúng tôi có quan hệ thế nào thì có quan hệ gì với cô sao,thưa Cố tiểu thư, hơn nữa chúng ta đâu phải là chị em, tôi không có em gái như cô Cố, xin cô cẩn thận lời mình nói, chúng tôi đi trước nhường lại nơi đẹp đẽ này cho cô vậy”

Cố Hàn Băng cười lạnh ,ánh mắt không cảm xúc nhìn người diễn trò trước mắt này, cô xoay người rồi đi, Phàm Dật Thần theo sau cô bỏ lại khuôn mặt đang cười nay lạnh xuống vạn vẹo.

Sau khi nhìn hai người biến mất khỏi tầm mắt ả, ả nắm chặt tay ,ánh mắt oán độc, ả tức giận,ả vươn tay bên cạnh ngắt hoa hồng ra rồi bóp nát nó giống như coi nó là cô vậy.

“mày chờ đó cho tao, tao cho mày hối hận vì dám chọc tao”

Nói xong ả lấy điện thoại gọi người.

“Alo”

“các anh chuẩn bị cho tôi đi”

“À.. tiểu thư, là chuyện gì ạ”

đối phương vốn đang làm tình với mấy em xinh trong bar bỗng có điện thoại reo khiến đối phương bức mình muốn chờ xem là ai nhưng nhìn cái tên đối phương giật mình , lập tức gọi.

“Hừ, dừng ngay mấy chuyện ghê tởm đi, tôi có chuyện giao cho các anh, lập tức giết cô ta cho tôi, bất kể là thù đoạn gì”

Ả khinh thường nghe tiếng náo nhiệt bên kia cũng biết đang làm gì, ả quát mắng và âm u, phun ra mệnh lệnh ác độc.

“Nga.. vậy tiền thì sao”

“các anh cứ làm theo những gì tôi nói, sau khi xong nhiệm vụ các anh sẽ nhận tiền sau”

Ả không quan tâm số tiền ,cái ả muốn là mạng của cô ta .

“Được, như vậy Cố tiểu thư có thể cho tôi biết đối tượng cô muốn giết là ai không, để chúng tôi truy tìm”

Đối phương hưng phấn, cười tà ác, ánh mắt lóe lên tinh quang, tay kia không nhàn rồi xoa nắn bầu ngực cô gái xinh đẹp bên cạnh ,khóe miệng dâm dăng đáng kinh.

“tên cô ta là Cố Hàn Băng”

Ả cau mày bên kia nghe tiếng rên của phụ nữ, muốn nôn rồi nhưng vẫn kiên nhẫn nói.

“Ồ, đó không phải là đại tiểu thư sao”

“Cô ta không phải là đại tiểu thư gì hết, cô ta là tiện nhân, cô ta không xứng, tôi mới là đại tiểu thư duy nhất của gia tộc này”

Ả quát lên, tức giận với đối phương.

“Ách... được rồi tôi đã biết nhiệm vụ vậy chúng tôi nhận, khi nào hoàn thành sẽ báo cho cô sau”

Đối phương sững sốt, đổ mồ hôi lạnh, hần nói sai rồi a, thật hung dữ mà, nếu không phải ả là tiểu thư của gia tộc mạnh sao hần để mặc ả sai sử hần chứ, hần còn hận không thể tát vô mặt kia kia, hừ.

Cả hai nói xong cúp máy, ả cười lạnh, đúng như cô nói ‘trò chơi bắt đầu’ tao muốn nhìn xem mày có thể sống được bao lâu,

tưởng tượng cô quì xuống cầu xin ả buông tha, giãy giữa trong cuộc truy đuổi bị giết kia ,nghĩ vậy thôi ả cảm thấy hưng phấn hơn bao giờ hết ...hahaha..,

cười xong ả nhắc chân vào đại sảnh với khuôn mặt đã khôi phục lại như cũ, dịu dàng, thiện lương, trong sáng.

(tg: đủ điên =.||||)

Điều ả không biết rằng đằng sau ả có một người đàn ông nghe hết cuộc trò chuyện của ả khi đang cầm bông hoa bóp nát rồi đến việc nói chuyện điện thoại với ai đó ,mục đích muốn giết Cố Hàn Băng,

cho đến khi thấy ả cười điên cuồng sau đó trở về hình tượng dịu dàng, trong sáng, không tâm kế kia cất bước vào đại sảnh đều được thu vào đáy mắt hần, người đàn ông lúc này mới bước ra, ngẩng quan sắc bén, âm trầm nhìn nơi ả biến mất,

người đàn ông có mái tóc nâu đỏ, khuôn mặt tuấn tú, sống mũi cao hoàn mỹ được gọt bởi tác phẩm chính tay vị thần tạo ra, đôi mắt màu xanh dương như biển cả nhìn rất đẹp, dáng người cao ráo khoảng 1m85, anh mặc quần áo tây trang, cổ áo không cài lại chỉ chừa bỏ 2 nút cài có thể nhìn thấy làn da mặt ông trắng trẻo như thế nào,

vàng như mọi người biết người đàn ông này chính là Bạch Hàn Thương.

Hần không ngờ ả là người như vậy, hần vốn bị mẹ kéo hần giới thiệu với gia tộc Cố gia để kết thông gia, hần tuy không ghét nhưng vẫn khó chịu trước sự sắp xếp của mẹ, hần muốn tự mình rình vờ về chứ không nhờ vào ai,

hần tìm cơ hội tìm người đối tác, mẹ hần thấy vậy bắt đầu dĩ bụng tha cho hần, hần lập tức tìm kiếm Cố Tiêu Nhi nhưng không thấy cô ta ở đâu tình cờ thấy có người giống Cố Tiêu Nhi đi ra khỏi sảnh,

hần bèn đi theo sau, thấy đúng là cô, bèn định lên tiếng, chưa kịp nói đã bị cảnh tượng trước mắt rung động, hần dừng chân lại quan sát cô ta, khẽ nhủ mày, không phải cô ấy là người rất tốt sao, rõ ràng là một cô gái dịu dàng, ngây thơ,

(tg:*khinh bỉ* ngây thơ cái mốc)

không có tâm kế khiến hần rung động kia lại thành người độc ác, ngoan độc như những đàn bà khác vậy, nói vậy bề ngoài dịu dàng kia là giả tạo sao, là vỏ bọc của cô ta sao, xem ra hần bị lừa rồi, mắt hần đúng là nên rửa lại thôi.

Nghĩ vậy, xoay người rời đi, xem ra không cần thiết ở lại nơi này nữa, hần phải nói với người của gia tộc cẩn thận,

lúc này hần có ghi âm hết chuyện này, có thể khiến gia tộc tin tưởng hơn, chấm dứt việc xem mắt với người Cố gia hần vốn có thói quen ghi âm lại trong công việc, để tiện lợi nhớ lại mà làm việc dễ dàng hơn.

Ả không biết rằng mình vừa mất đi một trong hậu cung của ả, ả không là mất đi bốn người.

(tg: hắc hắc ... chết cô rồi nhé Cố Tiêu Nhi, người thứ năm chưa xuất hiện, khá bí ẩn, chỉ xuất hiện người thứ sáu là Hứa Lâm Tu nhé mọi người)

Ả vào thấy cảnh Cố Hàn Băng ngồi một góc trò chuyện với người đàn ông lúc này, ả ghen tị, ngoan độc nhìn họ, như nghĩ đến cái gì đó rất nhanh biến mất, cô ả cười tà ác, nụ cười này khiến người khác run mình,

thay vào đó là nụ cười dịu dàng sau đó xoay người chỗ khác không quan tâm cô, Cố Hàn Băng cũng nhìn thấy ả như vậy, cô nhủ mày,

có cảm giác ả làm cái gì đó với cô, rất nhanh cảm giác bỏ quên vì Phạm Dật Thần mặt dày hôn trộm vào má cô không ai biết,

cô sững sờ, trừng mắt cái người vô sỉ này dám ăn đậu hủ của lão nương, không nói hai lời, nhắc chân đạp mạnh vào chân anh, khiến anh suýt hét lên, ai oán nhìn cô.

“tuyệt nhiên em có cần độc như vậy hay không, anh là chồng em mà”

“câm miệng”

“...”

anh ai oán nhìn cô lạnh lùng với anh, cô vẫn không chịu mở rộng tâm mình với anh được sao, anh tuy ai oán, không sao, nhưng lòng anh đau đớn như bị kim châm vậy.

Cô không quan tâm ánh mắt đau thương đó, tuy cô chấp nhận anh nhưng không có nghĩ cho phép anh được tiến thêm một bước vào cuộc sống của cô, cô không tin tưởng bất cứ ai hết, cho dù là anh.

Anh thở dài, xem ra anh phải cố gắng có được trái tim cô ấy thôi, ánh mắt nhu hòa nhìn cô. Cả hai người im lặng không nói chuyện chỉ nhìn không khí bữa tiệc này, cô bỗng nhiên thấy

Lâm Kiều Kiều bước vào đại sảnh với khuôn mặt được trang điểm xinh đẹp, đang đến gần nói chuyện nhỏ nhẹ với ai đó,

ánh mắt cô ta thì nhìn Cố Tiêu Nhi cười âm hiểm, nói xong chỉ thấy cô ta không làm gì, chúc phúc xong xoay người rời đi bữa tiệc này, cô tò mò kì quái, không phải hai người gặp mặt cãi nhau sao.

(tg: chị à, mọi việc đã thay đổi rồi, đầu còn như nguyên tác nữa đâu *hắc tuyến*)

Cô còn cảm nhận được ánh mắt nóng rực, ôn nhu, như có như không rơi xuống người cô, cô biết đó là ai nhưng cô không quan tâm, cô bắt đầu phiền chán, dù gì hôm nay đủ rồi, xoay người rời đi, Phàm Dật Thần cũng theo sau cô, cô đi đâu thì anh cũng theo cô.

(tg: trung khuyến,

CHB: ngoan *xoa đầu PDT*,

PDT: *cười híp mắt*)

Hai người đàn ông ngồi một góc lúc này cũng nhìn thấy cô rời đi, trong đó có một người buồn bã, một người hứng thú với cô, cứ như vậy tro mắt nhìn cô rời đi, hai người này chính là Long Hạo Thiên và Lâm Vũ Hàn với vẻ mặt buồn bã nhìn cô.

Bữa tiệc kết thúc mỗi người ai nấy tự động về nhà.

Hai bảo bối thấy tiệc ta, mất hết hứng thú, không có cơ hội phát huy sức mạnh của các bé đâu, thôi để sau vậy, Tiểu Bảo kéo tay em gái rời đi, cậu cảm thấy coi như thu thập được cái lợi rồi, không còn gì để ở đây nữa.

“Về thôi, mẹ rời đi rồi, nhanh thôi, nếu không mẹ thấy chúng ta không có nhà chết mất đấy”

“sao nhanh vậy, em còn muốn hành hạ chơi họ đâu”

Tiểu Bối không cam lòng, nắm tay cậu kéo lại, chỉ vào những người sĩ nhục mẹ bé, làm cho những người sĩ nhục mẹ bé rùng mình, hắt xì, cảm thấy khó hiểu.

“Yên tâm, chúng ta sớm muộn gì gặp lại họ thôi, không chạy mất đâu, giờ đi thôi”

“Nga~” cô bé tỏ vẻ đã biết.

Các thủ hạ sau lưng câm nín trước lời nói của các bé, mặc niệm cho những người đó,

A men, chúc lên đường may mắn, sau đó theo sau hai bé bảo vệ hai bé trên đường về.

(tg: haha, sao mà buồn cười thế này *cười lăn lộn*)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Bị Đuổi Giết

Cố Hàn Băng nghỉ ngơi trong xe riêng của cô, ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, còn Phàm Dật Thần đi xe khác của anh ta, thật ra thì anh ta cũng muốn theo cô về cùng nhưng bị người của công ty gọi có chuyện xảy ra, anh bắt buộc đi theo đường khác.

Bỗng nhiên chiếc xe của cô bị đụng làm tay lái của thư kí Trần suýt mất tay lái, lập tức điều khiển cân bằng, anh khẽ nhíu mày muốn xem chuyện gì xảy ra, anh nhìn ra kính xe bên cạnh thấy có một chiếc xe đuổi theo,

bắn trúng xe anh đang lái, còn chiếc xe bên cạnh thì dần dần lúc thì đụng xe anh lái xong thì lùi lại, lại tiếp tục sát tiếp,

anh hít mát lạnh lòng đang chuẩn bị tăng tốc thì nghe chủ tịch của anh vang lên với giọng không dễ chịu chứng tỏ chủ nhân của giọng đang tức giận.

“Chuyện gì xảy ra hả?”

“Chủ thượng, có người muốn đuổi giết chúng ta”

“À?”

“không biết ạ, chỉ thấy mấy người đàn ông lái với mục đích gì mà tôi không biết được, hiện giờ làm sao thưa chủ thượng”

Cố Hàn Băng ánh mắt lạnh lùng, nhìn ra bên ngoài cửa sổ thấy có hai chiếc xe đuổi theo, hiển nhiên là giết cô, cô hít mát hàn ý, cười lãnh khốc.

“Giết”

“vâng”

Anh nghe lệnh ,lập tức trở lại thân phận là Hỏa, anh lấy súng ra bắn với tốc độ khá nhanh không thèm nhìn đối phương.

“Phăng”

một phát xuyên qua cửa kính xe đối phương trúng vào tâm não , khiến cho đối phương chết không kịp nhắm mắt, cứ vậy mà tro mắt bị chết, ánh mắt đối phương hiện lên ‘không thể tin’ cùng khiếp sợ.

Anh tiếp tục bắn không dừng lại, vừa lái đi với tốc độ cao, vừa bắn qua cửa kính không dừng ,sắc mặt không chớp,không căng thẳng, thậm chí còn cười lãnh khốc, khát máu.

Đối phương thấy anh chơi vậy, tức giận cũng nổ súng bắn liên tục xe anh.

“Phăng”

“Phăng”

“Đoàng”

Anh bẻ tay lái tránh né những viên đạn nhưng vẫn trúng một viên vào thân xe ngay vị trí Cố Hàn Băng đang nhắm mắt suy nghĩ đằng sau, anh hít mát nguy hiểm, sát khí bộc lộ ra

'thật to gan dám bắn chủ thượng sao, muốn chết'

anh lấy phi tiêu có tâm độc được Phong đưa cho anh (một trong tứ đại hộ pháp chế tạo) trong tay áo ra bắn vào một bên mắt đối phương khiến đối phương buông lỏng súng ,che mắt la hét đau

“Aa..”

Anh thấy xe đối phương mất chủ , anh bắn trúng bánh xe khiến cho nó mất tay lái lao đảo đụng vào xe của người khác thật mạnh,nổ mạnh.

“BÙM”

“Oành”

Anh cất súng tiếp tục kéo cần,đạp ga tăng tốc, lách một cách thần kì khỏi con đường đầy chướng ngại như một tay đua đích thực,

chiếc xe đằng sau bối rối đuổi theo, thấy xe anh chạy nhanh như vậy, xe đằng sau tức giận, la mắng cái gì đó, lập tức tăng tốc đuổi theo kịp.

“Hỏa, anh hãy đến một nơi vắng vẻ họ đến, rồi bắt sống về cho ta”

“Tuân lệnh”

Cố Hàn Băng vốn nhắm mắt bỗng lên tiếng thay đổi chủ ý, mở tròn mắt lãnh khốc, tà mị nhìn Hỏa.

Cô rất muốn biết rốt cuộc là ai muốn giết cô đây, quả là to gan, nhưng mà càng thú vị, đã lâu rồi cô còn không ‘hoạt động’ đâu, cười lạnh lùng, liếm môi yêu dã, đôi mắt vốn màu tím hồng khẽ xẹt qua màu đỏ khát máu.

Anh theo lệnh cô đến một nơi hoang vắng, sau đó chạy chậm lại đợi xe đối phương đến.

Quả nhiên, xe đối phương đang đèn gần xe bọn anh, thấy chủ thương ra lệnh dừng lại, anh dừng lại, xuống xe nhìn đối phương xuất hiện xuống xe, lập tức bao vây xe cô và anh, một trong đám họ lên tiếng.

“Chúng mày nên ngoan ngoãn đi theo bọn tao, chúng mày không nên giờ trò cái gì, còn ai trong xe xuống ngay cho tao”

“Chúng mày xúng sao”

Hòa lên tiếng không cảm xúc, ánh mắt sát khí lan tỏa nhìn chằm chằm người đàn ông đáng kinh sợ chủ thương, người đàn ông đáng kinh giật mình nhìn đôi mắt lạnh lùng, âm u của Hòa làm rùng mình,

sợ hãi nhưng rất nhanh trấn định lại, bên hấn có nhiều người, hấn sợ cái gì với hai tên này, người đàn ông đáng kinh vẫn còn nhớ lão đại giao nhiệm vụ cho họ đâu ‘phải bắt sống Cố Hàn Băng về’.

(tgngu)

người đàn ông đáng kinh hét lên chỉ vô mặt Hòa trừng mắt.

“mày im cho tao, tao bảo người trong xe xuống ngay, không thì đừng trách bọn tao ra tay”

Hòa cười lạnh lùng, định nhắc chân giết người đàn ông đáng kinh kia thì trong xe vang lên giọng nói âm trầm, lãnh khốc làm cho Hòa dừng lại cung kính mở cửa xe giúp cô.

“Hòa, dừng lại, ta muốn xem là ai to gan ra lệnh ta”

Cố Hàn Băng xuống xe với ánh mắt hàn khí, nụ cười lạnh lùng nhìn người đàn ông đáng kinh, cô xoa cằm rồi sau đó chỉ vô mặt người đàn ông đáng kinh nói với giọng không có cảm xúc.

“Ông là người nói câu này với ta sao”

“Hừ, mày còn hỏi, xem mày đẹp như vậy, chúng tao chơi mày một lúc rồi đưa cho lão đại không muộn nhì hahaha”

người đàn ông đáng kinh hừ lạnh, rồi dùng ánh mắt dâm tà nhìn đáng người gọi cảm, xinh đẹp của cô,

hạ thân của hấn rục rịch muốn cô nằm dưới thân hấn chà đạp a, người đàn ông đáng kinh lập tức đưa ra chủ ý tỏ ra hấn rất tốt bụng bỏ thí cho cô thưởng thụ một đêm vậy,

làm cho người đàn ông xung quanh cũng cảm thấy không tồi, bắt đầu dùng ánh mắt tình dục nhìn cô.

Hòa tức giận, cô neho mắt nguy hiểm nhìn người đàn ông đáng kinh bỗng cười tà mị, cô phất tay cho Hòa im lặng, Hòa thấy vậy lui xuống cảnh giác nhìn người đàn ông đáng kinh và người xung quanh.

người đàn ông đáng kinh còn tưởng cô chịu chấp nhận như vậy, hấn cười to, vui vẻ nói.

“các anh em đêm nay chúng ta được thưởng thụ một đêm tuyệt vời”

“haha đúng vậy, đúng vậy”

“nhìn đáng người của cô ta kìa, mẹ nó lão tử chưa từng thấy đáng người nào đẹp như vậy”

“Hừ tao sẽ là người đầu tiên của cô ta đâu”

“là tao trước..”

người đàn ông đáng kinh định lại gần cô, ai ngờ chưa kịp chạm vào cô thì thấy hạ thân chảy máu ròng ròng, mát mẻ như vậy, hấn tái xanh hết lên đau đớn.

“A, đau quá”

Hấn ôm hạ thân khụy xuống đất lăn lộn, đổ mồ hôi ròng ròng, cơ bắp co rút vì đau, nơi ấy càng chảy ra nhiều hơn,

khiến cho không khí nhiễm chút mùi máu tươi, tanh tươi của người đàn ông đáng kinh, làm cho mọi người xung quanh đang vui vẻ bỗng im bất nhìn người đàn ông đáng kinh ôm lăn lộn kia,

còn vật kia của đàn ông thì nằm ngay bên cạnh chân của cô, ánh mắt của họ co rút, họ ôm hạ thân cảnh giác nhìn cô,

giống như sợ cô loại bỏ nơi ấy của đàn ông vậy, Hòa cười tà, tuy hấn cũng là đàn ông nhưng có ngoại lệ nha, hừ cho chừa cái tội dám sỉ nhục chủ

thượng, còn không xem mắt chó các người là ai.

Ánh mắt cô không chớp, cười tà mị, giọng nói vang lên êm tai mà người đàn ông đáng kinh lại nghe ra giọng ác quỷ đòi mạng, người đàn ông đáng kinh sợ hãi, khẽ lùi lại cảnh giác nhìn cô ,hai tay vẫn ôm nơi ấy.

“Thế nào, thoải mái sao”

“mày..”

“Ồ.. ta làm sao”

Thấy người đàn ông đáng kinh nhìn chằm chằm vật bên cạnh cô, cô nhử mày nhìn xuống, cô chán ghét, đập nát vật ấy một cách tàn bạo.

“Vật này tốt nhất nên hủy đi”

“Bẹp, rắc..”

“Không...”

“Tại sao không?”

Cô nhắc tay đang cầm chủy thủ còn vương chút máu, cô nhìn chán ghét, khẽ lắc máu ra thật sạch, không ai biết vũ khí độc nhất của cô là gì,

cô chỉ dùng súng và chủy thủ mà thôi, nghe hấn nói không ,cô ngược đầu lên tỏ vẻ khó hiểu, nói xong không muốn kéo dài thời gian nhàm chán liền ra lệnh Hòa .

“Hòa”

“có tôi thừa chủ thượng”

“lập tức đưa họ một đoạn đường đi, nhớ thật ‘nhẹ’ ,rồi nhường lại một người cho ta”

“Tuân lệnh”

Hòa cung kính ,ngước đầu lên cười hưng phấn, lập tức rút song súng ra bắn hai bên toàn bộ không kịp phản ứng lại thì đã chết không nhắm mắt rồi, đây chính là sự chênh lệch giữa hai bên,

một kẻ không được huấn luyện, non nớt đấu với một trong tứ đại hộ pháp đã là thua xa rồi.

người đàn ông đáng kinh thấy vậy, hấn bắt đầu sợ hãi, họ không phải là người, họ là ma quỷ a, hấn sai lầm rồi, hấn không nên chọc giận họ,

chọc ai thì chọc tuyệt không thể chọc họ, còn nữa giết người mà còn hưng phấn nữa sao, họ rốt cuộc là ai, sao lại chuyên nghiệp như vậy, tại sao lão đại không hề nhắc đến chuyện này.

“tôi ..tôi.. xin cô tha cho tôi đi, tôi chỉ làm theo lệnh bắt cô thôi”

“Hừ” cô nhướn mày, nhìn người đàn ông đáng kinh.

“Tôi nói thật, thật sự đây không phải là ý định của tôi, xin cô tha cho tôi đi”

“tha sao”

“đúng..xin cô”

“ông nói xem là ai sai khiến ông làm việc này”

Cô mà tha được sao, ngu xuẩn, cô cười lãnh khốc nhìn người đàn ông đáng kinh đang run người vì sợ, ánh mắt khẽ lóe.

“Tôi..tôi không biết, chỉ nghe nói phải bắt sống cô về, nếu không bắt được thì giết chết cô”

“ta không cần biết ông nói vậy, ta chỉ muốn biết là ai sai khiến ông làm vậy”

“Là..là lão đại”

“lão đại là ai”

“là..là..”

“Nói”

Cô kiên nhẫn chờ người đàn ông đáng kinh nói, cô đẹp vũ khí vào người, bắt chéo tay nhìn ông ta.

“là lão đại Vương Bình”

“tốt, ông được tha,bất quá..”

người đàn ông đáng kinh vui mừng vì được tha lại nghe câu tiếp theo của cô khiến người đàn ông đáng kinh xanh mặt, khóc không ra nước mắt, lão đại à, người ngài cần không phải là người, cô ta là ma quỷ đó, ngài hại tôi rồi.

“Hóa, đem hán giao cho Phong làm thí nghiệm chơi đi, có vẻ như hán cần người thí nghiệm đấy”

“Tuân lệnh”

Hòa khi giải quyết xong lập tức nghe lệnh cô, cúi người dùng dây thường quấn quanh chặt vào người, bỏ vào cốp xe, đóng lại, sau đó mở cửa xe đưa cô vào ngồi, anh lái xe, nhớ lại khuôn mặt Phong say mê nghiên cứu được không quan tâm thời gian kia, bật cười, đúng như Phong rất thích thử nghiệm trên cơ thể con người, nhiều lần phải giết người dư người sống phải cho hán chơi ấy chứ, không có là hán lấy bọn họ đem ra thử nghiệm thuốc của hán đâu, nghĩ vậy rùng mình, hán không khỏi bị ai cho người đàn ông đáng kinh này.

“Chủ thượng, xem ra có người muốn giết chúng ta, không biết kẻ to gan nào dám uy hiếp Hỏa Diễm chúng ta, anh thật tò mò muốn biết là ai to gan vậy nhỉ, thật sự muốn chết sao.

“anh lập tức điều tra chuyện này cho tôi”

“vâng”

“còn nữa xem Vương Bình là ai, quan hệ với ai”

“vâng”

“được rồi, về nhà”

“vâng”

Về đến nhà cô, cô xuống xe vào nhà, còn Hòa thì xách người đàn ông đáng kinh trong cốp xe ra giao cho Phong,

Phong kinh ngạc thấy vậy không hỏi vì sao, chỉ cười nguy hiểm nhận người đàn ông đáng kinh vào phòng thí nghiệm,

Hòa ánh mắt bị ai nhìn người đàn ông đáng kinh chuẩn bị ăn khỗ, lập tức nghe tiếng la hét từ phòng thí nghiệm,anh rùng mình,

xoay người bỏ chạy mặc kệ tiếng kêu cứu của người đàn ông đáng kinh, những người xung quanh cũng chạy.

cô vào phòng các con xem xét thì thấy các con đang ngủ, cô cười dịu dàng, hôn vào trán các con, sau đó cô về phòng tắm rửa chuẩn bị ngủ.

‘Haiizz, thật là một ngày mệt mỏi đâu’

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Tang Thi Được Thí Nghiệm

---Nhà Lâm gia---

Lâm Vũ Hàn cầm ly rượu đứng trước ban công ngắm sao, hiện anh đang khoác khăn tắm, mái tóc ướt nhiều từng giọt xuống cổ lan xuống cơ thể săn chắc này.

Lâm Vũ Hàn nhớ lại cô từ đầu đến cuối không xoay người gặp anh,khiến anh buồn bã, cũng đúng một người đàn ông từng tổn thương cô lấy tư cách gì

để cô nhìn anh chứ,

chả lẽ buông tha sao, anh hoảng sợ với ý nghĩ này, dùng sức nắm chặt ly, ánh mắt lóe lên kiên định, cười ôn nhu

"Không... sẽ không, anh không buông tha, cho dù em mắng anh, anh cũng nhận, là anh sai rồi, anh hy vọng em đừng ghét bỏ anh."

---Nhà Long gia---

Người đàn ông lúc này đang ngồi trước bàn làm việc ngay tại phòng ngủ, đang giải quyết công việc, bỗng nhiên anh dừng lại nhìn thấy bản kế hoạch hợp tác với BB, anh nhíu mày,

đây là? Anh lật từng trang đọc khái quát về công ty này.

"quả là một công ty rất mạnh, xem ra anh nên tìm hiểu về nó thôi"

Anh khẽ cười hứng thú, anh dừng công việc trong tay, vươn vai chuẩn bị đi ngủ, thấy tấm hình anh từng chụp lên một người phụ nữ xinh đẹp, anh cười mà không biết rằng ánh mắt anh nhìn về cô gái đó bao nhiêu ôn nhu, dịu dàng đâu.

Người con gái này chính là Cố Hàn Băng, cô vận trang phục dạ tiệc khi ấy, trong hình cô nhìn rất lạnh lùng, xa cách, anh xoa đôi mắt xuống cánh môi, khóe miệng anh khẽ nhếch.

"Bảo bối, anh đã định em rồi"

---Nhà Bạch gia---

Bạch Hàn Thương lúc này đang trò chuyện với gia tộc của anh,,mọi người dùng ánh mắt không thể tin nhìn anh, họ nghe thấy cái gì đây, Cố Tiêu Nhi không phải là Cố Tiêu Nhi mà mọi người biết, thẳng thắn này nói vậy có ý gì đây. Ba anh lên tiếng.

"Con nói vậy, con có chứng cứ sao con trai"

Mẹ anh trách cứ, trừng mắt nhìn anh.

"đúng vậy, con nói bậy bạ cái gì vậy, con nói con bé giả tạo, vậy thì mắt mẹ mù sao, mẹ thấy rõ ràng con bé nhìn rất tốt, rất thiện lương kia mà, sao lại là con bé độc ác như con nói được, con tính hủy bỏ kết thông gia người ta sao"

(vâng bác nói hay lắm, cô ấy thiện lương lắm)

"Mẹ, con nói là sự thật, con là con trai mẹ, con có bao giờ nói dối mẹ chưa"

"dạ rồi, đã có đầy con trai"

Bà nhưóng mày nhìn con trai tức giận, cười hừ lạnh.

"what? Mẹ à con lần này là thật nha mẹ, mẹ nói oan cho con rồi đó"

Anh xấu hổ, quả thật anh từng xạo mẹ đủ thứ, mà anh nghiêm túc nha, đây là thật mà, oan quá đi, lòng anh bi ai, biết vậy anh không nên sai lầm đi.

"lão mẹ à con sai rồi a, hắc hắc, nhưng lần này là thật đó"

Bà nhìn con trai nịt nọt, nhắm mắt làm ngơ, thấy con trai kiêu tri vậy ngay cả ba anh nhìn mà buồn cười, bà thở dài, thôi vậy, ai nói bà không thương nó đây.

"vậy con nói chứng cứ cho chúng ta đi"

"ba mẹ không tin thật sao, được rồi con có chứng cứ, biết thế nào ba mẹ không tin con trai đáng thương của ba mẹ mà, hừ hừ"

Nói xong đưa máy ghi âm cho họ nghe, họ nghe không sót một chữ, sắc mặt họ khó coi, lạnh lùng, không khí lâm vào âm u.

Họ không phải khó coi vì Cố Tiêu Nhi mà là bản thân họ, họ thật ngu ngốc dễ dàng bị con bé kia dắt mũi, làm chúng ta phải bị kéo vào âm mưu này của cô ta, nhìn con trai có lỗi, anh tỏ vẻ không sao nếu ngược lại là anh cũng vậy thôi.

"Thế ba mẹ con bé thì sao, chẳng lẽ cũng..."

Ba anh lên tiếng, lạnh lùng, uy nghiêm hỏi con trai, lần này ông nên cẩn thận với cô ta thôi.

"Cũng vậy, ba"

Anh giật đầu tỏ vẻ đúng như ba đoán.

"haizz, chúng ta thật ngu ngốc khi tin vào bộ mặt giả tạo của Cố gia này, à phải rồi chuyện cô bé Cố Hàn Băng kia ,bị đuổi hẳn có liên quan đến họ đi"

Bà nói cảm thán, bà không cố chấp nữa, dù gì hạnh phúc của con trai bà do con trai tự mình định đoạt là được rồi, bà bỗng nhớ đến một người, xoay đầu hỏi con trai.

"A.. cái này con cũng không rõ, nhưng con nghĩ hẳn là có liên quan đi, vì trong ghi âm này nói rõ điều này, chứng tỏ có quan hệ một bí mật nào đó, con đoán vậy"

Anh sùng sốt khi bà hỏi vậy, anh suy nghĩ rồi nói.

"Nga, thật là cô bé đáng thương bị lang sói đã thương đâu"

bà rút khăn bi ai.

Anh hắc tuyến thấy lão mẹ miêu tả như vậy, thật sự bà là mẹ anh sao,sao tính bà hay như vậy thế này, anh dùng mắt hỏi lão ba

' ba ,ba có cưới nhầm lão mẹ rồi không?"

Ba anh thấy anh như vậy, trừng mắt lại nhìn vợ ông ,ông cười bất đắc dĩ, ôm lấy vợ an ủi,cung chiều.

'con cảm miệng cho ba,có giỏi thì cưới vợ con đi ,rồi con giống ba thôi'

'Con cưới vợ thì không thể nào giống ba đâu, hừ'

(tg: anh sớm muộn gì là thê nô giống ba anh rồi .)

Anh nhìn cảnh này thì hết nói rồi, anh không đòi nào giống lão ba đâu

anh đường đường là người kế thừa Bạch gia, vợ chỉ có thể ủng hộ chồng, chia sẻ công việc, nấu cơm nước cho chồng, ở đâu ra có chuyện dạng thê nô giống lão ba đâu.

Nhưng không như ý muốn của anh, tương lai không bao lâu anh sẽ trở thành thê nô trong tất cả người chồng,cung chiều vợ, sùng vợ, vợ kêu gì chồng làm nấy, phần vợ chỉ có một là ra khỏi thư phòng ngủ đâu, cái gì xem chồng là trời, tất cả đều là mây bay a mây bay~

anh nói với ba mẹ anh bảo hãy cẩn thận bên người Cố gia, không cần qua lại với họ,

ba mẹ cũng giật đầu tỏ vẻ biết rõ, cũng bảo con cũng hãy cẩn thận, anh giật đầu tỏ vẻ con biết sau đó xin phép cha mẹ về phòng nghỉ ngơi, chuẩn bị cho cuộc họp công ty quan trọng ngày mai, không quan tâm đến cô ta nữa.

---Nhà Hứa gia---

"Chủ tử"

Một người áo đen cung kính trong phòng ngủ của một người đàn ông, người đàn ông ánh mắt sắc bén nhìn người áo đen.

"Nói"

"những việc chủ tử giao đã xong rồi hả, chúng tôi điều tra được mối quan hệ của Cố gia với Cố Hàn Băng"

Nói xong cung kính đưa tài liệu cho người đàn ông ngồi trên ghế salon màu đen trước mặt, người áo đen nói thêm

"Chủ tử, thuộc hạ lúc định rời đi,tình cờ còn thu được cuộc trò chuyện của Cố tiểu thư với điện thoại"

"Ồ"

người đàn ông tiếp nhận rồi bảo lui ra, người áo đen lập tức lui khỏi phòng

Người đàn ông hiện đang khoác áo tẩm màu đen, lộ ra vòm ngực quyến rũ ,anh để tài liệu và máy ghi âm xuống bàn ,

anh xoay người lấy rượu mạnh như màu máu yêu mị hấp dẫn con người sa đọa, anh rót xong ngồi xuống ghế uống một ngụm,

mái tóc đen tuyền lòa xòa trước trán, đôi mắt phượng đen sâu hun hút không đáy hip lại thường thức rượu hoàn toàn không quan tâm tóc ướt nhiều xuống từ cổ xuống cơ thể anh, ngón tay gõ nhẹ trên thành ghế.

Ánh mắt anh nhìn xuống tài liệu, cầm lên ,đọc lướt qua, ánh mắt nghiêm ngẫm suy nghĩ, lòng anh nổi lên nghi hoặc ,

tài liệu này nói về ba năm trước Cố Hàn Băng là một người phụ nữ dâm đãng, không có đầu óc, đi đâu cũng bám trai bị người người khinh thường, trang

điểm thì dung tục không chịu nổi, gia đình thì ghét cô,

dạy dỗ cô nhưng cô không nghe ,chỉ tức giận, la mắng, chỉ trở với Cố Tiêu Nhi khắp nơi, anh cười lạnh lại nhớ đến trong bữa tiệc đó ánh mắt cô là màu đỏ không giống đeo kính áp tròng,

đó là màu đỏ tự nhiên như màu rubi rất đẹp, tà mị, yêu dã, lãnh khốc, lúc cô ngược lên anh vẫn chú ý từng cử động của cô, anh ngạc nhiên bởi vì đôi mắt vốn màu đỏ nay thay đổi màu tím hồng yêu kiều,

anh kì quái nhìn kĩ vẫn là đôi mắt màu tím hồng, anh tò mò muốn biết cô gái này rốt cuộc làm sao biến đổi được màu mắt như vậy.

Khí chất thì ưu nhã, cao quý, lạnh lùng, điều anh hứng thú nhất đó là cái bốt ngọn lửa kì dị trên trán , lúc đó anh không chú ý chỉ vì nghe tin đồn về cô nên anh khinh thường,

nghe về Cố Tiêu Nhi thiện lương, trong sáng , dịu dàng kia, giờ anh so sánh cô và Cố Hàn Băng ba năm trước thấy khác hoàn toàn không giống như những gì anh biết ,nghe tin về cô,

cô của ba năm trước đúng là như tin đồn, vậy cô gái này của ba năm sau chuyện gì xảy ra, vì sao có sự thay đổi lớn như vậy,

không đúng một người như vậy không thể nào sớm chiều muốn thay đổi là thay đổi được, cho dù thay đổi thì khí chất ,tính cách và đôi mắt không thể nào thay đổi , bởi nó vốn ăn sâu xương cốt của mình rồi, chẳng lẽ là ... ,

ánh mắt lóe lên vụt tắt không hay biết, nụ cười giương cao , ngón tay xoa nhẹ tấm hình của cô ở bữa tiệc.

Anh vốn không tin qui thần, linh hồn hoá đổi cả, nhưng mà giờ so sánh như vậy,lòng anh đã khẳng định rồi ,

hy vọng anh đoán không sai,cô gái này không phải là Cố Hàn Băng của ba năm trước, mà cô là một người khác, nói đúng hơn là linh hồn khác của cô, ánh mắt anh lóe lên hứng thú, cười tà mị

'cô gái ,em rốt cuộc là ai'

(tg: làm sao anh biết hay vậy *trở mắt*, HLT : *cười đắc ý* ta mà lị)

Anh nhấc tay mở ghi âm nghe hết lời nói oán độc, âm thanh bén nhọn sắc giọng khinh thường, độc ác của đối phương, anh cười nguy hiểm,

xem ra anh không nên đánh giá qua bề ngoài của cô ta đâu, anh xem thường dạng người như vậy, được rồi coi như anh mù mới bị cô ta lừa gạt.

"Cố Tiêu Nhi sao, cô không nên chạm vào tôi nhé, không thì tôi không biết làm ra chuyện gì với cô đâu, hừ"

---Nhà Phàm gia---

Anh thì thực giải quyết mấy hợp đồng, mấy giấy tờ đóng dấu, anh ngược đầu thở dài ai oán ,mẹ nó vậy mà là chuyện gấp sao,từ khi xong chuyện bữa tiệc ,anh chạy về nhà mà không về bên công ty ,

anh bảo thư kí của anh mang những việc gấp mang về nhà cho anh

đây rõ ràng muốn mạng anh a, anh nhớ vợ quá đi, nhớ cái ôm vợ ngủ ngon lành đâu, haiizz, anh thật đáng thương , muốn vợ an ủi anh ghê. (tg: anh mặt dày quá đi)

Anh cúi xuống nhìn đồng giấy tờ đã được anh sau khi giải quyết hơn phân nửa mặt anh đã đen nay càng đen thêm nhìn những công việc còn lại,

nghe thấy răng nghiến lợi ,thở dài ,tiếp tục làm việc nhanh nhất ngủ sớm để chuẩn bị cuộc họp quan trọng trong công ty ngày mai.

"Vợ ơi, chờ anh ,chúng ta sẽ gặp lại"

anh thăm nhủ trong lòng xong nở nụ cười vô sỉ, sáng lạn,tâm trạng tốt làm việc tiếp.

(ba chấm cho anh này)

---Nhà Cố gia---

Mọi người đều ngủ ngon lành, duy chỉ có Cố Tiêu Nhi thì không, vì cô đang vô nát những tấm hình dâm đẳng, về mặt thương thụ làm tình kia của ả, đôi mắt âm u nhìn tay ả vô nát,

ả lập tức đứng lên đi đến tủ quần áo, ả kéo một góc quần áo cũ không nổi bật bên phải có một nút màu đen nhỏ như đồng xu ,ả ấn xuống nó rồi xoay theo chiều đồng hồ nhẹ ,bỗng

'lọc cọc, lọc cọc ..'

'Àm'

Tủ sách tên tường di chuyển bí mật xuất hiện trước mặt, ả bước vào nơi đó, tủ sách lập tức đóng lại không một tiếng động nào vang lên giống như nó không xảy ra vậy ,làm cho mọi người trong nhakhông hề nghe thấy gì hết,

Ả đi sâu ,mở nút mở cửa hiện đại bằng dấu vân tay của ả, nó mở ra , bên trong rộng rãi, khắp nơi hiện lên ánh sáng của đèn,có hai người phụ nữ xuất hiện cung kính chào ả, họ mặc áo màu đen trắng, khuôn mặt tinh xảo, không điểm lệ , một bên lạnh lùng, một bên ôn hòa.

"Chủ tử"

Ả nhìn hai người xuất hiện, xua tay bảo đứng lên, ả hỏi

" hai người lập tức điều tra Cố Hàn Băng cho tôi, tại sao cô ta lại quay về"

Hai người phụ nữ nghi ngờ, nhìn sắc mặt không tốt của chủ tử ,hai người nuốt lời mình nói, cung kính lui xuống đi điều tra, ả bước vào nhìn nơi ả sáng lập ra,

ả cười lạnh lùng, ánh mắt ả lóe lên âm độc, không ai biết ả sáng lập bí mật ngay cả gia tộc cũng không, chỉ có mẹ ả và ả biết thôi, ả còn thêm một người nữa là tam trưởng lão ,

nơi này là nơi thí nghiệm những người ả bắt về làm con rối, ả là người điều khiển chúng, chỉ cần ả ra lệnh, con rối này lập tức làm việc ả nói, không hoàn thành thì cán đối phương,

khiến cho đối phương bị nhiễm độc của con rối, rồi trở thành con rối tiếp theo, như mọi người thường gọi là cương thi, hay nói cách khác là tang thi thềm ăn thịt người đâu,

ả cười điên cuồng, thế giới này là của ả, không ai cho phép qua mặt ả, ả có nó là có cả thế giới ả muốn, ả nghĩ mà hưng phấn lên, phải ...chỉ có ả là quyền lực nhất.

(eo kinh)

Cố Hàn Băng cô là cái gì, hừ thì là con kiến hôi mà dám cười đầu ả sao, chờ xem tao cho mày nếm tư vị của xác chết đâu.

Ả hài lòng với suy nghĩ này, thấy con cương thi đực kia đang ăn thịt người phụ nữ chính là vợ của cương thi , người phụ nữ đó dùng đôi mắt hoảng sợ, thét lên thê lương, kêu cứu ,thấy ả ,người phụ nữ vuron tay ,miệng phun ra một ngụm máu

"Cứu tôi"

Ả khinh thường, dùng cây súng bên cạnh bắn chết người phụ nữ kia, con tang thi thì không quan tâm nghe mùi máu càng hưng phấn nhào đến ăn, người phụ nữ chết không kịp nhắm mắt, vẫn dùng đôi mắt khủng hoảng nhìn ả.

Ả cười hừ xong ,mặc cho người kia chết, bảo những người thí nghiệm tiếp tục ,ả xoay người rời khỏi nơi này, ả ấn nút vào hệ thống ,tủ sách lại lần nữa mở ra ,

bước ra khỏi tủ sách,ả tắm rửa , lòng ả sáng khoái quăng luôn những tấm hình ghê tởm kia một bên ,mặc đồ ngủ màu đen mỏng lung như ẩn như hiện đáng người quyến rũ của ả ,một lòng chìm vào giấc ngủ ngon lành,

ả còn phải chuẩn bị quyến rũ mấy nam nhân kia đâu ,nhất là 'người đó', cười dâm đãng xong nhắm mắt ngủ, khắp nơi một lần nữa chìm xuống sự yên bình.

Tất cả đều chìm vào giấc ngủ yên bình, có vài người thì không ngủ , mọi thứ đều yên tĩnh, không xảy ra tranh chấp hay bất cứ việc nào, nhưng có lẽ không ai biết rằng đây chỉ là sự yên bình trước cơn bão mà thôi, ngày mai sẽ là một ngày mới 'bắt đầu' đâu .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Thế Giới Quá Huyền Huyền Đi

Cố Hàn Băng chuẩn bị bữa sáng cho các con , sau đó cô nghe thấy giọng nói non nớt đằng sau

"Mẹ, tụi con đói"

Cô xoay người nhìn hai nhóc tinh thần sán lạn , vỗ bụng than đói với cô , cô bật cười cúi người xuống hôn các con.

"chào buổi sáng, các con đói thì vào ngồi đi, mẹ làm bữa sáng cho các con"

"Vâng"

Hai bảo bối cũng hôn lại mẹ, hưng phấn lon ton vào ghế ngồi, ánh mắt sáng rực chờ mẹ bung đồ ăn cho các bé, sau khi bày ra những món ăn tuy đơn giản nhưng phong phú,

mùi thơm lan tỏa, hương vị độc đáo không giống các nhà hàng 5 sao, các bé thích nhất món ăn ngon của mẹ, nên mỗi ngày sức ăn của các bé kinh hơn sức ăn của ba người lớn gấp lại,

ba mẹ con bắt tay vô ăn, các bé hí hửng không kịp chờ giành giật đồ ăn, cô nhìn cảnh này quen rồi nên mặc kệ cho các con ăn, cô nhàn nhã ăn sáng của cô, nụ cười luôn giương lên nhu hòa, khung cảnh tuy kì quái nhưng lại hết sức hài hòa, ấm áp lạ thường

Bỗng tiếng chuông cửa vang lên, ba mẹ con ngược lên nhìn cửa, hai bảo bối nghi hoặc, không quan tâm tiếp tục sự nghiệp 'cao cả' ăn sáng của các bé,

Ủm thì ăn a~, tại sao phải quan tâm chứ, bụng chúng nó cần năng lượng mới có sức làm việc đâu, ai ngoài thì kệ, đẹp qua một bên đi, các bé tiếp tục hí hục ăn a ăn

cô lấy cái điều khiển bấm cửa từ xa, đây là cho cô thiết kế ra, vì chỉ khi cô không muốn trực tiếp ra cửa mở nên cô đã tạo ra cửa có thể điều khiển từ xa trong đó cô còn thiết kế thêm nút màu đỏ có thể màn hình dạng lỏng hiện đại có thể xem đối phương là ai trong bán kính xung quanh khu biệt thự,

cái này không được công bố ra, vì nó chỉ thiết kế dành riêng cho cô thôi, sau khi nhấn nút màu đỏ xem lập tức xuất hiện màn hình dạng lỏng xuất hiện cô chạm vào đối phương sau cánh cửa, nhìn mặt đối phương được phóng to trước mặt cô,

ra là thư kí Trần sao, cô nhấn nút màu xanh mở cửa, thư kí trần thấy vậy, anh vào đi đến phòng ăn thấy ba mẹ con ăn sáng, anh tiến đến đưa tài liệu mà anh điều tra tối hôm qua, anh nói

"chủ thượng, tôi đã theo ý ngài điều tra được rồi ạ, đối phương tên Vương Bình, người này không tốt đẹp, cũng không có gì nổi bật hay đặc biệt nào cả, hẳn từng là thủ hạ dưới trướng của một người nào đó, hẳn bị đuổi khỏi nơi đó,

hắn liên khắp nơi tạo dựng thế lực riêng không nhỏ, nhưng vẫn kém xa thế lực chúng ta, nguyên nhân hẳn bị đuổi là do hắn không tuân thủ qui định của nơi đó,

bị người đứng đầu phát hiện hẳn lén lút ăn cắp xén tiền đem đi cá cược cờ bạc, gái gú, người đứng đầu không nói một lời nào lập tức đem hắn đuổi đi, giờ hẳn có thế lực như hôm nay hiện đang hợp tác với một người phụ nữ muốn hại ngài"

Anh nói xong lòng tỏ vẻ nghi hoặc người phụ nữ kia là ai sao hẳn điều tra không ra nhỉ, Cố Hàn Băng nghe xong cũng không tỏ vẻ cái gì, cô chỉ muốn biết người mà hẳn hợp tác người phụ nữ đó là ai, cô lơ mờ đoán được, cô mở miệng vừa hỏi anh vừa thả tài liệu xuống bàn lấy khăn lau nhẹ mép miệng cô.

"Nếu vậy, người phụ nữ kia là ai, vì sao không có trong tài liệu cần điều tra, không phải ta đã bảo điều tra hết rồi sao"

"thật xin lỗi chủ thượng, tôi đã điều tra nhưng không hề nhận biết được người phụ nữ kia là ai, tuy nhiên tôi có thu được giọng nói của người phụ nữ nói chuyện với Vương Bình "

Anh áy náy, nhưng anh không vô dụng như vậy nha, lập tức báo cáo những gì mình biết được.

"Ồ, vậy thì đưa nó cho ta xem"

"vâng"

Anh lấy máy anh truy tìm được số điện thoại này sau đó bật lên cuộc trò chuyện của đối phương, sau khi nghe xong, không khí rơi vào trầm mặc,

chỉ nghe tiếng hai bảo bối ăn uống ngon lành, không quan tâm bên này, cô nhướng mày, nở nụ cười khó hiểu, ngón tay gõ lên bàn ăn một cách qui luật.

"Uh, ta đã biết là ai, thật không ngờ"

"Sao, ngài biết là ai ư"

"Ừ"

"vậy người đó là.." Anh chờ tiếp cô trả lời.

"không sai, người phụ nữ đó chính là Cố Tiêu Nhi"

"Cái gì... là cô ta"

"Ừm"

Anh giật mình , thần sắc cổ quái, không ngờ là cô ta, một cô gái như nhược tuy luôn ghét chị mình... à không là ghét chủ thượng nhưng không ngờ lại dùng thủ đoạn này cơ đấy, lòng người đúng là...

Cô cười cười, cô biết mà ngày từ đầu cô đã biết chỉ là chưa khẳng định được thôi, giờ nhìn hết thấy cô đã đúng.

"được rồi, anh lập tức phái người bắt người đàn ông Vương Bình về, sau đó tra khảo lí do bắt ta vì cái gì, anh cho người tra tấn hắn theo những gì đã làm đi miễn không khiến hắn chết là được"

Có cam đảm hại cô thì phải có cam đảm nhận hậu quả của mình chứ nhỉ, ánh mắt lóe lên màu đỏ , liền tắt không thấy.

"tuân lệnh"

Anh lập tức hiểu ý cô, anh cung kính sau đó xoay người rời đi, để lại không gian ba mẹ con ăn sáng.Cô bỗng lên tiếng.

"Hóa, anh hãy cho người thế thân ta vào công ty BB làm việc đi, hôm nay ta có việc không thể vào , nhớ kĩ bảo người đó đừng để lộ thể thân của mình, cứ làm nhiệm vụ của mình là được"

Anh nghe vậy, không kinh ngạc, chỉ tuân lệnh làm việc, mỗi khi cô có việc đều dùng thể thân thay cô làm , người thay cô làm không ai khác là Mạc Liên Kiều,

một trong tứ đại hộ pháp , Mạc Liên Kiều luôn dùng mặt nạ da người dịch dung, đội tóc giả màu bạc thành Cố Hân Băng ,đeo thêm mặt nạ bạc mà cô thường dùng làm việc .

Kĩ thuật dịch dung này sớm được cô truyền thụ duy nhất cho bốn người bọn họ rồi, vì nó có ích dành cho họ trong công việc và trong hắc bạch đạo.

Cô sau khi dùng bữa xong ngược đầu nói với các con xoa bụng 'Ợ' kia .

"các con ,giờ ăn xong các con muốn làm gì "

"Nga, tụi con muốn gặp ba Dật thân a" Cố Tiểu Bối không chờ anh hai nói , hưng phấn nhìn mẹ bé nói.

Đầu cô phù ngạch, khoe miệng run a run "các con sao không làm những gì các con muốn đi"

"ngay cả việc gặp baba cũng được sao mẹ"

"không được"

Cô cự tuyệt, dù dỗ con gái đang sắp khóc

"baba con đang bận không thể gặp được, hãy chờ khi nào rảnh rồi con có thể gọi điện baba con thăm hỏi cũng được"

Cố Tiểu Bảo không nói gì, im lặng xoay người đi vào phòng khách ngồi nghe tin tức trên ti vi, cầm ipad lướt lướt cái gì đó, không quan tâm em gái ngốc của nó, còn cô bé ngốc nào đó vẫn năn nỉ mẹ bé, không được mẹ bé cho ,đánh giật đầu thỏa hiệp.

"được rồi con đã biết ạ"

"ngoan, được rồi, các con ở nhà ngoan nhé, mẹ đi chút việc sẽ quay về với các con sau "

Cô biết bé tuy nghe lời nhưng cô tin chắc bé không chịu , cô kệ ,cô cúi người hôn vào má con gái, xoa đầu ôn nhu, cô đứng dậy đi ra ngoài để lại hai đứa con lại , cô vào gara lấy xe màu đỏ farri lái xe chạy ra ngoài, cô vừa suy nghĩ vừa chạy .

Khoảng nửa phút sau cô chuẩn bị lái xe tiếp bỗng trước mắt có một bóng đen xẹt qua dừng lại trước xe cô, cô cau mày, cảnh giác dừng lại,

cô nhìn xung quanh không thấy ai, chỉ thấy hai bên vẫn là cây cối, khu rừng vắng lặng cùng với một con đường mà cô đang chạy,

cô xuống xe, tò mò xem, đến gần cô đứng hình, cô thấy cái gì nè, trước mặt cô là một con vật tròn tròn, mũm mĩm, lông trắng mềm mại ,

hai chi trước ngắn ngủn ôm lấy đầu run rẩy, hai chi sau co ro càng nhìn càng thêm tròn vo như trái banh, cái đuôi cũng tròn, ngắn ngủn y hệt đuôi thỏ,

hai lỗ tai nhỏ bé giật giật khi nó nghe tiếng bước chân, nó ngược đầu nhìn cô với đôi mắt nhỏ xinh nhìn giống viên bi nhỏ cảnh giác, ngập nước, nghi hoặc.

Cô nhìn lại xung quanh rõ ràng không có sinh vật nào như nó, làm sao xuất hiện ở đây, nó là con gì vậy, khi cô nhìn vào đôi mắt màu đỏ,cô giật mình ,

chưa từng có động vật nào có màu mắt kì lạ như vậy, hơn nữa còn rất linh động, đôi mắt không hề chứa tạp chất nào, cô cúi người xuống nhìn nó, cô không rõ liền hốt ra làm chính cô giật mình.

"Nhóc là ai"

Nó đương nhiên nghe hiểu cô nói, hơi thả lỏng cảnh giác, chỉ nói

"chi... chi.."

"Ách... vật nhỏ ,nhóc nói gì ta không hiểu gì cả"

Cô phù ngạch, cô nghi ngờ mình đang làm gì vậy nè, sao cô có thể hòa nhã nói chuyện nhỏ nhẹ với nó vậy, nghe nó

"chi chi" với cô,

cô không hiểu gì hết, cô biết rõ, cô cảm giác được nó nhìn vậy nhưng thật chất rất linh tính, hiểu được cô nói cho nên cô bắt đầu dĩ nói.

Nó nóng nảy khi cô không hiểu ,nó bắt giác nhìn lên thấy trước trán cô có cái bớt ngọn lửa, nó kinh ngạc, hưng phấn chạy đến trước mặt cô, khua tay múa chân, lại cọ a cọ vào chân của cô, cô hất tuyền, nhắc con vật nhỏ lên đối diện trước mặt cô, cô híp mắt đánh giá nó

"vật nhỏ, nói xem nhóc là ai, vì sao xuất hiện ở đây, ta chưa từng thấy nhóc bao giờ"

"Chi.. chi.."

"ta đã nói ta không hiểu nhóc muốn nói gì"

"chi" nó nháy mắt hiểu nguyên nhân, lập tức dùng chi trước ấn vào cái bớt trước trán cô, cô giật mình ,đen mặt muốn kéo nó ra thì bỗng lam quang lóe lên từ tay nó ,

nếu nhìn kĩ sẽ thấy bàn tay chi trước của nó có vết cửa nhỏ máu truyền vào mi tâm của cô, cô nhắm mắt lại đợi khi lam quang biến mất thì cô mở mắt ra, cô sờ trán không thấy gì hết, cô híp mắt nguy hiểm nhìn vật nhỏ đang hưng phấn, hỏi với giọng không cao nhưng cười chứa tính uy hiếp.

"vật nhỏ, nhóc làm gì ta đấy, nếu ta mà phát hiện có bất thường ta liền đem nhóc vào nướng thịt ăn , xem ra lâu rồi ta không ăn thịt nướng ngoài trời đâu, ta cảm thấy tựa hồ không tồi đâu"

Nó đang hưng phấn chuẩn bị nói chuyện với cô tự nhiên cứng ngắc trước lời của cô, nó dùng nước mắt ngập nước, cô buồn cười nhưng vẫn nghiêm mặt nhìn nó ,chờ nó trả lời.

"chi"

"hử" cô nhướng mày, cười làm nó rùng mình.

"chủ nhân, ngài không nên đem ta nướng đi, thịt ta không ngon , ta rất đáng yêu a"

Vật nhỏ uy khuất nhìn chủ nhân mà nó vừa nhận định, hai chi trước ôm lấy tay cô cọ a cọ, làm nũng , giọng nói non nớt như một đứa trẻ mới sinh, đôi mắt ngập nước có thần.

Cô giật mình " nhóc nói được"

Vật nhỏ giật đầu lia lịa nhưng vẫn tiếp tục xin cô tha ý tưởng đem nó đi nướng, nó đáng yêu mà vì sao chủ nhân nhẫn tâm với nó đâu ô..ô...Ô.. không cần a

"Chủ nhân , ta không bị đem đi nướng chứ"

"người nói xem"

"Ô..ô.. chủ nhân không nên a" vật nhỏ nghe thế ôm lấy cánh tay cô đang nhắc nó lên , nước mắt long lanh ngập nước nhìn chủ nhân ác ma này.

" cảm mến"

trán cô nổi một gân xanh nhìn vật nhỏ náo loạn ,ôm tay cô lắc mãi làm mặt cô vừa đen vừa phiền, choáng,

rốt cuộc nhìn không nổi vật nhỏ nháo, gằm nhẹ ,ánh mắt hàn ý nhìn nó chỉ cần thấy nó không cảm, không nói một lời liền ném nó đi nướng thật,

vật nhỏ hết hồn, cảm nín, nhìn sắc mặt cô như vậy, vật nhỏ rút đầu, cụp tai khiến vật nhỏ càng tròn mồm mĩn.

"..."

"..."

Không khí im lặng đến đáng sợ, chỉ có quanh thân cô vẫn đang tràn ra sát khí nay thu lại , tiếng gió xào xạc của rừng cây cùng chiếc xe ferrari của cô, cô

nhìn chăm chăm nó sau đó cất giọng nói nguy hiểm .

" vật nhỏ, nói xem ngươi vừa rồi làm gì ta đấy, nói dối ta đem ngươi nướng"

"ta... chủ nhân... thật ra cũng không hại gì ngài, vừa rồi tôi chỉ kí kết khế ước với ngài thôi nên tôi có thể dễ dàng nói chuyện được với ngài"

Vật nhỏ mới đầu ừ ừ khuất , giờ nói càng lúc càng hung phần tỏ vẻ vật nhỏ không làm sai.

"là thật "

"thật mà, nếu không vì sao tôi nói ngài nghe hiểu chứ"

Chủ nhân ngài có thể hay không nên nghi ngờ nó chứ, ô..ô..

"vậy tại sao phải kí khế ước với ta, đây là thời nào rồi mà còn kí với không kí hả"

Cô nghe từ kí khế ước đầu cô nhúc lên, có làm không vậy, không phải cô chỉ xuyên qua thế giới trong bộ truyện tiểu thuyết nàng từng đọc không có dị giới hay sức mạnh cái gì hết hay sao, sao lại thành thế này rồi,

thế giới này bị đảo lộn rồi sao, hết cái này giờ đến thế giới huyền huyền sao, mẹ nó, lão nương không chơi.

"??"

vật nhỏ không hiểu ý của cô, cái gì mà thời nào với thời nào, chủ nhân đầu óc ngài không có vấn đề gì đi, nhưng nó không dám nói, nếu nói ra không biết nó bị đem đi nướng hay không a.

(tg: sao cứ nói đem đi nướng hoài vậy, bị dọa đến ám ảnh rồi sao *hắc tuyến*)

Nếu cô nghe câu này của nó, cô trợn mắt , không nói gì liền đem nó cấp đi nướng và nướng đầu óc của người mới vấn đề, cả nhà người ..Ách tổ tiên người có vấn đề,

tình cảnh bây giờ huyền huyền quá đi, quá quái dị,cô không bị dọa sợ, hay ghét bỏ mà khinh thường cho rằng quái vật , cô thích ứng rất nhanh, cô cúi đầu nhìn tay cô vẫn nhắc nó mà không thả xuống.

" vậy thì người là ai, vì sao xuất hiện ở đây"

"tôi là thú sủng của ngài, còn vì sao tôi ở đây, tôi sẽ giải thích với ngài, hiện tại ngài có thể đặt tên cho tôi trước được không ạ"

vật nhỏ chờ mong nhìn chủ nhân đặt tên, hy vọng cái tên đặt cho nó thật uy vũ nha, cô phù ngạch, đặt tên sao,

ừm... để xem, cô xoa cằm suy nghĩ, vừa nhìn vật nhỏ tròn tròn, béo mũm mĩm, đôi mắt nhỏ xinh màu vàng kim long lanh ngược nhìn cô chờ mong,

bốn chân ngắn ngủn nhỏ bé,cái đuôi cũng ngắn ngủn như đuôi thỏ, lỗ tai cũng nhỏ xinh nốt ý chang tai chó, nhìn không ra con gì, nên cô dựa vào màu lông của nó liền đặt, cười nghĩ mà hài lòng ,cười nhếch.

"vật nhỏ ,vậy tên người là tiểu Bạch đi,cái tên này rất hợp với người"

"tiểu ...tiểu Bạch"

tiểu Bạch bị đá kích, roi xuống vực sâu, lập tức kháng nghị, ôm lấy tay cô.

" chủ nhân đổi tên khác đi, tôi không muốn đâu, cái tên này không uy vũ gì cả"

"người không muốn"

tiểu Bạch giật đầu lia lịa, đứng vậy không muốn, nghe như thư sinh quá yếu đuối a, không uy vũ.

"vậy gọi người là Cầu Cầu, thế nào, không muốn thì có thể gọi người là vật nhỏ, ta không muốn suy nghĩ phiền phức mà đặt tên cho người, chọn đi"

cô híp mắt nguy hiểm nhìn tiểu Bạch ,cười lười biếng, tiểu Bạch ảo não, buồn rầu , Cầu Cầu cái tên này chả khác gì gọi nó là trái banh cá lại giống tên con gái, vật nhỏ thì thôi đi,

tên nó vốn là Kim Long ,cái tên này theo nó từ ngàn năm rồi , nhưng khi kí ước với chủ nhân muốn đổi tên mới cho uy vũ chút,

ai ngờ tự nó lấy đá đập chân mình đâu, ô..ô.. ngược nhìn cô không biết nên nói hay không, mà thôi chắc là không,

vì sao ư, nhìn sắc mặt chủ nhân đi đây không phải sát khí sao..oaoa.. thôi kệ tiểu Bạch cái tên này đỡ hơn là Cầu Cầu.

"chủ nhân, tôi chọn cái tên tiểu Bạch này"

"ừm, tùy người"

chủ nhân à ngài thật không có lương tâm a~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Kí Khế Ước, Cùng Sinh Cùng Tử

Cổ Hàn Băng thả nó xuống đất, đầu cúi xuống, giọng nói nhàn nhạt nhìn Tiểu Bạch lạch bạch đứng vững lại, ngược đầu nhìn chủ nhân vô lương tâm là cô, đôi mắt nhỏ bé chớp chớp.

"vậy giờ người có thể nói rõ chuyện gì xảy ra không, ta muốn biết tại sao người ở đây, người từ đâu đến, lại dám kí khế ước với ta"

"Ách... tôi không biết phải nói từ đâu đây, được rồi,tôi quả thật có kí ước với ngài, nhưng là chưa hoàn thành khế ước mà thôi, chỉ được một phần khế ước, nên nửa còn lại tôi chưa làm,

hơn nữa chủ nhân ngài chính là người tôi tìm kiếm, tôi luôn chờ đợi chủ nhân hơn ngàn năm rồi, chỉ là chủ nhân chưa nhớ ra bản thân ngài là ai,

ngài là người đứng trên vạn người, là người thống trị giả của một thế giới, sức mạnh của ngài dường như đã bị phong ấn, chỉ cần ngài truy tìm cổ mộ , nơi đó chính là nơi ngài cần tìm..."

"Khoan đã" cô bảo nó dừng lại, cô nghi hoặc nhìn nó.

" người nói ta là người mà ngươi luôn tìm kiếm, còn nữa cái gì mà thống trị giả của một thế giới, cái gì mà phong ấn, cổ mộ"

"đúng vậy ngài chính là người tôi tìm kiếm, không sai đâu, dấu hiệu để tôi nhận ra ngài chính là cái bớt trên trán của ngài,

lúc tôi kí ước với ngài một nửa thì tôi cảm nhận trong cơ thể của ngài vẫn chưa có giải khai sức mạnh sau lưng ngài chỉ khi chạm nước nó hiện ra hoa sen đen,

để giải khai sức mạnh và kí ước của ngài thì ngài phải truy tìm cổ mộ, khi có lại sức mạnh thì hoa sen vàng sau lưng ngài sẽ tái hiện từng một đóa hoa bởi vì nó chính là tượng trưng cho sức mạnh và thân phận của ngài,

nếu không ngài chỉ là một con người bình thường, tôi ở đây là chờ ngài xuất hiện"

"Ồ, vậy người là ai, làm sao người biết rõ như vậy"

"chủ nhân, ngài không cần nghi ngờ tôi có được không, tôi là Kim Long và chính là thú sủng ngàn năm trước của ngài,

hơn nữa đây không phải là hình dáng thật của tôi, tôi vốn là một con rồng uy phong của ngài nhà"

"Ách.... Rồng... trên đời này có tồn tại sao, không phải đi"

Cô hắc tuyến, khỏe miệng co quắp, nhìn vật nhỏ ,nhìn nhỏ bé vậy mà lại là rồng, trong đầu cô liên tưởng đến con rồng khổng lồ,tiểu Bạch nhìn chủ nhân như vậy ,nó cười đắc ý, tự hào mình là rồng.

(tę: rồng thì làm sao, vẫn còn nhiều con khác mạnh hơn kia* bùi môi*)

"cho nên chủ nhân ngài muốn tiếp tục kí khế ước còn lại không"

"tại sao phải khế ước với người"

"chủ nhân, ngài không bỏ mặc tôi đi, tôi vốn là thú sủng của ngài mà, hơn nữa tôi có ích đó nha"

"Hừm"

"tôi có thể giúp ngài truy tìm cổ mộ, giúp ngài tăng cường sức mạnh của ngài, giúp ngài truy tìm nhiều thứ khác cho ngài, tôi tuyệt không phản bội ngài, nếu có tôi đã chết.."

"Tốt, vậy chúng ta khế ước"

Cô ánh mắt lóe lên vụt tắt, cười tà nhìn tiểu Bạch, cô không phải không tin nó, không hiểu sao trong thâm tâm cô muốn cô tin tưởng nó,

bởi vì nó sẽ không phản bội cô, tiểu Bạch nghe thế hưng phấn, chuẩn bị lập kế ước thì nhìn chủ nhân của nó không biết suy nghĩ gì mà nhìn nó gian như vậy làm nó hết hồn.

"vậy thì chúng ta bắt đầu nhé chủ nhân"

Cả hai đứng đối mặt nhau, Tiểu Bạch lúc này đây thay đổi giọng một âm thanh trầm đầy bá khí, lạnh đến tận xương tủy vang lên bên tai, cô không sợ,

ngược lại cười nhìn nó, quả nhiên khác xa giọng non nớt ban đầu, tuy giọng trầm đầy mạnh mẽ, bá khí, ôn trọng nhưng không che lấp được giọng non nớt của nó, có lẽ là do thân thể chẳng, cô hứng thú cười cười.

"Trong thiên hạ, vạn vật nhỏ bé như con kiến, chỉ có đồng tâm hợp lực. Nay lấy máu từ cốt, lấy hồn phách, vĩnh viễn coi đây là lời thề, không xa không rời, sinh cùng sinh, tử cùng tử, ngươi có bằng lòng hay không."

"ta nguyện ý."

Không một chút hoài nghi, không do dự, đó là sự tín nhiệm phát ra từ sâu trong linh hồn, đó là đòi hỏi kiếp kiếp tán thành, không xa không rời, sinh tử cùng nhau.

Lời nói vừa dứt, ngọn lửa màu tím bao vây Tiểu Bạch chậm rãi tiến vào cơ thể của cô, một dòng nước ấm bao vây tất cả kinh mạch cô, rất ấm áp, thoải mái nhu hòa.

Vừa giúp cơ thể cô được cải tạo lại kinh mạch trở nên cứng cỏi hơn, dẻo dai hơn, xương cốt chậm rãi tiến hóa trở nên cao hơn một chút, dung nhan đã kiều diễm càng thêm kiều diễm, sau khi hỏa diễm màu tím đi vào lại thêm hùng hậu vài lần.

Cô nhắm mắt cảm nhận và bất ngờ trước sự biến hóa của cơ thể, Tiểu Bạch không thể dùng bất cứ ngôn ngữ nào để biểu đạt nội tâm kích động của nó lúc này,

hoa văn dưới chân họ lóe lên lam quang chói lòa tỏa sáng khắp khu rừng, may mắn nơi này không có người, nếu không nhìn cảnh tượng này không biết phải nói gì.

Đây là trong họa có phúc đi, cả người tràn ngập năng lượng, giống như hỗn độn, đủ loại màu sắc đan xen, có phải đã chứng minh, thân thể của cô đã không còn là như xưa.

Cảm giác được thân thể đã không còn trói buộc, cô chậm rãi mở mắt, chống lại dĩ nhiên là một đôi mắt màu tím yêu diễm.

Mắt tím...

"Này Tiểu Bạch vì sao mắt của người cứ thay đổi vậy, lúc đầu ta thấy màu đỏ, màu vàng giờ là màu tím, mắt của người thường đổi màu hay sao"

Cô tò mò nha, cô không hiểu vì sao mắt của nó cứ thay đổi như con tắc kè vậy, chẳng lẽ nó không phải là con rồng mà là con tắc kè thì đúng hơn.

(tg: hahaha... tắc kè..haha *cười lẫn lộn*)

Ý tưởng này, làm cho Cố Hàn Băng nháy mắt khẳng định như vậy, tiểu Bạch mà nghe ý tưởng này của chủ nhân, nó sẽ nhảy dựng tạc mao, kháng nghị,

nó là rồng là rồng không phải là tắc kè có được hay không, chủ nhân ngài không quá kì cục đi, bất quá, hiện tại nó đang hưng phấn nên không nhìn thấy rõ sắc mặt biến hóa của chủ nhân nó như vậy.

Rõ ràng là một cô gái không có sức mạnh cường đại, lại làm cho người ta không thể nào khinh thị.

Một đôi mắt tím yêu dị tà mị khi kí kế ước thì nháy mắt thay đổi màu đỏ vàng chứa sát khí, lạnh lùng như tử thần chuyên thu thập linh hồn con người,

một đầu tóc bạc có ánh vàng kim lóe sáng dưới mặt trời càng thêm kinh diễm, cao ngạo, hơi thờ vương giả tràn ngập toàn thân cô, một thân áo trắng đen gắt gao bao vây lấy cơ thể lộ ra đường cong xinh đẹp, hấp dẫn, quyến rũ kia.

Tiểu Bạch cũng thay đổi chút từ vật nhỏ biến thành lớn chút giống con chó con nhỏ xinh đáng yêu, vẫn là chân tay ngắn ngủn thân hình hơi tròn tròn,

lông trắng mềm mại, đôi mắt tím chớp chớp hưng phấn nhìn cô, cái đuôi như đuôi thỏ biến thành đuôi chó nhỏ bé đang lắc a lắc vui vẻ.

Dường như... đôi mắt của nó có điểm giống với cô, tiểu Bạch giải thích với cô về sự thay đổi màu mắt của nó.

"Chủ nhân, mắt của tôi là màu tím giống ngài là do kí kế ước, sau khi lấy lại sức mạnh trở lại hình dáng ban đầu thì đôi mắt của tôi thành màu vàng,

còn màu đỏ là do cơ thể bị suy yếu nên thành như vậy, giờ cơ thể suy yếu không còn nên mắt của tôi trở lại màu vàng kim"

"Ồ" rắc rối thế, kiếp trước chắc là con tắc kè nên mới vậy chăng.

(tg: phụt ... hahahaviết tới đây là tôi muốn cười *tiếp tục cười lăn lộn*)

"hơn nữa chủ nhân à, sức mạnh của ngài chưa giải khai, nên một khi giải khai sức mạnh thì màu sắc của ngài sẽ thay đổi, để biết sự thay đổi thì ngài chỉ cần nhìn ngọn lửa của ngài là được,

màu tím là đứng thứ bảy, may mắn ngài không yếu, vì màu tím là màu mạnh nhất nhưng vẫn yếu so với mấy màu khác, ngài phải đột phá lên cấp Thần,

không còn hơn là Thần sau Thần ngài sẽ trở thành người thống trị giả của một thế giới, nắm trong tay sinh tử của con người, thậm chí ngài có thể vượt qua không-thời gian"

"vậy cấp Thần là màu gì"

"là không màu thừa chủ nhân, nó là màu trắng, chỉ khi ngài đạt đến màu trắng là ngài còn một bước đột phá cuối cùng là bước quan trọng để ngài thành thống trị giả"

"nói vậy ta hiện tại sức mạnh như thế nào"

"sức mạnh hiện tại của ngài lẽ ra ngài là màu xanh lá cây là bước khởi đầu nhưng do kí khế ước nên được nhảy lên cấp 7 màu tím đỉnh giai,

bước qua đỉnh thì ngài có sức mạnh màu đỏ cấp 8 sơ giai, cấp 9 là màu hồng tím, cấp 10 là màu vàng, cấp 11 là màu vàng kim sắc, cấp 12 là màu đen,

qua cấp 12 là màu trắng bước vào cấp Thần, sau cấp Thần sức mạnh của ngài là hư vô, bởi nó là sức mạnh vô hạn"

"thì ra vậy, nhưng tại sao một cấp chia làm ba phần"

"bởi vì một cấp chia làm ba phần, là sơ-trung-cao giai

mỗi lần ngài lên một phần thì mạnh hơn so với một phần trước, ví dụ như ngài hiện tại là cấp 7 đỉnh giai thì sau cấp 7 lên cấp 8 sơ giai chứng tỏ cấp hơn so với cấp 7 đỉnh giai của ngài,

dù người khác là cấp 8 cao giai thì ngài cũng dễ dàng đánh bại đối phương vì ngài quá yêu nghiệt"

Cô liếc mắt nhìn nó thành hướng dẫn viên giải thích mọi kì lạ với cô, câu cuối của nó làm cô tròn mắt, yêu nghiệt, cô yêu nghiệt chẳng lẽ nó không yêu nghiệt sao.

Bây giờ xem ra mọi chuyện không như cô nghĩ, vẫn có nhiều thứ chưa biết đến,

ừm... được rồi cứ để tự nhiên vậy, chuyện gì đến thì cứ để nó đến đi, chỉ cần không động chạm với cô là được.

Hóa ra trên thế giới này cũng có tu luyện sức mạnh, thật thú vị, cô không quan tâm cô là ai cô chỉ hứng thú sức mạnh thôi.

Hiện giờ, theo như nó nói thì được chia làm 12 cấp và 1 cấp Thần

cấp 1 là màu xanh lá cây

cấp 2 là màu xanh dương

cấp 3 là màu xanh đậm

cấp 4 là màu vàng chanh

cấp 5 là màu cam

cấp 6 là màu hồng

cấp 7 là màu tím

cấp 8 là màu đỏ

cấp 9 là màu hồng tím

cấp 10 là màu vàng

cấp 11 là màu vàng kim sắc

cấp 12 là màu đen

cấp Thần là màu trắng

sau cấp Thần là hư vô

Mỗi cấp có ba phần là:

Sơ giai

Trung giai

Cao giai

Tiểu Bạch sau khi giải thích xong ,cơ thể của nó bỗng biến thành rỗng hình dáng ban đầu của nó, thân dài không lồ màu trắng, mắt vàng kim,

hơi thở rỗng tràn ngập bá khí, uy nghiêm, nó chớp mắt màu vàng kim nhìn chủ nhân, âm thanh không cao, không thấp , mạnh mẽ,

thốt lên lời thề của một thần tử đối với Quân Vương, cô ngược đầu nhìn nó biến hóa, cô hơi bất ngờ nhưng không khiếp sợ,

cô đứng vững cười tà, ánh mắt đỏ vàng chứa ý cười , hai tay để sau lưng, mái tóc bạc ánh kim không gió tung bay , quần áo trắng đen ôm bó sát cơ thể cô, hơi thở cường đại, khí thế tao nhã , nhàn nhã, ung dung,

cái bốt ngon lửa trên mi tâm của cô càng lóe thêm yêu diễm, dung nhan xinh đẹp càng tà mị, không thể hình dung hết con người cô,

lúc này đây, cô tựa như một Quân Vương nhìn xuống chúng sinh, nắm giữ trong tay sinh tử của con người.

"tôi là thú sủng của ngài, ngài là chủ nhân của tôi, sinh tử không xa không rời, tuyệt không phản bội"

"Rất tốt, nhớ kĩ lời nói của nguoi ,thú sủng của ta"

Từ giờ khắc này, tâm của hai người bất đồng chủng loại, lại giao nhau ở cùng một chỗ, cùng nhau đi qua hoạn nạn, cùng nhau đi đến đỉnh cao của thế giới này.

"vậy bây giờ chủ nhân chúng ta hãy đi tìm cổ mộ đi"

"bây giờ ư"

cô nhủ mảy, có nên đi không đây, cô còn nhiều việc phải làm , đôi mắt của cô trở lại là màu tím hồng yêu diễm, chỉ có hình dáng và khuôn mặt vẫn là thế .

"vâng"

Tiểu Bạch giật đầu

"Tốt , cũng được, dù gì hôm nay ta cũng rảnh, đi thôi"

Nói xong quay người vào xe của cô, Tiểu Bạch lúc này trở lại hình dáng vật nhỏ mũm mĩm ,vô hại, còn đầu hình dáng uy nghiêm, bá khí của rỗng, đang hí hửng nhảy vào xe của cô.

Cả hai không nói, chỉ có Tiểu Bạch tò mò thứ lạ lùng trong xe của cô, cô thì lái đi khỏi con đường này.

"Nguoi nói xem cổ mộ ở đâu"

"ừm... theo trí nhớ thì tôi nghĩ chúng ta cảm nhận hơi thở của cổ mộ là được"

"cảm nhận, nguoi đùa ta sao"

"không có nha chủ nhân, ngài không cảm nhận được sao"

"nó rất gần chúng ta đó chủ nhân, ngài thử vận dụng sức mạnh của ngài đi, mặc dù không mạnh đến nỗi cảm nhận được trong phạm vi thế giới này,

nhưng ít nhất có thể cảm nhận được trong phạm vi nhất định"

"được rồi, ta sẽ thử"

cô bất đắc dĩ dừng xe trước cửa hàng quần áo, cô nhắm mắt thử cảm nhận , cô không cảm nhận được gì, cô cau mày, cô thử thúc giục sức mạnh trong cơ thể cô,

cô biết sau khi khế ước thì mọi giác quan trở nên nhạy bén hơn người thường, quả nhiên không bao lâu , luồng khí lan tràn khắp cơ thể cô rất nhẹ nhàng mà mãnh liệt , linh hồn cô cảm ứng được cái gì đó kêu gọi cô, bảo cô nhất định tìm nó,

cô dùng tâm thức thử dò xét phạm vi khắp xung quanh bỗng nhiên cô thấy có một vị trí nhìn như bình thường nhưng thật chất không bình thường chút nào,

nó kêu gọi cô , nơi đó là.....

cô lập tức mở mắt ra lóe lên lam quang vụt tắt không thấy, cô bình ổn lại sức mạnh, xem ra cô vẫn chưa thể không chế tốt sức mạnh này.

"như thế nào chủ nhân" Tiểu Bạch ngược đầu nhỏ nhìn cô hỏi.

"ta cảm nhận được, đúng như ngươi nói, Tiểu Bạch chúng ta đi thôi, ta biết nó ở đâu"

Cô vừa nói vừa cười gồ xe bắt đầu chạy đến nơi cô tìm được, tiểu Bạch hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Gặp Lại Hứa Lâm Tu

Cô vừa chạy vừa suy nghĩ tại sao nó lại ở đó , nếu muốn đến chỗ đó thì buộc phải đi qua gia tộc Hứa gia rồi mới đến nơi cô cần đến, đây là có duyên hay ác duyên đây, nếu cô đi vòng thì phải gặp chính gia tộc thối nát của cô rồi ,cô rất buồn bực nha.

Cô chạy mà không để ý sắp đụng xe đằng trước.

“Rầm”

“bốp”

Tiểu Bạch choáng vì đụng vô trước mặt kính xe thật mạnh , đầu tiểu bạch nổi cục u, hai chi sau lão đảo ,té ngã xuống ghế xe,

đầu nổi lên bao nhiêu ngôi sao nhảy vòng vòng , đầu cô đập vào tay lái , chân nhanh nhấc kịp thời dừng xe, cô vươn tay xoa nhẹ đầu, cô lần đầu tiên muốn chửi tục

“Shit** , mẹ nó mất bị đui hay sao mà dám đụng xe lão nương”

(tg: Ách... rõ ràng cô mới là người đụng người ta nha *đồ mồ hôi ròng ròng*)

Người lái xe đằng trước hiển nhiên cũng bất ngờ trước ‘ tập kích’ này, người đàn ông lái xe hơi trật tay lái nhanh chóng ổn định xe, xoay đầu nhìn chủ nhân xem có sao không ,

thấy chủ nhân ngã nhào đụng đầu vô thân ghế đằng trước, chống tay ổn định lại , xoa đầu nhẹ, tâm trạng không tốt ,

ánh mắt màu đen hiện lên hàn khí, híp mắt nguy hiểm sâu hun hút, chủ nhân của chiếc xe là một người đàn ông lạnh lùng, khí chất lãnh khốc, tà mị , quần áo màu đen tây trang phẳng phiu.

mái tóc đen tuyền lòa xòa trước trán, ngón tay gõ nhẹ trên thành ghế, không biết nghĩ gì chỉ ra lệnh với giọng trầm thấp lạnh lùng.

“đi ra xem chuyện gì, là ai đụng”

“ vâng, thưa ngài”

Người lái xe rồi rít xuống xe xem xét , lại gần chiếc xe màu đỏ ferrari độc đáo bị hư hao chút kia , cúi người xuống gõ cửa kiếng một cách lịch sử.

“cộp cộp..”

Cô buồn bực, nhìn tiểu Bạch chống vó, nắm lấy đuôi nó nhấc lên không quan tâm nó kháng nghị,

xem xét có chỗ nào bị thương không, lật qua lật lại không thấy vết thương nào hết liền quăng sang một bên , cất giọng nhàn nhạt tỏ vẻ không quan tâm.

“người không bị gì hết thì tốt, ngồi im đi, người cứ nhảy nhót nhót vậy bảo sao không bị đụng”

“...” chủ nhân à, ngài không quá vô tâm đi .

Tiểu Bạch ai oán nhìn chủ nhân vô tâm với nó, liền phản bác lại cô

“chủ nhân không phải ngài lái xe không cẩn thận, cứ suy nghĩ mơ màng sao, làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy”

“hừm” cô cười híp mắt nhìn nó, xem nó hùng hồn lí lẽ với cô, nó run lên , im bật nghe từ ‘hừm’ nguy hiểm của cô, tuy là câu bình thường nhưng nó có cảm giác chỉ cần nói thêm chắc chắn bị cô nướng nó.

“Ách... là tôi sai, chủ nhân đúng ạ”

nó lập tức cười chân chó, lại gần cọ cọ tay cô

“Hừ”

cô hài lòng trước thái độ của nó, ngoài thì tỏ vẻ uy nghiêm trong lòng thì chột dạ ,cô sai thì sao dù sai cũng phải là nó sai ,

dám nói cô sai , lão nương đây liền nướng ngươi không nói nhiều.

Tiểu bạch thấy vậy, thờ phào một hơi, dùng chân ngắn xoa mồ hôi vì điều này, lòng nó bi ai rồi cuộc nhận cô làm chủ là may mắn hay ác mộng với nó đây, vì sao a vì sao ,

ngàn năm trước cô dịu dàng ,ôn nhu , mạnh mẽ như vậy tại sao ngàn năm sau gặp lại cô thì tính cách lại lạnh lùng, nguy hiểm, ác mồm ác miệng ,

tâm thì vô phé, không an ủi thì thôi lại luôn hù dọa nó đem đi nướng , tại sao lại thành như vậy a...tại sao ,tại sao.... Trong đầu ngàn vạn chữ ‘tại sao’ với cô.

(tg: thật đáng thương gặp phải chủ nhân như cô ấy *cười đồng tình*,

TB: ta muốn đổi chủ nhân *bị phản* , tg: *vỗ đầu nó* không thể, nhận mệnh đi)

Cô vốn định chuẩn bị lên tiếng xin lỗi với nhóc , ai ngờ có người cắt ngang, cô xoay đầu nhìn bên ngoài cách cửa kiếng ,

híp mắt cảnh giác nhìn đối phương , chỉ thấy đối phương cúi người, chờ cô mở cửa, ăn mặc gọn gàng đúng phong cách người tài xế riêng , cô nói với tiểu Bạch .

“Tiểu Bạch , trước mặt người ngoài không được nói tiếng người với người khác sẽ gây kinh động, biết chưa”

“Yên tâm đi chủ nhân, chỉ có ngài nghe được tôi nói thôi, còn với người khác thì không thể nghe thấy được ngoài tiếng động vật của tôi”

Tiểu Bạch tự tin giải thích với cô, cô nghe thế thì yên tâm, lập tức hạ cửa kiếng xe xuống ,

nhàn nhạt nhìn đối phương kinh ngạc trước vẻ đẹp không nói nên lời với cô, ông tài xế sống bao nhiêu năm rồi, cô gái nào ông cũng nhìn thấy,

xinh đẹp đủ kiểu ,vì những cô gái này thường đi cùng chủ nhân của ông, ông biết rõ những cô gái này mơ tưởng trèo cao với chủ nhân, chủ nhân không nói không ngăn cản,

tuy những cô gái đó leo lên giường với hắn, hắn không động ngược lại mời thuộc hạ của hắn vào nhận cô gái muốn leo giường mang đi thưởng cho mấy thuộc hạ chơi,

muốn leo giường chỉ khi chủ nhân bảo chứ không cho phép tự ý chạm vào, chủ nhân coi phụ nữ để phát tiết dục vọng của mình, sau khi phát tiết xong tuyệt không muốn chạm lần hai đem người đó quăng cho mấy con sói hắn nuôi dưỡng ăn,

những cô gái đó về sau khủng hoảng trước sự tàn bạo của hắn liền không dám chạm vào, chỉ có những cô gái không biết sự thật về hắn mới to gan muốn leo lên giường hắn.

Ông làm tai không nghe ,tâm không phiền , ông hiểu rất rõ chủ nhân nên không nói gì, hôm nay chủ nhân đi họp , ông chờ chủ nhân vào công ty ,

ai biết tự nhiên xuất hiện ‘tập kích’ bất ngờ như vậy, ông bối rối , bị chủ nhân ra lệnh xem xét, ông cũng tức giận nhìn thấy chiếc xe màu đỏ ,

ông tưởng chủ nhân của chiếc xe đó là kẻ ăn chơi hoặc một cô gái xinh đẹp có ý định cũng có thể muốn gây chú ý chẳng nên ông gõ để cảnh cáo người trong xe,

thấy cửa kiếng xe được hạ xuống ,ông chuẩn bị trách móc, bỗng lời ông muốn nói không phát ra được một âm thanh nào cả ,

lòng ông run lên trước vẻ đẹp của một cô gái trẻ này, cô cau mày nhìn người đàn ông này cứ nhìn cô mãi, cô đành lên tiếng nhìn ông.

“ông gọi tôi có việc sao”

Ông giật mình hồi tỉnh lại nhìn cô gái có giọng nói êm tai, trong suốt, sắc mặt lạnh lùng, ông xấu hổ, sờ mũi, cười ngượng ngùng.

“Ách.. thật ra thì thư tiểu thư xin hỏi cô có gặp vấn đề gì sao, nếu không cô đừng xe của tôi rồi,

chủ nhân tôi muốn biết chuyện gì xảy ra nên tôi đến đây nói với cô, hy vọng cô hãy lái xe cẩn thận đừng để xảy ra như vậy, nếu không chủ nhân tôi sẽ giận đấy”

Ông qui quẻ nói rõ ràng và cảnh giác nhìn cô, ý muốn nói tai nạn này là do cô, cô hãy giải thích đi, nếu không có câu trả lời hợp lý chúng tôi sẽ không tha cô

Ông còn nghĩ rằng cô gái này sẽ không phải là cố ý tạo thành muốn gây chú ý với chủ nhân đi, nếu không vì sao lại trùng hợp vậy,

đúng ai không đúng lại đi đúng xe đặc biệt mà ai nhìn vào cũng biết chiếc xe màu đen có huy hiệu nhỏ tượng trưng cho thân phận được gắn lên thân xe dành riêng cho người đó,

ai nhìn vào đều phải cẩn thận hoặc tránh né chứ không có chuyện xảy ra như hôm nay,

chẳng lẽ cô ta biết xe này là của ai nên mới như vậy chẳng, xem ra tâm kế không nhỏ.

(tg: ông ơi...áo tưởng quá à, xem phim nhiều quá mắc chứng hoang tưởng rồi *khinh bỉ*)

“Xin lỗi tôi không chú ý, vậy thì ông có thể đi được rồi, nói với chủ nhân ông tôi xin lỗi vì chuyện này”

Cô nhìn ông cũng hiểu ý tứ của ông, cô lười phản bác, mặc kệ ông ta, muốn nghĩ sao thì nghĩ, cô không quan tâm,

cười cười tỏ vẻ xin lỗi nhưng đôi mắt thì không có ý cười mà là lạnh như băng nhìn ông, làm ông rùng mình trước đôi mắt lạnh như băng đó,

rõ ràng khuôn mặt đẹp như vậy mà sát khí lại lớn như vậy, ông bình tĩnh lại cũng cười lại với cô.

Ông quay lại xe của mình, xoay người nói hết những gì đang diễn ra với chủ nhân,

người đàn ông ngồi đằng sau mở mắt ra không ừ hừ gì chỉ nhàn nhạt bảo ông tiếp tục đi công ty,

người đàn ông bỗng hép mắt cười, hẳn biết người đó là ai nghe ông nói và miêu tả như vậy ngoài người đó ra thì không có ai giống như cô ấy, hẳn bỗng kêu ông

“Khoan đã”

“vâng”

“ông hãy bảo cô gái trong xe đó đến gặp tôi chứ”

“A... vâng thưa ngài”

Ông tài xế khó hiểu vì sao chủ nhân đổi ý rồi, chẳng lẽ muốn đi xử lý cô ta sao, nếu vậy thì haiizz thật đáng thương cho cô gái xinh đẹp kia rồi,

ông cúi người nhìn cô may mắn cô chưa đi, ông cung kính

“thưa tiểu thư chủ nhân của tôi muốn gặp cô có việc, xin mời tiểu thư”

“Hừ, vì sao tôi phải làm vậy, tôi có quen biết chủ nhân của ông sao, chẳng phải tôi đã xin lỗi một câu với các người rồi sao”

Cô cau mày, nhàn nhạt lạnh lùng nói, ánh mắt tím hồng hơi lóe lên vui sướng, thật phiền phức, cô không rảnh chơi đùa đâu nha,

còn tiểu Bạch qui quẻ củi ngoan ngoãn làm một chú chó con nhỏ mặc dù nhìn không giống chó nhưng vẫn đáng yêu,

nó bỗng nhiên cảm nhận được hơi thở vương giả, nó ngược đầu tìm kiếm thì thấy bên xe đối phương toát ra, nó hơi kích động, tuy hơi thở này còn yếu,

nhưng nó vẫn nhận ra, không sai.. hơi thở vương giả này là một trong Lục Giả Thần, chữ lục là tượng trưng cho thứ tự của vị thần,

nó nhớ mỗi vị Giả Thần đều có sức mạnh riêng, người này rốt cục là...,

không ngờ gặp được một trong Lục Giả Thần, hơn nữa còn là người luôn đứng bên cạnh chủ nhân của nó a, nó lấy chi trước kéo góc áo với cô.

“chi chi” (chủ nhân ngài hãy đồng ý đi)

“...”

cô cúi người nhìn nó kích động, nghi hoặc dùng âm thuật mà cô học được trong kiếp trước trao đổi với nó .

‘người kích động cái gì, có vấn đề gì sao’

‘chủ nhân à, ngài nhất định phải đồng ý ‘

‘vì sao ta phải đồng ý’

‘chuyện này... thật ra người đó chủ nhân trong chiếc xe bên kia tôi cảm nhận được hơi thở vương giả tuy yếu ớt nhưng tôi vẫn dư sức cảm nhận được, người có hơi thở đặc biệt này là một trong Lục Giả Thần đấy

,ngài nhất định phải gặp người đó , ngài thay tôi xem đối phương là ai , hình dáng ra sao’

‘nghĩa là sao, ta không hiểu gì hết, người nói rõ ràng đi’

‘ được rồi về sau sẽ giải thích cho ngài sau, bây giờ ngài hãy đi qua bên đó đi ,nói không chừng có thể đối phương có quan hệ trong cỗ mộ đấy’

Cô nghi ngờ nhìn chiếc xe bên kia, cái gì mà hơi thở vương giả, cái gì mà Lục Giả Thần, cái quái gì vậy,

không phải chỉ có cô là chủ nhân của nó không quan hệ gì khác sao, vì sao mới đây là gặp phải chuyện này rồi, đúng là có duyên thì

Thấy nó vẫn thúc giục cô, cô nhớ lại câu nói của nó hình như đối phương này có quan hệ trong cỗ mộ mà cô đang truy tìm, được rồi, sau khi bình tĩnh lại,

cô mở cửa xe, xuống xe bỏ lại Tiểu Bạch trong trạng thái kích động vui mừng kia ,theo sau ông tài xế dẫn đường, ông tài xế hài lòng trước thái độ của cô,

ông cung kính mời cô, may mắn xung quanh đây không nhiều người ,nếu không sẽ bị bu lên xem chuyện, đừng báo nói tùm lum,

ông mở cửa xe sau mời cô lên, cô không lên chỉ cúi người nhìn người trong xe, cô giật mình ,

này... đây không phải là, đúng là trái đất tròn cơ đấy, người đàn ông trong xe nhìn cô không vào chỉ nhìn hấn với vẻ mặt kinh ngạc chột lất thì thò ơ, lạnh nhạt, hấn cười , cất giọng trầm thấp êm tai dễ nghe

“cô không lên sao, cô gái, cô gây ra chuyện này tôi bỏ qua cho cô nhưng nếu là người khác thì không có dễ dàng như vậy đâu”

“Anh uy hiếp tôi sao”

“sao có thể chứ, thế nào không lên sao”

Hấn cười thuần khiết, vô tội, đôi mắt lóe lên ý cười pha chút trêu chọc, cô lạnh lùng nhìn hấn, cúi người xuống thêm chút rồi vào xe ngồi, cô nhướn mày nhìn hấn

“vậy mời tôi có chuyện gì sao”

“không vội, hình như tên cô là Cố Hàn Băng đi , tôi là Hứa Lâm Tu ,từng xuất hiện tại bữa tiệc khi đó, chắc cô không quên chứ”

“tôi biết, vậy thì sao, có quan hệ gì sao”

Hấn không giận trước câu nói này, chỉ cười cười hứng thú sau đó hỏi băng quơ liếc nhìn cô

“nghe nói cô thay đổi so với ba năm trước phải không,

tôi cảm thấy thật kì diệu một người bản tính như thế nào thì làm sao có thể trong vòng ba năm thay đổi một cách bất ngờ như thế cô là người khác mà không phải là cô của ba năm trước”

“con người ai mà chẳng thay đổi khi bị ai đó dồn ép vào đường cùng thôi, anh rốt cuộc muốn nói gì đây, nếu chỉ nói về sự thay đổi của tôi vậy thì tôi không tiện nói cái gì với anh ”

Nói xong ,cô hơi nhúu mày, nhún vai tỏ vẻ đó là bình thường, sau đó chuẩn bị xuống xe thì giọng của Hứa Lâm Tu vang lên sau lưng cô khiến cô dừng lại, kinh ngạc trước câu nói sắc bén đầy tính bất ngờ

“Dù vậy không thể nào bản tính của một con người dễ dàng thay đổi được , cho dù thay đổi cách sống đi chăng nữa thì chung qui bản chất của mình vốn ăn sâu xương cốt của mình không dễ thay đổi được,

cô gái , nói xem ,có phải cô không phải là cô gái của ba năm trước mà cô going như là một người khác à không phải nói là cô vốn dĩ không phải là Cố Hàn Băng”

Cô xoay người nhìn Hứa Lâm Tu ánh mắt sáng rực nhìn cô như nhìn thấu linh hồn cô, cùng với nụ cười mỉa mai người tà mị với cô ,

cô có xúc động muốn xé rách nụ cười này của hắn ,vì nụ cười này giống hệt Phạm Dật Thần vô si kia,

tuy cô không ghét hắn nhưng cũng không tính quan hệ gì hắn, cô bình tĩnh cười không cảm xúc nhìn thẳng vào hắn.

“đúng thì sao mà không đúng thì sao”

“chắc ,cô gái thật không đáng yêu”

“đáng yêu, hừ, đáng yêu thì được cái gì”

“haha, thật thú vị, dù em không thừa nhận nhưng tôi biết em không phải là Cố Hàn Băng kia,

nào nói đi tôi tuy không tin qui thần cho lắm nhưng xảy ra việc này trên người em khiến cho tôi rất hứng thú”

“...” không ngờ chỉ với điểm này hắn cũng nhận ra sự khác nhau của cô cùng với nguyên chủ của thân xác này.

Hắn không vội, không gấp, cánh tay co lại ,cầm gác lên cười nòng đậm hứng thú nhìn cô ,chờ cô tự giải thích,

nếu cô không giải thích thì hắn vẫn nhiều cách khiến cô tự thừa nhận, như vậy càng thú vị cho cuộc sống nhàm chán của hắn nha.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Sự Thật

Không khí trầm mặc vài giây, cô đang nghĩ có nên hay không nhưng khi nhìn đôi mắt của hắn như vậy, cô hơi khó chịu khi mình bị nắm thóp ,

vô luận nói thế nào hắn cũng đều nhận định cô không phải là Cố Hàn Băng nguyên chủ ngu ngốc kia, thờ dài ngược nhìn bản mặt tà mị,yêu nghiệt đáng ghét kia ,cô khẽ than ‘yêu nghiệt’ ,

câu nói này người bình thường sẽ không nghe được nhưng Hứa Lâm Tu không phải người bình thường ,bởi hắn là người luyện võ,

đương nhiên mọi giác quan rất nhạy bén, nếu không khi bị kẻ địch muốn giết hắn hay gì đi chăng nữa thì đối phương chỉ có chết, hắn khiến người đó một phát súng chết một cách ‘tuyệt vời’

sau đó quăng xác cho sói ăn, mặt không đổi sắc, lạnh lùng,tàn nhẫn ,tuyệt tình như vậy , duy chỉ có cô thì không vì sao ư,

khi muốn giết cô thì không thể trong lòng nảy sinh ra cảm giác không nỡ, hắn hứng thú, cười trêu chọc cô, thích nhìn cô thay đổi sắc mặt, nhưng khi chờ cô trả lời thì cũng nghe được câu này của cô,

khóe miệng hắn càng giương cao , nụ cười càng thêm tà mị, tư thế khá lười biếng, ánh mắt chứa ý cười nhìn cô, haha vật nhỏ nói hắn yêu nghiệt,

đây là lần đầu tiên hắn tự hào về vẻ đẹp của hắn như vậy, chứ không như mấy cô gái son phấn tục tĩu kia khen ngợi vẻ đẹp, yêu bề ngoài của hắn khiến hắn ghét kia

(tg: anh ơi ..tự ki là không tốt nha, coi chừng anh giống anh Thần đó, HLT: *liếc nhìn tg* “...”)

Cô suy nghĩ xong , liền quyết định, mặc dù tương lai hắn có gây nguy hiểm gì cho cô hay không nhưng theo bản năng cho cô biết có lẽ sẽ không, dù gì hắn cũng có mối quan hệ nào đó với cô và cô nợ mà Tiểu Bạch nói,

quả thật tương lai không bao lâu như cô suy đoán, Hứa Lâm Tu có quan hệ với cô nhưng là quan hệ ngàn năm trước vô cùng sâu,

sau khi biết rõ sự thật cô trợn mắt chỉ thẳng lên trời mắng xối xả

“ thiên a, thật không có thiên lý gì cả, hắn là nhân vật chính từng hại ta đây có được không, khi nào hắn vốn là chồng của cô rồi hả, ta không thích , ta không thích, ta phản đối”,

Hứa Lâm Tu nhìn cô trợn mắt không hài lòng kia, hắn cười tà

dám không thích ư, rất tốt,

không nói nhiều lập tức nhắc cô vợ đáng yêu kia vẫn đang trợn mắt ,cứng người lên vào phòng thả cô lên giường, bắt đầu sự nghiệp ‘cày cày’ trong cô,

khiến cô ba ngày không xuống giường được làm cho Hứa Lâm Tu thỏa mãn, lau móng vuốt, cũng làm cho mấy người đàn ông khác bất mãn, tức giận chỉ vào mặt Hứa Lâm Tu mắng vô sỉ, không chịu nhường họ ‘ăn thịt’

Hai Bảo Bối giật gù, tỏ vẻ baba thật uy vũ, mẹ cố lên, nhất định phải tạo người cho tụi con chơi, sau đó hai Bảo Bối đi xem lịch xem các baba nào mạnh mẽ hơn,

người mẹ trừng mắt nhìn hai đứa con vô lương tâm, từ khi nào thích giúp đỡ baba các con ức hiếp mẹ rồi hả.

Tiểu Bạch đứng một bên lo ăn thịt nướng của nó ,không quan tâm đến chủ nhân bị ức hiếp kia, ừm. trời đất bao la, ăn thịt là lớn nhất.

(tg: “...” sau này các người còn náo loạn hơn nữa)

“... như anh đã biết là tôi không phải là Cố Hàn Băng mà các người biết đến,

hừ cô gái kia quá ngu ngốc để cho các người khi dễ mà không biết phản lại, chỉ im lặng nhận lấy mọi nhục nhã không thôi ,không chỉ thế cũng ngu ngốc bị người trong gia tộc lừa gạt, ghét bỏ cô từ lâu,

tôi không yếu đuối như cô ta, nhưng khi nhận thân xác này , tiếp nhận luôn kí ức của cô ấy, tôi coi như được sống lại ,

tự tạo dựng thế lực riêng để trả thù gia tộc thối nát kia thay cô gái này coi như lời cảm ơn khi cô ta cho tôi thân xác này,

tôi đâu thể mặt dày nhận thân xác này mà không giúp cô ta ,cho nên đó cũng là lí do các người thấy kì lạ trước sự thay đổi của tôi”

Hắn nghe đến đây , không kinh ngạc như thể đã biết rõ , chỉ “ừ” một tiếng, hắn cười hứng thú, mở miệng thắc mắc hỏi cô

“vậy thì cô là ai, làm sao các cô thay đổi cho nhau được”

“cô ta ư, ..đã chết Tôi không phải đã nói rồi sao,

tôi là Cố Hàn Băng nhưng không phải là Cố Hàn Băng nơi này, nói vậy hơi rắc rối chút, giống như thế giới song song vậy, được rồi tôi sẽ giới thiệu rõ cho anh nghe”

Nói xong khí chất liền biến đổi trở nên cao quý, độc tôn, ưu nhã như nữ vương , đôi mắt tím hồng lạnh lùng lóe lên hồng quang liền vụt tắt nhưng Hứa Lâm Tu nhìn thấy được,

hắn hơi kinh ngạc khẽ cười , tiếp tục nhìn cô gái trước mắt bỗng thay đổi ,lắng nghe xem cô định làm gì

Mái tóc bạc xõa tự nhiên trên vai xuống hông , mềm mại như thác nước rất đẹp, vết bớt ngọn lửa hoa sen trên trán càng tăng thêm sự huyền bí trên khuôn mặt xinh đẹp của cô,

cát giọng âm thanh nhẹ nhàng , không cảm xúc nhìn hắn nghiêm túc, môi mỏng hơi giương lên cười càng đẹp

“xin chào, ta là Cố Hàn Băng , đến từ một thế giới khác, là người thống trị trong gia tộc Cố vô lâu đời,

đứng đầu gia tộc và trong bóng tối ta còn là người lãnh đạo cao nhất giới hắc bạch đạo Hóa Diễm mà người nghe tin sợ hãi, tôn sùng cũng giống như cách của các người,

ta tình cờ bị xuyên đến nơi này là do trong gia tộc của ta có người phản bội giết chết khiến ta không thể nào phản ứng kịp mới bất đắc dĩ chết đi,

khi ta nhắm mắt ta còn nghĩ rằng linh hồn ta sẽ đi về đâu không ngờ đến khi mở mắt ra ta đã ở trong thân xác này cách đây ba năm trước rồi,

hơn nữa trên cơ thể ta có đầy dấu vết hoan ái ,chứng tỏ cô ta hoan ái với đàn ông nào đó quá mức chịu đựng mà chết đi, tiếp nhận rõ hơn thì không chỉ một người mà còn là năm người ,

rất ghê tởm đúng không, chính ta cảm giác như vậy, dù vậy không ngờ cô gái này cũng có tên giống ta, trong cơ thể ta cũng mang thai mà không biết con ai trong số đàn ông kia, ta không quan tâm,

sau khi thoát khỏi gia tộc thối nát kia , lập tức tạo lại sự nghiệp như người thấy, còn bộ dạng này chính là ta của thế giới kia,

ta không biết vì sao có thể thay đổi biến thành ta của thế giới kia, hẳn là có duyên dĩ”

“Thì ra là vậy, một câu chuyện kì lạ mà thú vị nhỉ”

“ đúng vậy rất thú vị, có một điều thú vị hơn, chỉ hy vọng anh hắn ngạc nhiên hơn nhiều so với câu chuyện này”

Cô cười lạnh lùng, hơi híp mắt không cảm xúc nhìn hắn, tư thế trở nên lười biếng, vuốt lại mái tóc bạc của cô,

hắn nghe vậy, nhìn cô không rõ đang nghĩ gì, bật cười nói với cô.

“Ồ, ..vậy cô nói xem, đó là gì ,tôi xin rửa tai lắng nghe”

“anh muốn nghe”

cô hoài nghi nhìn hắn, lướt từ trên xuống đánh giá, chỉ hy vọng hắn sẽ không bị hỏng ,không bị đá kích đi nha.

“tất nhiên”

hắn khó hiểu, nhưống mầy nhìn cô, chẳng lẽ vấn đề này nghiêm trọng lắm sao .

“được rồi tôi hy vọng anh sẽ không phải chịu sự đá kích này”

“...”

có thể sao, hắn không biết có nên nghe tiếp không nhỉ, theo hắn biết chắc chắn tin này còn kinh người hơn đi.

Quả nhiên, lời nói của cô giống như quả bom khiến hắn choáng váng , cô nhún vai tỏ vẻ không quan hệ gì với cô, xem đó là bình thường, có chút đồng tình nhìn anh choáng váng.

“Anh vốn không phải là người bình thường hay nói cách khác các người vốn là người trong sách thôi”

“Cô đang đùa phải không”

“Không nha, tôi không bao giờ lấy ra chuyện này mà đùa đâu, anh cho rằng tôi là người thích lấy chuyện này ra đùa sao”

“...”

“sao thế , quá bất ngờ phải không”

“đúng là quá bất ngờ”

Hắn cười như không cười nhìn cô , lòng bàn tay xoa cằm không biết nghĩ gì, hứng thú.

“...”

thích ứng nhanh vậy sao tưởng hắn sẽ bị tổn thương trầm trọng chứ, mà cô quên mất hắn không phải là người bình thường.

“nếu chúng tôi là những nhân vật trên trang sách, nói vậy cô biết rõ thế giới này đúng không”

Hắn cười nói , lời nói đúng trọng điểm, ánh mắt sắc bén nhìn cô trấn định, lười biếng kia, cô nhếch môi

“đúng vậy, không chỉ thế mà con biết các người là ai, biết rõ thân phận của các người,

bởi vì các người là những nhân vật được tác giả của thế giới bên kia tạo ra cho chúng ta đọc mà thôi”

“Ồ, vậy tôi là người thế nào”

Hắn giương mắt nhìn cô, vẫn nở nụ cười nhưng trong nụ cười có chứa hàn khí nhìn cô .

“anh sao, ...chắc chắn, nói sao nhỉ, anh là nhân vật chính trong truyện đấy, không chỉ vậy mà còn là nhân vật trong hậu cung của cô ta đó,

cùng là người đã hại chết Cố Hàn Băng chủ nhân của thân xác này”

“cô ta... cô nói là ai”

Hắn nghi hoặc , hỏi cô tò mò, hắn là nhân vật chính thì chấp nhận ,còn lại một trong hậu cung của một cô gái nữa chứ, hắn cau mày rốt cuộc là ai chứ,

nghĩ đến việc mình là một trong số đó liền ghê tởm, không phải chứ,

hắn đường đường là Chủ tịch có tiếng trong công ty Hứa thị và là gia chủ của Hứa gia khi nào thì quỳ dưới chân một cô gái chứ.

“là cô gái trong bữa tiệc khi đó trong Cố gia mà anh từng gặp đấy”

Cô nhìn sắc mặt hần biến hóa, cô cười vui sướng khi nhìn thấy người gặp hỏa, vô tâm vô phé nói ra người đó.

“..là Cổ Tiêu Nhi sao”

“chúc mừng anh đã nhận ra, đúng vậy cô ta là nhân vật nữ chính là nhân vật mà các anh yêu chết mê mệt cô ta đấy, bộ mặt thánh thiện, trong sáng, là loại các người thích nhĩ... ”

chắc chắc... mắt các người đúng là quá kém ..các người còn không biết rằng các người bị lừa bởi bộ mặt giả tạo, thích diễn kịch kia ,

không chỉ bị lừa ,trong sách các người chỉ cần nghe thấy cô ta ủy khuất,kê lể,

tỏ vẻ không phải lỗi người khác, ôn nhu, dịu dàng kia mà giết bao nhiêu người vô tội,

ngay cả chủ nhân thân xác này cũng bị các người hại thể thậm không nỡ nhìn nữa chứ, đó là lí do ta ghét các người nha.”

“....”

Sao hần nghe ra giọng nói của cô đang phẫn nộ lên án hần nhĩ, hần vô tội có được không, khi nào bị cô gái nhỏ này chê hần mắt kém rồi, khi nào thì hần hại cô chứ, khi nào thì hần nằm trúng đạn rồi,

được rồi, ban đầu hần có hứng thú cô ta nhưng mà sau khi điều tra mới biết được nên lập tức cảnh giác thôi,

cô gái nhỏ này muốn nói sao cũng được,thật là thù dai mà, hần bắt đắ dĩ cười ôn nhu nhìn cô gái nhỏ lên án.

“Được rồi, dù gì tôi khi đó có điều tra rõ ràng hết rồi, nên cô yên tâm đi, tôi đâu ngu ngốc để cô ta dắt mũi chứ,

cô gái nhỏ, giờ chúng ta biết rõ nhau ,vậy thì chúng ta có tính có quan hệ không”

“quan hệ”

“Ừ”

“hừ, tôi còn hận không thể giết anh chứ đừng nói là có quan hệ, nếu không phải là Tiểu Bạch thì anh nghĩ rằng tôi dễ dàng lên xe của anh sao,

mà anh yên tâm cho dù các anh có là nhân vật chính trong truyện thì theo tôi biết mọi thứ không còn theo chiều hướng đó nữa rồi”

“vì sao”

“vì thế giới này bị thay đổi rồi, nói đúng hơn là thế giới này không còn là thế giới mà các người đã định, có vẻ như vận mệnh của các người và tôi thay đổi, có gì đó cần khai thác”

“ra thế, đây không phải chuyện tốt sao, coi như thế giới này không có nhân vật chính hay nhân vật phụ nào mà ngược lại đây là thế giới chân thật của chúng ta không phải sao”

“hừ, nhìn anh có vẻ rất hài lòng vì điều này nhĩ”

“haha, đương nhiên, mà cô nói Tiểu Bạch , Tiểu Bạch là ai”

“anh biết để làm gì ,nó chỉ là một con chó không hơn không kém mà chỉ khác người thôi”

Cô không giải thích, nhứ mày cười cười nhìn Hứa Lâm Tu hơi đành lại, tiếp tục lười biếng, nhún vai không biết.

“...” cô gái này không vô tâm cũng chết à.

Tiểu Bạch không biết rằng bị chủ nhân chê bai, nếu nó nghe thấy lời của cô, nó lập tức kháng nghị

“chỉ chỉ” (Chủ nhân ngài thật vô tâm, tôi không phải là chó , tôi là một con rồng uy vũ có được hay không.)

“anh yên tâm đi, anh có quan hệ với một thứ nhưng tôi không thể nói rõ chỉ chờ nó nói rõ anh sẽ biết ngay”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Yếu...quá Yếu

"được rồi coi như anh đã biết rồi đây, hiện tại tôi có việc phải đi rồi"

Cô nhìn thời gian có vẻ như không còn nhiều thời gian, nên chấm dứt ở đây, cô nhìn hấn nói nhàn nhạt, sau đó chuẩn bị xuống xe không chờ hấn nói gì, giọng hấn vang lên đằng sau.

"em đi đâu"

(khi nào anh thay đổi xưng hô rồi ==|||)

"tôi đi đâu có liên quan đến anh sao"

"có liên quan,sao không liên quan"

"hả"

"không phải em vừa nói tôi có quan hệ đến một thứ mà em cần tìm sao"

Hấn cười tà, ánh mắt chứa ý cười, còn đầu bộ dạng lạnh lùng, tàn khốc, quyết đoán đâu, chỉ còn lại sự ôn nhu, trêu đùa, nụ cười chân thành,

lời nói tràn đầy cảm xúc đúng tuổi của hấn,cô lạnh lùng nhìn hấn, không thèm nhìn tiếp ,trực tiếp xuống xe, bỏ lại khuôn mặt buồn bực, thờ dài đứng là vô tâm , bỗng cô quay lại nhìn hấn nói

"Này, tôi suýt quên đúng là có việc cần nhờ anh đây"

Hứa Lâm Tu tròn mắt, rõ ràng vô tâm bỏ anh không thèm quan tâm, giờ mới quan tâm sao, nha thể này không được rồi,

dung túng cô như vậy không phải để cô càng thêm kiêu ngạo, muốn cười lên đầu hấn sao.

"humm... đây là cách em muốn nhờ sao, không thể chân thành hơn à"

"..."

hấn đây muốn gì hả, giờ trò ăn vạ hả, còn bảo cô phải chân thành muốn nhờ rõ ràng ư, có làm không vậy, cô nói

" nếu anh không muốn giúp, vậy thì tôi không cần, tôi có cách của tôi, làm phiền rồi anh có thể đi được rồi, xin lỗi đã làm trễ thời gian của anh"

Nói xong cô đứng thẳng xoay người trở lại xe của cô, hấn bắt đắ dĩ, gì chứ một chút chân thành không có, thật đúng là ...

mà thôi, còn như vậy chắc vật nhỏ này càng tức giận và tránh xa anh hơn thôi, dù sao anh còn nhiều thời gian để thu phục vật nhỏ ,nghĩ vậy anh lên tiếng không cao cũng đủ để cô dừng bước.

"được rồi ,cô gái em thắng, vậy em nói đi ,em muốn nhờ tôi cái gì ,tôi giúp em"

"nói sớm có phải tốt hơn không"

Hứa Lâm Tu hết nói, vừa cười vừa bắt đắ dĩ, chờ cô nói việc muốn nhờ, cô hiểu ý anh lập tức nói.

"tôi muốn anh theo tôi , anh có tiện lên xe tôi không"

"hả"

"tôi hỏi anh có tiện không, lên xe tôi ,tôi sẽ nói rõ cho anh"

nói xong nhìn tài xế riêng đằng trước , cũng làm hấn hiểu ý của cô, cô không muốn ai xen vào,

ngay cả tài xế riêng của anh cũng không chứng tỏ việc này là nghiêm túc, riêng tư rồi, nghĩ thế, mắt hấn lóe lên liền vụt tắt không thấy, hấn nói với ông.

"ông về trước đi, còn việc của công ty thì tôi sẽ sắp xếp sau, còn không ông hãy đến chỗ công ty gấp thư kí Tần kia truyền lời những việc cần giải quyết hãy mang đến nhà tôi , việc còn lại nhờ hấn giải quyết thay cho tôi"

"vâng"

Mặc dù ông nghi hoặc nhưng không dám làm trái phân sự của ông, không nhiều lời tuân lệnh đi làm những gì ông chủ giao,

Hứa Lâm Tu xuống xe theo sau cô đi lên xe màu đỏ farrari kia, vừa lên xe thấy bóng một vật nhảy lên đuôi hấn hưng phấn nhảy nhót ,

làm hấn giật mình, cảnh giác nhìn vật không xác định kia, sau khi nhìn rõ mới biết là một chú chó ..à không ,

giống thỏ, ý cũng không phải, thần sắc cổ quái đây là con gì, đoàn mao nhưng màu trắng tròn tròn béo mũm mĩn này chưa nhìn thấy qua bao giờ, càng nhìn càng đáng yêu, hấn xoa đầu vật nhỏ kia, hỏi cô .

"đây là con gì, nhìn giống chó mà cũng không nhìn giống chó vậy"

"..."

nãy giờ cô kinh ngạc thấy tiểu bạch hưng phấn nhảy nhót vào người đàn ông kia, nói vậy đúng là có quan hệ sao, nghe anh nói cô thu hồi ánh mắt kinh ngạc ,lạnh nhạt vừa liếc nhìn anh vừa nói vừa khởi động xe đi .

"anh cứ coi đó là con chó đi, tôi cũng đâu biết là con gì, nó tên là Tiểu Bạch tôi mới nhặt được"

"À"

tỏ vẻ đã hiểu, cúi xuống thấy nó vẫn nhìn chăm chăm hấn, làm hấn cảm nhận được nó muốn nói gì đó với hấn, không thể nào chắc nhìn lầm đi như thế nào hấn thấy con này có linh tính vậy.

"sao nó cứ nhìn tôi mãi vậy, mặt tôi dính gì sao"

"sao tôi biết"

đầu cô hất tuyến, tròn mắt.

"chỉ chỉ" (chủ nhân, hấn tên gì)

"nó nói gì vậy"

hấn tò mò, nhướn mày hỏi cô, hấn biết đây không phải con chó bình thường, nhìn linh tính vậy sao không rõ chứ.

"nó nói anh tên gì"

"thú vị...Hứa Lâm Tu"

Hấn cười hứng thú, không biết vì sao nó cứ nhảy nhót mãi giống như rất vui vẻ khi gặp hấn nhỉ, chính hấn cũng bất ngờ khi nói ra, bật cười nhìn vật nhỏ trong lòng, xoa lông mao nhưng mềm mại.

"tôi đã biết, quả nhiên là ngài, cuối cùng tôi đã tìm được rồi"

Tiểu Bạch vô cùng hưng phấn , vang lên giọng nói non nớt, hấn kinh ngạc nhìn cô.

"Băng nhi, nó biết nói"

"ừm"

"..." cô ừm có ý gì, chẳng lẽ cô đã biết trước rồi sao, anh cúi đầu nhướn mày, híp lại nguy hiểm nhìn nó.

"nhóc vừa nói chuyện sao"

"tất nhiên nha, nếu không phải vì thân phận của ngài tôi đã không nói rồi"

"Ồ, vậy nhóc nói vừa rồi có ý gì"

"ngài không biết sao" nó nghi ngờ nhìn Hứa Lâm Tu, nó xoay đầu nhìn chủ nhân của nó hỏi thắc mắc.

"chủ nhân ,ngài không nói chuyện đó với ngài ấy sao"

Tiểu Bạch và Hứa Lâm Tu nghi hoặc nhìn cô, chờ cô trả lời.

"quên"

"..."

"..."

Quên, chủ nhân à, người không khỏi quá thiếu trách nhiệm đi, nhưng nó thông minh không dám nói, Hứa Lâm Tu không có gì để nói, Tiểu Bạch xoay

đầu nhỏ nhìn đối phương giải thích.

"thật ra thì ngài chính là một trong Lục Giả Thần, là người sánh vai chiến đấu, bảo vệ chủ nhân hay nói đúng hơn ngài còn có một thân phận quan trọng đối với chủ nhân,

đến lúc đó tôi sẽ giải thích cho ngài, vì hiện tại thời cơ chưa đến lúc nói ra. Ngài chỉ cần biết mình là ai là được, sức mạnh của ngài còn quá yếu, vẫn cần giải khai sức mạnh đó"

"một trong Lục Giả Thần, sức mạnh, giải khai, thân phận quan trọng với chủ nhân, có ý gì?"

Hứa Lâm Tu mờ mịt, khó hiểu, nghe sao huyền huyền quá đi, chuyện này là sao, hắn đang mơ à , sau khi thu những lời Tiểu Bạch nói,

đầu hắn bỗng lóe lên một số hình ảnh rời rạc, mơ hồ không rõ liên tất không nắm bắt được, cúi đầu nhìn Tiểu Bạch ánh mắt chân thật không giải dối, lừa gạt, xem ra mọi chuyện vượt khỏi tầm hiểu biết của hắn rồi.

"vậy chủ nhân người là ai"

" là Cố Hàn Băng, ngài ấy là chủ nhân của tôi, là người mà tôi luôn tìm kiếm hơn ngàn năm rồi"

"Ồ" hắn ngày càng hứng thú rồi, chuyện này vượt khỏi tầm hiểu biết của hắn a.

"vậy Lục Giả Thần là gì, người đừng nói là hiện tại chưa đến lúc"

Hắn nheo mắt nguy hiểm nhìn nó, chỉ cần nó không trả lời thì đừng trách hắn vô tình, xoa xoa nhẹ lông mao nhưng của tiểu Bạch, Tiểu Bạch thì hưởng thụ ,

bật thót lên mà không để ý sắc mặt nguy hiểm của Hứa Lâm Tu, suýt bị Hứa Lâm Tu quăng đi ra.

"Lục Giả Thần là người thống trị từng phương, chịu trách nhiệm bảo hộ và cân bằng thiên hạ, sở hữu sức mạnh khác biệt, đặc trưng của từng người cũng như chứng minh thân phận của từng người,

ngài đứng hàng thứ tư thì ngài chính là Tứ Giả Thần, sức mạnh của ngài chính là Lôi, ngài am hiểu nhất thích lợi dụng đối phương ,

khiến đối phương làm việc thay ngài, vì ngài rất ghét ra tay hay nói cách khác ngài làm biếng ra tay thì đúng hơn, hiện tại ngài vẫn chưa giải phóng sức mạnh đó, ngài quá yếu"

"..."

Hứa Lâm Tu mới đầu nghiêm túc nghe nhưng về sau thì kinh ngạc, càng câu cuối làm mặt hắn đen lại, yếu...quá yếu....lần đầu tiên trong đời bị ai đó nói hắn như vậy, nếu không phải nó là thú cưng của Băng nhi hắn cho đem đi giết rồi.

"ừm, ta đã biết, nói vậy thì làm cách nào giải phóng sức mạnh"

"cái đó thì.. tôi nghĩ ngài nên tìm trong gia tộc của ngài, bởi vì mỗi Giả Thần đều được cất giấu chính gia tộc chính mình rồi, hơn nữa sau khi giải phóng sức mạnh thì ngài vẫn phải tu luyện nâng cao sức mạnh, nếu không ngài sẽ chết, chủ nhân đã lên cấp 7 rồi"

"vậy sao...Băng nhi nó nói là thật sao"

"anh cho rằng đâu"

Cô lạnh lùng đáp lại, không nhìn hắn vẫn chăm chú lái xe , nói tiếp.

"được rồi bây giờ không nói đến chuyện này, anh chỉ đường đi tôi chờ anh đến nhà"

"??"

"không phải em nói có việc sao, sao bảo chỉ đường đến nhà anh...không lẽ em muốn anh gấp vậy sao"

Hứa Lâm Tu nghi hoặc hỏi vừa trêu đùa nhìn cô muốn nhìn cô thay đổi sắc mặt, không hiểu sao hắn thích nhìn cô thay đổi sắc mặt nhĩ.

"Anh đừng có ảo tưởng, tôi cần anh chỉ đường đến nhà anh quả thật có việc , nói đi"

"A.. đúng rồi chủ nhân cần tìm nó kia mà, nói vậy nằm nơi đó sao"

Hứa Lâm Tu không hiểu hai chủ tớ nói cái gì hết, hắn vừa đọc địa chỉ vừa hỏi cô, cô nghe xong liền tăng tốc chạy đến nơi anh chỉ.

"Rốt cuộc là gì vậy"

"Cổ mộ"

"hà"

Cô không nói nhiều chỉ trả lời hai từ , sau khi đến nơi liền xuống xe, Tiểu Bạch hưng phấn nhảy xuống xe theo cô , cả hai chuẩn bị bước vào nhà thì bị chặn lại bởi cảnh vệ.

"Cô là ai, nơi này không cho phép vào, mời cô đi cho"

Cảnh vệ nói xong nhìn cách ăn mặc của cô tuy không rẻ nhưng vẫn nhìn ra được giá trị của nó, hắn không thể không chặn lại, ánh mắt hơi khinh thường nhìn cô, cũng kính diễm trước vẻ đẹp của cô, hồi phục lại mà muốn đuổi đi.

"cho cô ấy vào"

Giọng nói êm ái, lạnh lùng vang lên sau lưng chủ nhân của giọng đó là Hứa Lâm Tu, sau khi cô đi trước, hắn bắt đầu đi bị bỏ lại trong xe, nên ra trễ sau cô,

đến nơi hắn nhìn thấy cảnh này cũng nhìn thấy thái độ của cảnh vệ đối với cô, sắc mặt hơi trầm xuống, từ khi nào người mà hắn để ý bị người khác khinh thường rồi, lại dám dùng ánh mắt bị mê hoặc vẻ đẹp của cô.

Cảnh vệ gạt mình nhìn người đàn ông sau lưng Cố Hàn Băng, cung kính " chào gia chủ"

Hứa Lâm Tu tuy hơi tức nhưng không nói, chỉ nhàn nhạt âm trầm nói một câu với cảnh vệ.

"Lui xuống"

"dạ"

Cảnh vệ rung mình , gia chủ tức giận rồi sao, hắn làm gì sao à, cúi chào lui xuống rồi rút mời họ vào, âm thầm đổ mồ lạnh, may mắn không thì xỉu từ lâu rồi.

Cô không quan tâm lời nói của cảnh vệ cùng thái độ coi thường của hắn, hiện tại cô chú ý đến cổ mộ, so đo làm gì, sau khi được cho phép cô không thể mặc dầy tự tiện vào nhà người ta, vẫn đứng như vậy chờ Hứa Lâm Tu vào trước rồi cô mới vào sau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Hang Động

"Chào gia chủ"

"chào gia chủ"

hai bên người hầu chạy đến cung kính chào, quản gia cũng cung kính ngược đầu nhìn cô gái cùng thú cưng đằng sau, ông nghi hoặc hỏi gia chủ

"gia chủ, vị này là..."

"gọi là Cố tiểu thư được rồi"

"A vâng, chào Cố tiểu thư"

trong lòng thì nghĩ lần đầu tiên gia chủ mang một cô gái về nhà, có tin vui rồi mà có điều nhìn cô gái này cảm thấy quen quen.

vẻ đẹp của cô ấy thật đẹp không giống thật , đặc biệt là cái bốt trên trán cô cùng khí chất của cô vừa kì lạ vừa uy nghiêm,

thong dong nhân nhả, không chút sợ hãi, lo lắng khi đặt chân đến đây, hơi thở thanh thúy, cao nhã, mỗi cái giờ tay nhắc chân đúng phong phạm của một quý tộc, ông tán thưởng ừm.xem ra cô gái này không tầm thường a.

"Quản gia ,ông lui xuống đi"

"vâng"

ông cung kính xoay người vỗ tay bảo các người hầu làm việc tiếp của mình xong ông cũng đi làm việc của mình,

Hứa Lâm Tu vào phòng khách ngồi xuống ghế salon dài nhìn cô vẫn nhàn nhả vừa nhìn xung quanh không vào ngồi, hần lên tiếng cô mới vào ngồi.

"ngồi đi"

"Anh có thể dẫn tôi đến sau núi không, à không sau ngôi nhà không"

"vì sao"

"sau ngôi nhà anh chính là thứ tôi tìm kiếm, cũng có thể liên quan đến anh, lúc đó tôi đã dùng tinh thần lực cảm nhận nên nhận ra dao động khá rõ vị trí"

"tinh thần lực"

"đúng vậy, anh cũng có thể như tôi bất quá, anh hiện tại chưa giải khai sức mạnh nên không thể vận dụng được"

"được rồi, vậy thì đi theo anh"

Hứa Lâm Tu cũng muốn biết nên đồng ý với cô, bảo những người không có chuyện gấp thì tuyệt không nên đi sau ngôi nhà, nói xong dẫn cô ra sau vườn nhà, hai người một thú cùng đi,

khiến người hầu nhìn cảm thấy đẹp đôi, duy chỉ có một cô gái có thân hình nhỏ bé, khuôn mặt thanh tú, dùng ánh mắt ghen tị nhìn họ, hai tay bất giác nắm lại,

quản gia cũng nhìn thấy, ông đánh lại cô bé này vẫn dám tơ tưởng gia chủ sao, ông cười lạnh lùng, lên tiếng xong xoay người rồi đi không thèm nhìn cô.

"Vu Thiên, cô đi làm việc đi, còn nữa hy vọng cô xem lại thân phận của mình đi"

"A.. dạ..dạ, tôi không..."

Vu Thiên cúi đầu luống cuống cung kính ông, nghe câu cuối, lòng cô nặng nề, trầm xuống, sắc mặt tái nhợt, đúng vậy cô chỉ là một người hầu nhỏ bé mà thôi,

lúc nhỏ cô không có cha chỉ có mẹ ả, hai mẹ con nương tựa trải qua sóng gió, ả ghét người mẹ ngu xuẩn này, cái gì cũng trách ả,

cái gì cũng bảo ả đưa tiền cho bà ta, ả hận không thể giết chết bà ta nhưng không dám, sau đó ả tính kế để bà ta chết,

tình cờ thấy gia chủ, ả đã phải lòng anh, ả tìm hiểu thì mới biết thân phận của anh, ả hưng phấn, kích động nhà giàu nha, chỉ cần ả tiếp cận anh, lên giường khiến anh chịu trách nhiệm cưới ả nha.

nghĩ xong ả tạm bỏ qua bà ta tìm cách vô được ngôi nhà giàu này, sau khi vào được làm phu nhân nhà Hứa gia để xem ai dám khinh thường ả,

một đồng các cũng không thèm bỏ thí cho bà mẹ ngu xuẩn của ả, ả không gấp, tìm hiểu cách sống của gia chủ, ả mới lên kế hoạch.

ai ngờ chưa làm được gì lại xuất hiện một cô gái xinh đẹp kia, ả ghen tị dung mạo xinh đẹp xuất trần của cô, ả hận không thể nhảy lên giết cô.

Ả nhìn sau lưng ông phần hận, không cam lòng, ông già ông cùng lắm chỉ là người làm thôi, bày đặt dám giảng đạo với tôi,

để rồi xem sớm muộn gì tôi sẽ lên làm phu nhân gia chủ, đến lúc đó điều đầu tiên tôi làm là sa thải ông, hừ, ả xoay người làm việc lòng thì nghĩ kế.

(con điên thứ mấy, đây tính cách con này hết con nữ chủ ghê* đồ mờ hôi*)

Sau khi ra sau nhà, hần nhìn cô đang ngó xung quanh, hần tò mò nhìn xung quanh thấy chả có gì ngoài hoa cỏ sau nhà.

"đến rồi, nhưng cũng có gì cả"

"Ai bảo không có"

Cô lạnh lùng nhìn hần, kì quái ..thật sự không đúng sao, cô nhắm mắt thử lại, hần thấy vậy không quấy rầy cô, một lúc sau mở mắt ra đi đến gốc cây,

sau gốc cây có một hồ nước diện tích hồ nước bằng khu vườn nhỏ, cô không chút do dự nhảy xuống hồ, hần giật mình,

không kịp phản ứng đến khi tỉnh lại thì người không còn, hần chạy đến đó nhìn hồ không thấy người, Tiểu Bạch đi qua đi lại xung quanh hồ tựa như lo lắng cho chủ nhân vậy, Hứa Lâm Tu không nói nhiều cũng nhảy xuống theo tìm cô.

Cô càng xuống xung quanh càng tối dần, lạnh dần, may mắn cô có đôi mắt tinh tường, nhìn rõ mọi thứ xung quanh nên cô không lo lắng, tiếp tục xuống sâu hơn,

bỗng cô phát hiện dưới đáy hồ có hang động, lại gần bơi đến đó, vào hang động cô ngoi lên mặt nước, thở ra một hơi, cô lên bờ hang động,

nhìn xung quanh không có chút ánh sáng, nhú mày, liếc nhìn bên cạnh có cây trên tường hang .

nhắc lên nghĩ nghĩ, thử vận dụng sức mạnh dùng lửa đốt lên chiếu rọi nhìn rõ xung quanh, khắp nơi toàn là trống không với mấy đá lục tục bình thường không có gì đặc biệt cả.

"Ào"

Giật mình cô xoay người cảnh giác nhìn thấy biết đối phương là ai, tức khắc xoay người lại đi tiếp vào hang động mặc kệ người đằng sau đuổi theo.

hắn sau khi nhảy xuống hồ thì thấy bóng dáng của cô lập tức đuổi theo, càng xuống thấy càng âm u ,tối lại, nước dần lạnh lên, hân hơi chùng lại, lo lắng cô không nhìn thấy xung quanh đi loạn gặp nguy.

Hắn có đôi mắt khá tốt ,trải qua huấn luyện và cuộc chiến trong bóng tối nên dễ dàng thích ứng được, sau khi đuổi kịp thấy cô đi vào hang động .

Hắn giật mình nghĩ khi nào sau nhà hắn dưới đáy hồ có hang động vậy, hắn lúc đầu nghĩ nơi này chỉ là hồ bình thường chẳng có gì đặc biệt cả, có ai ngờ đâu.

nếu không phải may mắn gặp cô lúc này kia, có phải hay không hắn vĩnh viễn không biết chuyện này a, cũng theo cô lên bờ , thấy cô chỉ kinh ngạc.

cảnh giác sau đó xoay người đi tiếp sâu hang động, hắn không giận thái độ của cô, cũng không hỏi cô làm sao cô có lửa mà như vậy, chỉ theo sau cô theo dõi xung quanh, sớm muộn gì cũng biết thôi.

"cộp"

"cộp..cộp"

Tiếng giầy của cả hai đi vào hang động vang lên trong không gian,cô càng đi càng cảm thấy không đúng, nhú mày cảnh giác xung quanh .

càng đi bên trong hang càng lớn rộng so với bên ngoài động, bỗng âm thanh xẹt qua với tốc độ khá nhanh , cô tránh né một bên không kịp nghĩ theo bản năng kéo luôn người đàn ông đằng sau tránh né.

"vèo..."

"phập"

Cô nhìn kĩ thứ đánh lên họ, thứ trước mặt là một mũi tên cũ kĩ không thuộc về thời đại này, cô lại gần nhắc nó lên xem, chưa kịp nhắc bị Hứa Lâm Tu bắt lại, nhúng mày nhìn hắn lạnh lùng.

"anh làm gì"

"em không nên chạm vào"

"tại sao"

"nhìn kĩ đi, nó có độc, nếu em chạm vào em sẽ bị trúng độc"

Hắn âm thanh trầm thấp mê người nói với cô, ánh mắt thì nhìn chăm chú mũi tên cũ kĩ được tẩm độc, từ đâu ra vậy, chẳng lẽ trong đây có người sao, nếu có người vì sao hắn không hề cảm nhận được, ngay cả thời gian sống có vẻ như lâu rồi.

Cô nghe thế, xoay đầu nhìn mũi tên, càng nhìn thấy màu xám đen nhìn giống dầu , được cầm xuống đất thấy rõ xung quanh đất được mũi tên cắm xuống có chút lõm đi giống như ăn mòm vậy,

cô đổ mồ hôi cả kinh, đây quả không phải độc bình thường mà, liếc mắt nhìn hắn đang nhìn mũi tên kia ,nếu không phải nhờ hắn nhắc có phải hay không cô bị giống như vậy , xem ra nơi này không bình thường rồi.

"cảm ơn"

Nói xong rút tay lại bị hắn nắm, nhìn kĩ xung quanh xem còn ám khí nào hay không, còn Hứa Lâm Tu kinh ngạc, ngăn ra tựa hồ không thể tin khi nghe một cô gái lạnh lùng như cô cũng có lúc nói cảm ơn hắn đâu.

thấy cô rút tay lại, cảm giác như mất đi bàn tay non mềm, ảm áp khiến hắn hơi mất hứng, khó chịu không biết rõ cảm giác gì, hắn buông lỏng tay cười nhìn cô tỏ vẻ không sao.

"ừm"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 53: Hàn Tiểu Thư

"xem ra nơi này không bình thường ,em nghĩ sao"

"tiếp tục đi, cẩn thận xung quanh có ám khí chưa xuất hiện"

Cô không nghĩ ngợi liền nói ý kiến của mình, hần cũng cảm thấy vậy, lựa chọn đi tiếp cùng cô, cả hai đi tiếp chưa được 10 bước thì xuất hiện thêm ám khí khác.

"vèo...vèo... phiu..."

"cẩn thận"

Cả hai nhanh chóng tách ra, cùng tránh né những ám khí bắn ra, càng tránh né ám khí mũi tên có tầm độc càng tăng,

cô nhíu mi vừa tránh vừa nghĩ biện pháp nghe tiếng quần áo của cô có vài vết rách may mắn không đụng vào da thịt, cô hơi căng thẳng chưa kịp nghĩ xong bị bàn tay hần kéo vào trong ,

cô giật mình ngược nhìn thấy hần nhìn cô , ngoài mặt thu liễm nụ cười , lạnh lùng nhưng trong mắt cô thấy được sự lo lắng ,quan tâm,

tâm cô không hiểu sao hơi run lên, lập tức bị cô đè nén xuống, nhìn kĩ thấy chỉ có áo của hần rách không có vết thương nào,

cả hai điều chỉnh lại hơi thở của mình sau đó cô tách ra một khoảng cách nhìn xung quanh , liền biết cô được tránh trong khu vực an toàn đằng trước toàn bộ đều là ám khí được cắm xuống đất,

âm thanh ám khí dừng lại như biết được con mồi không có.

"Đi thôi, ở đây có một con đường khác , may mắn tôi phát giác thấy được nên mới kéo em vào"

Cô xoay đầu thấy hần đi vào bên trong được cho là khu vực an toàn, cô im lặng không nói đi theo sau hần.

Bên ngoài---

Phạm Dật Thần hiện tại đang họp , không hiểu sao hần có cảm giác nhớ nhung vợ yêu của hần, có lúc hần mở máy lên ngắm ảnh vợ yêu đang ngủ được chụp lên từ lâu

,ánh sáng bình minh chiếu lên làn da mềm mại, tỏa ra ánh sáng nhẹ nhẹ, dung nhan kiều diễm nhắm mắt ngủ thật yên bình, dịu ngọt,

mái tóc bạc dài xòa ra khiến cho cô nhìn giống tinh linh buổi sớm mai vậy, khiến hần rung động trước cảnh này nên hần chợt nghĩ đến gì đó,

lập tức lấy máy ảnh chụp lên cô làm ảnh nền , hần hài lòng cười vui vẻ thu lại.

Hần nghĩ đến đây lòng hần yên bình, nhu hòa nhìn điện thoại,

khiến cho không khí phòng họp từ nặng nề, nghiêm túc biến thành thoải mái, nhu hòa, ảm áp không khỏi làm họ nhẹ thở nhìn đến tổng giám đốc đang cười nhu hòa nhìn điện thoại,

họ trở mắt,kinh ngạc ,tò mò, rót cằm, tổng giám đốc biết cười sao, đây là tổng giám đốc quyết đoán, lạnh lùng, khắc nghiệt chưa bao giờ cười mà họ từng biết sao,

rót cuộc là ai khiến tổng giám đốc trở nên nhu hòa, ảm áp vậy,

họ thật tò mò vị thần bí đó ghê, nếu không sao lại trong giờ họp tổng giám đốc của họ lúc mới nghiêm tự nhiên thần người , lấy điện thoại xem cái gì mới vậy.

bảo sao họ không kinh ngạc chứ, nhưng không dám ngắt không khí này,nhưng có thư kí thì không biết không khí khác thường chỉ nhắc nhở tổng giám đốc.

"thưa Phạm tổng, ngài không sao chứ"

"A..À không có gì... khụ tiếp tục đi, các người còn nhìn sao"

Phạm Dật Thần hồi hồn nhìn thư kí nhắc nhở,lại nhìn xung quanh đang dùng ánh mắt tìm tòi, trố mắt, kinh ngạc, rớt cằm kia nhìn hần, hần không ngượng ngừng khi bị bắt gặp,

hần khôi phục lại hình tượng lạnh lùng, nhìn thư kí tỏ vẻ không có gì ý bảo tiếp tục, hần có chút bất mãn thư kí dám ngắt hần đang ngắm vợ đầu

mà hần biết mình đang ở đâu nên không nói, mọi người lắc đầu lia lịa ý bảo không có, tiếp tục họp, không dám lên tiếng cho việc vừa rồi, ai dám nói đầu muốn chết sao .

Sau khi họp xong , quay trở lại phòng tổng giám đốc chuẩn bị phê duyệt tiếp, nghe thư kí báo có người tìm hần.

"Phạm tổng có người muốn tìm ngài"

"Ai"

"ạ..là..là Hàn tiểu thư của gia tộc hàn gia ạ"

Thư kí cúi đầu không dám nhìn hần hung thần ác sát nhìn chăm chăm hần, lòng thư kí rên ..tiểu thư à cô hại tôi rồi đó.

"bảo cô ta rút, ở đây không chứa cô ta, nếu cô ta dám xông vào thì kêu bảo an kéo xuống"

Phạm Dật Thần nghe cái tên này ,sắc mặt hần càng lạnh lùng, chán ghét, ánh mắt lóe lên sát khí, lại là cô ta mỗi lần hần đi đâu cô ta liền xuất hiện bám dai như đĩa,

từ khi kí hợp đồng làm ăn bên W thị xong đi dự mừng về họp đồng thì cũng tình cờ gặp cô ta đụng hần trên đường, cô ta nhìn hần với ánh mắt kinh ngạc ,si mê, ái mộ kia quá quen thuộc với hần.

hần chỉ nhủu mày không nói ,lạnh lùng phui người chỗ cô ta đụng rồi rời đi không thèm nhìn cô ta, ai biết chưa được bao lâu cô ta đuổi theo hùng hồn báo đạo tuyên ngôn với về mặt kiêu ngạo, chỉ vào hần.

"tôi thích anh rồi, anh sau này là của tôi"

Mọi người xung quanh không khỏi

"ồ"

lên khi nghe một cô gái nói vậy, có người khen ngợi, có người chỉ trích, có người nói mặt dày,có người nói háo sắc,vàng vâng.

mà cô ta không thèm quan tâm chỉ nhìn chăm chăm hần với mắt đầy độc chiếm, si mê nhìn , đáng người cô ta nhìn không cao,

ăn mặc hở hang màu đỏ diêm dúa lộ ra nửa phần bầu ngực câu người, khi mang cao gót đáng người đi chuyển càng thêm đào hoa,

phong tình khuôn mặt được trang điểm xinh đẹp, đôi môi được tô son đỏ tươi, tóc đen được vấn lên càng thêm ý vị

cô ta vốn tìm đại gia đẹp trai thu vào tay ả, ai nhìn vào cũng ngưỡng mộ, tỏ tình ả, ả rất đắc ý, nhưng vẫn không thích đám đàn ông xấu xí ,tiểu bạch kiểm kia

chưa đi bao lâu thì đụng phải người đàn ông nào đó,ả định chửi ,ai ngờ ngược đầu lên thì kinh ngạc, không ngờ đẹp trai

khí chất khác người, hơi thở đàn ông thành thực làm ả nhin không được say mê, thấy hần phui bụi như thấy thứ ghê tởm lòng ả chùng xuống

chưa thấy qua đàn ông nào dám như vậy với ả, thấy hần rời đi mà không xin lỗi, lại dùng ánh mắt lạnh lùng đó với ả, ả tức nhưng vẫn si mê , như vậy mới đúng vị của ả, ả quyết định rồi hần là của ả.

"tránh ra"

"Anh...tôi là ai anh còn không biết sao"

ả không tin ở W thị có ai không biết cô là con gái độc nhất của Hàn gia đâu, ai nhìn thấy cô đều phải nịnh nọt ba phần đấy.

"không biết" hần nhìn cô như nhìn người chết nói.

"Anh... được tôi là Hàn Tiểu Nhu, là con gái độc nhất của Hàn gia, rất vui được biết anh"

Ả tái mét, kiên nhẫn bình tĩnh giới thiệu ,nhìn hần khi nghe tên ả, nào biết hần phán một câu xong bỏ đi làm ả run lên không phải sợ, không phải tức mà là hưng phấn khi nhìn thấy con môi ả thấy thích.

"Cút"

"hào.. anh nhớ kĩ cho tôi anh là của tôi, ai dám đụng vào anh bất kể là phụ nữ nào tôi đều giết"

(tg: ai thích nổi con này không)

Đến bây giờ ai cũng biết vị tiểu thư này xưa nay nổi tiếng thích mặc màu đỏ, được nhiều người theo đuổi, được nghe đồn là một cô gái xinh đẹp ,

chưa bao giờ để những chàng trai tỏ tình vào mắt ,kiêu căng, ngạo mạn , nay thích theo đuổi Phạm Tổng đầu, hơn nữa hợp đồng lại đúng vị giám đốc bên gia tộc Hàn gia ,

ai cũng nghĩ cô ta có khi nào trở thành vị phu nhân của Phạm tổng hay không, chính Hàn tổng cũng hài lòng cháu rể này nên mặc cho con gái độc nhất của ông ta theo đuổi.

"Anh dám đuổi em sao, anh là vị hôn phu của em mà"

"ai cho cô xông vào, tôi không phải là vị hôn phu của cô hy vọng cô cẩn thận lời nói của mình đi, tôi có vợ rồi"

"cái gì, ai.. là ai dám cướp anh trong tay em"

"Cút, cô điên đủ chưa"

"không em không đi, anh nói đi ,người con gái đó là ai"

ả tức giận cúi gắt , tỏ vẻ bị thương nhìn hắn ,chỉ hy vọng hắn mềm lòng thương ả.

"thư kí bảo người Bảo an kéo xuống cho tôi ,còn nữa bảo luôn bên Hàn tổng, nếu còn như vậy tôi sẽ hủy hợp đồng bên ông ta"

"dạ..dạ.. mời tiểu thư"

"cút, anh không phận sự ,thân là thư kí dám đụng vào bản tiểu thư sao"

"Cô.."

thư kí chùng xuống, run lên vì tức, dám sỉ nhục sao, được lắm, lập tức theo lời Phạm tổng gọi bảo an kéo ả xuống không nương tay, đẹp thì ngon sao.

(tg:woa , nói rất hay, ta thích câu này 'đẹp thì ngon sao' *giờ ngón cái*,

thư kí: *cười đắc ý* đương nhiên)

"buông tay ,các người không được chạm vào bản tiểu thư, nếu không tôi nói baba tôi phét các người"

Bảo an cười nhạt, không thương tiếc quăng ả ra ngoài mặc kệ ả chửi rủa, đừng đùa ,họ là người của Phạm tổng có phải của ả đâu mà dám nói vậy,

đúng là đầu óc có vấn đề rồi, bảo sao Phạm tổng ghét ,ngay cả họ cũng cảm thấy vậy.

"các người dám.."

"không dám, mời cô đi cho, nơi này không dành cho cô thừa Hàn tiểu thư"

Bảo an lạnh lùng, khinh bỉ nhìn cô gái xinh đẹp kiêu ngạo kia, nói xong không thèm nghe cô ta chửi rủa

xoay người đứng cạnh cửa canh gác tiếp không nhìn cô ta, chỉ cần ả vẫn tiếp tục vào thì họ không nói gì tiếp tục kéo ả đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Hứa Lâm Tu Thức Tỉnh (1)

Hàn Tiểu Nhu tức giận nhưng không làm mất hình tượng cao quý chỉ nhìn chăm bảo an oán hận, hừ lạnh xoay người rời đi, xem ra ả phải kêu baba đem hắn gả cho cô ,

biến hắn là chồng của ả, nghĩ xong cười lạnh, để xem khi ả trở thành phu nhân Phạm gia xem các người còn dám lên mặt bản tiểu thư hay không, sớm

muốn gì bản tiểu thư sẽ sa thải các người.

Phạm Dật Thần anh đừng mong thoát khỏi tay em, anh là của em, cho dù anh có vợ thì cùng lắm em giết vợ anh rồi đem anh bên em, vợ anh không xứng.

(nana: móa.. giết được dễ lắm sao,cô chỉ là nhân vật phụ nhỏ bé mà dám giết chuy ấy sao)

Phạm Dật Thần rùng mình , ngược đầu nhìn xung quanh thấy không có gì mới tiếp tục ngắm vợ yêu, vừa làm việc.

xem ra hần hào hào làm xong nhanh việc nhàn chán này thôi ,còn phải về nhà gặp vợ hần đâu, nghĩ thế, cơ thể hần tràn đầy năng lượng tiếp tục làm việc nhanh hơn.

Người mà Phạm Dật Thần nhớ nhưng hiện đang trong hang động cùng với Hứa Lâm Tu tìm kiếm cổ mộ kia, trong hang động âm u, không âm thanh chỉ có tiếng động của hai người đang đi,

Cổ Hàn Băng cảm nhận được có gì đó rất lạ xuất hiện, còn Hứa Lâm Tu dò xét xung quanh, tìm hiểu bỗng nhiên hần phát hiện họ đi vào ngõ cụt không có đường ra, cô cũng nghi hoặc nhìn thấy ngõ cụt.

“nơi này không có đường ra, chúng ta có nên quay lại tìm đường khác không”

hần lên tiếng hỏi ý cô vừa nhìn xung quanh ngõ cụt.

“không cần đâu, anh nhìn xem bên này có cây gậy được cắm trên tường mà xung quanh không có thứ gì khác ,điều này rất kì lạ không phải sao,chúng tôi nơi này có đường ra”

Cô lắc đầu, nghiêm túc nhìn xung quanh thấy cây gậy bên tường trái của cô, chỉ vào nó để hần nhìn thấy, nói xong không chờ hần phản ứng bước lên cầm lấy cây gậy chưa nhắc được cô thử kéo xuống, xung quanh rung lên, hần trấn định, kéo cô lại ,bảo vệ cô, cô không kịp tránh né mặc hần ôm cô bảo vệ.

“lạch cạch...lạch cạch”

“Ầm...ầm”

Bức tường trước mặt biến hóa dần dần di chuyển , mặt tường nứt ra làm đôi mở ra như cánh cửa, sau khi mở rộng ,họ liếc mắt nhìn nhau , hiểu ý tiếp tục đi tiếp,

họ bước vào thì cánh cửa bắt đầu có xu thế đóng lại

“Ầm.ầm. Rầm”

hần giật mình xoay người định chặn lại nhưng không kịp vì cửa đóng nhanh rồi, hần bắt đầu đi nhìn cô, cô trầm mặc liền nói.

“chúng ta cứ tiếp tục đi thôi tôi nghĩ đằng trước chắc chắn sẽ có đường ra”

“ừm..đi thôi”

Hần đi ngang qua cô giật đầu , nhắc chân đi tiếp, cô đi phía sau đi theo, đi kéo dài mà chưa thấy đích đến, họ có chút mệt mỏi đặc biệt là Hứa Lâm Tu tuy thể chất của anh khá tốt nhưng chung qui vẫn là con người, nên mệt hơn Cổ Hàn Băng cô người được cải tạo thể chất.

Cô nhìn thấy hần sắc mặt mệt mỏi, định lên tiếng báo nghỉ ngơi thì lỡ đập trúng cơ quan nào đó khiến chân cô hụt xuống một chút,

cô đứng yên không cử động nhìn hần vẫn đi tiếp mà không biết cô đứng yên, hần không cảm nhận được tiếng bước chân của cô,

nghi hoặc xoay người nhìn thì thấy cô đứng yên bất động không di chuyển, hần lại gần hỏi cô.

“em làm sao thế, sao không đi tiếp”

“tôi đi được sao, chân tôi đập trúng cơ quan nào đó nên tôi đứng yên, nếu không tôi không biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo đâu”

“hà, cơ quan”

hần nghe vậy, sắc mặt không tốt cúi người xuống xem xét liền thấy quả nhiên như cô nói ,cô đập phải cơ quan rồi,

hần nghĩ nghĩ nếu nhắc ra không biết chuyện gì xảy ra, ánh mắt hơi trầm xuống xoay người hần tìm kiếm vật nặng nào đó tìm mãi không có

liếc nhìn bên cạnh thì thấy cục đá to, lại gần nhắc nó lên cảm nhận được sức nặng, hài lòng xoay người lại đến chỗ cô, cúi người xuống .

“anh đè xuống em có thể nhắc chân ra được rồi”

“ừm”

không nói nhiều, giật đầu thấy anh để đá sát chân cô, cô thấy thế lập tức nhấc lên ,cục đá liền thuận theo đó thay cô đè lại , cô lên tiếng.

“Anh còn sức để đi tiếp không ,nếu không chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lát rồi hẵng đi!”

“A...không cần đâu tôi nghĩ chúng ta cứ tiếp tục đi, thời gian không thể chậm trễ được.”

Anh đứng lên thở phào khi đã an toàn lại nghe cô hỏi anh, nhìn sắc mặt cô không có điểm mệt mỏi, chỉ có anh mệt mỏi ,có cảm giác hơi mất mặt bản thân là đàn ông không ngờ còn yếu hơn cô nữa chứ, nghĩ thế bác bỏ ý kiến của cô.

“được rồi, vậy đi thôi!”

Cô thu hồi ánh mắt xoay người đi tiếp, nếu hần không muốn nghỉ thì thôi, cô không ép, dù gì chẳng liên quan gì cô, lạnh lùng đi tiếp mặc kệ người đàn ông sau lưng hơi sững người , hần bắt đầu đi theo sau cô.

Haiizz cô ấy thật không đáng yêu , một câu an ủi còn không có đâu, vô tâm ghê, làm hần hơi mất mát.

(tg: thờ dài cái gì, yên tâm chuyện ấy sớm muộn gì đâu còn vô tâm với anh đâu, nhìn đi)

Trôi qua hơn ba mươi phút mà vẫn không có đường ra, họ không nhọc trí vẫn mò đi tiếp ,cho đến khi họ tâm trầm là lúc trước mặt họ lóe lên ánh sáng màu xanh chói lóa, họ kinh ngạc nhìn nhau trong mắt đối phương chỉ có kinh ngạc ,kinh hãi,

giật đầu đi tiếp đến đó, sau khi chạm đến nơi họ cần đến họ nhắm mắt lại, lấy tay che ánh sáng lại, đợi cho đến khi ánh sáng màu xanh dần dần yếu đi cũng là lúc họ mở mắt ra,

cô khẽ mở mắt hơi nhói chớp mắt vài lần thích ứng xong mở to mắt hoàn toàn nhìn ,tâm cô chấn động trước cảnh tượng này, chính Hứa Lâm Tu có cảm xúc giống cô.

trước mặt là khung cảnh lung linh đẹp đẽ như cảnh sắc thiên nhiên, dưới chân họ trải đầy sắc hoa màu xanh, giữa tâm hoa có bàn đá

trên bàn đá có dụng cụ ly trà nhìn rất cổ, xung quanh không khí tràn ngập hơi thở cổ xưa, trên tường đá xung quanh tràn ngập phiến đá xanh thủy tinh lấp lánh thật đẹp tinh khiết,

không nhiễm một đơ bẩn nào cả, làm cho họ có cảm giác không nên nhiễm bẩn một nơi đẹp này, cô bước chân đến

bàn đá giữa sắc hoa cách cô 20 bước chân, hần theo sát cô, vừa nhìn cảnh sắc rung động xung quanh , cô nhìn cái ly cổ không có hạt bụi nào , nghi ngờ, bèn nhấc lên xem xét, hần thì cảm ly còn lại cũng nhìn , mắt lóe sáng, tán thưởng lại nghi hoặc.

“ly cổ này tồn tại ít nhất một ngàn năm rồi chứ, không ngờ trôi qua nhiều năm mà vẫn bảo tồn được vẻ đẹp của nó, không hề hư mòn! Điều này không khỏi kì quái đi”

“tôi không biết chuyện gì, nhưng có thể khẳng định được đây là thật”

Cô nhàn nhạt nói, bỏ ly xuống sờ bàn đá,cảm thụ được hơi thở cổ xưa của nó, không hiểu sao có cảm giác rất quen thuộc.

Hần thấy cô như vậy ,cũng bỏ ly xuống bàn đá, mặc cho cô cảm thụ, xoay người nhìn xung quanh, bỗng hần nhìn thấy bên phải anh có thứ gì đó ,

lòng của anh run lên ,chính hần không hiểu được nó thúc giục hần đến đó, bất giác hần đến được vị trí hần thấy,

đưa tay chạm lên hốc lõm của phiến thủy tinh màu xanh lập tức hiện ra một mặt đạo nhỏ, hần nhấc chân bước vào mặt đạo, cô nghe thấy nhìn thấy anh bước vào mặt đạo,

cô kinh ngạc nghĩ nơi này vẫn còn mặt đạo nữa sao, không nghĩ nhiều nhấc chân theo sau chưa kịp bước vào thì có tầng kết giới chặn cô lại ,

giống như cô là ngoại nhân không cho phép bước vào, cô trầm xuống, một lần nữa vào lại vẫn bị chặn ra, cô nghĩ nghĩ nhìn hần biến mất tầm mắt của cô,

xoay người trở lại bàn đá chờ hần đi ra, cô không vội, tiếp tục quan sát bàn đá, ngồi xuống ghế đá bên trong mặt đạo vang lên âm thanh

u.uu, hần cảnh giác lại gần thấy rõ một con hồ ly màu trắng ngủ say xung quanh con hồ ly có một tầng kết giới,

trợn mắt nhìn nó chậm chạp, tiếp tục đi tiếp sợ đánh thức nó, bước chân nhẹ hơn, đáng tiếc cũng không thoát được việc nó tỉnh giấc.

Con hồ ly run tai lên, như nghe được bước chân của ai đó, cái đuôi dần dần run lên, đôi mắt vốn nhắm lại lập tức mở ra nhìn thấy đối phương, nó cảnh giác

khi đối phương lại gần, đuôi của nó vung lên lắc a lắc, ánh mắt từ cảnh giác chuyển sang vui mừng, bốn chi đứng lên, hình dáng nó

nhìn không lồ, kết giới biến mất, âm thanh trầm thấp, có chút non của bé trai, thể hiện tâm tình vui sướng kêu lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hứa Lâm Tu Thức Tỉnh (2)

khi đối phương lại gần, đuôi của nó vung lên lắc a lắc, ánh mắt từ cảnh giác chuyển sang vui mừng, bốn chi đứng lên, hình dáng nó nhìn khổng lồ, kết giới biến mất, âm thanh trầm thấp, có chút non của bé trai, thể hiện tâm tình vui sướng kêu lên.

"Chủ nhân, ngài đã trở lại, tôi luôn chờ ngài đã lâu rồi!"

"..."

chuyện gì vậy nè, đạo này động vật biết nói hết rồi sao, cái gì mà chủ nhân, cái gì mà chờ hần đã lâu rồi, có làm không vậy.

"người nói người chờ ta"

Con hồ ly giật đầu lia lịa, vẫy đuôi lay động a lay động, hưng phấn nói.

"đúng vậy chính là ngài, tôi ở nơi này chờ đợi hơn ngàn năm rồi, hơn nữa nơi này vốn là của chủ nhân"

"cái gì, người nói...nơi này là của ta"

"vâng"

Hứa Lâm Tu hồ nghi nhìn nó, xem ánh mắt nó không chút giả dối, tâm bắt đầu nổi lên chút gợn sóng, không biết vì

cái gì khi đặt chân nơi này hần có cảm giác vô cùng quen thuộc, nếu như đúng như lời nó nói, vậy thì xem ra đúng là thật rồi,

ánh mắt dò xét nhìn xung quanh gian phòng, xung quanh mật đạo không chút âm u, mà nó còn thanh khiết, tinh thuần, tràn đầy màu xanh,

bên cạnh hồ ly có bàn ghế gỗ nhìn trông có vẻ cũ rồi, hần đến gần thấy có ba món: cuốn sách cổ, một cục đá màu xanh như đá kim cương trong suốt, một cuốn bức tranh.

Hồ ly thấy vậy giải thích cho hần:

" chủ nhân, những thứ đó là của ngài để lại ngài có lẽ không nhớ rõ, chính ngài từng nói với ta rằng 'ta để lại những thứ này thì người hãy bảo quản nó, chờ ngày ta quay lại

sẽ lấy nó, tuyệt đối không cho bất kì ai chạm vào'

lúc đó ta rất thất vọng nhưng không hỏi chỉ có thể chuyển tâm bảo vệ nó, ngài đây chờ đợi chủ nhân đến, nhưng chính ta

không ngờ chờ đợi kéo dài hơn ngàn năm như vậy, đến khi chủ nhân xuất hiện mới phát hiện ra ngài giống như không còn sức mạnh nào,

ngay cả linh khí cũng không, nhìn giống người bình thường, chính ta không hiểu vì sao chủ nhân lại như vậy, ta nghĩ chỉ có bản thân chủ nhân mới biết được thôi"

"vậy sao, nếu vậy người có quan hệ gì với ta"

hần hưng thú nghe xong, ánh mắt sắc bén nhìn nó, âm thanh lạnh nhạt không chút kích động, hồ ly thấy thế, nó kích động, chạy đến trước mặt, ánh mắt hơi ngấn nước ứa khuất.

"chủ nhân ngài không phải ghét ta đi, ô...ô..ô"

"..."

khi nào nó nghĩ thế, hần chỉ hỏi nó có quan hệ gì với hần thôi mà, trên trán chảy ba vạch hắc tuyến, tay để trong túi nắm

lại kiềm chế muốn giết nó, dùng ánh mắt lạnh lùng sắc bén, giọng nói chứa thêm một tầng hàn khí.

"câm miệng"

"A.. ta câm miệng"

hồ ly bị dọa, ngồi bịch cụp tai, cụp đuôi xuống một cách đáng thương

"người trả lời câu hỏi của ta, người có quan hệ gì với ta"

hắn lạnh lùng lập lại lần nữa.

"là nha, ngài là chủ nhân của ta a, còn ta là thú sủng của ngài"

"..."

vậy thôi sao, nhìn ánh mắt nó chớp chớp ngây ngô, nhìn như một đứa bé đơn thuần, hắn không khỏi nghi ngờ vì sao nhận nó làm thú sủng như vậy.

"được rồi, vậy người có thể thu nhỏ bản thể lại hay không, người quá lớn ta không muốn người nhìn ta như vậy"

"được chủ nhân"

nói xong lập tức thu nhỏ lại nhìn giống chó con nhìn không giống hồ ly chút nào, lỗ tai nhỏ xinh, cái đuôi nhỏ, thân hình nhỏ, ánh mắt

long lanh chớp chớp, lại gần cọ a cọ lên chân chủ nhân, hắn nhìn hắc tuyến thêm cái này không hợp với hình tượng hắn đi.

Hắn hỏi: " người tên gì, hắn người có tên chứ!"

"ta có tên, tên ta là Bạch Thiên!"

"Bạch Thiên."

"vâng! à phải rồi chủ nhân nếu ngài muốn lấy lại phải kí khế ước với ta, vì trước kia chủ nhân từng nói 'khi ta nhận thì phải kí khế ước với người, nếu một ngày nào đó ta hỏi

vì sao kí khế ước thì cứ nói với ta, không thể nói được, chỉ cần kí khế ước ta tự nhiên sẽ biết được vì sao, người rõ chưa' nên ta khi đó chỉ gật đầu nhận chứ!"

"Ồ, vậy còn chờ gì nữa bắt đầu đi."

hắn nghe thế, bắt đầu tò mò người đó rồi.

"ngài chắc chứ"

Bạch Thiên do dự hồi kĩ nhìn chủ nhân, hắn cúi xuống nhìn nó, nhưóng mày, vẽ lên nụ cười cho là đẹp nhất.

"người nghĩ sao"

"ách.. ta làm ngay"

Ôi ôi.. lại là nụ cười này, quả đúng là chủ nhân rồi huhu... thật đáng sợ a.

"khụ khụ... ừm .."

Bạch Thiên thân hình lóe lên ánh sáng màu xanh trắng, sau khi ánh sáng đó biến mất thì xuất hiện hình dáng nguyên thủy

Cửu Vĩ Hồ khổng lồ, màu lông càng trắng tinh khiết, khí chất uy nghiêm, tà mị, chín cái đuôi vung vẩy đôi mắt màu xanh mở ra khê lóe tia sáng

tràn đầy thần thánh, tỏa ra áp lực cường đại khiến cho hắn nhủu mày, thân thể khó chịu trước cường đại này, cố gắng chống đỡ trước uy áp kia.

Quả nhiên không phụ lòng hắn chờ đợi, Bạch Thiên đôi mắt nhìn xuống không có cảm xúc, uy nghiêm nhìn hắn như nhìn sinh vật nhỏ bé, giọng nói tà mị, trầm ổn, mạnh mẽ có lực của một nam nhân.

" hãy nghe đây Hứa Lâm Tu, ngươi là hậu nhân của chủ nhân đời trước, hay nói cách khác ngươi chính là ngài ấy cho nên

Trong thiên địa, vạn vật nhỏ bé không đáng kể kia, chỉ có đồng tâm hợp lực.

Nay ta Bạch Thiên, một trong ngũ thần thú lấy máu từ cốt, lấy hồn phách, vĩnh viễn coi đây là lời thề, không xa không rời, sinh cùng sinh, tử cùng tử, ngươi có bằng lòng hay không."

Hứa Lâm Tu không kinh ngạc, chỉ biểu hiện nghiêm túc lắng nghe, hắn không chút do dự nói ra quyết định của mình, Không một chút hoài nghi, không do dự, đó là sự tín nhiệm phát ra từ sâu trong linh hồn.

"Ta đồng ý"

Bạch Thiên cười hài lòng trước thái độ quyết đoán của hắn, lập tức không để hắn chờ lâu, đồ án dưới chân họ xuất hiện đặc trưng riêng*

Ánh sáng màu bạc của sấm sét bao vây Bạch Thiên chậm rãi tiến vào cơ thể của hắn, một dòng nước ấm bao vây tất cả kinh mạch hắn, rất ấm áp, thoải mái nhu hòa sau đó chuyển sang mãnh liệt.

Vừa giúp cơ thể hắn được cải tạo lại kinh mạch trở nên cứng cỏi hơn, xương cốt

'crắc... crack'

chậm rãi tiến hóa trở nên cao hơn một chút, dung nhan đã tuần tú càng thêm anh tuấn tà mị đuôi mắt khép hờ phong tình, sau khi ánh sáng màu bạc đi vào lại thêm hùng

hậu vài lần, càng thêm vũ bạo, hắn rịn mồ hôi, nắm chặt tay, cắn răng chịu đựng, hắn cảm giác vừa dễ chịu vừa đau đớn hắn không phải là công tử bột đương nhiên hiểu rõ sức mạnh khế ước này nên càng kiên định hơn.

"Chủ nhân, ngài phải kiên định không được phản lại, hãy bình tĩnh cảm nhận nó rồi sau đó dẫn dắt nó ổn định lại"

Bạch Thiên có chút lo lắng cơ thể của chủ nhân, khế ước không hề đơn giản như vậy nên nhắc nhở chủ nhân của nó.

Hứa Lâm Tu nghe thế, tâm thả lỏng, mặc dù có chút đau đớn muốn ngắt đi nhưng vẫn kiên trì, bắt đầu cảm thụ rồi dẫn dắt sức mạnh như vũ bạo kia ổn định lại,

bỗng trên trán xuất hiện hình dạng ba cái sấm sét màu tím, đó là ấn kí tượng trưng cho Vương của một phương, mái tóc chuyển sang màu tím mọc dài ngang lưng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Hứa Lâm Tu Thức Tỉnh (3)

đôi mắt mở ra từ mắt đen sang màu tím lạnh lùng tà mị, lỗ tai xuất hiện khuyên tai có hình dạng sấm sét màu tím, quần áo thay đổi thành cổ trang màu tím có chỉ bạc đơn giản không xa hoa, tỏa ra khí chất tôn quý, thần thánh của một đế vương, nếu như có thêm vũ khí đặc biệt của Hứa Lâm Tu trên tay thì càng thêm tôn quý hơn, có quyền nắm giữ sinh tử của con người vậy.

Bạch Thiên tròn mắt nhìn chủ nhân biến hóa lớn khi kí khế ước với nó, trong mắt lộ ra kinh ngạc, vui sướng, cái đuôi càng thêm vũ động nhìn chủ nhân mà nó tưởng niệm.

"Chủ nhân"

"Ừm... ta cảm nhận có một số hình ảnh rời rạc trong đầu ta, giống như kí ức vậy, ta chỉ biết rằng ta đúng là một trong lục giả thần,

có nhiệm vụ cân bằng thiên địa, trong đó ta còn biết người là thú sủng của ta, còn lại thì mơ hồ "

"A.. bởi vì chủ nhân kí ức vẫn chưa được mở ra nên không trọn vẹn"

"Vậy sao"

Hứa Lâm Tu giờ ngón tay lên kích phát sức mạnh, lập tức xuất hiện tia chớp màu tím nhỏ bé trên ngón tay, hắn cười khê, hắn biết bản thân hắn là ai, mặc dù còn mơ hồ nhưng không sao sớm muộn gì sẽ biết rõ hơn không phải sao, mà hình dáng này đúng là hắn của ngày xưa, hắn buông tay nhìn nó đang kích động, thu nhỏ lại đến trước mặt hắn, cười một cách vui vẻ tâm hắn không khỏi có chút nhu hòa, nó là thú sủng luôn bên cạnh hắn hơn trăm năm, đến khi hắn không có ở bên vẫn chấp hành nhiệm vụ chờ đợi hơn ngàn năm.

"Được rồi, ta đã nhớ được một phần , sức mạnh hiện tại của ta là cấp 7 đúng không?"

Bạch Thiên giật đầu:

"đúng vậy chủ nhân, ngài sức mạnh như vậy là mạnh rồi nhưng nếu gặp kẻ có cấp tu vi cao hơn thì ngài sẽ thua, cho nên ngài vẫn phải tu luyện để tăng thêm thực lực của mình"

"Ừm...ta biết"

nói xong đi đến bên cạnh bàn gỗ chạm vào, khi sắp chạm vào thì cả ba món lóe sáng chiếu thẳng vào mi tâm ấn kí ba sấm sét kia của hắn, có bóng hình mơ hồ giống hắn hiện ra, giọng nói ôn hòa, lạnh nhạt, trầm thấp vang lên trong đầu hắn.

"người đã đến hậu nhân của ta, ta luôn chờ đợi người, ta biết người đã kí khế ước với Bạch Thiên, ta là Hứa Vũ Kỳ , là một trong lục giả thần.

Thống trị một phương, sức mạnh của ta là Lôi Thần, khi ta truyền thừa cho người thì người sẽ biết làm gì tiếp theo, bởi vì người là ta và ta là người, đây cũng coi như kiếp trước đi, những món này là của người, người muốn xử lí thế nào tùy người"

Nói xong không đợi hắn phản ứng lại lập tức truyền thừa cho hắn ,ánh sáng lóe lên chiếu thẳng con người hắn, giữa mi tâm hoa văn sấm sét càng nổi rõ hơn, Hứa Lâm Tu nhắm mắt lại cảm nhận trong đầu hắn xẹt qua bao nhiêu hình ảnh của đời trước,

lòng hắn không bình tĩnh được, run lên vì trong hình ảnh đó có người con gái mỉm cười nhìn về hắn , hắn biết người con gái đó là nương tử của hắn.

"Người cảm nhận được đúng không? Haha đúng như người nghĩ người con gái ấy là nương tử của người, người phải đến bên nàng ấy ,

tiếp tục kế vai chiến đấu và bảo vệ nàng ấy, ta không bảo vệ được nàng ấy, ta rất hối hận khi đó ta không nên bỏ lại nàng ấy, vậy thì người đời này

hậu nhân của ta thay ta bảo vệ nàng ấy tránh khỏi kiếp nạn đi, nàng ấy gặp rất nhiều kiếp nạn chỉ có các người đời này có thể bảo vệ được nàng ấy, ta đặt hy vọng vào người đây hậu nhân của ta"

Trong giọng nói vừa bất đắc dĩ, chua xót, tràn đầy tình cảm vừa đau lòng khi nhớ lại năm đó ánh mắt nhìn về Hứa Lâm Tu hy vọng hắn có thể thay hắn (HVK) làm được.

Hứa Lâm Tu trầm mặc, có chút rối loạn cô gái kia thật sự là nương tử của hắn sao, trí nhớ vụn vặt khá mơ hồ như vậy không nhận rõ khuôn mặt cô gái ấy,

rõ ràng nhận được kí ức truyền thừa vì sao lại không rõ ràng như vậy qua một phút suy nghĩ hắn nhìn về hắn (HVK) kiên định nói.

"Được, ta nhất định bảo vệ người đó, người yên tâm đi bất quá ta muốn biết vì sao trí nhớ khi truyền thừa là mơ hồ không rõ ràng như vậy"

"À.. cái này thì người phải nuốt viên đá kia người mới nhớ được rõ ràng tuy nhiên hiện tại người không thể hấp thu được nó nhưng trước khi nuốt

người phải lên cấp 9 hoặc cấp 10 trở lên mới nhớ được toàn bộ, nếu người hiện tại nuốt nó người sẽ gặp nguy hiểm cơ thể chịu không được ,dễ thương tổn đến kinh mạch, viên đá kia là Tâm Thạch chứa đựng sức mạnh Lôi quang cường đại "

"Nói vậy ,ta nên làm gì?"

Hứa Vũ Kỳ không kinh ngạc chỉ mỉm cười rạng ngời khiến cả người hắn càng thêm tuần tú, ôn nhu không giống Hứa Lâm Tu tà mị,

giống như biết rõ đáp án và câu hỏi của Hứa Lâm Tu, một lần nữa Hứa Vũ Kỳ nói và chỉ quyền sách trên tay Hứa Lâm Tu đã cầm lên.

"Người cần phải tu luyện mới có thể bảo vệ được thứ người cần,

cuốn sách này chính là tâm pháp cả đời của ta để lại cho người, người nhất định phải tiếp thu hết tâm pháp của nó, sau đó phải hủy nó nếu không , họ sẽ cướp lấy làm điều xấu!"

"Họ"

Hứa Lâm Tu nghi hoặc nhìn Hứa Vũ Kỳ đang nghiêm túc kia.

"đúng vậy là họ, người sẽ biết thôi, trong đó có một người con gái độc ác luôn tàn nhẫn giết người con gái của chúng ta, chúng ta mất mù mới bị ả lừa dối,

dùng bề ngoài tỏ vẻ mình là người vô tội, ngây thơ khiến chúng ta phải tin ả , làm chúng ta thương tổn đến người con gái trân bảo của chúng ta."

Nói xong lòng hần đau đớn, đôi mắt dần hiện tia máu nhìn Hứa Lâm Tu đang kinh ngạc kia.

"nhớ kĩ phải bảo vệ nàng ấy, thời gian của ta đã hết!"

Sau đó Hứa Vũ Kỳ biến mất để lại một câu nói: "bảo vệ... đi tìm những lục giả khác ..hợp lại.... Giết những ..kẻ trong bóng tối.."

Khắp nơi yên tĩnh lại, Hứa Lâm Tu vẫn đứng yên, tiểu hồ ly đôi mắt lúng lỉnh chớp chớp nhìn chủ nhân vẫn đứng mãi, gãi gãi tai, đi đến chân Hứa Lâm Tu kéo kéo, hần cảm nhận có cái gì đang kéo quần áo của hần, nhìn xuống thấy nó lo lắng nhìn hần, nói.

"ta không sao, chỉ là ta cần sắp xếp lại nhiều chuyện xảy ra trong đầu thôi."

"nga~"

Hần cười cười, lại nhìn cuốn sách trong tay bề ngoài khá cũ kĩ hiện rõ chữ 'Lôi Tâm', thử mở ra thì quyển sách lóe lên từng con chữ, từng hình ảnh nhảy nhót truyền vào não hần, hần nhắm mắt cảm nhận nó truyền như vũ bão.

Sau 2 phút tiếp thu những tâm pháp đó, hần mới mở mắt ra, lập tức hiện ra lời màu tím đốt cháy cuốn sách, cuốn sách phút chốc bị cháy xém nát cho đến thành cát bụi,

hần không thèm nhìn lại đến cầm quyển bức tranh kia, mở ra đập vào mắt là một nửa bản đồ cổ, tiểu hồ ly cũng nhìn thấy bản đồ trong bức tranh reo lên.

"Chủ nhân, đó là bản đồ dẫn đến thế giới kia mà!"

"thế giới kia nào?"

"ngài không biết sao, đó là một phân bộ thế giới của ngài!"

"thế giới của ta!"

"đúng vậy!! phân bộ thế giới kia chính là một thế giới do ngài tạo nên hay nói cách khác ngài chính là người canh giữ, quản lí, nắm giữ sinh tử của thế giới đó, còn nơi này không phải là thế giới của ngài."

"vậy đây là đâu?"

"đây là thế giới ngoài ý muốn không tồn tại thuộc quyền hành của bất cứ ai cả, năm đó chính chủ nhân cảm nhận được mới nói với ta như vậy, cho nên không ai biết được đây là đâu!"

"thì ra vậy, phân bộ này như thế nào?"

"Ách.. cái này.... đó là một thế giới toàn những người sử dụng sức mạnh giống ngài, ngài chính là Vương của họ!"

"được rồi, chúng ta đi thôi!" hần cất vào, cầm lấy viên đá theo vào cất giữ.

"vâng!"

Bạch Thiên hưng phấn, đã bao nhiêu năm rồi, ngàn năm rồi cuối cùng nó được ra ngoài nhìn thế giới này ra sao, lập tức theo sau chủ nhân, nhảy lên trên vai chủ nhân cái đuôi cong lại choàng lên người, càng nhìn giống áo choàng lông vậy,

rất nổi bật lên khí chất tôn quý cao cao tại thượng, có phong phạm của một đế vương, hần nhìn liền mặc nó ngồi trên vai, đi ra

thấy Cổ Hàn Băng ngồi trên ghế đá, tay để lên bàn gác đầu gối, tay còn lại thì cầm cái ly cổ, ánh sáng thủy tinh chiếu lên người cô, nhìn cô giống tinh linh đang ngủ say rất đẹp.

Hần bật cười, lại gần lay tỉnh cô bỗng dừng lại, đôi mắt lóe lên tia nhu hòa pha lẫn giảo hoạt, cúi người nhìn dung nhan kiều diễm của cô, lại gần thêm còn cách hai cm là chạm vào đôi môi đỏ mọng kia,

(ôi chào.. chị Băng à, chị chút chắc rồi * bịt mắt hờ mắt xem diễn*)

con hồ ly đến giờ vẫn bất động, vì sao ư? Nhìn hành động của chủ nhân đi, ai dám lên tiếng phá vỡ chứ.

(tg:tiểu hồ hiểu chủ nhân ghê nh;

tiểu hồ cười đắc ý: "tất nhiên")

Còn người phụ nữ này trông rất quen giống như đã gặp ở đâu, nó đang rối rắm nhớ lại, haiiz ngàn năm rồi mà đầu óc của nó sắp bị mai một rồi sao,

ôi chào ..ôi chào~ không nên a, không tốt cần phải luyện trí nhớ thôi không khéo nó thành cụ lăng trí mất..khụ sao nó nghĩ vậy nhỉ..

không đúng nha! Nó soái khí ngờ ngờ vậy làm sao mà thành cụ lăng trí... đang nghĩ lan man thì có âm thanh lạnh lùng vang lên làm nó hết hồn muốn ngã ngửa chồng vó.

"Anh đang làm gì hả?"

"khụ.. không có gì chẳng qua gọi em không tỉnh nên thấy em ngủ ngon anh không nỡ ,thấy có thứ gì đó dính mặt em nên anh mới cúi người kiểm tra lấy ra."

Hắn không xấu hổ bị bắt gặp, chỉ nói lí sự cùn mặt không đỏ, không sưng, không chớp, về mặt vô tội nhìn cô, mặt cô đen lại nghe hắn phân bác, từ khi chờ đợi hắn không hiểu sao cô có cảm giác buồn ngủ nên ngủ quên mất thời gian, đến khi cô cảm nhận có thứ gì đó thờ vào mặt cô, ngứa ngứa, lông mi run run, hơi nhũn mảy, nghe thấy mùi hương đặc trưng của phái nam chui vào chóp mũi cô, mắt cô lập tức mở ra ,đập vào mặt cô là người đàn ông mặc trang phục cổ đại, có hoa văn ba đạo sấm sét màu tím trên trán, đeo khuyên tai sấm sét ,trên vai có con hồ ly trắng thuần khiết phối hợp trang phục màu tím chỉ bạc của hắn càng làm hắn thêm tôn quý, cô khá bất ngờ trước cảnh này, nếu có cô gái nào nhìn thấy sẽ thét lên 'soái ca' nhưng đáng tiếc cô không thêm thương thức ngược lại mặc đen trắng hắn.

--- ----- còn tiếp

PS: hải lòng không, chương này ok nha mấy mẹ ơi~ *phiêu a phiêu*... đừng thúc giục chương mới nữa nhé ,chương lần này ra sớm hơn dự định nhĩ. *sắc mặt đau khổ*

PSS: nhớ vote, comt ,bình chọn chương cho ta nhé hehe.. hẹn gặp lại chương sau *chụt chụt*

PSS : mấy chương sau sẽ có cơ hội gặp lại con nhò nữ chủ điền nè, còn có nhân vật bất ngờ sắp xuất hiện nhân vật này cũng là nam chủ nhưng ảnh sẽ k thuộc trong cung của chị Băng nha,

vì ảnh này bị khổng chế rồi,bị tác giả vàng đầu độc rùi, nên luôn mù quảng tin tưởng nữ chủ, ảnh này trôi qua 3 kiếp sẽ ko còn cơ hội trở về bên nữ chính con gái của ta đâu.. ai ôi nói nhiều bí mật ghê..chep chep.. ta k nói nữa từ từ tự tìm hiểu đi nha..pipi <3 ..yêu các mẹ~

PSSS: truyện này khá dài nên ta sẽ k vik chương ngoại truyện đâu, hay là vậy đi, các nàng cho ta ý kiến đi.

1/ muốn vik chương ngoại truyện luôn.

2/ không cần vik ngoại truyện.

=> ngoại truyện này nói về quá khứ của Diệp Si Nhi,Cổ Lâm Hùng,Nguyễn Huệ Nhu,.... là nói về các trưởng bối đó nhé.

nói thật mình không muốn vik đâu, viết thì vik quá khứ ngắn gọn trong cuộc hành trình vén màn sự thật luôn chứ vik ngoại truyện khá dài lắm híc híc TT^TT. quyết định này rồi rầm nên giao các nàng quyết định bỏ phiếu nhé

số phiếu chọn cao thì mình mới công bố kết quả chọn. kết thúc chọn ngày 23/4/2017 chủ nhật tuần sau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Mùi Ái Muội

"Anh đừng có mà nói dối"

"không có a, anh có nói dối với em sao, em thấy anh làm gì em chưa?"

chớp mắt vô tội cười tà mị, nhướn mày đắc ý, lòng hắn nghĩ thì sao cùng lắm không bao lâu nữa em là của tôi có gì không thể chứ hừ hừ, cô không ngưng ngưng trước vẻ đẹp của hắn, lạnh lùng nhìn hắn thăm mắg 'vô sỉ' .

Bạch Thiên chớp chớp nói ra một câu khiến hai người ngớ người , một người đen mặt, một người run rẩy khóe miệng nhìn nó.

"tỷ tỷ xinh đẹp, tỷ tỷ rất đẹp như tiên nữ nha, tỷ có muốn lấy ta không? ta rất soái khí, được nhiều cô gái yêu thích, gia thế hiển hách, thế nào tỷ tỷ xinh đẹp?"

"...."

"...."

(ôi mẹ ơi, cười ngất...hahaha)

Người đen mặt là Hứa Lâm Tu, người run rẩy khoe miệng nhìn nó là Cố Hàn Băng, không khí yên tĩnh qui dị, cô chỉ vào nó không quan tâm lời nó nói lại nhìn Hứa Lâm Tu đen mặt kia hỏi:

"nó là ai, sao nó trên vai anh, còn nữa hình dáng này là sao, anh có thể nói rõ cho tôi không?"

Hắn hít sâu nhìn xuống cảm xúc muốn quăng nó vào trở lại, hắn kể lại cho cô nghe từ đầu đến cuối không bỏ sót, trừ chuyện cô gái mà hắn muốn tìm

bởi hắn cảm thấy có giấu cũng vô dụng, còn nó ư? Thôi đi, quá mất mặt, hắn không hiểu sao có thú sùng ngó ngần như vậy, lại còn biết đi tán cô gái của hắn chứ, đúng là muốn chết.

"thì ra là thế!"

cô quả thật cảm giác nằm mơ không ngờ có chuyện huyền huyền này chứ ,bảo sao có cảm giác quen thuộc nơi này đâu trong lòng cô phun tào , hoàn toàn bỏ qua Bạch Thiên đang bắt mắt, cô chợt nhớ ra hỏi hắn.

"vậy ở đây không phải là cổ mộ sao?"

"không phải!"

hắn ngó ra rồi suy nghĩ lại nhìn cô tò vò không biết được, hắn còn nhớ trong đầu hắn nơi này vốn là của hắn tạo ra, hơn nữa không phải là cổ mộ gì cả, Bạch Thiên thật sự thật sự bắt mắt khi hai người lơ nó rồi, nó nhảy xuống thay chủ nhân đáp .

"tỷ tỷ xinh đẹp, nếu tỷ muốn tìm cổ mộ thì tỷ phải tìm chính gia tộc của mình, giống như chủ nhân vậy, ta biết được tất cả lực giả thần

đều có một phần giống như của chủ nhân để lại cho hậu nhân của mình ,để giúp hậu nhân thức tỉnh!"

"Là vậy sao! Nếu vậy thì tôi không cần tìm nữa , chúng ta nên rời khỏi đây thôi tôi cảm thấy không thể ở đây lâu được."

Cô không có thất vọng ngược lại hiểu rõ hơn, trầm ngâm nói xong đứng lên chuẩn bị đi ra, quay lại nhìn bộ dáng của hắn.

"Anh không định biến trở lại hình dáng của mình sao."

Hứa Lâm Tu nhìn bộ dáng của mình mới nhớ ra , lập tức biến trở lại, mái tóc ngắn, không có khuyên tai, hoa văn sấm sét vẫn còn , quần áo cũng biến trở lại, màu mắt đen không còn mắt kia, nụ cười tà mị không đổi, cước bộ đi cạnh cô.

"đi thôi"

"Anh cấp ngang tôi rồi sao."

"em nghĩ sao!"

"..." quá máu chó như thế nào lại nhanh như vậy.

Tiểu hồ hí hửng đuổi theo ngăn lại và nói: " chủ nhân không cần đi, vẫn còn một lối ra , hãy đi theo tôi"

Hai người dừng bước liếc mắt ,hắn mới nhớ ra nơi này hắn tạo đương nhiên có lối ra, lập tức giật đầu xoay người đuổi theo nó, hai người theo sao Bạch Thiên,

nó chạy đến cạnh bàn đá khi này, nhảy

'phốc'

lên bàn, lấy chi trước đẩy cụ trà, sờ vào có hoa văn sấm sét , chạm vào nó, hoa văn lựt xuống thành lỗ, phiến bức tường thủy tinh tách ra ,

hai người một hồ đi vào, cánh cửa đóng lại khi họ bước vào, trước mặt là hồ màu xanh biếc xung quanh hồ toàn là phiến đá thủy tinh lấp lánh,

"nhảy vào đi, nó chính là lối ra"

"..."

Cố Hàn Băng nghe thế không chút do dự lập tức nhảy vào, còn hấn và nó cũng nhảy vào, dòng nước rung lên tạo thành lốc xoáy nhẹ tạo thành con đường đưa họ ra, họ bơi theo dòng ,cho đến khi thấy ánh sáng, họ nhảy lên.

"Rào..rào..ào"

"khụ..khụ..ục"

Cô nhìn xung quanh kinh ngạc: " đã ra được rồi"

"ừ"

"Chủ nhân"

Tiểu Bạch thấy họ xuất hiện, vui vẻ lại gần nhìn thấy có gì đó không đúng , A... là sức mạnh của hấn ,sao có thể? Ý có con tiểu hồ cũng xuất hiện lòng nó chấn động, trợn mắt nhìn nó hét lên.

"Bạch Thiên ,sao lại là người?"

Tiểu hồ đang rũ nước khỏi bộ lông cao quý nghe tiếng quen thuộc, nó ngược đầu nhìn đối phương cũng trợn mắt.

"Người..."

Hai vị chủ nhân hiển nhiên cũng ngạc nhiên khi thấy hai con thú cũng quen biết nhau, Hứa Lâm Tu bỗng nhớ lại trong đầu, cảnh một hồ một rừng dừa giỡn nhau,

còn hấn thì cùng nàng ấy trêu chọc, cười đùa nhau, hấn nheo mắt lại nhìn kĩ dung nhan của cô , chung qui vẫn mơ hồ chỉ kịp nhìn thấy bớt hoa sen trên trán của nàng, cô không biết hấn đang nhớ lại ,chỉ nhìn hai con thú trợn mắt nhau, hỏi:

"hai người biết nhau sao."

"Đương nhiên!"

"không quen."

Cả hai đồng thanh nói, cả hai nghe vậy xoay đầu trừng mắt nhau, tiểu hồ cười cả lợ cả phát nhìn tiểu Bạch nói:

"Ôi chào... nhiều năm như vậy người vẫn không thay đổi, dám nói không quen sao? Tiểu Bạch đáng yêu."

"câm miệng, nói ai đáng yêu, ta là đàn ông có được không? Người đừng nói câu ghê tởm đó đi"

"Sao được, người đáng yêu như vậy, sao không đáng yêu cho được, chẹp chẹp... chúng ta có nên ôn lại chuyện xưa không Tiểu Bạch!" *

(* xin lỗi mọi người,nói trước con hồ ly này thấy lông trắng của tiểu bạch nên thích gọi vậy thôi, chứ có biết tên này chính là tên của nó đc chủ nhân nó đặt nha, nó biết tên của nó là gì nhưng ko thích gọi ^^~)

Nó phóng mị nhãn , phong lưu với Tiểu Bạch, lông Tiểu Bạch run lên, bị phấn, nghiêng răng nghiêng lợi :

"Sao người không chết đi, người trở lại làm cái gì?"

"ta trở lại gặp người nha."

Tiểu hồ sáp lại gần hoàn toàn không đem sự uy hiếp của nó vào mắt, chồm lên ôm nó trở trò vô lại.

"cút ngay, lão tử không quen người, đồ biến thái."

"...."

"..."

Cô từ nãy giờ nghe hai đứa nói chuyện , cô không khỏi im lặng phù ngạch

what the fù*k....

sao lại nghe mùi ái muội vậy nè, ngẩng đầu lên hỏi trời xanh

'chẳng lẽ đến thời kì động dục rồi sao!'

tương tự đến hai con thú đều là được làm chuyện ấy ,toàn thân cô không khỏi nổi da gà, chắc chắc... cũng không quản tội nó nữa quay lại nhìn hấn đang thất thần

mắt nhìn nơi nào, cô nghi hoặc đưa tay quơ qua quơ lại trước mặt hấn , hấn giật mình hồi hồn lại ,nhìn cô đang hỏi ,hấn cười :

"không có gì chỉ là nhớ lại vài chuyện thôi."

"Ừm"

cô giật đầu, không nói nhiều, bầu không khí ngưng ngừng không biết làm gì tiếp, hấn nhìn về hai con thú kia cãi nhau, ánh mắt hấn lóe lên , nở nụ cười tà mị,

không nói gì nhìn cô lại nhìn cái bớt rên trán tuy mơ hồ nhưng cũng nhìn ra đó là hoa sen trùng với trí nhớ , hấn hít mắt suy nghĩ,

hấn cảm thấy hiện tại chưa khẳng định được người con gái trong trí nhớ có phải là cô hay không nên không hỏi nhiều chỉ nói.

(anh trai à, người anh tìm chính là chị ấy đó ,sao đàn thế...*phù ngạch*)

"đi thôi, mau thay đồ lại, anh đưa em lên phòng!"

nói xong dẫn cô vào nhà, hai thú nghe chủ nhân họ đi, lập tức đình chỉ đuổi theo sau khiến người hầu kinh ngạc không biết chuyện gì xảy ra giữa họ,

nhưng phận là người hầu không dám nhiều lời, tiếp tục làm việc,Vu Thiển nhìn hai người như vậy lòng ả u ám, hừ ,chờ đi ả khiến cô ta chết, mắt ả lóe lên liên tục tiếp tục làm việc.

Sau khi hai người rửa, thay đồ đi ra , quản gia thấy họ ra tuy có cảm giác gia chủ có chút không giống trước kia nhưng không biết không giống chỗ nào, chỉ làm lạ ở chỗ sao gia chủ lại có bớt sẫm sệt màu tím trên trán, rất hiếm kì nhưng vẫn nhớ rõ thân phận của mình , cung kính : " gia chủ, Cổ tiêu thư cơm chiều đã xong rồi"

"được rồi lui đi."

"vâng!"

cung kính lui ra, chừa lại không gian hai vị cao quý, hai người không nói gì , Hứa Lâm Tu liếc nhìn cô ăn mặc đơn giản không cầu kì, mái tóc xỏa dài tự nhiên được cột hờ hợt,

dung nhan bị che lấp bởi mặt nạ chừa lại nửa gương mặt dưới, đôi môi đỏ mím lại , hấn cười khẽ , cô vẫn muốn đeo mặt nạ nữa sao,

dù tháo mặt nạ hấn biết dung nhan của cô tuy xinh đẹp nhưng vẫn không phải dung nhan thật sự của cô , không sao hấn chờ cô lộ ra khuôn mặt thật sự của mình.

Cô vốn không muốn ở lại, nhưng hấn vẫn cường ngạnh muốn cô ở lại ăn cùng hấn mới cho về, cô tức giận , sắc mặt không khỏi trầm xuống ngược nhìn hấn vẫn cười, lạnh nhạt vô ba biểu tình:

" xin lỗi! tôi không thể làm phiền đến Hứa tổng, tôi còn nhiều việc phải làm."

"haiizz ,được rồi đành ủy khuất chính mình vậy nhưng mà không có nghĩa không cho anh gặp em nha."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Gặp Lại Cổ Tiêu Nhi

Hấn bắt đầu nhìn cô vẫn cố chấp, lạnh lùng như vậy, mà thôi không sao vẫn còn nhiều cơ hội khác khiến cô chú ý nhiều đến hấn, không vội không vội ,

"Tiểu Bạch đi thôi!"

"A... gâu!" (vâng chủ nhân), đương nhiên nó không thể bại lộ được, nên an phận làm vật nuôi bình thường

(Ặc.. thành chó rồi .=!!)

"Âu...!" (Tiểu Bạch ngơ ngác đi đâu!) tiểu hồ ly không muốn buông tha hỏi nó nhìn thấy chủ nhân trừng mắt, không cam lòng thả ra, ừ ừ quay trở lại bên người chủ nhân.

"Âu..gâu" (quan tâm làm gì! Chủ nhân bảo về thì đương nhiên phải theo chủ nhân, ngu ngốc.)

Tiểu Bạch khinh bỉ nhìn Bạch Thiên ừ ừ nhìn nó , hừ! xoay người đuổi theo, không thèm quan tâm cái tên biến thái như nó.

"U.." (chủ nhân?? Ra tỷ tỷ xinh đẹp là chủ nhân của tiểu bạch sao.)

nó nghiêng đầu ngu ngác nhìn họ rồi đi , nhưng mà nhìn kĩ thì quả thật nhìn tỷ tỷ xinh đẹp kia có chút quen mắt a, thôi khi khác gặp lại tiểu bạch yêu quý của nó , hảo hảo tâm sự nha.

(tiểu bạch đang về thì run lên, lông mao dựng đứng, nó nhìn xung quanh.)

Quản gia thấy thế, kinh ngạc con tiểu hồ ly xinh đẹp này ở đâu ra, từ khi xuất hiện ông đã thấy kì quái rồi, thấy nó linh tính , nhu thuận như vậy lòng ông bất ngờ, không phải người thường nói con hồ ly là một loài khó thuần phục sao, sao lại....

Còn Hứa Lâm Tu vừa chuẩn bị vạch kế hoạch thu thập mèo con hoang dã không thèm nhìn hai thú so đo, thấy cô chuẩn bị rời đi mà không quay đầu lại , bảo quản gia tiến cô đằng hoàng ,hắn vẫn quyền uyển chuyển chút đâu, hắn giật mình trước suy nghĩ của mình, cười tự giễu khi nào hắn biến thành như vậy rồi.

A.. kể từ khi cùng cô một khắc trong hang động đó nhĩ.

Vu Thiên cười hóm hờ thấy người đàn bà đáng ghét đi rồi, cô sửa soạn quần áo nhìn đồng hồ nhìn tây thấy không có ai chỉ còn ả với lão gia, cười híp mắt.

khụ... khôi phục làm người hầu, đi lại gần thấy gia chủ vẫn nhìn cửa ,lòng ả hơi chua chua, ghen tị, lên tiếng lôi kéo sự chú ý .

"Thưa ngài, cơm chiều sắp nguội mời ngài mau chóng ăn ạ!"

"tôi biết rồi, cô lui đi!"

"vâng !"

ả không nói nhiều đứng bên cạnh giả chủ ăn cơm chiều ,âm thầm vạch kế hoạch hạ được, chỉ cần hạ được ngài ấy, lên giường ân ái,

không thể nào ngài ấy lại không phụ trách đâu ,cười dâm đãng một cách lơ lửng lập tức biến mất, Hứa Lâm Tu cảnh giác ngược nhìn xung quanh .

chỉ thấy Vu Thiên an tĩnh bình thường, lại nhìn phòng bếp vẫn bình thường, hắn cảm thấy kì quái, Kì lạ thật sao hắn cảm nhận được mùi âm mưu đâu .

(tg: có làm không *trố mắt*, trực giác nhạy bén thế.)

Vu Thiên thấy gia chủ ăn xong đang chuẩn bị lên lầu, ả vội nói : " gia chủ ngài chờ chút, sau khi ăn xong có thể uống miếng trà không ạ?"

Hắn nhướng mày nhìn ả , giật đầu : " được, cứ đem ly trà lên lầu tôi sẽ uống sau !"

Vu Thiên thấy thế cung kính tiến lên dọn dẹp chén bát, xoay người chuẩn bị trà cho hắn, còn hắn thì mặc kệ cô đi lên lầu vào phòng mở máy tính lên , bật giao diện mở mail xem bên thư kí gửi qua cho hắn, hắn bắt đầu làm việc , vài phút sau nghe tiếng gõ cửa :

"Cốc..cốc"

"vào đi"

Vu Thiên đang cầm ly trà hồi hộp , mở cửa vào, trong phòng bừng sáng bởi chiều tà hơi nắng chiếu vào phòng nhìn rõ hắn đang làm việc, ả si mê nhìn cảnh đẹp mê người này , hắn nói:

"đề đây đi."

"A..vâng!"

Vu Thiên hơi bối rối, sau đó bình tĩnh đề ly trà xuống trên bàn làm việc của hắn, ả vụng trộm nhìn dung nhan mà ả si mê, lại nhìn thấy cơ ngực hơi lộ ra gọi cảm tỏa ra hơi thở đàn ông nam tính , khuôn mặt ả đỏ bừng, đứng lên chỉ chờ chỉ thị của hắn.

(mẹ nó, con này đến thời kì động dục rồi)

Hắn nhàn nhạt đuổi cô khỏi phòng : " cô ra ngoài đi!"

Vu Thiên có chút không muốn nhưng vẫn biết nghĩ cho tương lai sau này nên kiềm nén xuống, ra ngoài hồi hộp nhìn hắn uống ly trà kia,

ông quản gia sau khi bảo mọi người làm việc cẩn thận này nọ, đi ngang qua chuẩn bị ra sau sân vườn chăm hoa, bỗng thấy người nào đó lấp ló ngoài phòng của gia chủ, ông nhú mồm lên tiếng:

"cô kia, sao không làm việc đi ,đang làm gì ở đó ?"

Vu Thiển giật mình, ả xoay người nhìn thấy ông quản gia nghiêm khắc nhìn cô, cô hơi chột dạ, rũ mắt cung kính :

"xin lỗi quản gia, tôi chỉ đưa ly trà cho gia chủ thôi ạ!"

"vậy sao, nếu vậy thì đi ra ngoài làm việc đi!"

"Ách..vâng! thưa quản gia."

Vu Thiển không khỏi khó chịu, nhưng vẫn rời đi ,trước khi đi ả lên nhìn hẩn xem có uống chưa, thấy hẩn vẫn làm việc,không uống đường như không thèm quan tâm chuyện gì xảy ra bên ngoài, ả không khỏi có chút thất vọng,

nhưng không sao sớm muộn gì gia chủ là của ả thôi, nghĩ vậy lập tức xuống lầu, cung kính ông sau đó đi làm việc nên làm, ông lắc đầu nhìn ả ,

"haiizz đúng là ngu xuẩn một người hầu nho nhỏ còn dám mơ tưởng trèo cao sao!"

ông hừ lạnh, đi sau vườn ông còn thấy hồ ly được gia chủ thả rong kia đang nằm ngoài hấp thụ ánh nắng sau vườn kia, ông không quấy rầy nó, chỉ làm việc của ông

Quay lại Cố Hàn Băng hiện đang ở nhà, con người cô tỏa ra hàn ý, lạnh lùng, tiểu Bạch không hiểu chuyện gì nên tốt nhất im lặng ,

nhớ lại lúc họ rời khỏi Hứa gia chưa được bao lâu, Cố Hàn Băng dẫn Tiểu Bạch ghé tiệm bánh mua cho các con, lựa được bánh ưng ý, nhân viên tiệm lấy làm lạ một cô gái có khuôn mặt xinh đẹp

(chị này đã tháo mặt nạ ra rồi chỉ đích dung khuôn mặt thật của mình thôi nha, vì làm vậy dễ gây chú ý.)

Ôm một chú chó con xinh xinh mua bánh nhưng vẫn qui củ thực hiện, họ tính tiền xong đi ra chuẩn bị về thì gặp phải một cô gái vô cùng xinh đẹp chặn lại dịu dàng lên tiếng :

"chị, sao chị ở đây!"

Cô nhú mồm, lạnh lùng xem người chặn đường mình không trả lời, đi vòng qua người cô ta đi thẳng, cô gái xinh đẹp thấy vậy , hơi ừm khuất , giọng nói nghẹn ngào :

"Chị , chị vẫn ghét em sao. Chị, đã lâu không gặp chị em nhớ chị lắm, em biết chị tức giận vì đuổi khỏi gia tộc nhưng mà em vẫn không muốn chị ghét em!"

Cố Hàn Băng dừng lại nghĩ

Đúng là đã lâu không gặp á, hừ! không xoay người nói :

" Xin lỗi! tôi nghĩ cô nhận lầm người rồi, tôi không có em gái, hy vọng cô cẩn thận lời mình nói."

Nói xong không thèm xoay người nói lí với cô ta, chưa được bao lâu bị giọng nói tức giận vang lên .

"Cô không khỏi quá đáng đi, cô ấy là em gái cô tại sao cô lại đối xử với cô ấy như vậy, quả đúng là ác độc mà."

Cố Hàn Băng vốn không muốn dây dưa đến cô ta ,ai biết cô ta vẫn bám mãi không chịu buông thả khác gì keo dán chó, cô lạnh lùng xoay người nhìn đôi nam nữ kia, nữ thì dịu dàng,xinh đẹp, ôn nhu đang khóc nghẹn ngào trong lòng một đàn ông,

còn người đàn ông thì dáng người cao to, đôi mắt sắc bén, mái tóc màu đen đang ôm lấy người phụ nữ kia ôn nhu dỗ dành, an ủi , xung quanh có ánh chiều tà chiếu lên người càng tăng thêm vẻ đẹp của họ khiến

người đi đường dừng lại vừa khen ngợi đôi nam nữ kia hợp đôi , vừa chỉ trích cô không biết xấu hổ, không biết ơn, không biết sai v..v.. nói đủ thứ.

Tiểu Bạch cảm thấy phù ngạch nhìn họ, gì thế này sao tự nhiên làm trò thế, đang diễn tuồng gì vậy, loài người khó hiểu quá, nó im lặng để xem cô làm gì.

Cô nhìn đôi nam nữ không có cảm giác áy náy ,chỉ có sự phản cảm, chán ghét, tại sao gặp lại cô ta chứ , gặp người đàn ông vô si kia đủ rồi giờ gặp người không muốn gặp , cô hôm nay đúng là xui xẻo mà, xem ra đi ra ngoài chưa xem hoàng lịch đây mà.

"đủ chưa!"

"Cô..."

"chị..."

Hai người kinh ngạc , khó hiểu ,tức giận nhìn cô, người đi đường im lặng nhìn cô , cô gái xinh đẹp này nói gì vậy.

"tôi nói đủ chưa, nếu đủ rồi tôi đi."

"Cô đứng lại, cô không chào hỏi em gái cô thì thôi đi, cô còn nỡ tổn thương cô ấy, cô xin lỗi em ấy cho tôi! "

"Anh Dương, không cần thế, dù sao chị ấy là chị gái em..."

Cô gái xinh đẹp, ngừng nước mắt, lo lắng, kéo anh lại an ủi, lại nhìn chị cô tỏ vẻ xin lỗi, Cố Hàn Băng không thêm để ý, lạnh lùng nhìn họ.

"tại sao không cần, em quá thiện lương rồi, người độc ác như cô ta cũng xứng làm chị gái em sao?"

Thôi đi em xem cô ta nhìn thì thay đổi, anh ban đầu nghi ngờ, có chút không tin nhưng xem ra không thay đổi gì cả, vẫn ngu xuẩn như ngày nào."

Người đi đường đang xem kịch vui, nghe hần nói không khỏi ồ lên , bắt đầu hiếu kì thân phận của ba người này, ánh mắt cô lạnh xuống, giọng nói có chút hân ý, lạnh lạnh mắt không có cảm xúc vang lên khiến bất cứ ai không khỏi rùng mình, run lên, sợ hãi trước khí thế của cô.

"Cố Tiêu Nhi , tôi không phải đã nói ngay từ khi đó rồi sao, vì sao cô nghe không hiểu hả, hay tai của cô vứt đi đâu rồi nên không hiểu lời tôi nói phải không?"

"không phải..."

Không cho cô ta nói tiếp, cô liếc mắt nhìn hần :

" còn anh tôi cũng không có quan hệ gì anh, vì cái gì tôi phải đi xin lỗi cô ta, hơn nữa, anh lấy thân phận gì chất vấn tôi! Cũng mong anh cẩn thận lời nói của mình đi, mắt anh thấy chỗ nào tôi có lỗi với cô ta, hử."

Cố Tiêu Nhi trong mắt có chút kinh ngạc trước thái độ ác liệt lạnh lùng của cô, ả tiếp tục phát huy cô gái em gái thuần khiết dịu dàng.

"Chị, chị làm sao thế, chị không nhận ra anh Dương sao?"

"anh Dương.. xin lỗi tôi không biết, có quan hệ gì tôi?"

Cô nhướn mày hỏi ngược lại ả, còn hần thì kinh ngạc, sững sờ trước câu nói không cảm xúc của cô, hần nhìn kĩ cô, rõ ràng cô xinh đẹp như vậy mà ai cũng biết, còn mái tóc bạc cũng kì quái nhưng không làm hỏng vẻ đẹp của cô ,

cô thật sự thay đổi sao ,nếu không vì cái gì không nhận ra hần lại còn khi dễ em gái mình nữa, quả nhiên hần nhìn lầm rồi, cô ta không hề thay đổi chút nào, lại giả vờ không nhận ra hần,

tính chơi 'lạt mềm buộc chặt' đây mà, được thôi! hần nhìn xem cô gái này chịu được bao lâu, hử !còn không bằng một góc dịu dàng, thiện lương của Tiêu nhi đâu.

(móa ..ợc.. dịu dàng, thiện lương cái mớ.. đây là gạt người.)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Phó Dương

Trước khi vào truyện, hy vọng các nàng đừng tức học máu nha =]]]

E hèm! thêm 1 điều nữa nam chủ Phó Dương này sẽ không thuộc trong hậu cung chị Băng nhà ta nhé, trước đó mình đã nói qua rồi đúng không sẽ có 1 anh bị nữ chủ đầu độc rồi nên k thể nào quay lại nữa, vì anh Phó Dương trải qua 3 tình kiếp , đây là kiếp cuối cùng nên anh ta hết cứu rồi, về sau bị ngược thảm cũng bị các anh nam chính ngũ lục giả thần ngược Phó Dương =]]] *cười tà ác* hử dám ngược con gái nhà tôi cho anh chết đi.

các nam chính nghe tác giả nói vậy đều dùng ánh mắt đồng tình nhìn Phó Dương đã kích trầm trọng : " chúc mừng!"

Sau đây hôm nay ta viết dc 4 chương mới rồi hôm nay tâm trạng ta đang vui , phải nói vui vẻ nên sẽ mở lòng bi cho các nàng đọc 2 chương hôm nay nè 'khen ta đi, khen ta đi! thấy ta tốt ghê chưa?"

mọi người: "... .."

tg nhìn mọi ng dùng ánh mắt kì quái nhìn cô, cô nổi sùng lên : " này, ánh mắt của mấy người có ý gì hả?"

mọi người lắc đầu bảo không có gì chỉ phán 1 câu : " cô nói nhiều quá!"

tg học máu ,ngất đi : "... .." mẹ nó, chết đi!!!!!!

--- ----- Vào truyện thôi--- -----

"chị , chị không đùa chứ?, anh ấy là vị hôn phu của chị đó, tên anh ấy là Phó Dương , anh ấy đi công tác bên Nhật trở về từ 1 năm trước rồi ,chị không biết sao?"

ả ôn nhu giải thích , lòng nghi hoặc không phải chứ cô ta không biết sao, đầu óc không lú lẫn đi, ngay cả vị hôn phu của cô ta mà ả đang cướp mà không nhận ra sao ,

chẳng lẽ thật sự thay đổi rồi sao, cho dù thay đổi bề ngoài ít ra tính cách làm sao dễ dàng thay đổi được, bỗng ả không hiểu sao có cảm giác nguy cơ mà ả không biết,

bất quá hiện tại đang cố ý khiến cô ta mất mặt trước dân chúng sẵn cho Phó Dương của cô ta nhận bộ mặt xấu xí, độc ác của cô ta đi khiến cho cô ta cảm thấy thương tâm, phần nộ đánh ả rồi

sau đó Phó Dương can lại bảo vệ ả, lúc đó ả chỉ cần tỏ vẻ đau lòng, giải thích kích thích cô ta tức giận là được như vậy càng có lợi cho

dân chúng si nhục cô đi, ả lên phát tâm thiện lương ngăn cản lại, thử hỏi ai cũng xem ả là người con gái thế nào càng nâng ả thêm cao quý , ả nghĩ mà cười đắc ý, ánh mắt lóe lên ngoan độc rồi tắt.

Cô nhìn thấy rõ biểu cảm của ả, cũng biết ả nghĩ gì, khóe miệng hơi kéo, cười lạnh 'ngu xuẩn' nghĩ cô là cô trước kia sao, không khỏi xem thường cô đi, mà nếu là cô trước kia có lẽ trúng kế ả ,đúng như ả mong muốn rồi nhưng

đáng tiếc cô là Cố Hàn Băng người đứng đầu gia tộc cổ võ trò trẻ con mà dễ dàng mắc bẫy thì cô không xứng danh là người đứng đầu rồi, còn Phó Dương, cái tên này nghe quen nhỉ, cô lục lợi trí nhớ, ...

nga~ cô nhớ ra rồi đây không phải là Phó Dương được người cha ngu xuẩn kia sắp đặt hôn nhân này sao, theo cô biết thì hẳn đúng là vị hôn phu ,

nhưng nguyên chủ không hề thích , chỉ thích sự ôn nhu vẻ đẹp của hắn mà thôi, ai biết đang muốn tìm hắn tâm sự thì thấy cảnh hai người tra nam nữ này ôm nhau,

thâm tình nói xấu cô sau lưng đâu, nguyên chủ đã kích ,trái tim đau lòng nhìn vị hôn phu cô từng thích đang ôm hôn em gái mình,

nguyên chủ tức giận nhảy ra, chỉ trích em gái mình, còn vị hôn phu thì tát vào mặt cô, bảo vệ Cố Tiêu Nhi , dùng ánh mắt lạnh lùng sắc bén nhìn cô như nhìn thứ ghê tởm nói :

"Cô cam đảm dám tổn thương Tiêu nhi sao, tôi không thích cô, đừng có trước mặt Tiêu nhi chỉ trích, cô còn không xứng, hôn ước này tôi còn chán ghét nữa đây, người tôi muốn kết hôn chỉ có duy nhất Cố Tiêu Nhi mà thôi, còn cô thì đừng mơ tưởng, cut!"

"Anh.. vì sao..."

"còn không cut đi!"

Phó Dương thật sâu chán ghét nhìn cô, đá vào bụng cô khiến cô lăn ra một thước, phun một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt, roi nước mắt, co người lại vì đau, Cố Tiêu Nhi thấy vậy cười đắc ý, lập tức ngăn cản Phó Dương, lo lắng , tỏ vẻ bất bình thay chị gái mình.

(móa.. viết tới đây ta muốn đập chết mẹ nó rồi, bất bình cái khi gió gì *chửi tục*)

"Anh Dương, không nên như vậy ,dù gì chị ấy là chị gái em, anh là vị hôn phu của chị ấy, không nên phụ lòng chị ấy!"

"Tiêu nhi.."

Nói xong, lại gần cô lo lắng, đôi mắt ngập nước, dịu dàng nói :

" chị! Chị không sao chứ, em xin lỗi nhưng mà chị tin em đi, em và anh ấy không phải như chị nghĩ đâu, chị nhất định không nghĩ quẩn."

Cô kiềm nén cơn đau thấy ả nói vậy ,cô tức giận, hất tay đẩy ả ra, cô đứng lên,lau máu cô tát vào mặt ả khiến ả loạng choạng muốn ngã

"Cô im ngay cho tôi, cô còn dám nói trước mặt tôi cô không có chuyện gì anh ấy sao, đừng có giả vờ trước mặt tôi, một cô gái ác độc như cô đừng dùng bộ mặt đó với tôi, quá ghê tởm."

Phó Dương tức giận, chạy đến ôm lấy ả lo lắng nhìn ả xem xét vết thương, ả cười cười bảo không sao lại bảo anh không nên giận cô, càng vậy chỉ khiến Phó Dương

càng chán ghét cô sâu hơn một tầng thậm chí có cảm giác muốn giết cô để không làm bẩn mắt cô gái hán yêu.

"Tiêu nhi, em không cần nói nữa, em nhìn đi, đây là chị gái em muốn bảo vệ đây, em không biết cô ta ghê tởm sao, cô ta

đã có vị hôn phu là anh thì thôi đi, còn sau lưng anh đây đưa thêm một đàn ông khác, em nghĩ anh thích người như vậy sao, người anh thích là em, còn hôn ước chó má này anh nhất định sẽ hủy bỏ!"

"Anh Dương, nhưng mà..."

Ả tỏ ra lo lắng cho rằng không ổn, nhưng bị hán cúi đầu hôn chặn lại không cho ả lái nhái, còn cô thì tiếp tục đã kích thêm nữa, tâm cô chết lặng, chịu không nổi nhìn cảnh này nữa, hét lên:

"đủ rồi, các người dám hôn trước mặt tôi sao, Phó Dương anh có còn xem tôi là vị hôn thê trước mặt anh không ạ, còn cô cũng thôi đi, cô là em gái tôi tại sao cô lại làm thế, tôi chịu đủ rồi."

Hai người sững người tách đôi môi đang hôn ra nhìn cô đang giận dữ, rơi nước mắt, mái tóc bù xù lộn xộn, hai người phục hồi lại, hán ôm ả vào lòng nhìn cô với đôi mắt lạnh lùng:

"thì sao, cô muốn đàn ông như vậy, tôi thành toàn cho cô đây, còn Tiêu nhi nghĩ tốt cho cô mà cô dám chỉ trích em ấy, cô quá là ngu xuẩn, độc ác, dám dâng mà, không biết vì cái gì Tiêu nhi lại có người chị gái độc tâm như cô chứ."

"Anh Dương..."

ả cảm động, ôm anh vào lòng, kiên định nhìn chị gái tỏ vẻ áy náy, lo lắng nhìn chị:

"chị, em xin lỗi, quả thật như anh ấy nói em thích anh ấy nhưng vì chị là hôn thê anh ấy nên em nhịn xuống giao anh ấy cho chị, nhưng mà không ngờ dẫn đến mức này, em xin lỗi chị!"

"Tiêu nhi không cần nói nữa chúng ta đi, mặc kệ cô ta!"

"A..nhưng mà còn chị ấy.."

"yên tâm cô ta không chết nên em không cần lo cô ta."

Không muốn cô gái nhỏ quan tâm người đàn bà đáng ghét kia, kéo cô rời khỏi hiện trường.

Cô phẫn nộ nhìn đôi nam nữ kia, lòng cô đau đớn bị thương không thôi,

vì sao..vì sao, các người đối xử với tôi như vậy, Cố Tiêu Nhu tại sao cô hết lần này đến lần khác luôn giành người tôi yêu như vậy, vì cái gì chứ..tôi chưa bao giờ tranh giành gì của cô,

còn cô thì lại tranh giành của tôi,tôi có lần muốn tức giận, đánh cô, nhưng cha mẹ đều bảo vệ cô có bao giờ nhìn rõ sự thật đâu,

mẹ cô cùng một dạng với cô, chỉ cần không có ba la đánh đập tôi, có ba tôi thì tôi về ôn nhu dịu dàng, hai mẹ con cô quá là ác độc

hahaha... ác độc ư, dâm dăng ư, ghê tởm ư,haha.. được thôi như các người mong muốn, từ đó về sau cô ngày càng ác độc, ngày càng dâm dăng,

cô cũng thấy Cố Tiêu Nhi có ý phát tán hủy hoại thanh danh của cô, cô không quan tâm, Phó Dương muốn tuyên bố hủy hôn,

ba Phó Dương cũng biết thanh danh thối nát của Cố Hàn Băng nên chấp nhận hủy hôn, và đồng thời ông hài lòng Cố Tiêu Nhi đáng yêu, ôn nhu, dịu dàng kia, lập tức cùng thông gia bàn bạc lại người cần đính hôn cho tụi nhỏ,

Phó Dương cười vui vẻ, nắm tay Cố Tiêu Nhi trước mặt trường bối bàn bạc, ba mẹ Cố thì thấy vậy cũng chấp nhận hủy hôn với Cố Hàn Băng, cho Cố Tiêu Nhi với Phó Dương, không hề thương tâm chuyện của Cố Hàn Băng, dù gì cô quá không xứng.

Cố Hàn Băng thấy cảnh này, lòng rét lạnh, đây chính là gia đình ư, đây chính là vị hôn phu của cô ư, ánh mắt hận thù nhìn họ, tình cờ bắt gặp ánh mắt của Cố Tiêu Nhi,

ả dùng khẩu hình nói với cô : "đấu với tôi sao, chị không thắng được tôi đâu!"

nói xong ánh mắt ả cười đắc ý nhìn cô tái mặt, run người kia, như muốn khiến cô thêm đã kích sau đó xoa đầu hôn nhẹ vào má Phó Dương làm mọi người cười trừ chọc cặp đôi này.

Cô không muốn nhìn nữa nên xoa người rồi đi cho đến khi tin tức hán đi Nhật, khi đó cô không thêm quan tâm cũng là khi cô gặp được Lâm Vũ Hàn

càng về sau cô thì...

nhớ đến đây, quay lại hiện tại Cố Hàn Băng mới biết Phó Dương là ai?đây không phải là nam chính thứ bảy trong hậu cung cô ta sao, , không ngờ hai tra nam nữ này quả là châm chọc mà, cô còn quan hệ đến họ nữa sao.

"Thật ngại quá, tôi nghĩ cô lầm rồi ,thưa Cố tiểu thư anh ta với tôi đâu còn là vị hôn phu thế gì, ngược lại anh ta không phải là vị hôn phu của cô sao,

sao lại nhảy ra một cái hôn phu của tôi rồi, nếu là hôn phu của tôi vậy tại sao hai người ôm nhau trước mặt tôi đâu cho nên xin nhận lầm không khéo mọi người nghĩ tôi không đứng nha!"

"Cố Hàn Băng, cô đủ rồi, đây là em gái cô đấy, đừng có mà không biết phận! còn không mau xin lỗi đi."

Phó Dương không nghĩ tới cô ăn nói sắc bén như vậy.

"vì sao tôi phải xin lỗi ,các người muốn nói gì thì nói tôi chẳng quan hệ gì các người, tôi đâu còn thuộc về cái gia tộc đó đâu, làm ơn đấy ! hy vọng đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, tôi chả có tâm trí muốn gần các người đâu."

Nói xong không thèm nhìn sắc mặt kì quái của những người xem kịch, tức giận của Phó Dương, sự nghi hoặc của Cố Tiêu Nhi, à thấy cô rồi đi, lập tức lên tiếng:

"Chị ,khoan đã.. chị không có giận em chứ!"

"Tiêu nhi, em làm gì sai chứ, cô ta mới sai, em đừng khóc nữa! em không nghe cô ta nói gì sao?"

"Anh Dương ,anh không nên nói vậy."

Ả bắt mắt khẽ trách anh sau đó quay đầu nhìn cô có lỗi lí nhí .

Ánh mắt Cố Tiêu Nhi thuần lương, vẻ rất lo lắng:

"Chị, sao chị vẫn như thế? Ba cũng nói chị không thể tiếp tục như vậy nữa, nếu không thì ông ấy vẫn sẽ không cho chị về nhà, càng không cho chị quay lại thân phận tiểu thư của gia tộc chúng ta, chị em xin chị đừng thế nữa có được không?"

Cố Hàn Băng không cảm xúc nhìn cô : " về nhà, cô hỏi không khỏi buồn cười đi, không phải tôi xuất khỏi gia tộc này là nhờ ơn ai sao, bây giờ cô còn nói tôi như vậy sao!"

Cố Tiêu Nhi lập tức mở to hai mắt, trong hốc mắt bắt đầu ngân ngấn nước mắt:

"Chị, sao chị lại nói như vậy? Em đã nhường nhịn chị đủ điều, tại sao chị còn muốn nhắm vào em như vậy? Nhắm vào em thì thôi đi, em có thể nhịn, nhưng mà mẹ em cũng không có làm gì, sao chị muốn gây sự như vậy?"

(mẹ ơi .. tại sao chị Băng nói rõ vậy mà nó còn thông nào gì hết vậy,thật tức chết mà)

Ả vừa nói vừa ghen ngào, một bộ dạng điềm đạm đáng yêu, dịu dàng.

Lời bộc bạch khiến cho Phó Dương thêm yêu thương và triệt để nghiêm mặt, kéo cô gái nhỏ vào trong lòng, sắc mặt khó coi:

"Cố Hàn Băng, đủ rồi, cô đừng có quá đáng nữa!"

Mọi người xung quanh nhao nhao lên, an ủi cô gái được chàng trai trẻ tuổi ôm vào lòng kia và sau đó cũng chỉ trích Cố Hàn Băng.

"hàny cô gái cô , làm người nên có điểm dừng chứ!"

"đúng đấy! nhìn đẹp vậy mà không ngờ lại vậy."

"A tôi biết cô này hình như không phải là Cố Hàn Băng người của Cố gia từng bị đuổi khỏi gia tộc ba năm trước sao?"

"A.. tôi cũng có nghe, sao cô ta xuất hiện ở đây nhỉ, tưởng thay đổi bề ngoài là thôi à, tính vẫn như vậy..."

"nhìn cô ta như vậy chắc làm gái rồi.. chắc chắc.. "

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Linh Hồn Dơ Bẩn.

Cố Tiêu Nhi vốn đang được an ủi, cúi đầu khước miệng khẽ nhếch, ánh mắt đắc ý, tưởng đấu với tao, mày còn non, nhìn xem Phó Dương của mày ghét mày kia, mọi người cũng ghét mày, mày còn ngốc đầu được sao, hừ! đi thôi tao cho mày sống không được, haha...

Sau đó, ả ngược đầu lên an ủi Phó Dương và cười ôn nhu với mọi người tỏ vẻ không nên, mọi người càng yêu thích ả, chán ghét Cố Hàn Băng.

Thái dương của Cố Hàn Băng giật giật, có lẽ không vậy, khi nào thấy cô ta nhường nhịn rồi, khi nào há! còn nữa ai thêm gây sự với cô, là cô đẩy đưa tôi có được hay không? còn nữa các người mắt chó nhìn ra cô ta bị tổn thương hả, lại dám nói cô dạng người dơ bẩn, được lắm

“Các người diễn xong chưa?”

“.....”

“.....”

“cô...”

“Thế nào, Cố Tiêu Nhi cô hết đề nói nữa sao, cô nói tôi gây sự, tôi gây sự chỗ nào, cô nói tôi trách cô tôi trách cô cái gì,

tôi ba năm nay chưa bao giờ gặp phải chuyện như vậy, tôi rất ghét có người trợn mắt diễn trò đổi trắng thay đen trước mặt tôi?

Cố Tiêu Nhi cô lợi hại như vậy hẳn hiểu ý tôi nói đi, cô muốn gì là chuyện của cô cô đừng có làm trò trước mặt tôi nữa!”

Cô hơi dừng lại, khí thế lạnh lẽo tỏa ra, cô hỏi ngược lại: “Tôi vì cái gì giận cô, không phải đã nói rồi sao, tôi với cô không có quan hệ gì, xin cô đừng gọi sai, cô lo nắm chắc vị hôn phu của cô đi!”

“chị..em..chị...”

Ả nghe vậy, ánh mắt hơi đảo, liền lại gần nắm tay cô nhưng bị cô tránh thoát, tay ả cứng ngắt giữa không trung, không thể tin nhìn cô tránh ả, lập tức phục hồi lại, kiên nhẫn và lòng ả mắng ‘tiện nhân’.

tiếp tục lại gần ‘về’ nắm tay cô thật chặt, không để ý cô muốn rút tay, đau thương nhìn cô:

“chị,xin chị đừng như vậy.... em chưa từng ...”

không đợi ả nói xong, mặc kệ bao nhiêu người nhìn cô há hốc mồm, kinh ngạc trước một màn này, cô không kiên nhẫn đưa tay hất mạnh ra, thấy không gãy ra được, mắt cô xầm lại, lạnh lẽo nhìn ả đang ngoan độc nhìn cô, xoay cổ tay, bẻ ngược tay ả khiến ả hét lên

“Aaa....”

Cô tiếp tục dùng chân thêm nội lực nhấn lên đá vào bụng ả, làm ả bay ra xa đụng vào một số người đang kinh ngạc bị văng bay theo cùng sau đó ngã xuống đất rên rĩ,

ả học một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt co quắp vì đau không để ý hình tượng mà ôm bụng co giật, mái tóc hỗn độn, ánh mắt vừa ngoan độc, phẫn hận vừa kinh ngạc sợ hãi ...

làm sao cô ta lại mạnh như vậy, một kẻ yếu đuối, ngu ngốc như cô ta mà lại có lực như vậy sao...không thể nào cô ta không thể nào là Cố Hàn Băng mà ả biết được, rõ ràng dung nhan đúng là cô ta chỉ khác mái tóc là màu bạc vậy vì cái gì chứ!

“Xin cô đừng chạm vào tôi thì tốt hơn bởi tôi sợ bản thân không kiềm chế được mà giết chết cô, đến lúc đó cô đừng trách tôi!”

Cố Hàn Băng nghe mùi thơm nước hoa của ả, cùng sự mặt dày nắm tay cô làm cho lòng cô khó chịu muốn nôn, chán ghét chịu không được mà đá không thêm đề ý chuyện gì nữa,

cô lấy khăn xoa lau tay như lau thứ ghê tởm, ánh mắt đặt lại trên người ả đang co quắp học máu kia, đôi mắt nhiễm chút hồng quang thị huyết, phóng ra hàn khí, cô dùng một chút linh lực nguyên tố băng,

dưới chân cô lập tức truyền đến cơ thể ả, chân ả cảm giác được, run chân lên, bụng càng thêm đau đớn chịu không nổi, hai tay hơi chà sát cho ấm nhưng vô dụng, ả hoang mang không biết chuyện gì xảy ra,

chỉ biết cảm thấy lạnh quá nên cơ thể run bần bật lên làm cho mọi người xung quanh từ kinh ngạc trước một màn kia run lên cũng cảm nhận được cái lạnh do cô phát ra đều lùi lại nhưng không như ả khoa trương như vậy,

mọi người nghi hoặc nhìn ả, Phó Dương thấy cảnh này phục hồi tinh thần, lập tức chạy đến kéo ả lên, ôm vào lòng hỏi han ả, mới ôm lòng hẳn run lên.

Gì thế này? Sao lại lạnh như băng vậy, rốt cuộc chuyện này là sao, hẳn nhìn cô chất vấn:

“cô làm gì cô ấy vậy? tại sao cô lại đá em ấy, cô có phải là người không hả?”

“tôi làm gì cô ta, mắt nhìn thấy tôi làm gì cô ta sao?”

đừng khiến tôi phải chê cười đi ,còn nữa khi đó tôi đã tránh né nhưng cô ta không biết điều mà làm tôi vậy thì đừng trách tôi xuống tay với cô ta, một cuộc này mà cô ta không chịu được thì quả là... ,

có điều anh nên may mắn vì tôi không giết anh đi, những gì anh gây ra tôi chưa trả lại cho anh đâu, bắt quá coi như làm món nợ đi, nếu có gặp lại thì tôi sẽ không nhẹ tay như ngày hôm nay đâu.”

cô khinh thường nhìn anh chất vấn, tỏa ra khí thế lãnh lẽo, cao cao tại thượng khiến không ai dám xâm phạm cô, lạnh lùng nhìn ả run bần bật kia,

ánh mắt hơi lóe lóe liên tục, không phải muốn giả vờ sao, không phải muốn mọi người đồng tình sao, tôi đây thành toàn cho cô, giờ cô nhìn xem được mọi người dùng ánh mắt lo lắng, hỏi han cô đấy chứ, tôi tốt bụng chứ! ... có điều lần đầu tiên cô nói nhiều với hai kẻ này rồi, đúng là tốn thời gian quá đi.

(Ặc.. con gái à , còn giả vờ vô tội , con quá phúc hắc a, bắt quá ta thích)

Ả rút người kinh sợ trước khí thế , ánh mắt sát ý, cơ thể tản ra hàn ý khiến mọi người càng thêm áp lực, cúi đầu không dám nhìn vào đôi mắt của cô,

rốt cuộc đây là đôi mắt như thế nào mà lại đáng sợ như vậy, ngay cả Phó Dương hơi bất ngờ , chần chừ trước khí thế lãnh lẽo với đôi mắt khủng bố nhìn họ như nhìn con kiến hôi.

“được rồi! tôi không muốn dây dưa thêm nữa, phiền anh quản cho tốt vị hôn thê của anh đi.”

Nói xong rồi đi không muốn ở lại một chút nào cả, toàn đối trá, không biết xấu hổ, còn dám nói hấn là hôn phu của cô, mẹ nó có điên mới nhận loại đàn ông ngu xuẩn đó, không phải chỉ được cái mã thôi sao, hừ!

Cố Tiêu Nhi thấy vậy, cắn răng chịu đựng cơ thể lạnh lẽo cùng cơn đau từ bụng của ả, không cam lòng cho cô đi dễ dàng, trực tiếp dựa ở trên vai Phó Dương nhỏ giọng khóc nức nở, bộ dạng quyến rũ mê người , ôn nhu quá thật khiến người ta đau lòng.

Sợ là bất cứ ai thấy hình ảnh như vậy đều sẽ cho rằng Cố Hàn Băng thật sự là một kẻ xấu, Cố Tiêu Nhi là một người vô tội bị hại a.

Phó Dương đỡ dành Cố Tiêu Nhi, lạnh lùng nhìn người đang rời đi , thả cô gái trong lòng ra, vừa đi lại vừa nói khiến cô tiếp tục dừng lại:

“Cố Hàn Băng, nếu không phải nể mặt cô là chị của Cố Tiêu Nhi, năm đó tôi đã không chấp nhận hôn ước với cô rồi!”

Cô nghiêng đầu nhướng mày thấy anh lại gần không run sợ trước ánh mắt sắc bén như dao kia, xoay người đứng thẳng, hai tay để sau lưng cảm hơi hát lên lạnh lùng nhìn anh, không cảm xúc :

“Tôi không có hứng thú với vị trí hôn thê của anh, càng không có hứng thú gả cho anh.

Các cô gái trên thế giới này, anh có thể tùy tiện tuyển người nào làm hôn thê cũng được, chỉ cần đừng mang tôi dính dáng vào là tốt rồi, trên thế giới này có nhiều đàn ông tốt vì sao phải là anh đâu, anh đừng ảo tưởng nữa.”

Phó Dương bị thái độ của Cố Hàn Băng làm cho tức giận hoàn toàn: “Cố Hàn Băng, cô thật sự được lắm!”

“quá khen! xin lỗi tôi có việc, không hẹn gặp lại.”

“cô..”

Tiểu Bạch cảm thấy ghê tởm cô gái kia, khẽ truyền âm với chủ nhân : “Chủ nhân cô ta là em gái của chủ nhân sao? Sao họ cứ níu kéo chủ nhân mãi thế!”

“không phải, có vấn đề gì sao ?”

“À lúc này tôi có dò xét linh hồn cô ta, tôi cảm thấy bất ngờ và ghê tởm muốn ói đây này!”

“hà, chuyện gì mà người nói vậy?”

“linh hồn cô ta không sạch, nó nhiễm dơ bẩn , hơn nữa linh hồn cô ta quá đen tối, chứa nhiều oán khí âm u nặng nề của những người đã chết,

xem ra cô ta đã giết khá nhiều người rồi, tội nghiệt quá nặng như vậy.”

“người nói thật!”

cô kinh ngạc nhìn nó, nói vậy cô thả linh lực chưa được một phần vào cơ thể ả là chưa đủ nhì, mà thôi không sao vẫn còn nhiều cách tra tấn cô ta, cứ để cô ta kiêu ngạo đi, núi càng lên cao té xuống càng đau không phải sao , cười lạnh lùng.

“tín tôi đi, tôi là ai chứ, ngài không nên nghi ngờ năng lực của tôi nha!”

Tiểu Bạch bắt mắt khi cô không tin nó.

“được rồi, mà người nói cô ta trải qua ba kiếp mà vẫn tồn tại được kiếp này sao!”

“đúng vậy, điều này khá kì lạ, cho nên chủ nhân ngài phải cẩn thận cô ta!”

“Ừm, ta biết, được rồi chúng ta về nhà thôi, chuyện cổ mộ thì ngày khác tìm đi, thời gian không còn nhiều, ta còn nhiều việc cần giải quyết nữa!”

“vâng! chủ nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Gặp Rắc Rồi

Một màn này đã được hai người đàn ông một góc trên tầng hai trong tiệm 'Phong Tâm' sang trọng đều nhìn thấy hết cũng chuyện đang diễn ra, người đàn ông mặc quần áo vest xanh không gọn gàng nhưng cũng không mất vẻ đẹp của người đàn ông này dùng ánh mắt kinh ngạc, khó tin

theo dõi từng cử chỉ của cô không rời mắt, một người đàn ông mặc quần áo vest đen, áo sơ mi hở hai nút lộ ra chút màu da mặt ong gọi cảm, nhìn cảnh này cũng kinh ngạc rất nhanh cười khế.

Họ nhìn thấy cô rời đi, cả hai vừa liếc qua nhìn đôi nam nữ ôm nhau kia hơi khinh thường, sau đó thu hồi xem kịch lại, người đàn ông áo vest xanh nhàn nhả, ánh mắt màu vàng hiếm có cùng mái tóc vàng hơi thờ ơ ảm áp,

dàng người cùng khuôn mặt góc cạnh tuấn tú như ánh mặt trời nhưng trái tim thì lạnh lùng khốc liệt cười lên vừa nói vừa nhìn đàn ông áo vest đen

đang nhàn nhả uống cà phê không thèm để ý đôi nam nữ kia, trong đầu chỉ nhớ lại cảnh cô đá bay Cố Tiểu Nhi, rồi đến khí thế lãnh liệt kia khiến hấn rung động, ánh mắt liền ôn nhu, chứa ý cười.

"Cậu nói đúng, cô ấy thật sự không giống như trước kia nhưng mà nhìn một màn này khiến tớ cảm thấy quả là một cá tính mạnh mẽ,

tớ còn tưởng cô ấy gặp rắc rối là chúng ta sẽ ra ngoài giúp cô ấy đâu, ai ngờ chưa kịp dùng chiêu anh hùng cứu mỹ nhân cứ như vậy mà thất bại.

haiizz haiizz... bất quá, Cố Hàn Băng quả là thú vị, lại nhìn xem con thú kì quái trên vai cô ấy kia, tớ nhìn mãi không biết là con giống chó gì? haha."

(nana:anh mà xuất chiêu màn cứu mỹ nhân cũng như không =,=" ; TB tức giận trừng mắt nhìn LHT "người mới là chó, cả nhà người mới là chó..")

"Long Hạo Thiên đừng có đụng vào cô ấy, coi chừng tớ đánh cậu đấy, cậu muốn sang Châu Phi làm bạn với đám kia không hả?"

"Ách... không nên nha, cậu đừng có quá đáng chứ! Lâm Vũ Hàn."

Đúng như mọi người biết hai người đàn ông này chính là Long Hạo Thiên và Lâm Vũ Hàn, cả hai đang ngồi trong quán đang bàn công việc hợp tác cũng vừa vận nhìn thấy cảnh này.

Long Hạo Thiên sắc mặt cau có, mếu máo nhìn thẳng bạn tỏ vẻ ung dung, thần nhiên khiêu khích 'thì sao, làm gì được tớ sao' kia làm hấn muốn học máu.

"Vũ Hàn cậu thật sự yêu cô ấy sao, cậu đừng quên chúng ta đã từng tổn thương cô ấy đấy!"

Long Hạo Thiên hơi buồn bực, ngồi cầm ly cà phê uống, nhìn Lâm Vũ Hàn nhướng mày hỏi, dù gì hấn cũng từng tổn thương cô đấy, không sao vẫn còn cơ hội cứu chữa a, một cô gái thú vị mà hấn lại cho là một cô gái dâm đãng, ngu xuẩn kia

Lâm Vũ Hàn hơi cứng ngắt liền phục hồi thần nhiên, ánh mắt có chút cô đơn, đau xót..., đúng vậy, hấn còn cơ hội đó sao, sẽ buông tay sao.

không! Sẽ không hấn sẽ không buông tay, cho dù cô mắng anh, lạnh lùng với anh, ghét anh cũng được chỉ cần cô đừng bỏ anh là được, đây là lần đầu tiên hấn biết cái gì gọi là đau đớn này, kiên định nhìn Long Hạo Thiên.

"đúng vậy, tớ thích cô ấy, tớ không muốn buông tha cô ấy, cho dù có như thế nào tớ cũng không bỏ xuống điều này, cô ấy là vợ duy nhất mà tớ nhận định."

"cậu..., nếu cô ấy đánh chết Cố Tiểu Nhi thì sao, cậu sẽ lựa chọn thế nào?"

"tớ sẽ để cho cô ấy chơi với cô ta đi, chỉ cần cô ấy vui là được!"

(Ếc..cái này là giết người đó chứ chơi gì!)

Lâm Vũ Hàn cười ôn nhu, ánh mắt vui vẻ nghĩ đến cảnh cô giáo huấn ả khăng định vui mất lắm đây, còn ả ư! Xin lỗi ,miễn cho kẻ bắt tài ...trời đất bao la, bảo bối của anh là lớn nhất.

Hắn hơi bất ngờ trước câu trả lời này, tiếp tục hỏi dò xét thái độ của Lâm Vũ Hàn, hắn cười cười, hắn cảm giác được tương lai không bao lâu nữa

Lâm Vũ Hàn trở thành người đàn ông si tình nhất thế gian rồi, haiizz còn hắn thì sao đây, người khiến hắn muốn bên cạnh đâu rồi.

Quả thật như Long Hạo Thiên đoán, tương lai không bao lâu Lâm Vũ Hàn trở nên si tình, luôn luôn bảo vệ cô, cô đi đâu anh không phân, cô muốn ăn gì anh đều làm cho cô ăn, cô muốn chia tay thì anh không đồng ý ngược lại ăn thịt cô , đúng chất thế nô.

"hieu cô ấy muốn giết cậu thì sao?"

"hieu vậy, thì cứ để cô ấy giết, tớ một câu không oán hận!"

(ôi trời ơi, sao anh trở thành kẻ si tình ngốc ngếch rồi *choáng*)

"... .."

được rồi coi như hắn không nói gì! Bỗng nhiên có chút đồng tình cho tương lai của Cố Tiểu Nhi đâu, bắt quá có quan hệ gì hắn nhỉ, nghĩ xong cả hai trò chuyện vui vẻ không quan tâm đến đôi nam nữ kia đã rồi đi.

Sau khi về nhà, gọi các con, mà không nghe tiếng trả lời, sắc mặt trầm xuống, thả lực tinh thần dò xét khắp nơi, thấy thật sự không có ai, cô thu hồi lại, hàn ý phát ra, lập tức gọi một trong tứ đại hộ pháp Hòa, thư kí Trần (Hóa) bắt máy lên :

"thưa ngài, có chuyện gì ạ?"

"anh lập tức điều tra cho tôi xem các con tôi đang ở đâu?"

"vâng."

Thư kí Hóa biết có việc không ổn, lập tức bỏ tài liệu lên bàn làm việc của chủ tịch , xoay người vào phòng hắn, mở ra bản đồ cũng định vị dò xét, cũng mở luôn các camera khổng lồ khu vực khắp nơi, trôi qua hơn hai phút rốt cuộc đã tìm ra người cần tìm, gọi điện cho chủ nhân anh.

"thưa chủ tử, tôi đã tìm ra rồi ạ!"

"nói"

"bọn nhỏ đang ở công ty Phạm thị."

chính hắn cũng đổ mồ hôi ròng ròng, trời ạ, sao hai đứa này lại chạy đến đó vậy, không phải đã bảo không nên đi đâu sao, bọn thị vệ đi đâu hết rồi mà không quản vậy ạ, đầu óc ngu sao.

Bọn thị vệ riêng mà nghe lời này của Hóa thủ lĩnh của họ thì rên kêu oan uổng ả, ai biết lúc họ chặn lại họ sử dụng bán manh ,chiều tất sát làm sao nở mạnh tay đâu ,

chỉ kiên trì ngăn lại, không ngờ tiểu chủ tử và tiểu công chúa chơi chiêu độc thả phản ngựa được trộm từ Mộc Quân Vũ (Phong)

một trong tứ đại hộ pháp chuyên chế tạo độc được, y được sao, không chỉ phản ngựa mà còn cả súng gây mê chứa được tính ngủ mê kéo dài ba ngày nếu không có giải được sẽ chết do nhóc Cố Tiểu Bảo chế ra , hai nhóc thấy thành công lập tức nắm tay nhau đến chỗ Phạm baba của hai nhóc chơi .

(trời ạ, nhỏ vậy mà chơi độc thế ba tuổi thôi đấy.... thật bi ai cho thị vệ ghê)

"Anh hai chúng ta không biết chỗ Phạm baba sao đến."

"yên tâm có anh ở đây lo gì, đi thôi!" nói xong kéo tay em gái theo.

"...."

Đám thị vệ không kịp chặn trở mắt nhìn tiểu công chúa ,tiểu chủ tử bỏ đi, xong rồi chết chắc rồi, chủ tử/thủ lĩnh giết họ mất, họ thật sự oan uổng rồi , thật bi ai mà.

Quay lại ----

Cố Hàn Băng hàn ý càng thêm nặng nề, tay cô che mặt

'các con a các con, lần này mẹ nên làm gì các con đây.'

khiến cho Tiểu Bạch lạnh run, còn thị vệ thì bị ngất hôn mê từ đời nào không tỉnh rồi, nhưng cơ thể họ theo bản năng run lên vì cái lạnh do cô phát ra, cô thu hồi hàn ý, nhưng đôi mắt thì lạnh băng, khẽ nói hơi lãnh lẽo, làm cho thư kí Trần đỏ mặt mồ hôi ròng ròng.

"được tôi biết!"

"... .."

Chủ tử ngài thật đáng sợ a, không cần lãnh lẽo như vậy có được không? Nhưng không dám nói chỉ cung kính xong cúp máy, không biết tương lai ai chế ngự được chủ tử đây.

(có đấy, yên tâm sẽ xuất hiện á)

Tiểu Bạch tò mò chuyện gì khiến chủ nhân thay đổi sắc mặt như vậy, nghĩ là nói :

" chủ nhân người có chuyện gì sao?"

"Uh, không có gì, chỉ là các con của tôi bỏ nhà thôi!"

"các con?? Chủ nhân người có con sao?"

Tiểu Bạch tròn mắt nhỏ nhìn chủ nhân với sắc mặt không tốt kia.

"Ừ! Thời gian sắp chạng vạng rồi, thôi chúng ta đi đón tụi nhỏ về thôi."

"A..vâng!" nó nhảy lên vai chủ nhân ngồi xổm.

Cô liếc mắt nhìn vậy, không quan tâm nhắc chiếc khóa đi ra khỏi nhà, còn mấy thị vệ được cô bảo Mộc Quân Vũ (Phong) một trong tứ đại hộ pháp đến đây giải quyết thay cô.

Trước cổng công ty Phạm Thị, mọi nhân viên công ty chuẩn bị dọn dẹp về đều nhìn hai đứa bé đáng yêu nắm tay nhau kia đứng trước cổng, bàn tán.

"Ồi chào! Con ai thế này, nhìn đáng yêu quá đi."

"tôi cũng muốn biết a, nhìn này đôi mắt to tròn, ăn mặc siêu đáng yêu, ời..ôi.. tôi muốn nhận về nuôi quá đi!"

"thôi đi bà cô, nhìn đi gen hai đứa bé tốt như vậy, nhìn đáng yêu như vậy, khẳng định tương lai lớn lên không thể ngờ đâu."

"Ủm đúng đấy!..."

"quan trọng hai đứa bé này nhìn nhỏ tuổi thế, cùng lắm khoảng 2-3 tuổi thôi nhì, rốt cuộc là ai nhẫn tâm bỏ quên hai đứa bé vậy!"

"không đúng, hình như hai đứa nó đang tìm ai thì phải.."

"... .."

"... .."

Hai bảo bối đều nghe hết lời họ bàn tán bất quá không quan tâm, Tiểu Bối chớp mắt nhìn xung quanh rồi nhìn anh trai bé :

" anh hai, có đúng nơi này không vậy? sao không thấy Phạm baba đâu?"

" mắt em có bệnh nên trị."

"cái gì, anh nói ai mắt em bệnh, em chỉ bệnh ngốc thôi có được không?"

Bé xù lông nhìn trừng mắt anh trai đang khinh bỉ bé, Tiểu Bảo nghe em gái nói vậy, giật mình tỏ vẻ kinh ngạc nhìn bé .

"A...thì ra em cũng biết mình bị bệnh ngốc sao."

"đúng..ách.. khoan đã không đúng... anh nói ai ngốc, em thông minh mới đúng."

"em a, chính em nói còn gì!" cậu vô tội nhìn bé xù lông, nha nha.. cái này đúng là vậy mà.

"Cố Tiểu Bảo."

"anh không điếc."

"....."

bé sai lầm rồi, bé có thể trêu chọc ai cũng được tuyệt không nên trêu chọc anh trai, anh trai quá phúc hắc..ô ...ô...

Không khí trở nên dờ khóc dờ cười.

PS: cầu cmt,cầu bThanks hắc hắc =]]]

PSS: chương sau sẽ gây cảm nhé, Phàm Ba Ba uy vũ =]]]

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Tiểu Thư Mộc Gia

Cậu thấy bé bánh bao nhỏ mếu máo, hờn giận cười hắc hắc, khụ.., được rồi cậu quả thật không đúng.

"các cháu tìm ai!"

nhân viên tiếp tân cúi đầu nhìn hai bé nháo lên nháo xuống cảm thấy đáng yêu, bèn cắt đứt trò chuyện hai bé hỏi.

hai bé nghe vậy đồng loạt xoay đầu nhìn cô tiếp tân xinh đẹp, cả hai đồng thanh nói:

"chúng cháu muốn tìm Phàm Dật Thần ạ!"

"Phàm Dật Thần..ách... các cháu không tìm nhầm đi."

Cô tiếp tân xinh đẹp đỏ mồm hỏi, đây không phải là tên của Tổng giám đốc sao, sao hai bé tìm tổng giám đốc vậy, sẽ không nhầm người đi, bèn hỏi lại, nở nụ cười cho là chuyện nghiệp hỏi hai bé, nhìn hai bé dùng ánh mắt nghi hoặc, lắc đầu đồng thanh nói:

"không nhầm đâu ạ."

"thật xin lỗi các cháu, các cháu có hẹn không?"

Cố Tiểu Bảo lên tiếng: "không có."

"vậy thật xin lỗi các cháu, nếu không có hẹn trước thì không thể vào được!"

Hai bé thấy vậy, liếc nhìn nhau, hai bé giật đầu.

Cố Tiểu Bối phát huy chiêu bán manh, chớp mắt long lanh, giọng nói ngọt ngào non nớt, miệng hơi chu đô đô khiến trái tim cô tiếp tân xinh đẹp 'Phập' hai mắt tỏa sáng 'đáng yêu quá' chịu không nổi, lập tức giật đầu giúp bé liền.

"chị gái xinh đẹp, chị gái tốt bụng, chị có thể giúp cháu tìm Phàm Dật Thần cho cháu không?"

"A... cái này ..ừm.. được rồi các em chờ một chút nha, chị gọi xem sao, nếu không thì chị không giúp được gì cho các em"

"vâng ạ."

Trong khi chờ cô tiếp tân gọi thì hai bé lại ngồi chỗ chờ, bé xoay đầu nhìn anh trai đắc ý:

"anh trai, anh xem anh xem, có ai không chịu được sức quyến rũ của em không?"

"... .."

Cậu khinh bỉ nhìn bé, chiêu nho nhỏ vậy mà cũng khoe sao, hừ, không thèm nhìn bé chỉ tiện tay cầm quyển sách tạp chí đọc, bé nhìn cậu vậy không khỏi bủn xỉn, gì chứ giả vờ làm người lớn cái gì.

" thưa ngài có người muốn gặp ngài!"

Cô tiếp tân xinh đẹp khẽ nhỏ giọng gọi hỏi thư kí đắc lực của Phạm tổng, thư kí Hàn nghe vậy, nghĩ nghĩ hỏi lại cô :

" người đó là ai?"

"Dạ, là hai đứa bé ạ."

"hai đứa bé.?"

"vâng!"

" cô đang đùa phải không?"

"Ách.. là thật đó thưa ngài!"

Cô khóc không ra nước mắt , cô sai lắm sao, chẳng lẽ là không đúng sao, cô hơi sợ run lên, nuốt nước bọt hỏi nhỏ với thư kí bên kia đang trầm mặc,

đừng nhìn người này dễ chọc, đây là thư kí phụ tá đắc lực nhất trong công ty, không ai mà không cung kính trước người này, cũng có người

chỉ trích khả năng công việc của anh, điều bị anh trực tiếp khiến người đó phải rút đài, dung mạo thư kí Hàn nhìn có vẻ non nớt, vóc người nhỏ bé ai nhìn vào không thể tin người này thật sự là thư kí Hàn nghiêm túc đâu.

"thưa ngài.. nếu không thì tôi sẽ đuổi hai đứa bé này đi.."

"Khoan đã, cô chờ chút! Để tôi hỏi Phạm tổng, lát tôi sẽ gọi sau."

giọng lạnh nhạt của thư kí Hàn vang lên.

"A.. vâng thưa ngài!"

Thư kí Hàn cúp máy, đứng lên rời khỏi phòng làm việc thẳng tiến vào phòng Phạm tổng.

"Cốc..cốc.."

"vào đi"

Giọng nói trầm thấp , lạnh lùng sau cánh cửa vang lên, thư kí nghe vậy, lập tức mở cửa cung kính không nhìn trong phòng có thêm một người nữa.

"Có chuyện gì?"

Phạm Dật Thần nhíu mày nhìn thư kí Hàn, hắn còn đang bàn bạc kế hoạch mua bán hợp đồng với người ta đâu, may mắn đã xong việc bắt nghe tiếng gõ cửa rồi.

"thưa ngài ,có người đợi gặp ngài ạ!"

"Ai"

"không biết, chỉ nghe nói có hai đứa bé xuất hiện muốn gặp ngài, tôi cho chờ ạ."

"hai đứa bé."

Hắn kinh ngạc nhìn thư kí Hàn.

"vâng !"

"được rồi, dù gì thời gian nên về rồi, sẵn xuống gặp xem là ai, thư kí Hàn cậu hãy dọn dẹp, sắp xếp lịch trình ngày mai đi."

"vâng thưa ngài."

Cậu cung kính xong xoay người rời đi cũng báo cho tiếp tân dưới đại sảnh biết.

"Ê, thư kí của cậu cũng không khỏi kì cục đi, trong phòng chỉ có cậu thôi sao, chẳng lẽ tớ tồn tại yếu vậy sao?"

Bạch Hàn Thương buồn bực, nhíu mày nhìn thư kí Hàn rồi đi lại nhìn bạn hắn kháng nghị.

"Ai biết, tồn tại của cậu có liên quan gì tớ sao!"

"Phạm Dật Thần, cậu muốn chết hả?"

"tớ nghe , tai tớ không có điếc!"

"mẹ nó, cậu có cần như vậy không?"

"được rồi, chúng ta nên về thôi, thời gian đã chẳng vãng rồi, đi... tớ mời cậu đi ăn."

"cậu..haiizz.. được rồi, đi thì đi."

Cả hai người đàn ông vừa đi , vừa nói giỡn vừa bắt thang máy đi xuống , Bạch Hàn Thương như nhớ cái gì đó, xoay đầu hỏi Phạm Dật Thần đang nhân nhả , bắt quái :

"wey, lúc này thư kí Hàn của cậu nói gì mà có hai đứa bé đợi cậu, đừng nói với tớ cậu có con riêng nha."

"không biết, nhưng không phải như cậu nghĩ đừng có mà đoán bậy!"

Phạm Dật Thần bắt đầu nhìn hẩn , tròng mắt ý muốn nói 'câm cái miệng ngu ngốc của cậu đi!', Bạch Hàn Thương mặc kệ ánh mắt của Phạm Dật Thần, tiếp tục tra hỏi.

-----dưới đại sảnh

Hai đứa bé vẫn ngồi chờ Phạm baba , nghe cô tiếp tân bảo chờ thì chờ nhưng có thể nói cho các bé biết không? Vì cái gì Cố Tiểu Bối chỉ đi loanh doanh dạo chơi thôi

thì bất ngờ đụng phải một người phụ nữ xinh đẹp , bé khẽ xoa mũi nhỏ, định đứng lên nhìn người đụng bé muốn nói xin lỗi ,chưa kịp nói bị một bàn tay

phụ nữ xinh đẹp kia tát vào má bé làm bé không kịp trở tay, khoe miệng bé có chảy chút tơ máu, bé kinh ngạc , phẫn nộ, tức giận, ủy khuất, từ nhỏ

đến lớn bé chưa từng bị mẹ đánh lại bị người phụ nữ xấu xa kia dám đánh bé,năm nay là sinh nhật hai bé lên bốn tuổi ,hai bé muốn Phạm baba cùng mẹ cùng nhau chúc mừng sinh nhật vui vẻ đầu.

"mày đi đứng kiêu gì hả?"

Người phụ nữ xinh đẹp tên là Mộc Hà, quần áo mặc trên người toàn hàng hiệu, khuôn mặt xinh đẹp được son phấn đang vui vẻ muốn tìm Phạm caca , ai biết đụng phải con xui xẻo nào, khiến ả cảm thấy đau , tức giận tát con nhóc xấu xí kia, chửi vào mặt nó.

" Thưa Mộc tiểu thư .."

cô tiếp tân này giờ đang bận nghe tiếng đánh , la hét, cô nhú mày ngược đầu nhìn nơi phát ra, cô tròn mắt kinh ngạc, cũng không hài lòng về thái độ của cô gái

xinh đẹp kia, cô bất bình lại gần bỗng dừng lại kia không phải là Mộc Hà tiểu thư sao? Sao lại đến đây nữa rồi? rốt cuộc chuyện gì xảy ra? Cô bèn lại gần tiếp hỏi người phụ nữ xinh đẹp kia.

Mọi người tò mò, xem náo nhiệt, vài người sau về sau càng tăng người xem náo nhiệt, mặc dù đánh đứa bé gái xinh xắn kia là rất giận nhưng không ai lên tiếng cả, người trước mặt là Mộc Hà người của Mộc gia đó, mặc dù không thuộc trong

tứ đại gia tộc hay lục đại gia tộc thì cũng thuộc hàng quý tộc, Mộc thị đứng hàng thứ mười , là nhà giàu nhất nhì trong quý tộc, không ai dám đắc tội

vị công chúa xinh đẹp được Mộc gia cưng chiều yêu thương kia, chỉ cần đắc tội ả thì không ai sống nổi qua ngày mai , nên bọn họ cũng biết công chúa

Mộc gia rất thích Phạm tổng bọn họ, ngày ngày đến nơi này gặp Phạm tổng không chán , chỉ hy vọng muốn làm phu nhân Phạm gia.

Ai cũng cảm thấy công chúa Mộc gia Mộc Hà chắc chắn là Phạm phu nhân tương lai rồi nên không ai dám đắc tội ả, ả nhìn thấy như vậy càng thêm đắc ý.

hôm nay cha ả muốn mời Phạm Dật Thần đến ăn tối một chuyến, ả vui vẻ tự đề cử muốn thay ông mời cho nên mới xuất hiện ở đây.

"câm miệng , cô có biết đây là đâu không, con nhóc này sao lại ở đây? Bảo an đâu kéo con nhóc này cút khỏi đây cho tôi, hàng rề mạt không nên xuất hiện ở đây!"

Ả tức giận, tròng mắt nhìn cô tiếp tân sao đó, tự ra lệnh kêu bảo an đến.

"Này thưa tiểu thư chuyện này.. không thể được?"

Chương 63: Phàm Ba Uy Vũ, Hảo Soái.

Cô tiếp tân khó xử nhìn à lại nhìn bé gái ủy khuất, phần nộ kia, cô khá đau lòng bé nhưng cũng không dám đắc tội vị tiểu thư này được, cô nên làm sao đây, Phàm tổng ơi , ngài ở đâu sao không xuất hiện đi a.

Cố Tiểu Bối tức giận ,ngước mắt trừng à, giọng nói non nớt nói à :

"thím ơi, cháu nói thím này, cháu định xin lỗi thím nhưng thím không biết nhìn phải trái đã đánh cháu, lại muốn đuổi cháu, đầu thím có vấn đề sao?"

Thím...

Mọi người há hốc mồm nhìn bé gái xinh, mái tóc đen tuyền được thắt bím thành 2 bên ,khuôn mặt non nớt,đôi mắt to tròn chớp chớp trông mắt ngấn nước màu tím than huyền bí ,có vết bớt hình ngọn lửa như máu 2 bên có cánh hoa sen máu,

họ có nghe lầm không? Thím sao, nhìn kĩ Mộc Hà đang đỏ sang trắng, sang xanh, tóc hơi rối, son phấn màu mè già trước tuổi thật của cô, dáng người quyến rũ hờ hạng, tay thì run run như đang kiểm chế cơn giận, quả thật giống thím thật, họ hơi ghen cười .

"Mày, mày"

"Ai nha, thì ra thím không chỉ vấn đề ở đầu mà có vấn đề bệnh nói lắp, không nên a~ cần phải trị mới được."

Bé chớp mắt vô tội, hai tay khoanh lại, lòng thì ghi hận, bà chờ đi dám đánh tôi là ngày chết của bà đến rồi.

"mày Bảo an đâu kéo con nhỏ xấu xí ra ngoài cho tôi?" Á hét lên.

Cậu nghe tiếng này xoay đầu nhìn mọi người bu lại, cậu cau mày, bỏ tạp chí xuống lon ton đến đó, tò mò nhìn, đập vào mắt cậu nhóc thì là màn này, lại nhìn má em gái cậu có dấu tay bị đánh, sắc mặt tối lại, âm trầm nhìn à đàn bà chanh chua lên kia , cậu lại gần, kéo em gái, xoa má nhẹ nhàng hỏi em gái đáng yêu của cậu.

"em không sao chứ?"

"Anh .. hic hic anh phải bảo vệ em nha, thím kia đánh em hức.."

Thấy anh trai bé, bé lên tố cáo với anh trai bé, bé biết anh trai nhìn hay chọc bé nhưng rất thương bé.

"vậy sao?"

Cậu giật đầu tỏ vẻ đã biết sau đó xoay đầu nhìn à kinh ngạc kia, cậu cất giọng non nớt lạnh lùng có chút lạnh lẽo.

"bà dám đánh em gái tôi sao, bà biết hậu quả khi dám đánh em gái tôi hay không?"

"mày là cái thá gì, mày với em mày có tư cách nói tao sao, nhà nghèo vẫn nghèo, tao có lòng tốt còn không cút đi, nếu không tao đánh cả hai đứa mày."

À khinh miệt nhìn hai đứa bé như nhìn con kiến hôi, cũng có chút ghen ghét về đẹp hai đứa bé, rốt cuộc là con ai mà có vẻ đẹp như vậy.

"bà nói ai là kẻ nghèo?"

sắc mặt càng thêm tối, u ám nhìn à, được lắm ,dám như vậy sao, chờ ngày chết đi.

"tao thì sao? Đụng người khác mà không biết xin lỗi thật đúng là vô giáo dục."

Vô giáo dục...

Hai bé tức giận nhìn à, hai bé nhìn nhau lóe lên ngọn lửa tức giận và ý muốn giết người kia, cả hai bé không nói cũng hiểu rõ đối phương muốn nói , giật đầu sau đó xoay đầu định phản lại thì giọng đàn ông nghiêm khắc, lạnh lùng vang lên .

"đây là sao hả?"

"Phàm tổng "

Mọi người giật mình, tản ra hai bên nhường đường ,hai người đàn ông tuấn tú lại gần, ả mừng rỡ, lại gần định ôm cánh tay Phạm Dật Thần, làm ả ôm hụt vì anh tránh né, ả ủy khuất nhìn anh , anh không thèm nhìn chỉ liếc nhìn cô tiếp tân run lên bên kia.

Lại cúi đầu nhìn hai bé kinh ngạc nhìn anh, anh cười khẽ lại gần trước mặt, bắt ngờ nhìn má Cố Tiểu Bối có dấu tay đỏ rực chiếm nửa khuôn mặt bé, sắc mặt vốn vui vẻ

bỗng chìm xuống, khí lạnh lan tràn làm mọi người run lên, lùi ra xa hai bước, mà ả thấy anh lại gần hai đứa bé kia, ả hí hửng tranh công mà không biết tai họa ả gây ra :

"Phạm ca ca , anh biết đây công ty của anh bị hai kẻ không thân phận kia dám bước chân vào thì thôi đi, lại còn dám to gan đụng ngã em , em rất giận nên em đã thay anh đuổi hai đứa không biết từ đâu xuất hiện kia đi...."

Cô tiếp tân run lên , bà cô ơi đừng nói nữa, cô không thấy tổng giám đốc sắc mặt đen rồi sao, nhưng không dám nói ra chỉ im lặng cúi đầu không nhìn ,giảm xuống sự tồn tại của mình.

"Ai đánh con."

Phạm Dật Thần cúi người xuống ôm lấy bé gái, xoa nhẹ má ,hôn nhẹ má bé như muốn an ủi bé, bé thấy thế ôm lấy cổ anh , nước mắt bắt đầu rơi , chỉ vào mặt ả đang cứng họng kinh ngạc nhìn bên này, lập tức cáo trạng:

"là bà thím xấu kia đánh con, con muốn xin lỗi vì đụng phải bà thím xấu kia, ai biết con chưa kịp nói liền bị đánh con rất giận lắm."

"Uh, đã biết, còn con thì sao."

Anh cúi đầu nhìn bé trai đứng bên cạnh đang tức giận kia, anh dùng tay còn lại xoa đầu cậu nhóc.

"con không có bị đánh do con nghe tiếng mới lại gần xem mới biết em gái con bị đánh, con rất giận vì con không bảo vệ tốt em gái."

"vậy sao."

Anh cười cưng chiều xoa đầu làm mọi người thạch hóa, gì thế này họ nhìn thấy gì nè?

Đây là tổng giám đốc của họ sao, tổng giám đốc lạnh lùng, uy nghiêm chưa từng chạm vào ai ngoài bạn thân kia lại nở nụ cười cưng chiều, lại ôm bé gái kia là một người sao, ừc....

"Phạm ca ca..này.."

Ả không hiểu vì cái gì anh ấy ôn nhu cưng chiều hai kẻ ti tiện kia, nụ cười đó ả chưa từng nhìn thấy, ả ghen tị, trừng mắt nhìn hai bé độc chiếm Phạm ca ca của ả, ánh mắt lóe lên ác độc bị Bạch Hàn Thương đứng bên cạnh nhìn thấy, hần nhủu mày nhìn ả, ngu xuẩn đi.

Bạch Hàn Thương rất ngạc nhiên thấy thằng bạn của hắn cũng có lúc ôn nhu cưng chiều, yêu thương đó chứ, không phải Dật Thần ghét trẻ con sao,

sao lại quan tâm hai đứa bé kia vậy, hắn hứng thú cười cười , hắn có chút tò mò về quan hệ này rồi nha, lại nhìn hai đứa bé, lòng hắn chấn động, không phải chấn động bởi vẻ đẹp của hai bé mà là đứa bé trai bên cạnh kia,

đứa bé trai kia đây không phải là phiên bản thu nhỏ của Lâm Vũ Hàn sao, nha không đúng ...chắc không phải đâu nhĩ,

hắn tự an ủi nhưng chung qui vẫn không lừa dối chính mình được bởi đôi mắt bé trai quá giống Lâm Vũ Hàn đều có đôi mắt màu lam độc nhất kia,

hắn xoa mắt lại mở mắt ra nhìn thì mắt bé chuyển sang màu tím than, hắn cảm thấy kì quái , chắc nhìn lầm đi, thôi kệ, cứ theo dõi tình hình vậy, tiếp tục xem kịch.

"cô đến nói toàn bộ cho tôi." Phạm Dật kêu cô tiếp tân kể sự việc.

"A..dạ dạ.. chuyện là thế này....."

Mọi người nghe xong cảm khái thì ra là vậy nhưng dù biết thì vẫn không thể đắc tội được nhưng lòng họ thì chỉ trích, bất bình thay hai bé, họ căng thẳng chờ tổng giám đốc phán xét.

(tốt nhất giết ả đi, mẹ nó coi chừng ai thế ạ con kia.* rít gào*)

"Phạm ca ca không nên nghe cô ta nói vậy, rõ ràng ..."

Ả tức giận trừng mắt nhìn tiếp tân kia, lại lấy lòng Phạm Dật Thần.

"câm miệng."

Ả cầm nín , ủy khuất nhìn anh, thấy anh dùng ánh mắt rét lạnh nhìn ả, ả run lên gì chứ ả không có sai mà.

"cô dám đánh con bé sao, cô cho cô là ai, cô có tư cách sao? Cho dù đụng phải cô thì nó còn nhỏ không đến nỗi cô đánh nó đi."

"Phàm ca ca, hai kẻ ti tiện này có quan hệ gì anh chứ, sao anh lại bênh hai kẻ ti tiện kia?"

Ả ai oán , hét lên chỉ vào hai bé, hai bé căm tức nhìn ả điên kia.

"Ba ba con là kẻ ti tiện sao?"

Cô bé không nhìn ả xoay đầu nhìn Phàm baba ủy khuất , cậu nhóc nắm ống quần anh cũng hỏi thế khiến anh đau lòng.

"ngoan, không khóc, các con không phải là kẻ ti tiện gì cả, các con là báu vật của ba."

Anh ôn nhu, an ủi.

Baba

'Oành'

lại tiếp tục chét đứng, họ nghe lầm đi, baba ư? Không phải chứ rõ ràng tổng giám đốc chưa kết hôn kia mà, sao lại nhảy ra tổng giám đốc có con

rồi lại là hai đứa nữa chứ, không phải đi ả, mà nghĩ lại lúc bị ả đánh , chanh chua chửi bới kia mà họ không nhảy ra bảo vệ thì thôi lại đứng xem kịch, nào nhiệt chứ, chết chắc rồi.. lần này chét chắc rồi, bát com của họ a,

cô tiếp tân kinh ngạc..thì ra tổng giám đốc có con rồi, nói vậy hai bé kia thật sự tìm tổng giám đốc, mà cô thì ngăn cản không cho lên tìm, cô đồ mờ hồ rùng rùng khề rên biết vậy nên bảo vệ hai tiểu tử tông đầu, để hai bé bị sỉ nhục như vậy hực hực.

Bạch Hàn thương trong mắt có chút bất ngờ nhưng vẫn hứng thú tò mò , hần xoa cằm nói vậy hần đây được làm cậu nhi hắc hắc.

(đúng là bạn thân có khác ==||)

"KHÔNG THỂ NÀO.."

ả hét lên, khó tin ,ả nghe lầm đi hai kẻ ti tiện kia gọi anh Phàm là baba, này này... ả không tin..rõ ràng anh Phàm chưa kết hôn kia mà.

ả lập tức bước lên hai bước định ké con bé đáng ghét kia xuống thì bị Phàm Dật Thần dùng tay chặn lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn ả muốn tổn thương đến con gái anh.

"cô đủ chưa."

"Phàm ca ca anh chưa kết hôn kia mà, nó nói dối đi, làm sao anh có con lớn được, đúng đúng , nó nói dối anh đừng dọa em."

"con mắt nào của thím chúng tôi không phải là con của Phàm ba ba."

Bé trai khinh thường nhìn ả thần kinh kia, ánh mắt sát khí nhìn ả.

"mày.. Phàm ca ca nó dám chửi em"

ả căm tức nhìn bé trai ,nhìn anh ủy khuất làm mọi người im in thít.

"hai bé đều là con tôi, cô nên xin lỗi hai bé vì dám xúc phạm con tôi đi."

"không ..Phàm ca ca.. bảo em xin lỗi hai kẻ ti tiện kia em không muốn."

Ả khinh thường nhìn hai bé, ả đường đường là công chúa của Mộc gia được vạn người phải kính sợ ả, mà bảo ả xin lỗi hai kẻ không thân phận này sao, đừng mơ.

Phàm Dật Thần ánh mắt càng thêm lạnh dọa người làm ả hoảng sợ nhưng vẫn quật cường, ánh mắt anh lóe lên sát khí.

nếu không phải ả là người của Mộc gia ,là người chuẩn bị hợp tác đầu tư khu vui chơi đang xây dựng kia thì anh lập tức giết ả rồi , thả bé gái xuống,

đi lên một bước, nâng tay đánh mạnh vào má ả, khiến đầu ả choáng váng, má nổi lên đỏ bừng sưng tấy, khóe miệng chảy máu nhiều hơn

bé gái cả thân hình ả theo lực tay của anh đánh mà ngã xuống ba bước , ánh mắt ả khó tin nhìn người đàn ông ả yêu đánh ả, mọi người có thể biết được tổng giám đốc mạnh tay cỡ nào ngoan, họ đồng tình ả, ai biểu chọc phải Phàm tông đầu, xem ra ả không phải là phu nhân Phàm thị rồi.

"Bốp"

"A...."

"Phàm ca ca anh dám đánh em sao."

"thì sao, cô đánh con tôi, tôi còn không đánh cô trả báo sao."

"Anh.... Anh dám đánh em, anh không sợ ba em biết được sẽ hủy hợp đồng quan trọng với anh sao?"

"Hủy thì hủy, cùng lắm tôi còn hợp tác người khác, đâu chỉ một mình ba cô đâu, vì sao phải nể mặt ba cô mà ủy khuất con tôi chứ."

Anh thờ ơ, lạnh lùng nhìn ả, nói xong lại gần đập mạnh tay ả từng đánh con gái anh sau đó đá bay ả ra xa khiến ả học máu ngất đi hôn mê .

"Aaa....."

Anh không thèm nhìn ả xoay người nhìn các con hỏi :

" các con như thế này được chứ!"

Cố Tiểu Bối ánh mắt sáng rực nhìn baba đá bay ả thành vòng cung học máu đẹp mắt ,reo lên :

" baba uy vũ, hảo soái a~, quá tuyệt vời nhưng nếu thêm một nhát dao vào má vào tay,chân thím kia càng đẹp mắt đầu hihi."

Cố Tiểu Bối ánh mắt sáng lên, cười vui vẻ, giật đầu đồng ý lời em gái ,cậu còn thêm lời :

"không chỉ thế, nên lột quần áo thím kia sau đó quăng thím xấu ra ngoài càng thêm nhiều người chiêm ngưỡng vẻ đẹp mới tốt chứ."

Cô bé nhỏ ánh mắt càng sáng:

" đúng nha, cách này hay, em cũng có xem trong tiểu thuyết có cảnh này , sao không thử nhỉ xem "

("....."*cạn lời* hai bé này không phải là người.)

Cậu nhóc bánh bao nhìn bé gái ,đầu chảy vạch đen :

"" em không thể bình thường được sao.

Hai bé càng nói càng hăng làm mọi người muốn té xỉu, không phải chứ, đây mà đứa bé ba tuổi sao?

Vì sao lời nói lại độc như vậy a, nay nghe tổng giám đốc tỏ vẻ không ý kiến và đồng ý kiến họ càng muốn ngất, xem ra phải cẩn thận hai tiểu tổ tông này thôi không khéo sẽ bị như lời hai bé quá.

(tg khinh bỉ:giờ mới biết sao)

"Ủm baba đã biết, được rồi các con sao lại đến đây!"

"thì tụi con nhớ baba nên mới đến đây, không muốn tụi con nữa sao."

Bé gái ủy khuất, ánh mắt ngập nước hai má phúng phính ,đôi môi mím lại, hai tay nắm lấy quần áo hai nhìn baba chỉ cần ba nói không thì bé lập tức khóc cho xem

Cố Tiểu Bảo thấy thế cảm thấy mắt mặt, xoay đầu tỏ vẻ không biết bé.

Mọi người đều đau lòng bé , trái tim rung lên trước mạnh mẽ ngập nước đáng yêu, Ôi chao cưng quá, Phàm Ba đầu chảy vạch đen, anh có nói gì sao mà con gái anh muốn khóc rồi, haiizz ngồi xôm xuống ôm lấy vào lòng xoa đầu nhỏ , khẽ cười ôn như:

"Sao ghét con được."

"haha con biết baba sẽ nói thế, hôm nay là sinh nhật tụi con lên bốn tuổi baba sẽ về nhà chúc sinh nhật tụi con chứ."

Bé gái lập tức vui vẻ, nở nụ cười tinh nghịch đáng yêu hào hứng nói làm mọi người càng thêm yêu thích bé.

"Ồ, hôm nay là sinh nhật các con sao? Được rồi, ba dẫn các con đi mừng sinh nhật các con nhé,...À phải rồi Bạch tổng sẽ đi cùng chúng tôi chứ."

Khi nói mới nhớ ra có thằng bạn của anh ở đây nữa nên sẵn hỏi luôn, Bạch Hàn Thương cảm thấy sự tồn tại yếu thật rồi, vì cái gì giờ mới nhận ra hấn ở đây, Ô..ô... thật đã kích a, hấn dùng vẻ ngoài đậm nhiên cười giật đầu.

"được dù gì cậu mời mà."

"Ừm... còn các người còn không giải tán đi, muốn tiếp tục xem nữa sao."

Thấy hần đồng ý, xoay đầu liếc lạnh lạnh nhìn mọi người vẫn đứng đó, mọi người rùng mình lập tức chạy té khỏi tán ra.

Bé gái tò mò nhìn vị bên cạnh, mắt bé lóe sáng : "Oa... chú thật soái nha, chú làm ba cháu không?"

Cả bốn người im lặng, bé trai cảm thấy điên rồi, tiếp tục trầm mặt tỏ vẻ cái gì không biết, hai người đàn ông thì câm lặng.

Phạm Dật Thần khước miệng co rút nhìn bé gái đang hưng phấn trong lòng anh, đây rốt cuộc con ai mà dạy ra đứa con cực phẩm như vậy, vì sao thấy ai soái là nhận là cha vậy nè.

"Dật Thần, cậu nói xem tớ nghe lầm đi." Bạch Hàn Thương miệng co quắp nhìn anh.

"Chú không nghe lầm đâu ạ, cháu nhận định rồi, chú sẽ là ba cháu...Nào nào chú nói đi, tên chú là gì?"

".....Bạch Hàn Thương" Không biết vì sao hần có chút không nề giận bé nên nói tên hần ra.

"Bạch baba , chú là người ba thứ hai của cháu nhé."

Bé cười rạng rỡ, mắt lóe lên giảo hoạt .

"... .." con gái à, sao con không hỏi ý kiến ba mà tự nhận hần làm ba con rồi, không sợ mẹ con giết con sao.

"... .." vì cái gì nó là em gái của cậu nh, sẽ sinh nhằm con đi.

"... .." Bạch Hàn Thương vô ngữ không biết nói gì, đây có phải là bé gái ủy khuất đáng thương, làm nũng với Dật Thần hay không? Vì sao hần cảm thấy bé là lạ vậy.

"Sao thế sao mọi người nhìn con , ai nha con biết mà, con biết bản thân con xinh đẹp rạng ngời nên mọi người không nên nhìn con chăm chăm nha, không thì con thẹn thùng nha~"

"... .."

"... .."

"... .."

'Quốc quốc....' Đầu mọi người chảy hắc tuyến, khước miệng co rút.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Sinh Nhật Của Các Bảo Bảo.

‘Quốc quốc....’ Đầu mọi người chảy hắc tuyến, khước miệng co rút.

Còn ả bị ngắt đi từ đời nào đã được những bảo an kéo ra ngoài nằm rồi khiến ai cung phải trở mắt nhìn cô gái xinh đẹp thê thảm nằm giữa đường cái kia.

Cả bốn người vừa ra khỏi chưa được bao lâu thì một cô gái xinh đẹp cùng mái tóc bạc được cột hờ .

trên vai là thú màu trắng đáng yêu xuất hiện bị bảo an chặn lại, cô không nói lời nói ra tay khiến hai người đàn ông khó tin

trước sức lực mạnh mẽ của một cô gái quật ngã họ, cô gái xinh đẹp đó không ai khác là Cố Hân Băng , ánh mắt cô lạnh lùng,

sắc mặt không đổi đi đến trước mặt tiếp tân , mọi người cũng thấy một màn này, trở mắt, tò mò,kinh ngạc, sùng bái v.v..

tiếp tục bàn tán xôn xao, đoán mò thân phận của cô.

“cậu nói xem cô gái này là ai đây?” nhân viên A

“sẽ không phải là tìm Phạm Tổng của chúng ta đi.”

nhân viên B khẳng định.

“Ừm nói có lý, haiizz sao cô gái nào cũng đòi gặp Phạm tổng nhỉ?”

nhân viên C giật đầu tỏ vẻ đồng ý kiến.

“vậy còn hỏi, đương nhiên muốn làm phu nhân Phạm gia rồi.”

nhân viên D khinh bỉ nhìn người trò chuyện bên cạnh nhân viên C.

“Cô ấy thật mạnh mẽ lúc này thấy không ? chỉ một chiêu đã quật ngã bảo an cường tráng rồi kia, ai biết thân hình nhỏ nhắn vậy mà quá ngưu bức a.”

Nhân viên nam cúi chào nhân viên nữ kế bên, làm nhân viên nữ ăn đau quay đầu trừng mắt hừ.

“.....”

“.....”

Bao nhiêu bàn tán cô có nghe thì không quan tâm, chỉ lạnh lùng nhìn cô tiếp tân đang kinh ngạc nhìn dung nhan cô:

“Cô có thấy hai đứa bé đã đến đây không?”

“A... sao..à..có thấy...”

Cô tiếp tân nghe giọng lạnh nhạt của cô , hồi tỉnh lại cười lòng thì tò mò, chung qui vẫn trả lời.

“vậy tụi nhỏ đâu?”

“kia cho hỏi...cô là ai ạ?”

“cô không cần biết, trả lời câu hỏi của tôi?”

“xin lỗi điều này không thể được , xin cô nói tên đi ạ, tôi sẽ giúp cô?”

Cô tiếp tân nuốt nước bọt cảm thấy cô gái xinh đẹp này đến gây sự hoặc muốn tìm Phạm tổng cao quý của họ có chút khó coi, sắc mặt lạnh nhạt lại .

Cố Hàn Băng lạnh lùng nhìn cô tiếp tân thanh tú kia,cô đương nhiên bắt gặp ánh mắt khinh miệt, coi thường cô kia khóe miệng hơi giương, sắc mặt hơi trầm xuống.

Cô biết không nên gây chuyện nơi địa bàn người khác , cô không thích tìm phiền toái liền lạnh nhạt đáp, chỉ cần không phạm vào mấu chốt của cô là được.

“Cố Hàn Băng.”

“vâng thưa Cố tiểu thư..ách.. khoan đã cô nói gì? Cố Hàn Băng sao?”

Cô tiếp tân hải lòng thấy cô chịu nghe lời lại nghe đến cái tên của cô mà sửng người lại.

“tôi không có thời gian đùa giỡn với cô, sự kiên nhẫn của tôi có hạn hy vọng cô hợp tác tốt cho tôi,nếu không hậu quả như thế nào đừng trách.”

Cô lạnh lùng nhìn cô gái kia, cô cảm thấy không kiên nhẫn nổi, quá mất thời gian của cô rồi.

“Vậy cô và hai đứa bé kia có quan hệ gì?”

Cô tiếp tân hết hồn trước khí chất lạnh lẽo của cô, vẫn cường ngạnh hỏi tiếp, cô sợ cô gái xinh đẹp này quấy rối không thì Phạm tổng giết cô mất.

“Tôi là mẹ của hai con tôi, giờ thì cô hãy trả lời câu hỏi của tôi ngay.”

“A.. là mẹ con sao..Ách.. kia..thật ra thì hai đứa bé không còn ở đây nữa, đã được Phạm tổng của chúng tôi mang hai đứa bé đi rồi.”

Cô tiếp tân kinh ngạc, cung kính khó mà tìm mẹ của hai con nhưng mà nhìn khí chất cùng dung nhan của cô có thể biết được là thật...

thì ra là Phạm phu nhân sao..ô..ô.. cô sai lầm nữa rồi sao..vì cái gì làm tiếp tân thôi khổ như vậy.

(linhnana: *đồng tình* vất vả cho cô rồi)

“Vậy cô biết họ đi đâu sao?”

“dạ không ạ thưa phu nhân.”

“.....”

phu nhân, cô nghe lầm đi khi nào thành phu nhân rồi ạ, bắt quá cô hiện tại đang quan tâm hai đứa con nên mặc kệ xưng hô của cô ta,

nghe cô ta không biết cô trầm mặc nhìn cô giật đầu tỏ vẻ đã biết liền xoay người rời đi để lại mọi người bu lại chỗ tiếp tân hỏi tới tấp về cô, làm tiếp tân cảm thấy lạnh lạnh cả người run lên bần bật,

xoa cánh tay cho ấm, cô tiếp tân cảm thấy khó hiểu, vì sao lạnh thế này, đây rốt cuộc là làm sao thời tiết thay đổi bất thường rồi sao.

cô vớ đại hỏi người kế bên hỏi lạnh hay không? Nhiều người lắc đầu không có và hỏi ngược lại cô làm sao vậy vừa hỏi cô gái kia là ai mà bản thân cô tiếp tân vừa khó phải trả lời vừa khổ lạnh.

cơ thể run lên lập cập không hề biết cô bị Cố Hàn Băng hạ một luồng khí lạnh xâm nhập vào cơ thể cô để trừng phạt nhỏ nhen.

nếu biết cô tiếp tân sẽ đập đầu xin tha vì tội bất kính cô rồi, đáng tiếc trên đời không có nếu như.

Cô sau khi rời khỏi Phạm thị, leo lên xe suy nghĩ nên tìm ở đâu thì điện thoại reo lên, cô liếc nhìn người gọi cô nhắc nghe.

“Băng nhi em đang ở đâu vậy?”

“anh là ai?”

cô nhú mày nghe tiếng đàn ông bên kia.

“là anh Phạm Dật Thần.”

“tốt, vậy có phải anh đang ở cùng hai con tôi không?”

“Đúng vậy, em hãy đến địa chỉ này đi tụi anh đợi em.”

Nghe tên địa chỉ xong không để ý câu ‘tụi anh’ cô cúp máy, lái xe đi không cho anh nói tiếp làm người bên kia bất đắc dĩ nhìn điện thoại cảm thấy ưu thương quá đi, có cô vợ lạnh lùng như vậy, chỉ ít nói cảm ơn chứ.

Địa chỉ không xa lạ nơi đó là nhà Phạm Dật Thần, các anh lúc đầu định ghé nơi nào đó anh nghĩ lại thì chuyển sang nhà anh.

trước khi sang nhà anh, anh đã cho mời thêm bốn người bạn của anh cùng anh chúc sinh nhật con của anh và chuẩn bị món quà, bữa ăn, sẵn tiện khoe luôn hắc hắc...

trên toàn thế giới ngay cả các gia tộc không ai ngờ được rằng sáu người này vốn thân trung long phượng,

sinh ra phải là kì phùng địch thủ, khắc khẩu, đấu nhau, mà lại thân thiết nhau như tình anh em.

dù khó gặp thường xuyên cùng vui đùa nhưng cũng thường mở webcam hoặc video lên nhìn mặt trò chuyện với nhau, đây là cách họ liên hệ, quan hệ chặt chẽ như vậy.....

chẳng ai biết được rằng thật chất không như họ nghĩ hay nghe đồn cả, chính quyết định hôm nay của anh mà bánh xe vận mệnh đã bắt đầu quay cho đến hồi kết của nó.

Cũng là quyết định này mà mang đến cho sáu người bọn họ gặp lại nhau một cách nhanh, gọn như vậy.

Cũng mang cho sáu người tin tức bất ngờ, choáng váng, vui mừng, tơ hồng kết duyên giữa cô và sáu người đàn ông bắt đầu dây dưa.

Tương lai về sau làm Phạm Dật Thần nhớ lại chính quyết định hôm nay của anh mà hối hận không thôi, đáng tiếc không thể quay lại được.

Chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bọn anh trừng mắt to mắt nhỏ với nhau xem ai là người đến sủng hạnh vợ họ.

còn mấy đứa con thì hí hửng cùng nhau bàn bạc kế sách để mẹ mang thai sinh em trai hoặc em gái cho họ.

Còn hiện tại thì cô đang trên đường đến nơi cần đến, điện thoại lại reo lên, cô không nhìn tên người gọi chỉ lạnh lùng tiếp:

“Ai!”

“Ách... mẹ, tâm trạng của mẹ làm sao thế?”

Chương 65: Hội Tụ (1)

Chương về sau mấy bé sẽ xuất hiện nhé, những nhân vật mới xuất hiện rồi =]]]

Nói tiếp mình khuyến mại 2 chương liên tiếp rồi nha, về sau trở lại bình thường .

Chúc các bạn một ngày quốc tế thiếu nhi vui vẻ nhé.... đọc vui vẻ nhé.. =]]] bye các đồng chí

--- ----- Vào truyện-----

Còn hiện tại thì cô đang trên đường đến nơi cần đến, điện thoại lại reo lên, cô không nhìn tên người gọi chỉ lạnh lùng tiếp:

"Ái!"

"Ách... mẹ , tâm trạng của mẹ làm sao thế?"

đứa bé bên kia rùng mình trước giọng của mẹ, nhu nhu tò mò hỏi mẹ, cảm thấy không biết là ai chọc mẹ rồi.

"là con sao, Cổ Tu Lăng."

cô nghe giọng bé trai , ánh mắt hơi kinh ngạc nhìn kĩ tên người gọi ánh mắt cô trở nên nhu hòa, giọng cũng mềm nhẹ hơn.

"vâng là con, đã lâu rồi không gặp mẹ tụi con rất nhớ mẹ, hôm nay là sinh nhật của hai đứa em con, tụi con cũng muốn quay về chúc mừng sinh nhật."

Bé trai hào hứng nói liên hồi, bé biết hôm nay là ngày sinh nhật của Cổ Tiểu Bảo và Cổ Tiểu Bối cũng là sinh nhật tụi bé.

dù gì hai bé sinh sau tụi nó mười phút chứ nhiều nên lập tức gọi mẹ báo ngày tụi nó trở về.

"Con muốn về sao, các con đã huấn luyện xong bên đó chưa?"

Nơi huấn luyện thể lực, năng lực, trí lực, v.v.. là ở hòn đảo nhỏ bí mật được cô thiết kế dành riêng cho các con sau này để huấn luyện.

người dạy , hướng dẫn các bé đều là do cô thiết kế đặc biệt là người máy, nếu người ngoài thấy cảnh này sẽ kinh ngạc, chấn động đến mức nào.

đáng tiếc bất cứ ai xâm nhập vào hòn đảo này phải chết dưới tay hộ vệ do cô phái đến bảo vệ, cho nên ít người biết đến sự tồn tại đặc biệt mang tính hóa tương lai kia.

"Dạ! thưa mẹ, báo cáo tụi con một tuần trước đã hoàn thành xong rồi ạ?"

"Ừm, tốt dù gì ngày hôm nay là sinh nhật của các con rồi cho nên các con cứ về đi,

không cần ở bên đó nữa, còn nữa Cổ Loan Loan tình trạng em gái con vẫn còn yếu nên chưa thể trở về

cứ để con bé ở động băng đi dù sao có người bảo vệ, bầu bạn nó rồi, mẹ biết con muốn nói gì, yên tâm sớm muộn gì mẹ đón con bé về, còn các con cứ trở về đi."

"vâng ạ."

Cổ Tu Lăng hào hứng vui vẻ, cuối cùng các bé được về nhà rồi, ha ha..phải nhanh chóng báo tin mừng các em của bé thôi.

"hiện tại các con đang làm gì?"

Tâm trạng cô trở nên tốt hơn nhiều, quan tâm hỏi con trai cô.

"hắc hắc mẹ.. mẹ đoán đi."

Cổ Tu Lăng cười thần bí hề hề hỏi mẹ, còn mấy bé bên cạnh cũng hào hứng chăm chú nhìn anh trai gọi điện,

thật ra từ khi Cổ Tu Lăng chuẩn bị gọi điện vừa báo tin mấy bé thì đã chuẩn bị sẵn từ lâu hiện đang trên máy bay về thành phố thân yêu của họ rồi,

tốc độ bay được so sánh với máy bay chiến đấu đấy, do một trong các bé là bé trai Cố Chính Thần,

vóc dáng tiểu chính thái , cười tỏa nắng vui vẻ như ánh dương hợp với cái tên chính chính thần thần

(tiểu chính thái oaoaoa..đáng yêu quá)

hai tay khéo léo lái máy bay thẳng đến tọa độ các bé định vị hai bé Cố Tiểu Bảo và Cố Tiểu Bối đáp xuống.

"....." con trai con muốn đùa mẹ đấy ạ.

"mẹ, sao thế.."

"không có gì, có phải các con đang trên đường đến đây bằng máy bay được cải tiến không đến bao lâu sẽ đến với mục tiêu đích đến là em con đi."

Cô lạnh nhạt, vừa lái xe vừa đáp.

"Oa... sao mẹ biết hay thế, đúng như mẹ đoán nha."

Cố Tu Lăng sùng bái hét lên, mẹ đúng là nhất.

"Ngoài việc đó ra con còn có thể dùng cách khác được sao, ngay cả cho dù hoàn thành huấn luyện mẹ không nghĩ các con ngoài mục tiêu em con ra thì tìm ba con đi."

Cô nhàn nhạt sâu kín nói, cô quá hiểu các con nên mới biết như vậy, Cố Tu Lăng về mặt ngây ngô cười hắc hắc không chút ngượng ngùng khi bị vạch trần ý tưởng chỉ khen mẹ uy vũ .

hoàn toàn không biết bị các em còn lại khinh bỉ cậu đầu may mắn Cố Tu lăng là con thứ ba ,

con trai trưởng thì đang im lặng bên cạnh Cố Tu lăng cầm cái Ipad lướt lướt cái gì đó thỉnh thoảng ngược đầu nhìn Cố Tu Lăng quăng một cái ánh mắt 'ngu ngốc', tiếp tục cúi đầu lạnh lùng làm tiếp việc của bé.

"Anh Bắc Thần, anh đang làm gì thế?"

Bé gái lại gần tò mò, vừa nhìn thì thấy có mấy chú soái ca làm bé trở mắt ..đây..đây không phải là baba của các bé sao?

"Bối Vi , em đừng sán tới trước mặt anh có được hay không? Anh không thấy gì hết."

Cố Bắc Thần buồn bực nhìn đầu bé dí vào máy ipad của cậu, liền đẩy đầu bé sang một bên.

"A... nhưng sao anh lại lí lịch của các baba của chúng ta vậy? anh tính làm gì sao?"

"Em không cần biết, nếu muốn biết tự nhiên sẽ biết."

"....." anh nói em hiểu chết liền..biết biết cái rắm

Cố Bối Vi buồn bực không thêm quan tâm anh trai nữa ,bỉu môi ra chỗ khác làm việc quan trọng.....vâng! là ngủ.

Cả đám nháo nháo lên không ai quản trừ hai hộ vệ ngồi một góc bảo vệ, lòng thì nghĩ haizz một đám ác ma.

Cố Hàn Băng cười bất đắc dĩ.

"được rồi, các con nhớ cẩn thận đấy, mẹ đến đó trước đây..gặp các con sau."

"ạ..yên tâm tụi con là ai chứ hề hề.."

"còn đi Mộc còn đi theo các con không?"

"Có a.."

"Tốt lắm nhớ nghe lời cô Mộc biết chưa."

"yên tâm..tụi con biết mà đúng không cô Mộc."

bé xoay đầu nhìn cô Mộc đang lái máy bay cùng Chính Thần, Tô Mộc Mộc liếc mắt nhìn bé, hừ ..sau đó tiếp tục lái máy bay, bé thấy vậy tỏ vẻ không sao nói với mẹ bé.

"mẹ thấy chưa Cô Mộc đồng ý lời con nói kìa."

bé vô si nói, Tô Mộc Mộc trừng mắt Tu Lăng....mẹ nó, ai đồng ý lời bé nói hả, Tu Lăng thấy vậy cười yêu nghiệt đáng đánh đòn đáp lại.

"... .."

Cô nhớ lại từng cảm thấy cô quá ngu một người mẹ sinh được sáu đứa con quả là thần kì, khi sinh mới biết còn thêm một bé gái nữa là bảy đứa con, cô thật muốn ngất đi... mà bé gái này do tồn tại quá yếu ớt nên rất khó nhận ra, sau khi sinh ra mới đưa bé đến một nơi phù hợp chữa bệnh cho bé.

Tuy nhiên mỗi bé sau một, hai năm thì tính cách mấy bé quá..quá.. thật không biết nói gì? Đây thật là con của cô sao,

vì sao mấy bé mới có hai tuổi thôi mà đã trưởng thành sớm như vậy,sở thích còn kì quái hơn nữa chứ.

cô lúc nào cũng tự đặt câu hỏi,con của mình chẳng qua là thông minh hơn người thường một chút thôi mà,đâu phải làm quá lên đi chứ.

Trong đầu cô tuôn ra một ngàn câu hỏi vì sao, vì sao....

Thì bị con bạn thân kinh kia của mình cũng xuyên qua thế giới này nói với cô bằng ánh mắt khinh bỉ của Tô Mộc Mộc kèm với câu trả lời:

"Hừ,cậu tự xem lại con mình đi..mỗi lần nói chuyện với mấy đứa làm mình muốn tức độn thổ.. đây rõ ràng là ác ma ..

thiên sứ cái rắm..mất tờ mù rồi mới coi mấy nhóc này là thiên sứ đáng yêu, tiểu soái cơ chứ, đây là do gen đột biến đấy".

Cô cảm lạnh... đột biến..đột con mẹ nó biến..cậu có cần đá kích người khác thế không hả.

Tô Mộc Mộc đáp lại sự im lặng của cô , giật đầu 'đương nhiên cần.'

"... .."

Thế là cô lại đưa mắt nhìn mấy tiểu cục cưng,khả ái,đáng yêu nhà mình, muốn hỏi rõ, cô nhịn xúc động muốn bóp chết kia.

"Nga,các con nói xem,các con đã làm gì mà để dì Mộc nói như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Hội Tụ (2)

Tô Mộc Mộc đáp lại sự im lặng của cô, giật đầu "đương nhiên cần."

"....."

Thế là cô lại đưa mắt nhìn mấy tiểu cục cưng,khả ái,đáng yêu nhà mình, muốn hỏi rõ, cô nhịn xúc động muốn bóp chết kia.

"Nga~các con nói xem,các con đã làm gì mà để dì Mộc nói như vậy?"

Trả lời cô, từng đứa nhỏ lần lượt theo thứ tự:

"Nhàm chán."

Bối Vi quăng cho Tô Mộc Mộc ở gần đấy một ánh mắt đầy khinh bỉ,sau đó bé xoay người tiếp tục công việc sâu ngủ của mình.

"Hừ,tất nhiên là bởi vì con là thiên tài xuất chúng ngàn năm có một rồi."

Tiểu Bảo trầm ổn đến mức nào cũng có lúc đưa hai tay ngăn cùn cồn đáng yêu nhếch môi khoanh ở trước ngực ánh mắt sáng rực,bày ra bộ dáng ta giỏi ta có quyền,rất tự ki,rất đáng đánh.

"Ngu ngốc."

Bắc Thần có vẻ rất giống anh cả của mình,tặng cho dì Mộc của cậu một ánh mắt tràn ngập coi thường làm cho Tô Mộc Mộc tức đến dậm chân nhưng lại không làm gì được bé.

"Mẹ thân mến,như lời anh hai nói,vì chúng con đều là thiên tài,cho nên dì Mộc nói thế là một chuyện rất rất ư là bình thường nha.

A...còn một điều nữa mẹ là nên cảm thấy may mắn nha, vì đã có nhiều thiên tài kiệt xuất như chúng con."

Chính Thần hai mắt sáng long lanh, đạt tiêu chuẩn của một tiểu mạnh mẽ chính thái, trả lời mà không quên tăng bốc mình và các anh em

"Nha, không ngờ Lăng nhi được di MộC coi trọng như vậy đâu, làm người ta mắc cỡ a~"

Tu Lăng bày ra một loạt tư thế được coi là rất câu hồn người, mặc dù bé rất đáng yêu, khuôn mặt này có thể cho là

rất yêu nghiệt nhưng một đứa nhóc hai tuổi bày ra bộ dáng như vậy rất dễ làm cho người sờn gai ốc.

"Mẹ, ngài là không nên để ý di MộC, đạo này con thấy hình như di MộC có dấu hiệu bị bệnh động kinh đó ạ, con từng nghe nói trong tiểu thuyết có trường hợp vậy nha."

- Tiểu Bối rất chi là ngây thơ, trong sáng, dịu dàng an ủi nói với mẹ của mình.

"di MộC thân mến, di hỏi tại sao trên đời này lại có mấy đứa nhóc như tui con thì con cũng muốn biết đâu? Vì sao nhi!"

Loan Loan nghi hoặc nhìn mẹ và các anh chị.

Nghe xong mấy câu trả lời của các con, Cố Hàn Băng vừa tự hào vừa có xúc động muốn chết đi triệt để đứng hình ngay tại chỗ, các con cô....

hình như mới có hai tuổi thôi đúng không, tại sao lại có mấy cái cách trả lời như vậy hả?

"cậu nhìn thấy chưa... đã bảo là gen đột biến mà cậu không tin.. nhìn đi nhìn đi... bảo sao tớ không tức chứ..

Ô ô... tớ đúng như mấy nhóc này nói sao, tớ xinh đẹp như vậy, thích trẻ con như vậy... vì sao lại trở nên không đáng yêu chút nào!"

Tò MộC MộC có chút đồng tình nhìn Cố Hàn Băng hóa đá.

Cũng từ đó cô cảm nhận được tư chất của các bé mà cô đưa ra quyết định để mấy bé đến một nơi huấn luyện tư chất của các bé.

Sau một năm nữa, cô đem hai bé đi theo cô, còn những đứa còn lại ở lại huấn luyện tư chất tiếp, chờ hoàn thành mới về.

-----Quay trở lại hiện tại

"được rồi nói đến đây thôi, các con đến nơi cẩn thận đấy."

Nói xong cúp máy tiếp tục chạy băng băng trên đường đến.

Cố Tiểu Bảo và Tiểu Bối đồng loạt rung mình, nhìn xung quanh không thấy có gì lạ, nhún vai tiếp tục nhìn chăm chăm các baba của hai bé.

Phạm Dật Thần ngồi bên cạnh hai bé hí hửng giới thiệu.

"các con đến chào các chú đi nào."

Ra dáng chủ nhà, một người cha làm cho các anh trở mắt, kinh ngạc, lại nhìn các bé đáng yêu kia.

"Đây là con của cậu sao...? Sẽ không phải đi."

Long Hạo Thiên khó tin vừa nhìn vừa so sánh, cảm thấy không giống tí nào, ngược lại bé trai nhìn có nét giống Lâm Vũ Hàn hơn.

Lâm Vũ Hàn nhìn chăm chăm bé trai kia, cảm giác quen thuộc không nói nên lời, trái tim đập mạnh.

Hai bé nhìn nhau sau đó chụm đầu lại nói không quan tâm mấy baba đang tò mò, kinh ngạc nhìn hai bé, giọng nói không lớn không nhỏ cũng làm cho các anh có mặt ở đây đều nghe rõ ràng mạch.

Cố Tiểu Bối kêu kêu cánh tay anh trai bé:

"Anh trai, anh nói xem có phải nhìn rất quen không?"

"Ừ, đúng là nhìn rất quen."

"hơn nữa, người đó cũng có mặt ở đây, xem ra anh nên đi nhận thức thôi."

"Không được, vẫn chưa đến lúc."

"Vì sao, người đó của anh thật soái nha, đúng là giống anh thật đó, anh nói xem có khi nào lớn lên soái giống người đó không nhỉ?"

Càng nói càng hưng phấn, vừa nghĩ vừa giật đầu ý kiến sẽ hay.

"Em không thể bình thường được sao, đầu chi giống anh còn soái hơn."

Cố Tiểu Bảo hắc tuyến nhìn em gái, tay nhỏ bé chọt chọt vào má em gái vừa khinh bỉ vừa không cho là đúng.

"Ách.... Anh soái chỗ nào, nhìn anh đi này, soái cái rắm.... anh đừng có tự ki tự thôi đi."

bé gái không cam lòng khinh bỉ anh trai.

"là anh soái."

Bé trai trầm ổn trừng mắt em gái, em gái cũng không cam lòng yếu thế, đừng tưởng anh giỏi hơn em, phúc hắc hơn em đi, hừ hừ.....xem chiêu.

Cả hai cứ nói về đề tài ai soái hơn mãi không nói đến nhận thức hay không mà không để ý mấy ánh mắt nhìn chằm chằm mấy bé.

"....."

Bọn anh nghe gì đây? Hai bé này thật là đứa bé bình thường sao, vì sao có cảm giác kì quái thế này, Phàm Dật Thần cảm nín nhìn hai bé cãi nhau, anh khẽ ho nhẹ để gây chú ý.

"Khụ.."

Hai bé không nghe vẫn tiếp tục cãi nhau.

Bạch Hàn Thương vỗ vai Phàm Dật Thần đồng tình khi bị hai bé bơ, Phàm Dật Thần trừng mắt, hừ.

"các con."

Lúc này hai bé mới nghe có người gọi đều đồng loạt xoay đầu nhìn Phàm baba bất mãn.

ách.. anh nhìn thấy gì nè, bất mãn sao... anh làm gì sai sao? Né tránh ánh mắt kia khẽ nói.

"các con đến chào các chú ấy đi, đây là bạn thân của ba đấy."

"Nga~"

hai bé lúc này mới nhận ra sự có mặt của họ, bừng tỉnh kinh hô, các anh cảm thấy bị hai bé bỏ rơi đâu, có cảm giác hơi đã kích nha.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Mẹ Các Bé Là Ai?

ách.. anh nhìn thấy gì nè, bất mãn sao... anh làm gì sai sao? Né tránh ánh mắt kia khẽ nói.

"các con đến chào các chú ấy đi, đây là bạn thân của ba đấy."

"Nga~"

Bé gái lạch bạch đứng trước mặt các chú soái ca chưa gặp kia, ánh mắt sáng rực nhìn họ, quả nhiên là họ rồi xem ra

nên báo cho các anh trai bé thôi, lòng bé hưng phấn, lập tức cúi chào nhẹ nhàng như một tiểu công chúa nhỏ,

khỏe miệng cười vui vẻ, một bên má mặt dù có dấu tay bị đánh nhưng vẫn không ảnh hưởng vẻ đáng yêu của bé.

"Con chào các chú, các chú tên gì, rất vui được gặp các chú soái ca."

"Ừ chào con."

Lâm Vũ Hàn lên tiếng trước, nở nụ cười ôn nhu nhìn bé gái xinh xắn đáng yêu kia, Long Hạo Thiên cũng cười dù có chút kinh ngạc nhưng vẫn chào bé, hỏi:

"Con tên gì?"

"ho no no.... chú này chú thật không lễ phép nha."

Bé gái tỏ vẻ không vui nhìn Long Hạo Thiên, liền lắc a lắc ngón tay, lắc đầu.

"Ách..."

Long Hạo Thiên khóc miệng co quắp, khó hiểu nhìn bé gái dùng ánh mắt lên án kia.

"Con đã bảo các chú tên gì? Con là người hỏi các chú trước nha, các chú không biết trình tự trước sau à."

"....."

Long Hạo Thiên coi như biết vì sao bé không vui rồi, hóa ra là chuyện này, anh buồn cười nhìn bé gái ra dáng nữ vương chi sai kia.

Lâm Vũ Hàn, Bạch Hàn Thương, Hứa lâm Tu, Quân Hiên Long, Phạm Dật Thần câm nín.

"Thế nào, các chú không nói sao, vậy thì thất vọng ghê, mặt thì soái không ngờ lại nảo teo."

Bé gái ánh mắt tỏ vẻ thất vọng, lòng thì cười vui vẻ... các baba à không thể trách con nha hắc hắc.

"....." Nảo teo.

Bọn anh thân phận bị nhiều người kinh sợ, kính trọng, mà giờ lần đầu tiên trong đời bọn anh bị gọi là nảo teo,

mà người gọi bọn anh nảo teo là từ trong miệng một bé gái, nói ra không tức chết mới là lạ, lá gan không khỏi lớn quá đi...

nếu là người khác thì bọn anh cho đi chết từ lâu rồi.

"Khụ.. được rồi, chú tên Long Hạo Thiên, còn cháu."

"được rồi coi như chú soái cháu mới miễn cưỡng tha cho chú một lần nha."

"....." Vì sao hắc không tức giận nổi chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

"cháu tên là Cố Tiểu Bối, còn người này là anh trai cháu Cố Tiểu Bảo."

Bé gái ưỡn ngực lên tự tin cười ngọt ngào cùng khuôn mặt xinh xắn với bốt hoa sen lửa nhỏ trên trán, giới thiệu vừa chỉ người im lặng hơi tiếng bên cạnh sẵn giới thiệu luôn.

Bé trai giật đầu coi như chào hỏi, hơi liếc nhìn "người đó" có dung mạo giống cậu không biết nghĩ gì đành im lặng.

"họ Cố sao?"

Cả đám bắt ngờ ngay cả Phạm Dật Thần có chút xác nhận nhưng vẫn tin tưởng anh đoán.

Bạch Hàn Thương xoay đầu nhìn Phạm Dật Thần hỏi:

"Thần, cậu có quan hệ với Cố gia sao, chẳng lẽ con cậu họ Cố thật có quan hệ gì sao?"

"đúng đấy, cậu nói đi, Thần."

Lâm Vũ Hàn khẽ nhưóng mày nhìn Phạm Dật Thần.

Những người còn lại chờ câu trả lời của Phạm Dật Thần, Phạm Dật Thần rồi rầm không biết nói gì.

"Ừm.. chuyện này, hai bé là theo họ mẹ, chứ không quan hệ gì bên Cố gia cả, các cậu đừng nghĩ lung tung."

"theo họ mẹ, cậu không nhầm đi không phải cậu nói là baba của bọn nhóc đó sao phải theo họ cha chứ, sao lại nói theo họ mẹ rồi."

Bạch Hàn Thương nghi ngờ, ánh mắt tròn tỏ vẻ không tin, đám còn lại đồng loạt nhìn chăm chăm Phạm Dật Thần.

"các chú không cần nghi ngờ Phạm baba đâu, tụi cháu thật sự theo họ mẹ, liên quan gì bên Cố gia ạ, mẹ tụi cháu là độc nhất vô nhị."

Tiểu Bối không hài lòng khi họ nghi ngờ nha, bé chạy lên bảo vệ Phạm baba.

"mẹ cháu tên gì?"

Hứa Lâm Tu ánh mắt hơi lóe sáng, nhìn cô bé khẽ cười cúi người xuống ngang tầm bé hỏi.

bé gái nhìn khuôn mặt soái ca khoảng cách gần, ánh mắt cô bé tỏa sáng nghe đối phương hỏi, cô bé híp mắt cười không trả lời chỉ nói theo ý bé.

"Chú thật soái, chú sẽ là baba thứ ba của cháu nhé."

"....."

Cả đám câm nín, khóe miệng run rẩy, Phạm Dật Thần ô mặt trầm nghĩ đây không phải là con gái của tôi, vì sao thấy ai soái đều nhận làm cha thế này.

Cố Tiểu Bảo trợn mắt khinh bỉ bé gái đang hưng phấn, vừa rồi còn oai phong hùng hồn lí lẽ thấy dung mạo soái người ta là thay đổi rồi, đây không phải là em gái tôi.

"Sao thế, chú không muốn sao, chú đẹp trai!"

Chú... Anh trẻ vậy mà kêu là chú sao? Anh bắt đầu nghi ngờ dung mạo của anh rồi?

"khụ... không có, chỉ muốn hỏi..."

"Ai nga~ không có thì tốt rồi vậy còn cảm ràm cái gì nữa, vậy đi chú sẽ là ba cháu nhé"

Bé gái hưng phấn cắt ngang lời muốn nói của Hứa Lâm Tu, trầm nghĩ muốn biết sao?

Thật ngại quá cháu không nói đâu, một lát chú sẽ biết thôi gấp cái gì chứ, dung mạo này quả nhiên giống anh ấy thật đều yêu nghiệt như nhau.

"Tiểu Bối, em có thể im được rồi đấy."

cậu nhăn trán trừng mắt nhìn bé gái, đừng tưởng cậu không nhìn ra trò của nó nha.

nói xong nghiêm túc nhìn mọi người có mặt ở đây, ánh mắt lấp lánh bán đứng cậu rồi.

"các chú muốn biết mẹ cháu là ai đúng không?"

Ai cũng im lặng nhìn bé trai coi như đồng ý lời cậu nhóc nói trừ Phạm Dật Thần, hắn cũng định nói nhưng bị

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Chưa Thừa Nhận ,phải Qua Cửa Mẹ.

Ai cũng im lặng nhìn bé trai coi như đồng ý lời cậu nhóc nói trừ Phạm Dật Thần, hắn cũng định nói nhưng bị

bé gái dùng chân ngăn cùn đạp lên khiến anh cau mày khó hiểu nhìn xuống thấy ánh mắt bé uy hiếp nói 'ba dám nói thì con không cho ba ngủ cùng mẹ con đâu.'

Anh ghen lời, không phải chứ nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của họ ,anh chỉ nhăn nhó cười trừ tỏ vẻ không có gì,

chỉ nói anh không thể nói tên mẹ hai bé, bọn họ biết vậy có cảm giác càng tò mò hơn , anh cảm thấy hơi đã kích nha.

Đường đường là Tổng giám đốc mà ai cũng sợ cung kính cúi đầu mà lại sợ uy hiếp của con gái, nói ra ai nhìn thấy không phải đều cười rụng răng sao,mẹ nó.

"thật ra , nếu các chú muốn biết thì cháu sẽ nói cho các chú,trước khi nói cháu muốn nói trước,

các chú thấy khuôn mặt cháu giống ai và đôi mắt cháu giống ai, chỉ cần trả lời câu hỏi của cháu,

tự nhiên cháu sẽ nói mẹ cháu là ai coi như món quà sinh nhật của tụi cháu."

Cố Tiểu Bối không vội trả lời , ánh mắt nghiêm túc ,hai tay ngăn ngăn khoanh lại khuôn mặt ngược lên lạnh lùng,

khóe miệng cười cười với cái bốt hoa sen lửa nhỏ trên trán,đôi mắt tím bỗng chốc mất bên trái thay đổi thành đôi mắt màu lam.

Bọn anh nghe vậy, sắc mặt không khỏi kì quái , ban đầu suy nghĩ của họ là họ Cố sao, ngoài Cố Tiêu Nhi ra thì còn ai họ Cố đây, chẳng lẽ.....,

nghĩ đến đây,để khẳng định đúng suy nghĩ mới hỏi Phàm Dật Thần nhưng hắn không nói thì bé gái càng không nói,bé trai thì chỉ đưa ra những câu hỏi khuôn mặt giống ai?... rốt cuộc muốn gì đây hả?

Bạch Hàn Thương lại thấy đôi mắt kia, tiếp tục dụi mắt nhìn ,thì ra khi đó không có nhìn lầm sao, khuôn mặt non nớt với đôi mắt đó không phải là phiên bản thu nhỏ của hắn sao, nghe câu hỏi của bé ..Bạch Hàn Thương rung động.

Lâm Vũ Hàn nhìn phiên bản thu nhỏ của hắn, lòng hắn càng rung động hơn, ánh mắt càng bùng cháy hơn nhìn chăm chăm bé trai, đúng như thế sao... càng nhìn càng thêm yêu thích.

Long Hạo Thiên nhìn phiên bản thu nhỏ của Lâm Vũ Hàn, hắn thốt lên thay lời bọn họ có mặt ở đây.

"cháu chẳng lẽ là con trai của Lâm Vũ Hàn."

"Ồ vì sao chú khẳng định như thế?"

bé trai cười không giật đầu chỉ nhìn người bên cạnh Lâm Vũ Hàn, ánh mắt khẽ lóe liên tấp.

"dựa vào khuôn mặt không nói nhưng đôi mắt con giống ta, trong gia tộc Lâm gia chỉ có ta có đôi mắt màu lam này, không ai giống ai cả."

(nana:chưa chắc thừa nhận anh đâu hừ..)

"là vậy sao,haha...chú đã đoán đúng, đúng vậy như chú đã biết, cháu là con trai của chú,

nhưng không có nghĩ cháu thừa nhận chú là ba cháu, muốn cháu thừa nhận chú là ba cháu thì qua cửa mẹ cháu đi."

"mẹ cháu là ..."

Lâm Vũ Hàn kích động thấy con trai thừa nhận thân phận, cười vui vẻ nhưng nghe đến con trai không nhận anh là ba mà ngược lại muốn anh qua cửa mẹ của nó, anh nhúm mày, lòng nghĩ phiền toái rồi.

"vẫn chưa được, cháu muốn hỏi tiếp, em gái cháu giống ai."

Bé trai cười cười chỉ vào em gái đang ngồi xỏm người ,hai tay nâng má chớp mắt xem trò vui.

"chị, nói em sao... hắc hắc...các chú không cần nhìn chăm cháu mãi đâu, cháu sẽ e thẹn đó nha."

Bé gái thấy anh trai chỉ điểm liền đứng lên, thấy các baba nhìn bé, bé lập tức giả vờ e thẹn xấu hổ.

"... .."

'quắc quắc'

đầu mọi người chảy vạch đen, vì sao cứ mọi lần tiếp xúc Tiêu Bối ,họ đều có xúc động không muốn nó là con gái của họ đâu.

(nana:trốn tránh cũng vô ích *vui vẻ xem kịch vui*)

"Ánh mắt của mọi người là gì hả, coi chừng con giận nha!"

Bé gái bắt mắt nhìn ánh mắt của các baba ngay cả anh trai cũng vậy dùng ánh mắt khinh bỉ bé vậy nè, rõ ràng bé là một người xinh đẹp nha.

bé gái sờ mặt ,lấy gương soi thấy vẫn ổn giật đầu tò vờ hài lòng lại nhìn bên má có dấu tay mờ chưa hết, bé gái liền

'A'

tĩnh ngộ như hiểu ra vì sao mọi người dùng ánh mắt kì quái nhìn bé, bé gái vừa thu gương soi ngược nhìn mọi người vừa bật thốt tự kỉ nói:

"con thấy con xinh đẹp người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở bất quá nếu không có dấu tay bên má để lại có phải hay không con xinh đẹp vạn người mê không nha

haiizz mặt trở nên xấu như vậy, người nào không có đạo đức lại hủy hoại khuôn mặt mê người của ta nha,

bảo sao không bị mọi người khinh bỉ con đâu..haiizz...không được a, mà khoan dù gì con vẫn đẹp hắc hắc... không phải trong tiểu thuyết đều nói cho dù xấu cỡ nào vẫn đẹp vạn người mê bởi khí chất nha..."

"... .."

Mọi người đen mặt, cứng ngắc trên đầu thì vạn con ngựa chạy rầm rầm, Tiểu Bảo khóe miệng run rẩy độ tự ki tăng lên rồi sao,

mẹ ơi mau đến cứu con đi!!!! con gái của mẹ bị động kinh rồi..... con trai của mẹ cảm thấy mất mặt rồi, thời gian cứ vậy trôi qua hơn năm phút, lòng bọn họ gào thét đây tuyệt đối không phải con họ, đúng, đúng tuyệt đối không phải.

Phạm Dật Thần hồi hồn nhìn bé gái tự ki trước mặt, run rẩy khóe miệng, không hiểu sao lòng anh có dự cảm không tốt đâu.

"Vậy con là con gái của ai trong chúng ta."

Bọn họ nghe thế nhìn bé gái dừng tự ki lại chớp mắt đáng yêu nhìn họ kia, bé gái cau mày hỏi lại:

"Không phải các chú đoán xem con là con gái của ai sao, vì sao hỏi con như vậy, như vậy không được nha, các chú thật gian xảo."

Gian xảo.

Mẹ nó, các anh cảm thấy muốn điên rồi, chưa bao giờ có cảm giác muốn đánh mông nhỏ của bé thế này,

mất nhìn sao mà bọn này gian xảo hả, khụ được rồi, ban đầu đúng là có hỏi đoán xem bé là của ai mà,

các anh nhìn nhau thâm nghĩ hy vọng nó không phải là con của họ trừ Lâm Vũ Hàn đã đứng xem kịch vui xác nhận con.

Các anh nhìn khuôn mặt bé tìm xem giống ai, bé gái thấy thế lập tức hơi thẹn thùng, ánh mắt lóe lên ý cười,

bé không hiện ra đôi mắt của mình vẫn là màu tím hồng giống mẹ như cũ trêu đùa các baba.

"Cháu là con của Long Hạo Thiên đúng không?"

Không biết là ai thốt ra, bé gái nghe mà nhìn người nói là Bạch Hàn Thương, mọi người nghe vậy, liền nhìn chăm chăm và so sánh với Long Hạo Thiên quả thật có chút giống nhưng mà cảm thấy không đúng lắm.

Long Hạo Thiên trừng mắt Bạch Hàn Thương, lại nhìn bé gái tuy giống nhưng vẫn không phải anh cảm nhận bé không phải là con anh, anh chắc chắn điều đó.

"No no no các chú đoán sai rồi nha, con xinh đẹp như vậy làm sao chú Long giống con chứ, được rồi các chú quá ngốc, con gợi ý cho các chú."

Bé gái lắc đầu nhỏ hơi không hài lòng với câu trả lời của họ hơi khinh bỉ chú Bạch nha, mọi người đầu chảy vạch đen, con có cần tự ki như vậy không, bé không muốn đùa nữa liền lộ ra đôi mắt bên trái màu màu bạc nâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Hắc Đạo Xuyên Không: Nữ Phụ, Nam Chính Cút, Bảo Bảo Cực Phẩm!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.